

(GOBHILA PARICĪṢṬA.)

FIRST PART.

IV.
C
I.

NEW SERIES, No. 1222.

CONTAINING

SANDHYĀ-SÚTRA, SNĀNA-SÚTRA, SNĀNA-SÚTRA-PARIṢṬA,
ĀRĀDHAKALPA, ĀRĀDHAKALPA-PARIṢṬA
WITH BHĀṢYA.

BY

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA CHANDRAKĀNTA TARKĀLANKĀRA.

SECOND EDITION.

PRINTED BY UPENDRA NATHA CHAKRAVARTI, AT THE SANSKRIT PRESS
No. 5, Nandakumar Chaudhury's 2nd Lane, Calcutta.

AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 57, PARK STREET.

1909.

15912

गोभिलपरिशिष्टम् ।

प्रथमं भागरूपम् ।

सन्ध्याकृत-ज्ञानकृत-तत्परिशिष्ट-आङ्गकृत-तत्परिशिष्टात्मकम् ।

महामहोपाध्याय-

ग्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यकृतभाष्यसहितम् ।

तेनैव परिशोधितम् ।

आङ्गकृतभाष्ये कश्चित् कश्चित् परिवर्तनं परिवर्द्धितं परिवर्त्तितम् ।

(द्वितीयसंस्करणम् ।)

श्रील श्री-

वङ्गदेशीयास्वातन्त्र्यसमाजानामनुमत्या व्ययेन च ।

कलिकाता-राजधान्यां

श्रीउपेन्द्रनाथचक्रवर्तिना

संस्कृतयन्त्रे मुद्रितम्

एषिवाटीकसोसाइटीनामिकया सभया प्रकाशितम् ।

प्रकाशकः १८९१ ।

अथ छन्दोगसन्ध्यासूत्रम् ।

ॐ नमः सामन्त्रेदाय ।

प्रणिपत्य परात्मानं देहपातेर्मुहुर्मुहुः ।

छन्दोगसन्ध्यासूत्रस्य भाष्यमाभाष्यतेऽधुना ॥

अथातः सन्ध्योपासनविधिं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अधेत्ययं शब्दो ग्रन्थारम्भावद्योतकः । छन्दसि प्रणव इवार्धेयेषु
ग्रन्थेष्वदावयवशब्दः पठ्यते इति ह्युक्तं प्रातिशाख्ये कात्यायनेन ।
अथवा । अथशब्द आनन्तर्यार्थः श्रुत्या च मङ्गलप्रयोजनो भवति ।
उपनयनानन्तरं स्नानानन्तरं वेति तदर्थः । कृतोपनयनस्य सन्ध्या-
वन्दनेऽधिकारात् । स्नानमभिधाय,

“अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि सन्ध्योपासनिकं विधिम् ।”

इति कर्मप्रदीपे स्नानानन्तरं तदुपदेशाच्च ।

अतःशब्दो हेत्वर्थः । यस्मात् सन्ध्याहीनः कर्मणामनर्हः ।
यस्माच्च सन्ध्योपासनरहितो ब्राह्मण एव नोच्यते ।

“अनर्हः कर्मणां विप्रः सन्ध्याहीनो यतः स्मृतः” ।

इति ।

“एतत् संन्यासं प्रोक्तं ब्राह्मणं यदधिष्ठितम् ।

यस्य नास्मादरस्तत्र न स ब्राह्मण उच्यते” ॥

इति च कर्मप्रदीपोक्तेः । अत एतस्मात् कारणभूत् । संन्योपासनस्य विधिं विधानमतिकर्तव्यतामित्येतत् । व्याख्यास्यामः विशेषेण कथयिष्यामः । अत्र च संन्याशब्दस्तदुपासनकाले तत्रैव प्रयुज्यते ।

“अहोरात्रस्य यः सन्निः सूर्येनक्षत्रवर्जितः ।

सा च संन्या समाख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः” ॥

इति ।

“ऋासवद्वी तु सततं दिनरात्रयोर्ध्याक्रमम् ।

संन्या मुहूर्त्तमाख्याता ऋासवद्वी समा स्मृता” ॥

इति चैवमादिस्मृतिषु । तथोपासनक्रियायाम्—

“उपास्ते सन्निवेलायां निशाया दिवसस्य च ।

तानेव संन्यां तस्मात्तु प्रवदन्ति मनीषिणः” ॥

इति । “प्रातः संन्यां ततः कृत्वा” इति चैवमादौ । एवमुपास्या देवताऽपि संन्योच्यते । “अहरहः संन्यामुपासीत” इति श्रुतेः ।

“संन्यो संन्यामुपासीत नास्तगे नोद्वते रवौ” ।

इति स्मृतेषु । तदेवं यद्यपि संन्याशब्दो नानार्थः, तथाप्यन्योपास्या देवतेषु संन्याशब्देन गृह्यते । कुतः ? श्रुत्यनुगमात् ।

“अथेमां संन्यां नोपास्ते” इत्याद्युपसंहारदर्शनात् । वक्ष्यमाण-
षड्विंशब्राह्मणेऽपि तथैवाभिधानाच्च । सा खल्वियं संन्याशब्दवाच्या देवता ब्रह्मैव । अतएव तैत्तिरीयाः समासेनन्ति । “उद्यन्तमस्तं यन्तमार्दित्यमभिधायन् कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान् सकलं भद्रमश्रुते-

“हृन्दीगसन्ध्यासूत्रम् ।

ऽसावादित्यो ब्रह्मेति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति य एवं वेद” — इति ।
प्राणायामादिकं कुर्वन् आदित्यमभिधायन्नित्यर्थः । मन्त्राः
क्रोशन्तीति वदन्नादित्यग्रन्देनादित्यमण्डलमध्यवर्ती परमात्मा
भक्ष्यते । गायत्र्यर्थानुगमात् । स्थानेन स्थानिनो लक्षणाच्च ।
स्मरन्ति च ।

“गवां सर्पिः शरीरस्थं न करोत्यङ्गपोषणम् ।
निःसृतं कर्मसंयुक्तं पुनस्तासां तदौषधम् ॥
एवं स हि शरीरस्थः सर्पिर्वत् परमेश्वरः ।
विना चोपासनां देवो न करोति हितं नृषु ॥
प्रणवव्याहृतिभ्याञ्च गायत्र्या त्रितयेन च ।
उपास्य परमं ब्रह्म आत्मा यत्र प्रतिष्ठितः” ॥

इति ।

“आदित्ये ब्रह्म इत्येषा निष्ठा ह्युपनिर्त्तुष्वपि । अ/
हृन्दीग्ये हृद्द्वारस्थे तैत्तिरीये तथैव च” ॥

इति ।

“आदित्यान्तर्गतं यच्च ज्योतिषां ज्योतिरुत्तमम् ।
हृदये सर्वजन्तूनां जीवभूतः स तिष्ठति” ॥

इति चैवमादि बहुलम् । सेयं सन्ध्या देवता गायत्रीरूपेणापि
प्रतिष्ठितेति स्मर्यते ।

“सा सन्ध्या सा तु गायत्री द्विधा भूत्वा प्रतिष्ठिता” ।

इत्येवमादौ । तथा —

“न भिक्षां प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्रह्मणा सह ।

• सोऽहमस्मीत्युपासीत विधिना येन केनचित् ।”

इति । “ॐकारो भगवान् विष्णुः” इत्यादिवद्वाच्यवाचकयोरभेदादित्यभिप्रायः । गायत्रीप्रतिपाद्यः सूर्यमण्डलान्तर्गतः परमेश्वरोऽहमस्मीति प्रत्यगात्मपरमात्मनोरभेदबुद्ध्युपासीतेत्यर्थः । तदस्या देवतायाः कालभेदेन नामभेदः स्मर्यते । यथा—

“गायत्री नाम पूर्वाह्णे सावित्री मध्यमे दिने ।

सरस्वती च सायाह्णे सैव सन्ध्या त्रिधा स्थिता ॥

प्रतिग्रहादन्नदोषात् पातकादुपपातकात् ।

गायत्री प्रोच्यते तस्माद्गायन्तं त्रायते यतः ॥

सविद्व्योतनात् सैव सावित्री परिकीर्त्तिता ।

जगतः प्रसवित्रीत्वात् वाग्रूपत्वात् सरस्वती” ॥

इति । सेयमेकैव देवता एकैव च गायत्री कालभेदेनोपाधिभेदेन च नामभेदेन निर्दिश्यते । उपासनन्तु तस्या अभिधानम् । पूर्वोक्त-
तैत्तिरीयश्रुतेः । केचित्तु—

“वाच्यः स ईश्वरः प्रोक्तो वाचकः प्रणवः स्मृतः ।

वाचकेऽपि च विज्ञाते वाच्य एव प्रसीदति” ॥

इति वचनादुपासनं प्रसादनमित्याहुः ॥ १ ॥

सुप्रक्षालितपाणिपादवदन उपविश्योपसृश्य ॥ २ ॥

पाणिपादवदनानां प्रक्षालनक्रमः पाठक्रमादुच्येयः । उपसृश्य
गृह्यसूत्रोक्तक्रमेणाचम्य । तत्र विशेषमाह छन्दोगपरिशिष्टम्—

“सव्ये पाणौ कुशान् कृत्वा कुश्यादाचमनाप्रध्याम् ।

क्रत्वाः प्रवरणीयाः स्युः कुशा दीर्घाश्च वर्हिषः ॥

दर्भाः पक्विमिदुक्तमतः सन्ध्यादिकर्मणि ।

सव्यः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः सपवित्तकः” ॥

इति ॥ २ ॥

उपविश्येत्युक्तं, कुत्र कथमुपवेशनं कर्तव्यम् ? तदभि-
धातुमाह,—

प्रागग्नेषु दर्भेषु प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा बह्वशिखी
यज्ञोपवीती ॥ ३ ॥

प्रागग्नेष्वित्यादेरुपविश्य इति गतेन सम्बन्धः । बह्ना चासौ
शिखा चेति बह्वशिखा । साऽस्यास्तीति बह्वशिखी । बह्वशिख-
इत्यनेनेव सिद्धे बह्वशिखीतिनित्ययोगे मत्वर्थीयप्रयोगः शिखा-
बन्धनस्यावश्यकत्वप्रज्ञापनार्थः । तथाच छन्दोगपरिशिष्टम्—

“सदोपवीतिना भाव्यं सदा बह्वशिखेन तु ।

विशिखीव्युपवीतश्च यत् करोति न तत् कृतम्” ॥

इति । यज्ञोपवीती, “दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य शिरोऽवधाय सव्येऽग्नें
प्रतिष्ठापयति दक्षिणं कक्षमन्ववलम्ब्यं भवत्येवं यज्ञोपवीती भवति”
इति ऋग्वेदोक्तप्रकारेणेत्यर्थः ॥ ३ ॥

अथेदानीं प्राणायामं वक्तुमुपक्रमते—

ततं ओंपूर्वा भूर्भुवःस्वर्महर्जनस्तपः संत्यमिति

सप्त व्याहृतयः सप्रणवा गायत्र्यापोज्योतीरसोऽमृत-
मिति शिरः॥ ४ ॥

तत इति विशिष्टमानन्तर्यं द्योतयति । वारिणा आत्मानं
रक्षित्वा सोदकविन्दुभिः कुशैः शिरसो मार्जनं कृत्वा प्राणायामं
कुर्यात् । तथा च छन्दोगपरिशिष्टम्—

“रक्षयेद्धारिणात्मानं परिच्छिद्य समन्ततः ।

शिरसो मार्जनं कुर्यात् कुशैः सोदकविन्दुभिः” ॥

इति । एतदनन्तरं हि तत्र प्राणायामोऽभिहितः । अथवा ।
अत्रादितः मार्जनानभिधानात् प्राणायामात् परतस्तदभिधानाच्च
छन्दोगपरिशिष्टे चैतद्विपर्ययेणाभिधानात् उभयत्रैकैकपक्षैव
मार्जनस्योपदेशाच्च छन्दोगपरिशिष्टानुसारेण प्राणायामात् पुरतो-
वा मार्जनं, एतदग्रन्यानुसारेण परतो वेति युक्तमुत्पश्यामः ।
द्वयोरेव स्वशास्त्रत्वात् । शिष्टाचारस्य चोभययोपलम्भात् । केचित्
किल शिष्टाः प्राणायामात् पुरत एव, केचित् प्राणायामात् परत-
एव मार्जनं कुर्वन्तो दृश्यन्ते । अतएव माधवाचार्यप्रभृतिभिः
प्राणायामात् परस्तादेव, सुबोधिनीधारादिभिश्च पुरस्तादेव
तन्मार्जनं लिखितम् । पुरस्तादुपरिष्ठाच्चोभयत्र तु केनापि न
लिखितम् ।

सूत्रमिदानीं व्याख्यायते । प्रत्येकसोपपूर्व्याः सप्त व्याहृतयः ।
सप्रणवा गायत्री । व्याहृतौनामादितः प्रणवोपदेशात् गायत्र्या-
पव्यादितः प्रणवो बोध्यः । अथैवं सप्रणवा इत्येतदवाच्यं ॐपूर्व्या

इति वर्त्तते एव । उच्यते । सत्यमोपूर्वा इति वर्त्तते । सप्रणवा इत्यनुक्तो परतोऽप्योपूर्वा इत्येव वर्त्तिष्यते । तथा च शिरसोऽन्ते प्रणवो न प्राप्नोति । अतस्तदुक्तम् । शिर इत्यत्र लिङ्गविपरिणामेन सप्रणवमित्यनुवञ्चनीयम् । शिरश्च सप्रणवमादावन्ते चेत्पर्यः । तथा च छन्दोगपरिशिष्टम्—

“भूराद्यास्तिस्र एवैता मन्त्रव्याहृतयोऽव्ययाः ।

महर्जनस्तपः सत्यं गायत्री च शिरस्तथा ॥

आपो ज्योतीरसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः स्वरिति शिरः ।

प्रतिप्रतीकं प्रणवमुच्चारयेदन्ते च शिरसः” ॥

इति । अथैवं सप्रणवं शिर इत्येवोच्यतां किमिति सप्रणवा गायत्री-
त्युच्यते । नैष दोषः । यतस्तथासति ॐपूर्वाः सप्तव्याहृतयः इति
सामानाधिकरक्षेण निर्देशादन्ते च सप्रणवं शिर इत्युपादानात्
नास्त्येव गायत्र्याः सप्रणवत्वमित्यपि कदाचिदाशङ्का स्यात् । सा
माभूदिति सप्रणवा गायत्रीत्युक्तमित्यदोषः ॥ ४ ॥

सोऽयं मन्त्रगणः,—

दशप्रणवसंयुक्तस्त्रिरभ्यस्तः पूरककुम्भकरेचकाख्यः

प्राणायामः ॥ ५ ॥

ऋजुरक्षरार्थः । शिरसोऽन्तेऽपि प्रणवप्रज्ञापनार्थं दशप्रणव-
संयुक्त इत्याह । पूरकादिस्वरूपसुक्तं स्मृत्यन्तरे—

“नासिकाकृष्ट उच्छासो ध्यातुः पूरक उच्यते ।

कुम्भको निचलभ्नासो रेचमानस्तु रेचकः” ॥

इति ।

“पूरकः पूरणं वायोः कुम्भकः स्थापनं क्वचित् ।
वहिर्निःसारणं तस्य रेचकः परिकीर्तितः” ॥

इति च । तदत्र त्रिरभ्यस्तस्य मन्त्रगणस्य प्राणायामत्वमुक्तम् ।
तस्य कथं पूरककुम्भकरेचकाख्यता ? प्राणः खल्ववस्थाविशेषात्त-
त्तदाख्योभवति । उच्यते । सत्यं प्राणस्यैवावस्थाविशेषात् पूरककु-
म्भकरेचकाख्यता मुख्यः । तदयोगात् मन्त्रगणोऽपि पूरककुम्भक-
रेचकाख्यः कथ्यते । दण्डयोगात् दण्डः पुरुष इतिवत् । तस्मात्
पूरककुम्भकरेचकयोगात् त्रिरभ्यस्तो मन्त्रगणोऽपि भवति पूरक-
कुम्भकरेचकाख्यः । एवञ्च पूरकेण मन्त्रगणस्यैकोऽभ्यासः कुम्भके-
नेकः रेचकेनैक इति सिध्यति । मनुरपि—

“सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते” ।

इत्यायतप्राणस्त्रिः पठेदित्याह । अत्र पाठस्य प्राणायामत्वं पूर्वोक्त-
दिशाऽवसेयम् । अत्र चाभ्यस्तोमन्त्रगणस्तदभ्यासो वा प्राणायाम-
इत्युभयथाऽपि फलतो न विरोधः । यथा न्यायनये अर्थाभ्यु-
पगमयोर्गुणप्रधानभावयोर्विवक्षातन्त्रत्वादर्थभ्युपगमोऽभ्युपगम्यमा-
नोवाऽर्थः सिद्धान्त इत्यविरोधोपपादनं, तद्वदत्राप्यवगन्तव्यम् ।
तदनेन सूत्रेण प्राणायामपदार्थः परिभाषितो नात्र प्राणायामस्य
कर्त्तव्यतोच्यते । तथाविधवचनव्यक्तेरभावात् । उत्तरसूत्रे तदुप-
देशाच्च । तथाच छन्दोगपरिशिष्टम्—

छन्दोगसंख्यासूत्रम् ।

“एता एतां सहानेन तथैभिर्हृशभिः सह । .

त्रिर्जपेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते” ॥

इति । प्राणायामः स उच्यते इत्यनेन नायं प्राणायामस्य कर्तव्यताविधिः किन्तु कोऽसौ प्राणायाम इत्यपेक्षायां स एव परिभाष्यते इत्युक्तम् । मनुनाऽप्येवमेवोक्तम् । याज्ञवल्क्यः,—

“ज्ञानमब्दैवतैर्मन्त्रैर्माञ्जनं प्राणसंयमः ।

सूर्यस्य चाप्युपस्थानं गायत्र्याः प्रत्यङ्गं जपः ॥

गायत्रीं शिरसा साहं जपेद्दशहृतिपूर्विकाम् ।

दशप्रणवसंयुक्तां त्रिरयं प्राणसंयमः” ॥

इति पूर्ववचनाभिहितं प्राणसंयममुत्तरवचनेन परिभाषितवान् । योगियाज्ञवल्क्यः—

“भूर्भुवः स्वमर्हर्जनः तपः सत्यं तथैव च ।

प्रत्योङ्कारसमायुक्तस्तथा तत्त्ववितुः परम् ॥

ॐ आपोऽन्धोतिरित्येतच्छिरः पश्चात् प्रयोजयेत् ।

त्रिरावर्त्तनयोगात्तु प्राणायामस्तु शब्दितः” ॥

इति । प्राणायामः प्रकीर्त्तित इति पाठान्तरम् । सोऽयं प्राणायामः परिभाषितः । विनियोगस्त्वस्य उत्तरसूत्रे वक्ष्यते । केचित्तु अर्थवादानां विधिशेषतयैव प्रामाण्यात् तदर्थं कर्त्तव्यपदमभाध्याहार्यम् । तथाच प्राणायामः कर्त्तव्य इत्येकवचनसंयोगात् एकः प्राणायाम आवश्यकः । उत्तरसूत्रोपात्ता संख्या तु फलातिशयार्था, इत्याहुः । तदसङ्गतम् । स्वर्गादिबोधकार्थवादवाक्यस्येव उत्तरसूत्रोपात्तविधिशेषतयैवास्य प्रामाण्यसम्भवे कर्त्तव्यपदा-

आहारे प्रमाणाभावात् । तथात्वेऽपि अत्रैककवचनसंयोगेऽपि, उत्तरसूत्रे संख्याविशेषोपादानात् अष्टका रात्रिदेवता इतिवत् एकत्वसंख्याया अविवक्षितत्वोपपत्तेश्च । वर्त्मभेदश्चैवमापद्यते । कथम् ? प्राणायामः कर्त्तव्यः स चैवंरूप इत्यर्थभेदात् । सर्वैरेव मुनिभिः संप्रापरतया निर्देशेन च विधिपरत्वं वचनस्य नैवोपपद्यते । अधिकमुत्तरसूत्रे वक्ष्यामः ॥ ५ ॥

एवं त्रीन् कृत्वा सप्त वा षोडश वाऽऽचामेत् ॥६॥

एवमा प्राणायामः परामृश्यते । प्राणायामो व्याख्यातः । त्रीन् प्राणायामान् कृत्वा । एवं त्रिः कृत्वेति पाठान्तरम् । तत्रापि तथैवार्थः । सप्त वा षोडश वा प्राणायामान् कृत्वा आचमनं कुर्यात् ।

तदत्र त्रीन् कृत्वित्यत्र वाशब्दानुपादानात् सप्त वा षोडश वेत्युत्तरत्र प्रत्येकं वाशब्दोपादानाच्च त्रयः प्राणायामा अवश्यं कर्त्तव्याः, उत्तरपक्षयोस्तु विकल्प इति प्रतीयते । तथाच,

“एकाक्षरं परं ब्रह्म प्राणायामाः परं तपः” ।

इति मनुवचनव्याख्याने प्राणायामा इति बहुवचननिर्देशात् तयोऽवश्यं कर्त्तव्या इत्युक्तमिति कुल्लूकभट्टः । तथा मदनपारिजाते मनुरेवाह—

“प्राणायामा ब्राह्मणस्य तयोऽपि विधिवत् कृताः ।

व्याहृतिप्रणवैर्युक्ता विज्ञेयं परमं तपः ।

प्राणायामत्रयं कार्यं सन्ध्यासु च तिसृष्वपि” ॥

इति । अयोऽपीत्यपिकारेण जघन्योऽयं पक्षः नाबोन्मूलः पक्षो-
ऽस्तीत्युक्तम् । अत्रिः—

“कर्माणा मनसा वाचा यदङ्गा कुरुते त्वघम् ।

आसीनः पश्चिमां सन्ध्यां प्राणायामैस्तु शुध्यति” ॥

इति । वशिष्ठः—

“कर्माणा मनसा वाचा यदङ्गा कृतमेनसः ।

आसीनः पश्चिमां सन्ध्यां प्राणायामैर्व्यपोहति ॥

कर्माणा मनसा वाचा यद्रात्रा कृतमेनसः ।

उत्तिष्ठन् पूर्वसन्ध्यायां प्राणायामैर्व्यपोहति” ॥

इति । कौर्म्य—

“प्राङ्मूलेषु ततः स्थित्वा दर्भेषु च समाहितः ।

प्राणायामत्रयं कृत्वा ध्यायेत् सन्ध्यामिति श्रुतिः” ॥

इति । व्यासः—

“आदानं रोधमुत्तमं वायोस्त्रिःस्त्रिः समभ्यसेत् ।

ब्रह्माणं केशवं शम्भुं ध्यायेद्देवाननुक्रमात्” ॥

इति । यत्तु—

“त्रिर्जपेदायतप्राणुः प्राणायामः स उच्यते” ।

इति छन्दोगपरिशिष्टवचने त्रिर्जपमात्राभिधानात् अत्र त्रिस्त्रि-
रिति वीष्णा सन्ध्यात्रयापेक्षया इति तत्त्वकङ्कितव्याख्यातं, तदुक्त-
वचनजातानवलोकनेन । पूर्वलिखिततद्भूतकूर्मपुराणवचनवि-
बोधश्च तस्यावर्जनीयः स्यात् । किञ्च छन्दोगपरिशिष्टवचने, न
प्राणायामो विधीयते । किन्तु परिभाष्यते । अत्र तु न विधीयते

इति कस्य केनाभिसम्बन्धः । प्राणायामत्रयस्य कर्तव्यताबोधकानि
सन्ध्यान्धान्यपि बहूनि वचनानि ।* ग्रन्थगौरवंभयाच्च लिखितानि ।

बृहस्पतिः—

“बध्वाऽऽसनं नियम्यासून् स्मृत्वा ऋष्यादिकं तथा ।
संनिमीलितदृङ्मीनौ प्राणायामं समाचरेत्” ॥

इति । व्यासः—

“अङ्गुष्ठेन पुटं ग्राह्यं नासाया दक्षिणं पुनः ।
कनिष्ठानामिकाभ्यान्तु वामं प्राणस्य संग्रहे ॥
अङ्गुष्ठतर्जनीभ्यान्तु ऋग्वेदी, सामगायनः ।
अङ्गुष्ठानामिकाभ्यान्तु, ग्राह्यः सर्वैरथर्वभिः” ॥

इति । योगियान्नवस्कारः—

“प्राणस्वायमनं कृत्वा आचामेत् प्रयतोऽपि सन् ।
अन्तरं स्विद्यते यस्मात्तस्मादाचमनं स्मृतम्” ॥

इति । आचमने तु मूत्रविशेषो नोपदिष्टः । शिष्टास्तु—

“सायमग्निश्च मित्युक्ता प्रातः सूर्येत्यपः पिबेत् ।
आपः पुनन्तु मध्याह्ने ततश्चाचमनं चरेत्” ॥

इति भरद्वाजवचनात् तत्तन्मन्त्रैराचमनं कुर्वन्ति । शौनकाख्याप्ये-
तादृग्वचनम् । किन्तु तत्र, तत इत्यत्र एतैरिति विशेषः ॥ ६ ॥

ततो मार्जनम् ॥ ७ ॥

कुर्यादिति सूत्रशेषः ॥ ७ ॥

मार्जनमन्त्रानाह —

प्रणवेन महाव्याहृतिभिस्तिष्ठभिर्गायत्र्याऽऽपोहि-
ष्ठाभिस्तिष्ठभिः ॥ ८ ॥

सप्तानां महाव्याहृतीनां पूर्वसुक्तत्वात् परतमानां चतुर्णां व्यव-
च्छेदार्थं तिष्ठभिरिति महाव्याहृतिविशेषणम् । तिस्रो हि
व्याहृतयो भूराद्या एव प्रसिद्धाः । तथाचोक्तम्—

“भूराद्यास्तिष्ठ एवेता महाव्याहृतयोऽव्ययाः” ।

इति । आपोहिष्ठाभिरापोहिष्ठादिभिः । तथाच छन्दोगपरि-
शिष्टम्—

“शिरसो मार्जनं कुर्यात् कुशैः सोदकविन्दुभिः ।

प्रणवो भूर्भुवः स्वस्व सावित्री च तृतीयिका ।

अवदैवत्यं तृचक्षैव चतुर्थमिति मार्जनम्” ॥

इति । हारीतस्वाह । “मार्जनार्चनवलिकृष्णभोजनानि देव-
तीर्थेन कुर्यात्” इति । मार्जनत्वस्माकं प्रणवेनैकं, तिष्ठभिर्महा-
व्याहृतिभिरैकं, गायत्र्यैकं, आपोहिष्ठादितृचनेन चैकमिति
बोद्धव्यम् । कुतः ? भेदेन निर्देशात्तथाऽवगतेः । छन्दोगपरिशिष्टे
सावित्र्यास्तृतीयत्वस्यावदैवत्यत्वचक्ष्य चतुर्थत्वस्याभिधानाच्चैतदेवं
प्रतिपत्तव्यम् । अतएव—

“ऋगन्ते मार्जनं कुर्यात् पादान्ते वा समाहितः ।

आपोहिष्ठा-तृचा कार्यं मार्जनन्तु कुशोदकैः ॥

प्रतिप्रणवसंयुक्तं क्षिपेन् मूर्द्धि पदे पदे ।

नृचस्त्रान्तेऽथवा काश्चिन्मृषीणां मंतमीदृशम्” ॥

इति । नृचस्त्रान्ते इत्यस्मच्छास्त्रविषयम् ॥ ८ ॥

अथोदकं हस्ते कृत्वा तत्र नासिकामवधायता-
सुरनायतामुर्वा जपेद्वत्तच्च सत्यञ्चेति ॥ ९ ॥

अथानन्तरमुदकं दक्षहस्ते कृत्वा । दक्षहस्ते इति कुतो वर्ण्यते ?

“यत्रोपदिश्यते कर्म कर्त्तुरङ्गं न चोच्यते ।

दक्षिणस्तत्र विज्ञेयः कर्मणां पारगः करः” ॥

इति कर्मप्रदीपदर्शनात् । तत्र तस्मिन्मुदके नासिकामवधायता-
सञ्च आयतासुर्नियमितप्राणः अनायतासुरनियमितप्राणी वा
एकवारं वारचयं वा ऋतञ्च सत्यञ्चेति नृचमघमर्षणसूक्तापर-
पथ्यायं जपेत् । नृचमिति कुतो व्याख्यायते ? “नृचसूक्ताना-
मादियहणेन विधिरनादेशे” इति सूत्रकारवचनात् । अतएव
छन्दोगपरिशिष्टम्—

“करेणोद्धृत्य सलिलं प्राणमासञ्च तत्र च ।

जपेदनायतासुर्व्या त्रिः सक्तद्वा ऽघमर्षणम्” ॥

इति । कृतार्थस्योदकस्य भूमौ परित्यागोऽर्थप्राप्त इति कृत्वा
न सूत्रितः । स्मरन्ति च—

“जलपूर्णं तथा हस्तं नासिकाग्रे समर्पयेत् ।

ऋतञ्चेति पठित्वा तु तज्जलसु क्षिती क्षिपेत्” ॥

इति ॥ ९ ॥

द्वीनुदकाञ्जलीनादित्यं प्रति क्षिपेत् सावित्र्या ॥१०॥

द्वीनुदकाञ्जलीनादित्याभिमुखो भूत्वा सावित्र्या क्षिपेत् । उदक-
पूरितोऽञ्जलिरुदकाञ्जलिः । यद्यपि तौ युतावञ्जलिः पुमान्
इत्यभिधानकाण्डे पाठात् विन्यासविशेषविशिष्टौ हस्तावेवाञ्जलिः
तस्य च क्षेपो न सम्भवति । तथापि “सर्विशेषणे विधिनिषेधौ
विशेषणमुपसंक्रामतः सति विशेषे बाधे” इति न्यायेनाञ्जलिस्थो-
दकस्यैव क्षेपः । विशेषणीभूतस्योदकस्य क्षेपेण तद्विशिष्टस्याञ्जलेर्वा
क्षेप उपचर्यते । शिखी विनष्ट इत्यादिषत् । अञ्जलिरुदकमिति
वा वर्णनीयम् । अस्मिन् पक्षे व्यत्ययेन च्छान्दसं पुंस्त्वमास्थेयम् ।
अयञ्चोदकाञ्जलिक्षेप उत्याय प्रणवव्याहृतियुक्तया गायत्र्या
करणीयः । प्रणवव्याहृतिसाहित्येनैव गायत्र्याः सर्वत्र प्रयोग-
दर्शनात् । तथाच च्छान्दोगपरिशिष्टम्—

“उत्यायार्कं प्रति प्रोहेत् त्रिकेणाञ्जलिमश्वसः” ।

इति । त्रिकेण, ‘सावित्री च तृतीयिका’ इत्युक्तेः प्रणवव्याहृति-
गायत्रीरूपेण । अञ्जलिमित्येकवचनं जात्यभिप्रायम् । सूत्रे
अञ्जलितयक्षेपस्योक्तत्वात् । भवतु वा विकल्पः अञ्जलितयं वा
एकं वा अञ्जलिं क्षिपेत् इति । तथा गायत्र्या वा त्रिकेण वा,
इति । तत्त्वकारस्वाह—

“कराभ्यां तोयमादाय गायत्र्या चाभिमन्त्रितम् ।

आदित्याभिमुखस्तिष्ठन् त्रिरुद्धः सम्ययोः क्षिपेत् ।

मध्याह्ने तु सकृदेवं क्षेपणीयं द्विजातिभिः” ॥

इति व्यासवचनादावस्थितोऽयं विकल्पः सन्ध्योरञ्जलित्वं चैप
णीयं मध्याह्ने त्वेकोऽञ्जलिः इति । तच्चिन्त्यम् । सन्ध्यात्रयप्रक्रमे
छन्दोगपरिशिष्टे तदभिधानात् —

“सन्ध्याद्वयेऽप्युपस्थानमेवमाहुर्मनीषिणः ।

मध्ये त्वङ्ग उपर्यस्य विभ्राडादीच्छया जपेत्” ॥

इति परतः सूर्योपस्थाने मध्याह्ने विशेषाभिधानेनात्र तदनभि-
धानेन चैतस्य सन्ध्यात्रयसाधारण्यावगतेः । व्यासवचनोक्ता
व्यवस्था त्वन्वेषां भविष्यति ॥ १० ॥

तत उपस्थानमुदृत्यं चित्रमिति ॥ ११ ॥

तदनन्तरं उदृत्यं जातवेदसमिति चित्रं देवानामिति चैताभ्या-
मृग्भागमुपस्थानमाराधनं कुर्यात् । सूर्यस्येति शेषः । तत्र विशेष-
माह छन्दोगपरिशिष्टम्—

“तदसंसक्तपार्श्विर्वा एकपादर्शपादपि ।

कुर्यात् कृताञ्जलिर्वापि जह्नुर्बाहुरथापि वा ।

यत्र स्यात् कञ्छभूयस्त्वं त्रेयसोऽपि मनीषिणः ।

भूयस्त्वं ब्रुवते तत्र कञ्छात् त्रेयोह्यवाप्यते” ॥

इति । तदत्र कृताञ्जलिरुर्ध्वबाहुर्व्वेति तुल्यवद्विकल्पाभिधानात् —

“सायं प्रातरुपस्थानं कुर्यात् प्राञ्जलिरानतः ।

जह्नुर्बाहुस्तु मध्याह्ने तथा सूर्यस्य दर्शनात्” ॥

इति ह्यारौतवचनं गोभिलीयव्यतिरिक्तविषयम् । वस्तुतस्तु तथा

करणेऽपि गोभिलीयानां स्वशास्त्रोक्तविकल्पस्यानुपासनात् नास्ति
काचिद् वस्तुन्नतिरित्यवधेयम् ॥ ११ ॥

ध्यानयुक्तमावर्त्तयेदोपूर्व्वां गायत्रीम् ॥ १२ ॥

ध्यानयुक्तमिति क्रियाविशेषणम् । ध्यानयुक्तं यथा भवति, तथा
ॐपूर्व्वां गायत्रीमावर्त्तयेत् जपेत् । गायत्रीं ध्यात्वा जपेदि-
त्यर्थः । ध्यानञ्च स्मृत्यन्तरेऽभिहितम् । यथा महाप्रयोगसारादौ ।

“कुमारोऽसुखेदयुतां ब्रह्मरूपां विचिन्तयेत् ।

हंसस्थितां कुशहस्तां सूर्यमण्डलसंस्थिताम् ॥

मध्याङ्गे विष्णुरूपाञ्च तार्क्ष्यस्थां पीतवाससीम् ।

युवतीञ्च यजुर्वेदां सूर्यमण्डलसंस्थिताम् ॥

सायाङ्गे शिवरूपाञ्च वृद्धां वृषभवाहिनीम् ।

सूर्यमण्डलमध्यस्थां सामवेदसमायुताम्” ॥

इति । एतद्वैकल्पिकं ध्यानान्तरं स्मृत्यन्तरादवगन्तव्यम् । यद्यपि
ॐपूर्व्वां गायत्रीमावर्त्तयेदित्युक्तं, तथापि व्याहृतिपूर्व्वामित्यपि
बोद्धव्यम् । कुतः ? तत्साहित्येनैवास्याः प्रयोगदर्शनात् । स्मरन्ति
च ।

“प्रणवव्याहृतियुतौ गायत्रीं च जपेत्ततः ।

समाहितमनास्तूर्ण्णीं मनसा वापि चिन्तयेत्” ॥

इति । तथाच छन्दोगपरिशिष्टम्—

“तिष्ठेदोदधनात् पूर्व्वं मध्यमामपि शक्तिः ।

आसीतोऽहमाच्चान्यां सन्ध्यां पूर्व्वत्रिकं जपन्” ॥

इति । पूर्वत्रिकं —

“प्रणवो भूर्भुवःस्वस्र गायत्री च तृतीयिका” ।

इति पूर्वमुक्तं प्रणवव्याहृतिगायत्रीरूपम् । अथैवं ॐ पूर्वामिति न वक्तव्यं, प्रणवव्याहृतिगायत्रीणां युगनव्वाह्रित्वेन प्रयोगादेव तत्प्राप्तेः । अथोच्यते ‘कारणं वक्तव्यम् । उच्यते । * केचित् किल गायत्र्याः पूर्वतः परतश्च प्रथवं प्रयुञ्जते । यथाह योगियाज्ञ-
वल्काः—

“ॐकारं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवःस्वस्ततः परम् ।

गायत्री प्रणवस्यान्ते जप एवमुदाहृतः” ॥

तदस्माकं न भवतीति प्रज्ञापनार्थमोपूर्वामित्युक्तम् । कथं नाम ? ॐकारपूर्वमेव न पुनरोद्धारान्तामपोति । अतएव पूर्वत्रिक-
मित्युक्तं कात्यायनेन । यत्तु अन्ते प्रणवप्रयोगेऽपि प्रणवत्वेन द्वयोरैकात् पूर्वत्रिकमित्येतदविरुद्धमिति तत्त्वज्ञाद्विरुद्धम् । तद-
सङ्गतम् । प्रणवत्वेन द्वयोरैकाऽपि व्यक्तीनां चतुष्पापत्तेर्दिरोध-
परिहारस्यासम्भवात् । पूर्वमन्ते प्रणवस्थानभिधानेन पूर्वत्रिक-
मित्यनुपपत्तेश्च । यदपि हलायुधेनोक्तम्—

“ब्रह्मणः प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा ।

स्ववत्यनोद्भूतं पूर्वं परस्ताच्च विशीर्यति” ॥

इति मनुवचनादादावन्ते च प्रणवप्रयोगः इति । तदपि न युक्तम्—

“अध्येषमाणन्तु गुरुर्नित्यकालमतन्वितः ।

अधीष्य भो इति ब्रूयाद्विरामोऽस्त्विति चारमेत्” ॥

इत्युभिधाय तद्वचनाभिधानात्तस्य वेदाध्ययनविषयत्वादेतद्विषय-
त्वानुपपत्तेः । अन्यथा मन्त्रान्तराणामप्यन्ते प्रणवकरणापत्तेः ।
ज्ञानसूत्रपरिशिष्टे तु कल्पान्तरसूत्रम् । यथा—

“व्याहृतिभिः प्रतिप्रणवं गायत्रीं च प्रति प्रति ।

षट्प्रणवसंयुक्तं गायत्रीजपलक्षणम्” ॥

इति । तत्रापि अन्ते प्रणवो नोक्तः । तस्मात् स्वशास्त्रविरोधात्
कीदृमादिभिरन्ते प्रणवो न कर्त्तव्यः । तथा हि कुर्वन् प्रमाणं
सन्तमृषिमप्रमाणं कुर्यात् । तच्चानिष्टम् । तथाच गृह्यासंग्रहः—

“यः स्वशास्त्रोक्तमुत्सृज्य परशास्त्रोक्तमाचरेत् ।

अप्रमाणमृषिं कृत्वा सोऽन्ये तमसि मज्जति” ॥

इति । जपे विधिनिषेधौ स्मृत्यन्तरादवगन्तव्यौ । अन्यगौरवभय-
दुपारम्यतेऽस्माभिः ॥ १२ ॥

आवर्त्तयेदित्युक्तम् । कतिकृत्व आवर्त्तयेत् ? तदुच्यते—

अष्टकृत्व एकादशकृत्वोद्वादशकृत्वः पञ्चदशकृत्वः

शतकृत्वः सहस्रकृत्वश्चेति ॥ १३ ॥

ऋजुरक्षरार्थः । चशब्दो विकल्पार्थः । कथं ज्ञायते ? एकार्थ-
त्वात् । “एकार्थास्तु विकल्पेरन्” इति हि तन्वस्थितिः । अत्र
चोत्तरोत्तरकल्पेषु फलभूमा बोद्धव्यः । अन्यथा सम्भवति लघू-
पाये गुरुपायत्वेनाननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यमापद्येतोत्तरकल्पा-
नाम् । तथाच फलवादं वक्ष्यति ।

ज्ञानसूत्रपरिशिष्टे दशकृत्वोऽपि गायत्रीजप उक्तः । • यथा—

“सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां दशावराम् ।

गायत्रीन्तु जपन् विप्रो न स पापेन लिप्यते” ॥

तत् तु पापापनोदनार्थं भविष्यति । न स पापेन लिप्यते,—
इत्युपसंहारात् । तत्र दशावरामित्युक्तत्वादत्र चाष्टकत्वो जपोप-
देशात् । तत्रैव—

“दशभिर्जन्मजनितं शतेन तु पुराकृतम् ।

त्रियुगन्तु सहस्रेण गायत्री हन्ति दुष्कृतम्” ॥

इत्यभिधाय तद्वचनाभिधानात्तथाऽवगतेच्च । अपिच तत्र षट्-
प्रणवयुक्तगायत्रीजपस्त्रोक्तत्वात् तद्विषयिण्येव तदुक्तदशसंख्येति न
किञ्चिदनुचितम् ॥ १३ ॥

पूर्वोक्तकल्पानां फलवादमाह—

अष्टकृतः प्रयुज्य पृथिवीमभिजयत्येकादशकृत्वो-
ऽन्तरीक्षं द्वादशकृत्वोदिवं पञ्चदशकृत्वः सर्वादिशो-
जयति शतकृत्वः सर्वान् सहस्रकृत्वो यत्किञ्चित्
सर्वमिति ॥ १४ ॥

प्रयुज्य इत्युत्तरत्र सर्व्वेभानुषञ्जनीयम् । पृथिवीमभिजयतीति
पृथिवीस्थेषु भोग्यवस्तुष्वस्य कामचारो भवतीत्यर्थः । एवमुत्तर-
त्रापि । पृथिवीद्युलोकयोर्गन्तराले अन्तरीक्षलोकाः । काम्यन्ते
इति कामाः । सर्व्वान् कामान् पूर्व्वोक्तानाप्नोतीत्यर्थः । पूर्व्वोक्ता-
निति कथं ज्ञायते ? “सर्व्वत्वमाधिकारिकम्”—इति सिद्धा-
न्तात् । अथवा पूर्व्वोक्तव्यतिरिक्तमपि यत् किञ्चित् कामनीयमस्ति,

तत् सर्वमाप्नोति । “सर्वत्वमाधिकारिकम्” इति न्याया-
दत्रापि पूर्वोक्तमेव सर्वमिति भा प्रशङ्कीदिति यत् किञ्चि-
दित्युक्तम् ॥ १४ ॥

अथ य इमां सन्ध्यां नोपास्ते नाचष्टे न स जयति ॥ १५ ॥

अथेत्यधिकारानन्तर्यमाह । यः खल्वधिकारी इमां सन्ध्यां नोपास्ते
पूर्वोक्तेन विधिना, न स जयति । नाचष्टे इत्यनेनैतदाह । यदु-
पासनाऽशक्तौ सन्ध्योपासनविधेरध्ययनमपि कुर्वीत । तावताऽपि
न प्रत्यवैतीत्यभिप्रायः । कुतः ?

“यं यं कर्तुमधीयीत तस्य तस्याप्नुयात् फलम्” ।

इत्यादिदर्शनात् । कश्चित्, नाचष्टे इति प्रतीकं नास्ति । एतदुप-
संहारात् गायत्रीजपान्ता सन्ध्येति प्रतीयते । षड्विंशब्राह्मणे
सन्ध्योपासनमेवमात्रायते ।

“ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्माद्ब्राह्मणः सायमासीनः सन्ध्या-
मुपास्ते कस्मात् प्रातस्तिष्ठन्, का वा सन्ध्या क्व सन्ध्यायाः कालः
किञ्च सन्ध्यायाः सन्ध्यात्वं, देवाश्च वा असुराश्चास्वर्गन्त तेऽसुरा-
आदित्यमभिद्रवन्त आदित्यो विभेत्तस्य हृदयं कूर्मरूपिणातिष्ठत्
स प्रजापतिमुपाधावत् तस्य प्रजापतिरेतद्भेषजमपश्यदतश्च सत्यश्च
ब्रह्म चोद्धारश्च त्रिपदाश्च गायत्रीं ब्रह्मणो मुखमपश्यत्तस्माद्ब्राह्म-
णोऽहोरात्रस्य संयोगे सन्ध्यामुपास्ते सज्ज्योतिषाज्ज्योतिषो दर्शनात्
सोऽस्याः कालः सा सन्ध्या तत्सन्ध्यायाः सन्ध्यात्वं, यत् साय-
मासीनः सन्ध्यामुपास्ते तथा वीरस्थानं जयत्यथ यदपः प्रयुङ्क्ते

ताविप्रुषो वक्षीभवन्ति ताविप्रुषो वक्षीभूत्वाऽसुरानपाप्नन्ति ततो-
देवा अभवन् परासुरा भवन्त्यात्मना परास्यं भ्रातृव्यो भवति य-
एवं वेद, यत् सायञ्च प्रातश्च सन्ध्यामुपास्ते तथा वीरस्थानं
स्थानञ्च सन्ततमविच्छिन्नं भवति य एवं वेद” ।

ये तूपासते ओत्रिया भवन्तीति ॥ १५ ॥

ये पुनरूपासते सन्ध्यां ते ओत्रिया भवन्तीति फलवादः । अत्र
यच्छब्दोपादानात् तच्छब्द उपासप्राय इति स प्रतीयते । तथाच
योगियान्नवल्काः—

“तच्छब्देन तु यच्छब्दो बोद्धव्यः सततं बुधैः ।

उदाहृते तु यच्छब्दे तच्छब्दः स्यादुदाहृतः” ।

इति ॥ १५ ॥

उपनीताश्छेदनभेदनभोजनमैथुनस्वप्नस्वाध्यायाना-
चरन्ति ये सन्ध्याकाले, ते श्वशूकरशृगालगर्दभ-
सर्पयोनिष्वभिसम्पद्यमानास्तमोऽभिसम्पद्यन्ते ॥ १६ ॥

उपनीतानामेव सन्ध्योपासनेऽधिकारादुपनीता इत्याह । ये
क्विलोपनीताः सन्ध्याकाले छेदनादीन्वाचरन्ति न सन्ध्यामुपासते,
ते श्वादियोनिषु जायमानास्तावद्भवन्ति ततोऽपि तमोऽभि-
सम्पद्यन्ते । स्वप्नो निद्रा । स्वाध्यायो वेदाध्ययनम् । अतिरोहितार्थ-
मन्यत् । सन्ध्याकाले सन्ध्योपासनं विज्ञाय लौकिकं वेदिकं वा
ऽन्यत् किमपि कर्म न करणीयम् । तदानीं कृतं वेदाध्ययन-
मप्यनर्थाय भवति केव कथाऽन्येषां कर्मणामित्यभिप्रायः ॥ १६ ॥

यस्मात् सन्ध्योपासने महानभ्युदयः विपर्यये कालातिपाते च महाननर्थः—

तस्मात् सांध्यं प्रातः सन्ध्यामुमासीत् ॥ १७ ॥

ऋक्षरक्षार्थः । अत्र सायं प्रातरित्युपादानात् षड्विंशब्राह्मणेऽपि तथैव पठितत्वात् सायंप्रातर्होमवत् सन्ध्योपासनमपि कौष्ठुमादीनां सायमुपक्रममेव प्रतीयते ॥ १७ ॥

अथेदानीं सन्ध्योपासनानन्तरं कश्चिज्जपोऽभिधीयते—

उदुत्यं चित्रमुदयं तमसम्परि भासं प्रागन्यदनुवर्त्तते

उन्नयं गायत्रानुगानं प्रातः प्राङ्मुखस्तिष्ठन् जपेत् ॥ १८ ॥

उदुत्यमित्यादयस्त्रयो मन्त्रप्रतीकाः । तत्रोदुत्यं चित्रमित्येतौ मन्त्री छन्दस्यार्चिके पठितौ सूर्योपस्थाने विनियुक्तावेव । उदयमित्ययं मन्त्रः छान्दोग्योपनिषदि पठ्यते । भासादयः सामविशेषाः । तत्र भासस्य बहुत्र गीयमानत्वेऽपि छन्दस्यार्चिके समान्नातायां प्रक्षस्य वृष्णी अरुणस्य नूमह इत्यस्याञ्च गीयमानं यज्ञासं नाम सामारण्यके पठ्यते तदेवाद्वियन्ते वृद्धाः । प्रागन्यदनुवर्त्तते इत्यनेन तत्संबन्धात्ताच्छब्दमिति न्यायात् तद्वाक्यसंबन्धात् उदुत्यं जातवेदसमित्यस्याञ्चि भारण्यके गीयमानं आद्यमहोरात्रव्रतं नाम साम लक्ष्यते । उन्नयं नाम साम, उत् । नयामि । आदित्यम् । इत्यादिके स्तोमे भारण्यक एव गीयते । गायत्राञ्चि यत् साम गीयते, तद्गायत्रानुगानम् । एतत् सर्वं प्रातः पूर्वोभिमुखस्तिष्ठन् दण्डवदूर्ध्वः सन् जपेत् ॥ १८ ॥

एषो. उषा अपूर्व्या आवुन्दं वृहता ददे ऋजु-
नीतिनो वरुणः प्रत्यु अदर्श्यायत्युद्देदभिश्चुता हव-
मिति वर्गमस्तं गते शतशो धारा अवकीर्य गायत्रानु
विस्मज्य प्राङ्मुख उपविश्य जपेत् ॥ १६ ॥

गायत्रीजपादनन्तरं गायत्रीं विस्मज्य प्राङ्मुख उपविश्य जपेत् ।
गायत्रानुविस्मज्य इति छान्दसः प्रयोगः । सुपां सुसुगित्यादिना
द्वितीयैकवचनस्य स्थाने सुर्वा । तथाच अनु जपानन्तरं गायत्रीं
विस्मज्येत्यर्थः । गायत्रानुविस्मज्य इति केचित् न पठन्ति ।
पठन्ति च प्राङ्मुख इत्यत्र प्रत्यङ्मुख इति । कदा जपेत् ? अस्तं
गते । सूर्ये इति शेषः । सूर्यास्तगमनपर्यन्तकालस्य सम्बो-
धासनेनावरुहत्वात् तदानीं जपासम्भवादित्यभिप्रायः । किं कृत्वा
जपेत् ? शतशो धारा अवकीर्य । शतशब्दो बहुत्ववचनः ।
कस्मात् ? नैघुस्तुके काण्डे बहुनामसु पाठात् । बह्वीरदकधारा-
अवकीर्य विस्मिप्य । किं जपेत् ?

एषो उषा अपूर्व्या इत्यादिवर्गं जपेत् । तत्र, एषो उषा
अपूर्व्या इत्यादिका ऋक् छन्दसार्चिके द्वितीयप्रपाठके द्वितीयां
चतुर्थदशतेः चतुर्थी । आवुन्दं वृहता ददे इत्यादिका तस्यैव
द्वितीयप्रपाठकस्य प्रथमार्चस्य द्वितीयदशतेः द्वितीया ऋक् । ऋजु
नीतिनोवरुण इत्यादिका ऋक् तस्यामेव दशती पञ्चमी । प्रत्यु
अदर्श्यायति इत्यादिका च तस्यैवार्चिकस्य चतुर्थप्रपाठकस्य
प्रथमार्चं द्वितीयदशती प्रथमा ऋक् । उत्तरार्चिकस्य प्रथम-

प्रपाठकस्य द्वितीयार्धे चतुर्दशसूक्तस्य प्रगाथात्मकस्य प्रथमो च ।
उद्देदभिभुता हवमिन्द्रादिका तु तस्यैवार्चिकस्य द्वितीयप्रपाठकस्य
प्रथमार्धस्य चतुर्थदशतौ प्रथमा ऋक् । उत्तरार्चिकस्य षष्ठ-
प्रपाठकस्य तृतीयार्धगतद्वितीयसूक्तस्य प्रथमा च । वर्गमिति
करणात् सर्वत्रैव दशतिसमाप्तिपर्यन्तं यथायथं सूक्तसमाप्ति-
पर्यन्तं वा जपः करणीय इति प्रतिभाति ।

एषो उषा अपूर्व्या इति प्रतीकं केचिन्न पठन्ति । तत्-
स्थाने च केचिदत्र षोडशाब्दमिति केचिच्च अन्तषोडशाब्दमिति
पठन्ति । उभयथा पाठेऽपि तत् पृथगेव सूत्रम् । तत्र तावदत्र
षोडशाब्दमिति पाठे अष्टवर्षोपनीतस्य ब्रह्मचारिणः षोडश-
वर्षपर्यन्तमयं जप इत्यर्थः । पाठान्तरेऽपि व्यत्यासेन प्रयोगात्
षोडशवर्षस्वान्तपर्यन्तमिति तथैवार्थः । तच्च सूत्रं पूर्वेण प्रात-
र्जपेन परेण च सायं जपेन संबध्यते । मध्यपठितस्य विशेषा-
भावात् । साहचर्यात् मध्यन्दिनजपेऽपि तथा ॥ १८ ॥

मध्यन्दिने विभ्राड् बृहदासीनो जपेदासीनोजपेदिति ॥ २० ॥

विभ्राड् बृहदिति मन्त्रः छन्दस्यार्चिके पठ्यते । द्विर्वचनमिति
करणञ्च सन्ध्यासूत्रसमाप्तिं शीतयति । केचिदेतत् सूत्रमन्यथा
पठन्ति । मध्यन्दिने विभ्राड् बृहद्वनमहाए असीति वनमहाए
असीति इति । तत्पाठे तु प्राङ्मुख उपविश्य जपेदिति पूर्वसूत्रा-
दनुवर्त्तनीयम् । वनमहाए असीत्ययमपि मन्त्रः छन्दस्यार्चिके
उत्तरार्चिके च पठ्यते ।

सं. स्वस्वयं जपः सन्ध्योपासनात् परं करणीयः न सूर्योप-
 स्नानकाले । प्रमाणाभावात् । सूर्योपस्नानमतिशयस्य सन्ध्यो-
 पासनञ्चोपसंहृत्याभिधानात् । अस्तं गते सूर्यं सायं जपविधानात् ।
 सायंप्रातःसन्ध्योपासनमभिधाय तद्वैपरीत्येन प्रातःसायंजपस्याभि-
 धानाच्च । तथा कात्यायनः—

“उच्चित्रमृहयेनाथ उपतिष्ठेदनन्तरम् ।

सन्ध्याहयेऽप्युपस्थानमेवमाहुर्मनीषिणः ॥

मध्ये त्वङ्ग उपस्थाने विभ्राडादीच्छया जपेत्” ॥

इति प्रातःसायंमुपस्थानमुच्चित्रमृहयेन मध्याह्ने तु उपस्थाने
 विभ्राडादीनामिच्छया जपमाह । तदत्र मध्यन्दिने विभ्राड्
 वृहदित्यस्य जपोऽपि सन्ध्योपासनात् परमेव न सूर्योपस्नान-
 काले । प्रातःसायंजपेन साहचर्यास्तथाऽवगतेः । कात्यायनेन
 उपस्थाने विभ्राडादीनां जपविधानात् अत्र तु विभ्राड् वृहदन्त-
 र्येव जपोक्तेस्तस्माद्वैलक्षण्यमस्यावगम्यते ॥

विप्रेण चन्द्रकान्तेन तन्त्रसिद्धान्तवेदिना ।

छन्दोगसन्ध्यासूत्रस्य भाष्यं काश्यां विनिर्मितम् ॥

यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्मात्रं विनियुक्तवान् ।

प्रीयतां कर्मण्यैतेन स एव परमेश्वरः ॥

इति शेरपुरनगरवास्तव्यवन्द्यघटीयमहामहोपाध्यायराधाकान्त-
 सिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मजब्रह्ममयीगर्भसम्भूतश्रीचन्द्र-
 कान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यकृतं छन्दोगसन्ध्यासूत्र-

भाष्यं समाप्तम् ।

छन्दोगज्ञानसूत्रम् ।

प्रथमा खण्डिका ।

विश्वेश्वरं नमस्कृत्य पितरौ च गुरुस्तथा ।

छन्दोगज्ञानसूत्रस्य भाष्यं वक्ष्ये समासतः ॥

अथ ज्ञानविधिं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अथेत्ययं निपात आर्षेयस्य आदितः प्रयुज्यते अन्वोपक्रमावद्योतकः ।
श्रुत्वा च मङ्गलप्रयोजनो भवति । सन्ध्यायन्यानन्तर्यं वाऽभिधत्ते ।
तदनन्तरमेतस्याभिधानात् । ज्ञानं नाम सर्वाङ्गीणो जलसंयोग-
विशेषः । तस्य विधिं विधानमितिकर्तव्यतामिति यावत् ।
व्याख्यास्यामः विशेषेण विस्पष्टं वा सम्यक् कथयिष्यामः ॥ १ ॥

नदीदेवखातगर्त्तप्रस्रवणादीन् गत्वा ॥ २ ॥

ज्ञानार्थं नद्यादीनां मध्ये कश्चित् जलाशयं गत्वा । नदीगर्त्तलक्षण-
माह छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“धनुःसहस्राण्यष्टौ च गतिर्यासां न विद्यते ।

न ता नदीशब्दवद्वा गर्त्तास्ताः परिकीर्त्तिताः” ॥

इति । देवखातमङ्गलप्रस्रवणादीन् जलाशयः । प्रस्रवणं निर्भरः ।

आदिशब्दः विलक्तविमज्जलाशयादिसंग्रहार्थः । नद्यादीन् जला-
शयानिति जलाशयापेक्षया पुंसां निर्देशः । नदीं देवस्थातं गर्त-
प्रस्त्रवणादिकं स्नानार्थं गत्वा,—इति क्वचित् पाठः ॥ २ ॥

शुचौ देशे मृत्तिलकुशगोमयाक्षतानुपकल्पम् ॥ ३ ॥

जलाशयस्य तीरे शुचौ देशे मृदादिकमुपकल्प्य स्थापयित्वा ।
अक्षता यवाः । कुतः ?

“अक्षतासु यवाः प्रोक्ता मृष्टा धाना भवन्ति ते” ।

इति वचनात् । प्रसिद्धमन्यत् । तत्तीरं जलेन प्रक्षाल्य तद्देशे मृत्तिकां
कुशं गोमयं तिलानक्षतांश्चोपकल्पयेत्,— इति केचित् पठन्ति ॥ ३ ॥

पारक्यनिपाने पञ्च पिण्डानुवृत्य ॥ ४ ॥

निपीयतेऽस्मादिति निपानं जलाधारः । परकीयजलाशये यदि
स्नायात्, तदा तस्मात् निपानात् पञ्च मृत्पिण्डानुवृत्य वह्निः
क्षिप्त्वा स्नातव्यम् । पिण्डोद्धरणस्यार्थवत्त्वार्थं तस्य वह्निर्निःक्षेपोऽव-
गम्यते ॥ ४ ॥

नमस्कृत्य तीर्थं पावकानः सरस्वतीति ॥ ५ ॥

पावकानः सरस्वतीत्यनेन मन्त्रेण तीर्थं नमस्कृत्य वक्ष्यमाणं
कुर्यात् ॥ ५ ॥

पादावारभ्य मृद्भिर्गीर्वाणि प्रक्षाल्योपविशेत् ॥ ६ ॥

मृदा प्रक्षालनायोगात् मृदयुक्ताभिरग्निः पादावारभ्य शिरोऽन्ता-
न्मृद्गानि प्रक्षाल्य उपविशेत् । मृद्भिरिति बहुवचनात् मृदां भागीन

बहुलसम्पादनं कार्यमिति प्रतीयते । सृदां त्रिधा करणं त्रिधा-
कृतानां तासां पृथग्विनियोगश्च स्मृत्यन्तरेऽभिहितः । तद्यथा ।

“सृत्तिकां” तु त्रिधा कृत्वा भागेनैकेन लेपयेत् ।

दक्षिणेनैव हस्तेन अष्टावेतानमुक्रमात् ॥

ललाटमंसौ हृत्पृष्ठमुदरं च सकुचिकम् ।

ततो वामकरेणैव नाभिवक्ष्युरुजङ्घकम् ॥

दक्षिणादिक्रमेणैव चरणौ च त्रिभिस्त्रिभिः ।

सृदा तृतीयभागेन करौ च त्रिः समार्जयेत्” ॥

इति । अन्यत्रापि ।

“गत्वोदक्तासं विधिवत् स्थापयेत्तत् पृथक् क्षितौ ।

त्रिधा कृत्वा सृदं तान्तु गोमयं तद्विचक्षणः ॥

अधमोत्तममध्यानामङ्गानां चालनन्तु तैः ।

भागैः पृथक् पृथक् कुर्यात् चालने सृदसङ्करम्” ॥

इति । वस्तुतस्त्वन्येषामेवैष विधिर्नास्माकम् । कथं ज्ञायते ?

एकत्र ललाटादिक्रमेणान्यत्राधमोत्तममध्यरनामङ्गानां चाल-
नोक्तेः । अस्मत्सूत्रकारेण च पादावारभ्याङ्गानां प्रचालनोप-
देशात् । तस्मात् सृदः भूगर्भ्यं कृत्वा एकेन भागेनैदानीं पादा-
वारभ्याङ्गानि प्रचालनीयानि । अपरभागद्वयविनियोगः परतो-
वक्ष्यते । अधममध्यमोत्तमाङ्गविनियोगार्थमेकैकं सृद्भागं पुनस्त्रिधा
विभज्यते चेत्, नास्ति वस्तुक्षतिः । तदिदानीमङ्गानां प्रचालनं
न ज्ञानार्थं किन्तु ज्ञानयोग्यतासम्बन्धार्थम् । कुतः ? इदानीं
देवताऽभिसन्धेरनभिधानात् परतश्च तदभिधानात्तथाऽवगतेः । अथे

ज्ञानयोग्यतासम्बन्धार्थानां शिखाबन्धनादीनामुपदेशाच्च । ज्ञानन्तु
द्वितीयखण्डिकायां वक्ष्यते ॥ ६ ॥

कथमुपविशेत् ? तदुच्यते ।

बद्धशिखो यज्ञोपवीती प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा
कुशहस्तः शुचिः समाहितः ॥ ७ ॥

शुचिरसृग्शस्पर्शनादिरहितः । समाहितोऽविचिन्तचित्तः । अति-
रोहितार्थमन्यत् । केचित्, बद्धशिखी नित्यं यज्ञोपवीत्याचम्य
प्राङ्मुख इत्याद्यन्यथा सूत्रमिदं पठन्ति । तत्पाठे तु नित्यमिति
पूर्व्वेण बद्धशिखीत्यनेन परेण च यज्ञोपवीतीत्यनेन संबध्यते ।
कुतः ? मध्यपठितस्य विशेषाभावात् । तेन सर्व्वस्यामवस्थाया-
मितयोरावश्यकत्वं कुशहस्तत्वस्य तु नैवमित्यवगम्यते । आचम्येति
वचनादिदानीमप्याचमनं कर्त्तव्यमिति च । परन्त्वनुपदमेवाच-
मनस्य वक्ष्यमाणत्वादिदानीमन्यदाचमनं न सुस्मिष्टमिति बहुषु
पुस्तकेषु दृष्टः पूर्व्वएवपाठो मम समीचीनः प्रतिभाति । तदत्र
भगवन्तोभूमिदेवाः प्रमाणम् ॥ ७ ॥

अथ सप्त व्याहृतीः सावित्रीं च जप्त्वा ॥ ८ ॥

अथ यथोक्तोपवेशनानन्तरम् । सप्त व्याहृतीः “भूर्भुवः स्वर्महर्जन-
स्तपः सत्यमिति सप्त व्याहृतयः”—इति सन्ध्यासूत्राद्युक्ताः । सप्त-
व्याहृतय इति पाठे प्लान्दसो व्यत्ययो द्रष्टव्यः । जप्त्वा इत्यत्र
जपसंख्यानुपदेशात् सकृदेव जपः । यत्र हि संख्याविशेषोऽभि-

प्रेयते, तत्र स निर्दिश्यते । यथोत्तरसूत्रादी । सक्तज्ज्ञा, — इत्येव
केचित् पठन्ति ॥ ८ ॥

सप्तकृत्यः सावित्र्याऽनुमन्वितं सक्तदुदकमाचामेत् ॥ ९ ॥

सप्तकृत्यः सावित्रीमुदकोपरि जप्त्वा तदगुमुन्वितमुदकं सक्तदा
चामेत्, “चमु भक्षणे”—इति स्मरणात् सम्यग् भक्षयेत् ।
“ह्रस्वाभिः पूयते विप्रः”—इति ह्याचमने स्मरन्ति । अथ सक्तदित्ये-
तदवाच्यं, संख्याविशेषस्यानुपदेशादेव सक्तदाचमनं भविष्यति ।
उच्यते । “त्रिराचामेत्”—इति गृह्यसूत्रे,—

“त्रिः प्राश्यापो द्विरुभूज्य सुखमेतानुपस्पृशेत्” ।

इति छन्दोगपरिशिष्टवचने, अन्यत्र च, सर्वत्रैवाचमने वारत्रय-
मभक्षणाविधानात् सक्तदित्युक्तौ वारत्रयमभक्षणमपि कश्चिदा-
शङ्कते । सा माभूदिति सक्तदित्युक्तम् । उत्तरसूत्रे यथाविधि
इति करणादत्र परिमार्जनादिकं नास्तीति प्रतीयते । त्रिराचा-
मेदित्युपक्रम्य परिमार्जनादिविधानात् सक्तदाचमने न खल्वेतत्
प्राप्नोति । सोऽयं सक्तच्छब्दोऽमुमप्यर्थं सूचयति ॥ ९ ॥

तत आचम्यापो यथाविध्याचम्यापो यथाविधि ॥ १० ॥

ततः गायत्र्यगुमन्वितोदकपानानन्तरं यथाविधि गृह्योक्तप्रकारे-
णाप आचम्य । द्विर्वचनमादरार्थं ज्ञानयोग्यतासम्पादककार्त्त-
समाप्त्यर्थञ्च । केचित् द्विर्वचनं न पठन्ति ॥ १० ॥

इति ज्ञानसूत्रभाष्ये प्रथमा खण्डिका ।

द्वितीया खण्डिका ।

अथ देवताऽभिसन्धिं कृत्वा ॥ १ ॥

अथ ज्ञानयोग्यतासम्पत्त्यनन्तरं, यस्या देवतायाः प्रीतये ज्ञानं कर्त्तव्यं तस्या देवताया अभिसन्धानं कृत्वा । अमुकदेवताप्रीतये ज्ञानं करिष्ये इति यथावत् सङ्कल्पेतिवर्थः । देवता चात्र परमेश्वर-
एवेति श्रिष्टाः । अन्यासामपि देवतानां तदात्मकत्वादित्यभि-
प्रायः । एष उ ह्येव सर्वे देवा इति श्रुतेः । देवानादेशे
विष्णुरिति च स्मरन्ति । देवताध्यानं कृत्वा इति वाऽर्थः ॥ १ ॥

सहस्रशीर्षाघृतवत्यश्वक्रान्ताभिर्ऋग्भिर्मृत्तिकामा-
दाय ॥ २ ॥

सहस्रशीर्षा इति घृतवतीति ऋचोः प्रतीकौ । अश्वक्रान्ताशब्देन
तच्छब्दयोगात् अश्वक्रान्ते रथक्रान्ते इत्यादितैत्तिरीयशास्त्रापरि-
पठिता ऋगुच्यते । भवति हि तत्सम्बन्धात्ताच्छब्दम् । यथा
दण्डयोगात् दण्डः पुरुष इति । अर्घ्यादित्वादप्यत्रयथाहा
तदर्थलाभः । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥ २ ॥

इदं विष्णुर्विचक्रमे इति षडृचैन संमृज्य ॥ ३ ॥

इदं विष्णुर्विचक्रमे इति षडृचं सूक्तं उत्तरार्धिके पठ्यते । तत्र
इदं विष्णुर्विचक्रमे इति प्रथमा । त्रीणि पदा विचक्रमे इति

द्वितीया । विष्णोः कर्माणि पश्यत इति द्वितीया । तद्विष्णोः
परमं पदमिति चतुर्थी । तद्विष्वासो विपश्यव इति पञ्चमी ।
अतो देवा भवन्तु न इति षष्ठी । आभिः ऋग्भिर्मृत्तिकां संमृज्य
सम्यक् शोधयित्वा । मृज मृजौ इति स्मरणात् । मृदः शोधनञ्च
जलसंयोगेन । ० अपां सर्व्वशोधकत्वात् ॥ ३ ॥

उदयं तमसस्परि उदुत्तममिति चोर्द्धौ पाणी
कृत्वाऽऽदित्यमवेक्षेत ॥ ४ ॥

ततो हस्तावूर्द्धौ कृत्वा उदयमिति उदुत्तममिति चैताभ्यामृग्भा-
मादित्यं पश्येत् ॥ ४ ॥

उद्धृतासि वराहृणामीसीति च प्रतिलोमान्यङ्गा-
न्यभिमृशेरन् ॥ ५ ॥

उद्धृतासीति अमोसीति चाभ्यामृग्भां प्रतिलोमानि पूर्व्वं पादा-
वारभ्येत्यभिधानात्तद्विपरीतक्रमेण शिरःप्रभृतीन्यङ्गानि अभिमृशे-
रन् सर्व्वतोभावेन मृशेरन् पूर्व्वोक्तया संमृष्टया मृदा । तां
मृदमङ्गेषु लिम्बेयुरित्यर्थः । उद्धृतासीति मन्त्रः तैत्तिरीयारण्यके,
अमोसीति च मन्त्रब्राह्मणे पठ्यते ॥ ५ ॥

द्विरेतयैरावृता कृत्वा ॥ ६ ॥

एतयाऽनन्तरोक्तया आवृता इतिकर्त्तव्यतया । एवकारकरणात्
मृत्तिकादानादिसमस्तैवावृत् द्विः कर्त्तव्येति दर्शयति । द्विर्वारद्वयं
कृत्वा अङ्गेषु मृत्तिकालेपनमित्यर्थः । प्रथमिन सहैव हितम् ॥ ६ ॥

गावश्चिदुघासमन्यव इत्येतेन गोमयं गात्रेषु
मृत्तिकावत् ॥ ७ ॥

गावश्चिदित्येतेन मन्त्रेण गोमयं गात्रेषु लेपयेत् । मृत्तिकावदि-
त्यनेन अत्रापि प्रतिलोमत्वमङ्गानाम् । द्विष लेपो गोमयस्य ॥ ७ ॥

ऋतश्च सत्यञ्चेति त्रिः शुष्काघमर्षणं जपेत् ॥ ८ ॥

ऋतश्च सत्यञ्चेत्यघमर्षणसूक्तं स्थले वारचयं जपेत् । स्थले यदघ-
मर्षणसूक्तं जप्यते, तत् शुष्काघमर्षणमित्युच्यते ।

“अपि चाप्सु निमज्जित्वा त्रिः पठेदघमर्षणम्” ।

इत्येवमादौ हि जले तज्जपः प्रसिद्धः । अत्र तु स्थले जपार्थं
शुष्काघमर्षणमित्युक्तम् । एतावत् पर्यन्तं स्थले कर्त्तव्यम् ॥ ८ ॥

ततो देवताऽभिसन्धिं कृत्वा ॥ ९ ॥

व्याख्यातप्रायमेतत् । तदिदं गोभिलीयानां ज्ञानद्वयम् । यदितः
पूर्वं स्थले कर्त्तव्यसूक्तं तत् शुष्कज्ञानमिति मृत्तिकाज्ञानमिति
चाख्यायते । यदितः प्रभृति वक्ष्यमाणं तज्जलज्ञानमिति वारुण-
ज्ञानमिति चोच्यते । तत्र पूर्वत्र ज्ञानशब्दो गौणः वारुणज्ञानाधि-
कारसम्बन्धः, परत्र मुख्य इत्यनुसन्धेयम् । अतएव ज्ञानस्य
द्वित्वात् सङ्कल्पद्वयमविरुद्धम् । अथवा पूर्वसूक्तमिदानीं वक्ष-
माणञ्चोभयं मिलित्वैकमेव ज्ञानम् । तस्यैव किञ्चित् स्थले
किञ्चित् जले कर्त्तव्यम् । ज्ञानस्यैकत्वे चैकस्मिन् ज्ञाने
सङ्कल्पद्वयायोगादत्र देवताभिसन्धिं कृत्वेत्यस्य जलाभिमानिनीं
देवतां ध्यात्वेत्यर्थो वर्णनीयः ॥ ९ ॥

नाभिमात्रजले स्थित्वा ॥ १० ॥

नाभिपरिमितजले दण्डवदूर्ध्वः स्थित्वेत्यर्थः ॥ १० ॥

शन्नोदेव्यापोऽह्नीयाभिः पावमानौभिस्तरत्सम-
न्दीभिरेतोन्विन्द्रं तमुष्टवाम नक्कि इन्द्र इत्याभि-
र्ऋग्भिः पवित्रवतीभिर्मार्ज्जयित्वा ॥ ११ ॥

अत्र प्रतीकादिना मन्त्राणां निर्देशः । तत्र तावत् शन्नोदेवीर-
भिष्टये इत्यादिर्मन्त्रः छन्दस्यार्चिके पठ्यते । आपोहिष्ठेति
वृत्रचाककं सूक्तमुत्तरार्चिके । तत्र आपोहिष्ठा मयो भुव इति
प्रथमा । यो वः शिवतमोरस इति द्वितीया । तस्मा अरं गमाम
व इति तृतीया ।

पावमानौभिः पावमानपर्व्वपठिताभिः । यद्यपि कपिञ्जल-
न्यायेन बहुवचनस्य चित्त्वे पर्य्यवसानं, यद्यपि च छन्दस्यार्चिके
पावमानपर्व्वपरिपठितास्तिस्त्र ऋचः ग्रहीतुं योग्याः, तथापि
उत्तरार्चिकस्य प्रथमे खण्डे यदिदं पावमानं त्यृचं सूक्तत्रयं पठ्यते,
तदेवाद्वियन्ते शिष्टाः । तद् उपास्मै गायता नर इति प्रथमा ।
अभि ते मधुना पय इति द्वितीया । स नः पवस्व शं गवे इति
तृतीया । दवि द्युतत्या रुचा इति चतुर्थी । हिन्वानो हेतुभिर्हित
इति पञ्चमी । ऋधक् सोम स्वस्तये इति षष्ठी । पवमानस्य
ते कवे इति सप्तमी । अष्टा कोशं मधुसुतं इत्यष्टमी । अष्टा
समुद्रमिन्दव इति नवमी ।

तरलमन्दीभिः तच्छब्दयुक्ताभिर्ऋग्भिः । तत्संबन्धात्ताच्छब्दम् ।
ताश्च चतस्रः ऋचः उत्तरार्चिके समान्नायन्ते । तत्र, तरलमन्दी
धावति इति प्रथमा । उस्मा वेद वसूनां इति द्वितीया । ध्वस्त्रयोः
पुरुषन्थोः इति तृतीया । आययोस्त्रिंशत् तना इति चतुर्थी ।

एतोन्विन्द्रमित्यादि ऋचात्मकं सूक्तमुत्तरार्चिके पठ्यते ।
एतोन्विन्द्रमित्यनेन तस्य परिग्रहः । कथं ज्ञायते ? ऋच-
सूक्तानामादिग्रहणेन विधिरनादेशे इति सूत्रकारवचनात् । तत्र
एतोन्विन्द्रं स्तवाम इति इति प्रथमा । इन्द्र शुद्धो न आगच्छ—
इति द्वितीया । इन्द्र शुद्धो हि नोरयिं इति तृतीया ।

तमुष्टवाम यद्भिर इत्युत्तरार्चिके ऋचसूक्तस्य तृतीयाया ऋचः
प्रतीकम् । अतस्तन्मात्रस्यैवात्र ग्रहणम् । न किं इन्द्र त्वदुत्तरं
इत्येषा छन्दस्यार्चिके पठ्यते ।

पवित्रवतीभिः पवित्रशब्दयुक्ताभिः ऋग्भिः । पवित्रन्ते इत्यादि
वृचं सूक्तमुत्तरार्चिके पठ्यते । बहुवचनस्यार्थवत्त्वार्थं तस्यैव ऋक्-
त्रयस्य ग्रहणम् । यद्यपि तत्र द्वे ऋचौ पवित्रशब्दयुक्ते, तथापि
सृष्टीरुपदधातीति भूम्ना व्यपदेशस्य सिद्धान्तितत्वात् त्रिस्र एव
ऋचः पवित्रवत्य उच्यन्ते । तत्र पवित्रन्ते विततं ब्रह्मणस्यते इति
प्रथमा । तपोष्पवित्रं विततं दिवस्पदे इति द्वितीया । अरुरुच-
दुषसः पृश्निरग्रिय इति तृतीया । पवित्रवतीभिरित्यत्र चकारो-
लुप्तवत् द्रष्टव्यः । ऋज्वन्यत् । एतदनन्तरं, ॐ भूः पुनातु । ॐ
भुवः पुनातु । ॐ स्वः पुनातु । ॐ भूर्भुवः स्वः पुनातु । इति
समाचरणात् मार्जयन्ति ॥ ११ ॥

त्रिः प्राणायामं कृत्वा त्रिः सुत्य ॥ १२ ॥

गृह्यसूत्राद्युक्तरीत्या वारत्रयं प्राणायामं कृत्वा वारत्रयं निमज्ज ॥ १२ ॥

सहस्रशीर्षा इति त्वचेनाघमर्षणं जपेत् ॥ १३ ॥

त्वचेणेति च्छान्दसोऽयं प्रयोगः । धान्येन धनवानितिवदमेदे
तृतीया । सहस्रशीर्षा इति ऋक्छयाभिन्नमघमर्षणं जपेत् ।
ऋतच्चेत्याद्यघमर्षणसूक्तजपो माभूदिति सहस्रशीर्षा इति त्वचे-
नेत्याह । तत्र सहस्रशीर्षा पुरुष इति प्रथमा । त्रिपादूर्ध्वं उदैत्
पुरुष इति द्वितीया । पुरुषएवेदं सर्वमिति तृतीया । नेदं वृचं
सूक्तं, येनादिग्रहणेन ऋक्त्रयग्रहणं स्यात् । किन्तु छन्दस्यार्चिके
पठितानां सहस्रशीर्षा इत्यादीनां तिसृणामृचां ग्रहणार्थं सहस्र-
शीर्षा इति त्वचेनेत्युक्तम् । जपश्चासां जलनिमग्ननासिकेन वायुं
निरुध्य कर्त्तव्य इति साम्प्रदायिकाः । युक्तसु जलनिमग्नेन
कर्त्तुम् ॥ १३ ॥

ततस्त्रिरामृत्यु ॥ १४ ॥

ऋज्वर्षम् ॥ १४ ॥

पुनः शन्नोदेव्यादिभिर्मार्जनञ्च मार्जनञ्च ॥ १५ ॥

शन्नोदेव्यादिभिः पूर्वोक्ताभिर्ऋग्भिः पुनर्मार्जनञ्च कर्त्तव्यमिति
सूत्रशेषः । द्विर्वचनं ज्ञानविधिसमाप्त्यर्थम् । सोऽयं मध्याह्न-
ज्ञानविधिः । कथं ज्ञायते ? सन्ध्याग्रन्यानन्तरमेतस्याभिधानात्
परतो ब्रह्मयज्ञोपदेशाच्च तथाऽवगतेः । अतएव,

“यथाऽहनि तथा प्रातर्निधं ज्ञायादनातुरः” ।

इत्यनेन प्रातःज्ञानेऽहःज्ञानधर्मातिदेशः कात्यायनस्योपपद्यते ।

किन्त्वग्निमतामयं विस्तृतः ज्ञानविधिः प्रातःज्ञाने न भवति ।

तथात्वे होमकालस्याव्यापत्तेः । तदपि स एवाह ।

“अस्यत्वाहोमकालस्य बहुत्वात् ज्ञानकर्माणः ।

प्रातर्न तनुयात् ज्ञानं होमलोपो विगर्हितः” ॥

इति ॥ १५ ॥

इति ज्ञानसूत्रभाष्ये द्वितीया खण्डिका ।

तृतीया खण्डिका ।

उक्तः स्नानविधिरथेदानीं स्नानाङ्गं तर्पणं वक्तव्यम् । अस्ति
तावत् प्रधानं तर्पणं, पिष्टयज्ञस्तु तर्पणम्,—इत्यादिशास्त्रैरुक्तम् ।
अस्ति च स्नानाङ्गमपि तर्पणम् । कथं ज्ञायते ?

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमिष्यते ।

तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन व्यवस्थितम्” ॥

इति स्मरणात् । अग्रे चायमर्थः प्रवेदयिष्यते । अतस्तद्विवक्षया
तावदुपक्रमते ।

अथ नित्यवत् सन्ध्यामुपासीत ॥ १ ॥

अथ स्नानानन्तरं सन्ध्यामुपासीत । सन्ध्यासूत्रे सायंप्रातःसन्ध्यो-
पासनं नित्यमित्युक्तम् । सायंप्रातःसन्ध्योपासनवत् मध्याह्नसन्ध्यो-
पासनमपि नित्यमित्यर्थः । तथाच कात्यायनः ।

“एतत् सन्ध्यात्रयं प्रोक्तं ब्राह्मणं यदधिष्ठितम् ।

यस्य नास्त्यादरस्तत्र न स ब्राह्मण उच्यते” ॥

इति । नित्यवदित्यनेन सायंप्रातःसन्ध्योपासनयोः कृत्स्नविध्यति-
देशः ॥ १ ॥

तत्र मध्याह्नसन्ध्योपासने सूर्योपस्थाने विशेषमाह ।

उदुत्यं चित्रमायं गौरपत्ये तरणिरुद्यामेध्याभि-
र्ऋग्भिः सधितुरुपस्थानम् ॥ २ ॥

उदुत्यमित्यादयः ऋचां प्रतीकाः । यद्यपि नित्यवत् सन्ध्या-
मुपासीतेत्यतिदेशादेवोदुत्यं चित्रमिति ऋग्द्वयं प्राप्नोति इति
तत्प्रतीककीर्त्तनमनर्थकम् । तथापि तदवचने आयं गौरित्यादि-
कात् वैकृतात् विशेषोपदेशात् शरमयवर्हिषा कुशमयवर्हिर्वत्
प्राक्तस्य ऋग्द्वयस्य निवृत्तिः स्यादिति तत्प्रतीकपरिकीर्त्तन-
मित्यवगन्तव्यम् ।

तत्र तावत् उदुत्यं चित्रमिति मन्त्रौ सायंप्रातःसन्ध्याोपा-
सनयोः सुख्योपस्थाने विनियुक्तावेव । आयं गौरित्युत्तरार्द्धिके
वृचस्य सूक्तस्य प्रथमा । वृचसूक्तानामादियज्ञेन विधिरनादेशे
इति सूत्रकारवचनात् आयं गौरित्यनेन तदादिकस्य वृचसूक्तस्यैव
ग्रहणम् । तत्र, आयं गौः पृश्निरकमीदिति प्रथमा । अन्तस्वरति
रोचना इति द्वितीया । त्रिंशद्भाम विराजति इति तृतीया ।

अपत्ये तायवी यथा इतीयसूक् छन्दस्यार्द्धिके पठ्यते ।
तरणिर्विश्वदर्शत इत्यादिकाऽपि तत्रैव पठ्यते । परिगृहीता चेयं
शिष्टेः । उच्चरार्द्धिकेऽपि तरणिरित् सिषासति इति प्रगाथात्मके
सूक्ते प्रथमा पठ्यते । न त्वयमत्र शिष्टेः परिगृह्यते । उद्यामेधि
रजः पृथु इतीयमपि छन्दस्यार्द्धिक एव समान्नायते ।

साम्यदायिकासु अपत्ये तायवी यथा इत्यादि ऋग्द्वयं,
तरणिर्विश्वदर्शत इत्यादि ऋक्त्रयं, उद्यामेधि रजः पृथु इत्यादि

ऋक्त्रयञ्चात्र परिगृह्णन्ति । उदुत्यं चित्रमित्यादिऋग्द्वय-
पाठानन्तरं विभ्राड्बृहत् पिबतु सोम्यं मधु इत्यादिकाऋचं
पठित्वा चित्रं देवानामुदगादनौकं इतीमामपि ऋचं पुनः
पठित्वा आर्यं गौरित्याद्याऋचः पठन्ति च । तेषामयमाश्रयः ।

“उच्चित्रमृगद्वयेनाथ उपतिष्ठेदनन्तरम् ।

सन्ध्याद्वयेऽप्युपस्थानमेवमह्नुर्मनीषिणः ॥

मध्ये त्वङ्ग उपस्थाने विभ्राडादीच्छ्या जपेत्” ।

इति कात्यायनेन मध्याह्नसन्ध्योपासने उदुत्यं चित्रमिति ऋग्-
द्वयेन सवितुरुपस्थानानन्तरं विभ्राडादीनां दशतिसमाप्तिपर्यन्तं
तदर्वाग् वा इच्छ्या जपोऽभिहितः । तदनुबन्धनैः साम्प्रदायिकैः
दशतिसमाप्तिपर्यन्तं सर्वासाऋचां संग्रहार्थं अपत्ये इत्यादौ
यथायथमृक्द्वयमृगत्रयञ्च परिगृह्यते । छन्दस्यार्चिके द्वारस्थकाण्डे
पञ्चमदशतौ ताः पर्वा ऋचः समान्नायन्ते । तत्र विभ्राड्
बृहदित्येषा द्वितीया ऋक् । चित्रं देवानामिति तृतीया । आर्यं
गौरिति चतुर्थी । अन्तश्चरतीति पञ्चमी । त्रिंशद्वामेति षष्ठी ।
अपत्ये इति सप्तमी । अदृशन्नस्य केतव इत्यष्टमी । तरणिर्विश्व-
दर्शत इति नवमी । प्रत्यङ् देवानां विश इति दशमी । येना
पावक चक्षुषु इत्येकादशी । उद्यामेषीति द्वादशी । अयुक्त सप्त
शुन्यवः इति त्रयोदशी । सप्त त्वा हरितो रथे इति चतुर्दशी ।
ततो दशतिसमाप्तिः ।

इदन्विह वक्तव्यम् । त्रित्यवत् सन्ध्यामुपासीतेत्युपक्रम्याभि-
र्ऋग्भिः सवितुरुपस्थानमित्यभिधानात् फलसंयोगाद्यन्वभिधाना-

ज्ञासामृचां सवितुरूपस्थाने नित्यवत् संयोगीवगम्यते । कात्याय-
नेन त्विच्छया जपेदित्यभिधानात् विभ्राडादीनामनित्यसंयोगः ।
तत्कथमुभयोरेकार्थत्वं सम्भवति । नित्यानित्यसंयोगविरोधापत्तेः ।
एवमत्र विभ्राडादीनामनुपदेशात् अन्यत्र चोपदेशात् व्यक्त-
मनयोर्भिन्नार्थत्वम् ।

कथं वा आयं गौरित्यादौ अनुलिखितप्रतीकानां द्वित्राणा-
मृचासुपसंग्रहः शक्यते कर्तुम् । आभिरितीदमः सन्निहित-
वचनत्वात् । आदिग्रहणस्य च तन्मन्त्रमात्रग्रहणज्ञापनार्थत्वात् ।
अृचसूक्तानामेव परमादिग्रहणेन ग्रहणमुक्तम् । तथात्वे चाभि-
र्द्धग्भिरिति वचनमत्यन्तमेव कदर्थितं स्यात् । न चैतदुचितम् ।
ज्ञानसूत्रपरिशिष्टपरिसमाप्ती अथ मन्त्रा इत्युपक्रम्य एकैकमन्त्र-
प्रतीकानामेवोक्तेषुः कृतः । छन्दोगाङ्गिकेऽपि आयं गौरित्यादि-
परिकीर्तितप्रतीका एव ऋचोलिखिता न त्वन्याः । तस्मात्
भिन्नाविमौ कल्पी न त्वनयोरेकत्वम् । उदुत्वं चिन्मित्राभ्यामुप-
स्थाय इच्छया विभ्राडादीनां जप इति मतं कात्यायनस्य ।
अत्रभवतः सूत्रकारस्य तु मतं परिकीर्तितप्रतीकाभिर्द्धग्भिः
सवितुरूपस्थानमिति कस्य केनाभिसम्बन्धः । गोभिलीयानासुभ-
योरेव स्वशास्त्रोक्तत्वादिकल्पएवानायत्या प्रतिपत्तव्यो भवति ॥२॥

नमो ब्रह्मणे इत्युपजाय चेत्यन्ते ॥ ३ ॥

ऋग्भिरूपस्थानस्यान्ते नमो ब्रह्मणे इत्याद्युपजाय चेत्यन्तेन
सवितुरूपस्थानमित्यनुवर्त्तते । तत्त्वकारादिभिरप्येवमेव वर्णितम् ।

नमो ब्रह्मणे इत्युपजाय चेत्येवमन्तेन चेति सूत्रपाठे व्यक्तएवाय-
मर्थः । एवमन्तेनेति चकाररहितपाठेऽपि सवितुरुपस्थानमित्यनु-
वर्त्तत एव । केचित्तु नमो ब्रह्मणे इत्यादिसूत्रस्य वक्ष्यमाणेन
सूत्रेण सम्बन्धं कुर्वन्तस्तर्पणएवास्य विनियोगं मन्यन्ते । न
त्वेतेन तर्पयन्ति । किन्तु तर्पणात् पूर्वं कृताञ्जलयो भूत्वा मन्त्र-
मिमं पठन्ति । मन्त्रश्चायं वंशब्राह्मणप्रारम्भ एव पठ्यते ॥ ३ ॥

अथेदानीं तर्पणमभिधीयते ।

अग्निस्तृप्यत्विति च तृप्यतां वा ॥ ४ ॥

इतिशब्दोगणस्य सूचकः । इत्यादिबहुवचनान्ताः गणस्य संसूचका-
भवन्तीत्युक्तेः । चशब्दश्चानुक्तसमुच्चयार्थः । अतएवाग्निमसूत्रे,
एतानिति बहुवचनोपादानं सङ्गच्छते । अन्यथा अग्निमात्रस्यात्र
तर्पणीयत्वे बहुवचनोपादानमसङ्गतं स्यात् । तत्र साम्प्रदायिकाः
अग्न्यादिगणमित्यमाचक्षते । अग्निः । वषट्कारः । महा-
व्याहृतयः । गायत्री । ब्रह्मा । विष्णुः । वेदाः । देवाः । छन्दांसि ।
यज्ञाः । अध्ययनम् । द्यावापृथिव्यौ । अन्तरिक्षम् । अहोरात्राणि ।
मासाः । ऋतवः । संवत्सरः । वरुणः । समुद्राः । नद्यः । गिरयः ।
क्षेत्राणि । वनानि । ओषधयः । वनस्पतयः । पशवः । नागाः ।
उरगाः । सुपर्णाः । वयांसि । गावः । वसवः । रुद्राः । आदित्याः ।
मरुतः । सिद्धाः । साध्याः । गन्धर्वाः । पिशाचाः । यक्षाः ।
रक्षांसि । भूतानि । नक्षत्राणि । अश्विनौ । अमरसः । चतुर्विध-
भूतग्रामः । मरीचिः । अत्रिः । अङ्गिराः । पुनस्तिः । पुनश्चः ।

क्रतुः । प्रचेताः । वशिष्ठः । भृगुः । नारदः । पुलस्तिरित्यत्र
पुलस्त्य इति केचित् पठन्ति । क्षोऽयं सम्प्रदायागतोऽग्न्यादिगणः ।
अत्रान्ते यथायथं दृष्यतु इति, दृष्येतां इति, दृष्यन्तु इति वा
प्रयोक्तव्यम् । सर्व्वत्रादौ प्रणवः प्रयोक्तव्यः । लिखिष्यमाणज्ञान-
सूत्रपरिशिष्टवचनात् । दृष्यतामिति पक्षेऽपि तथैव यथायथं
परिणामः करणीयः । दृष्यतां वेति केचिन्न पठन्ति । ज्ञानसूत्र-
परिशिष्टे तु तदप्युक्तम् । यथा ।

“दृष्यतामिति वेक्तव्यं नाम्ना च प्रणवादिना” ।

इति । अग्न्यादितर्पणानन्तरं, एवमादयः स्रस्ति कुर्व्वन्तु तर्पिताः
स्रस्ति कुर्व्वन्तु तर्पिताः, इत्यासंशावाक्यं कृताञ्जलयः पठन्ति ॥४॥

सर्व्वत्र सव्येनैतांस्तर्पयेत् ॥ ५ ॥

सर्व्वत्र तर्पणे । अपवादस्यानुपदमेव वक्ष्यमाणत्वात् सर्व्वत्र देवतर्पणे
इत्यर्थः । सव्येनेति उपवीती भूत्वा दक्षिणं जानु भूमौ पातयित्वा
देवतीर्थेनैतान् देवान् तर्पयेदित्यर्थः । तथाच छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“दक्षिणं पातयेज्जानु देवान् परिचरन् सदा ।

पातयेदितरज्जानु पितॄन् परिचरन्नपि” ॥

इति । देवतीर्थस्य देवकर्त्तार्यत्वन्तु प्रसिद्धमेव । गणस्य बुद्धौ
सन्निहितत्वादेतानिति बहुवचननिर्देशः । अग्निमात्रतर्पणस्य पूर्व्व-
मुक्तत्वे त्वेतदसङ्गतं स्यादित्युक्तमादावेव । केचित्तु पूर्व्वेण सूत्रेणा-
स्यैकसूत्रतां कृत्वा किञ्चिन्नान्यथाकृत्य, अग्निस्तृप्यत्विति च
देवांस्तर्पयेयुरिति पठन्ति ॥ ५ ॥

अथापसव्येन ॥ ६ ॥

अथानन्तरमपसव्येनेति प्राचीनावीती भूत्वा पातितवामजानुः
पितृतीर्थेन तर्पयेदित्यनुवर्त्तते । अपसव्यशब्दः पितृतीर्थमप्यभि-
धत्ते । तथाच गृह्यान्तरम् । “तर्ज्जन्वङ्गुष्ठयोरन्तरा अवसलवि
अपसव्यं वा तेन पितृभ्यो ददाति” इति ॥ ६ ॥

राणायनिशटीति ॥ ७ ॥

राणायनिश्च शटिश्च राणायनिशटी । इतिशब्दोगणलक्षणार्थः
प्रत्येकं संबध्यते । सन्धिच्छान्दसः । राणायनिगणं शटिगणश्चाप-
सव्येन तर्पयेदित्यर्थः । तत्र राणायनिगणे त्रयोदश सामगा-
चार्या भवन्ति । शटिगणे च दश प्रवचनकर्त्तारः । राणायनि-
गणस्तावत् । राणायनिः । सात्यसुधिः । व्यासः । भागुरिः ।
और्गुण्डिः । गौगुलविः । भागुमानौपमन्यवः । कराटिः ।
मशकोगार्भः । वार्षगण्यः । कौथुमिः । शालिहोत्रिः । जैमिनिः ।
एतेषां तर्पणान्ते, त्रयोदशैते सामगाचार्याः स्वस्ति कुर्वन्तु
तर्पिताः स्वस्ति कुर्वन्तु तर्पिताः, इत्यासंशावाक्यं पठन्ति ।
द्विगुणभुग्नकुशैः कृष्णतिलैरुज्जलित्रयदानेन चैतांस्तर्पयन्ति । एव-
मग्रेऽपि । शटिगणः स्वस्वपि । शटिः । भागविः । काशविः ।
ताण्ड्यः । वृषाणः । शमबाहुः । रुक्मिः । अगस्थः । वष्कशिराः ।
हृङ्गः । एतेषां तर्पणानन्तरं, दशैते प्रवचनकर्त्तारः स्वस्ति कुर्वन्तु
तर्पिताः स्वस्ति कुर्वन्तु तर्पिताः, इत्यासंशावाक्यपाठः शिष्टा-
चारागतः ॥ ७ ॥

अथ कव्यबालादयोदिव्या यमाश्च ॥ ८ ॥

अथानन्तरं 'कव्यबालादयो दिव्याः' पितरो यमाश्च तर्पणीया-
इत्यर्थः । व्यत्ययाद्वा द्वितीयार्थे प्रथमा । कव्यबालादीन् दिव्यान्
पितृन् यमांश्च तर्पयेदिति वर्त्तते । कव्यबालादय इत्यादिशब्दो-
नलादिसंग्रहार्थः । यमा इति बहुवचनं गणलक्षणार्थम् । कव्य-
बालादयस्तावत् । कव्यबालः । नलः । सोमः । यमः । अर्यमा ।
अग्निष्वात्ताः । सोमपीथाः । वर्हिषदः । यमाः खल्वपि । यमः ।
धर्मराजः । मृत्युः । अन्तकः । वैवस्वतः । कालः । सर्वभूतक्षयः ।
श्रीदुम्बरः । दध्नः । नीलः । परमेष्ठी । वृकोदरः । चित्रः ।
चित्रगुप्तः ।

अथापसव्येन इत्युपक्रम्यैतदभिधानात् यमतर्पणमपि गोभि-
लीयानामपसव्येनैव कर्त्तव्यम् ।

“दक्षिणाभिमुखो भूत्वा तिलैः सव्यं समाहितः ।

देवतीर्थेन देवत्वात् तिलैः प्रेताधिपो यतः” ॥

इति स्कन्दपुराणीयं गोभिलीयव्यतिरिक्तविषयम् । अन्यथा तेषां
स्वशास्त्रोपरोधापत्तेः ॥ ८ ॥

अथात्मीयाः स्त्रीन् पिष्टतस्त्रीन् मातृतो माता-
महाः स तत्पत्नीश्चेति पिष्टतर्पणम् ॥ ९ ॥

अथानन्तरमात्मीयांस्तर्पयेत् । आत्मीयानेवाह त्रीनिति ।
पिष्टतस्त्रीन् पिष्टपितामहप्रपितामहान् । मातृतस्त्रीन् मातृ-

पितामहीप्रपितामहीः । चीन् मादृत इति आक्षीयाभिसम्बन्धात्
पुंसा निदेशः । मादृतस्त्रीनाक्षीयानित्यर्थः । “तस्मात्तेनोभयं
जिघ्रति सुरभि च दुर्गन्धि च पाप्मना ह्येष विद्मः” इति
छान्दोग्योपनिषत्श्रुतिव्याख्याने “उभयग्रहणमविवक्षितं यस्योभयं
हविरार्त्तिमार्हतीति यद्वत्”—इति शङ्कराचार्यचरणोक्तवदत्रापि
द्वीन् मादृत इति पुलिङ्गस्याविवक्षितत्वोपपत्तेः । मातामहा-
नित्यत्रापि द्वीनित्यनुषज्यते । द्वीन् मातामहान् मातामह-
प्रमातामहवदप्रमातामहानित्यर्थः । द्वीनित्यनुषङ्गात् माता-
महानिति बहुवचननिर्देशात्

“मातुः पितरमारभ्य त्रयो मातामहाः स्मृताः” ।

इति दर्शनाच्च मातामहपदं तदादित्त्रिकपरम् । ते खल्वमी
त्रयोऽपि मातामहा एव । तत्राद्यो निरुपपदः परौ तु सोपपदा-
वित्येतावान् परं विशेषः । तत्पत्नीश्च तेषां मातामहानां पत्नीश्च
तर्पयेत् । तत्पत्नीश्चेति पाठे व्यत्ययेन प्रथमा । तत्पत्नीश्चेत्यर्थः ।
तर्पयेदित्यनुवर्त्तते । इत्येतत् पिष्टतर्पणम् । तेनामीषां तर्पणमवश्यं
कार्यमिति तात्पर्यम् । केचित् इतिकारं न पठन्ति । तदत्र
पाठक्रमात् प्रथमं पित्रादीनां ततो मातादीनां तदनु मातामहा-
दीनां ततस्तत्पत्नीनां तर्पणं कर्त्तव्यम् । स्मृत्यन्तरेष्वेवमेव तर्पण-
क्रमोऽमीषामुपदिश्यते ।

“पित्रादित्त्रयपत्नीनां पृथग्देयं ततो जलम् ।

ततो मातामहानाञ्च क्रम एव हि तर्पणे” ॥

इति ।

“स्वपितृभ्यस्ततो दद्यान्मातृभ्यस्तस्य चाप्यगु ।

ततो मातामहानाञ्च पितृव्यानान्ततःपरम्” ॥

इति ।

“पितृणामथ मातृणां ततो मातामहस्य च” ॥

इति ।

“पितृभ्यः प्रथमं दद्यान्ततो मातृभ्य एव च ।

ततो मातामहानाञ्च पितृव्यस्य सुतस्य च” ॥

इति ।

“अन्तर्मातामहान् कृत्वा मातृणां यः प्रयच्छति ।

तर्पणं पिण्डदानञ्च नरकं स तु गच्छति” ॥

इति चैवमादौ बहुलम् ।

रघुनन्दनभट्टाचार्यास्तु, अथास्त्रीयांस्त्रीन् पितृतस्त्रीन् मातृत-
स्तत्पत्नीष्वेति सूत्रं पठित्वा, त्रीनिति पुंलिङ्गनिर्देशेन तत्पत्नीष्वेति
पृथगुपादानेन च मातृत इत्यस्य मातामहपरत्वं वर्णयाम्बभूवुः ।
तच्चिन्त्यम् । पुंलिङ्गनिर्देशस्योपपादितत्वात् । तत्पत्नीष्वेति पृथगु-
पादानस्य मात्रादिसपत्नीपरिग्रहार्थत्वेनोपपत्तेः । अस्मादव-
लोकितेषु सूत्रग्रन्थेषु परिदृष्ट एव तु पाठोऽस्माभिर्लिखितः ॥ ६ ॥

सनकादयश्च निवीतमिति मनुष्यधर्माः ॥ १० ॥

निवीतं यथा भवति तथा सनकादयस्सर्पणीयाः । निवीतत्वे हेतु-
गर्भविशेषणं मनुष्यधर्मा इति । छान्दसोऽयं प्रयोगः । यतस्ते
मनुष्यधर्माणः अतएव तेषां तर्पणं निवीतं यथा भवति तथा

करणीयम् । निवीतं मनुष्याणामिति हि श्रूयते । व्यत्ययेन वा द्वितीयार्थे प्रथमा । सनकादीन् तर्पयेदिति वर्त्तते । इतिशब्द-
स्तर्पणपरिसमाप्तिद्योतनार्थः । सनकादयो निवीत्यथ मनुष्यधर्मा-
इति पाठे, अध्यानन्तरं निवीती भूत्वा सनकादीन् तर्पयेदित्यर्थः ।
समानमन्यत् । सनकादयश्च निवीतमिति मनुष्यधर्माः इति पाठे
निवीतस्य मनुष्यधर्मत्वेनोक्त्या सनकादितर्पणं निवीतिना कर्त्तव्य-
मित्यर्थादुक्तं भवति । सनकादयः खल्वपि । सनकाः । सनन्दनः ।
सनातनः । कपिलः । आसुरिः । वोढुः । पञ्चशिखः । सनन्दनः
इत्यत्र सनन्दः इति केचित् पठन्ति । आचार्येण खल्वत्रभवता
तर्पणमावमुक्तं, तत्र तत्राञ्जलिसंख्या तु नोक्ता । सा च,

“एकेकमञ्जलिं देवा द्वौ द्वौ तु सनकादयः ।

अर्हन्ति पितरस्त्रींस्त्रीन् स्त्रियस्त्वेकैकमञ्जलिम्” ॥

इति ।

“मातृमुखाश्च यास्तिस्त्रस्ताभ्यो दद्यात् त्रिरञ्जलीन्” ।

इति चैवमादिभृत्यन्तरेभ्योऽवगन्तव्या । एकैकमञ्जलिमिति वचनं
गोभिलसुतसंहिताया इति ज्ञेयमुक्तम् । गोभिलपुत्रस्येति तत्त्व-
कारोऽप्याह । दिङ्निगमसु “मनुष्याणामेवा दिक् या प्रतीची”
इति षड्विंशब्राह्मणात् । “प्राचीं देवा अभजन्त दक्षिणां पितरः
प्रतीचीं मनुष्याः उदीचीमसुरा अपरेषामुदीचीं मनुष्याः” इति
ब्राह्मणान्तराच्च प्रतिपत्तव्यः । दृश्यतु दृश्यतां वेत्यभिधानात्
गोचनानादीनां प्रथमान्ततयोक्तेखोऽर्थादुक्तः । तथाच ज्ञानसूत्र-
परिशिष्टम् ।

“गोमं खरान्तं सर्व्वत्र गोत्रस्याक्षय्यकर्म्मणि ।
 गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः कर्त्ता एवं न मुञ्चति ॥
 सर्व्वत्रैव पितः प्रोक्तं पिता तर्पणकर्म्मणि ।
 पितुरक्षय्यकाले च भक्षयां तृप्तिमिच्छता ॥
 शर्म्मन्नर्घ्यादिके कार्य्ये शर्म्मा तर्पणकर्म्मणि ।
 शर्म्माणोऽक्षय्यकाले च पितृणां दत्तमक्षयम्” ॥

इति । तथा ।

“अन्वारब्धेन सव्येन पाणिना दक्षिणेन च ।
 तृप्यतामिति सेतव्यं नाम्ना च प्रणवादिना” ॥

इति । योगियाज्ञवल्करस्याप्येतत् । एतच्च पात्रकरणकतर्पणे
 बोद्धव्यम् । हस्तकरणकतर्पणे त्वञ्जलिनैव तर्पणम् । तथाच
 तत्रैवोक्तम् ।

“आह्ने सेचनकाले तु पाणिनैकेन दापयेत् ।
 तर्पणे तूभयं कुर्यादेष एव विधिः स्मृतः” ॥

इति । यस्तु पितृतर्पणे तृप्यतामित्यनन्तरं, एतत् सतिलोदकं तस्मै
 स्वधेति वाक्यरचना तत्त्वकृद्भिः कृता । तत्र प्रमाणं नास्ति ।
 तैः किल असावेतत्ते उदकमिति इति जातृकर्ण्यवाक्यम्,

“नामगोत्रस्वधाकारैस्तर्घ्याः स्थिरनुपूर्व्वशः” ।

इति योगियाज्ञवल्करवचनञ्च पश्यद्भिस्तथा लिखितम् । तच्चा-
 युक्तम् । जातृकर्ण्यवाक्ये संबोधनान्तनामोक्तेष्वाभिधानेन तस्य
 गोभिलीयव्यतिरिक्तविषयत्वात् । गोभिलीयानां स्वशास्त्रे तृप्यतु
 तृप्यतां । वेत्तेतावन्मात्रविधानेन योगियाज्ञवल्करोक्तस्वधाकार-

स्यापि तद्विषयत्वानुपपत्तेस्तस्यापि यजुर्वेदिविषयत्वात् । अतएव, ब्रह्मादिचतुर्षु तर्पणप्रयोगाकाङ्क्षायां गोभिलयाज्ञवल्क्योक्तप्रयोग-विधिर्ग्राह्यः इत्यभिधाय, ततश्च ब्रह्मा दृष्यतामिति प्रयोग इति तैरेवोक्तम् । तस्मात् गोभिलीयानां दृष्यतु दृष्यतां वेत्यन्तमेव तर्पणवाक्यं न तत्र सतिलोदकादेरुल्लेखः । अतएव दृष्यतामिति सेक्तव्यमित्युक्तम् । गृह्यपरिशिष्टेऽपि ।

“बह्वल्यं वा खगृह्योक्तं यस्य कर्म प्रकीर्तितम् ।

तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्व्वः कृतो भवेत्” ।

इति । हृन्दोगपरिशिष्टोक्तेऽपि तर्पणे तिलोदकादेरुल्लेखो न कृतः । अन्यथा तदुक्तब्रह्मादितर्पणेऽपि ब्रह्मा दृष्यतामेतदुदकं तस्मै नम इत्यादिवाक्यरचना किमिति तैर्न क्रियते ।

तदिदं ज्ञानाङ्गतर्पणमेवात्रभवता सूत्रकारेणोक्तम् । कथं ज्ञायते ? ज्ञानविधिमभिधायैतस्य तर्पणस्याभिधानेन प्रकरणा-दस्य ज्ञानाङ्गताऽवगतेः ।

“आग्नवने तु संप्राप्ते तर्पणं तदनन्तरम् ।

गायत्रीं च जपेत् पश्चात् स्वाध्यायश्चैव शक्तिः ॥

आग्नवने तु संप्राप्ते गायत्रीं जपतः पुरा ।

तर्पणं कुर्व्वितः पश्चात् ज्ञानमेव वृथा भवेत्” ॥

इति ज्ञानसूत्रपरिशिष्टोक्तेः । अत्र खल्वाग्नवने तु संप्राप्ते इत्युप-क्रमात् ज्ञानमेव वृथा भवेदिति चोपसंहारात् ज्ञानाङ्गमेव तर्पणं सुखीपस्नानात् परं गायत्रीजपात् स्वाध्यायजपाच्च पूर्व्वं कर्त्तव्य-मित्युक्तम् । गायत्रीजपात् परतस्तत्करणे तु तस्यायथाकाल-

कृतत्वेनाकृतकल्पत्वात् तदङ्गवैगुण्येन ज्ञानमेव वृथा भवेदिति निन्दा सुतरामुपपद्यते । प्रधानतर्पणञ्च पित्र्ययज्ञरूपं हृन्दोग-परिशिष्टे कात्यायनेनोक्तम् । तच्च ब्रह्मयज्ञात् करतः कर्त्तव्यमित्यपि तत्रैव तेनोक्तम् । तस्मात् स्नानाङ्गतर्पणं गायत्रीजपात् सामजपरूपात् ब्रह्मथञ्जाञ्चाव्याक्, प्रधानतर्पणन्तु श्रुतिजपरूपात् ब्रह्मयज्ञात् परतः करणीयमित्यविरोधः । सूत्रकारेण खल्वेत-भवता स्नानाङ्गतर्पणानन्तरं सान्नां जपरूपो ब्रह्मयज्ञ उक्तः । कात्यायनेन तु प्रधानतर्पणात् पूर्वं श्रुतिजपरूपो ब्रह्मयज्ञो-ऽभिहित इति नास्ति विरोधगम्योऽपि । तथाच कात्यायनः ।

“वेदमादित आरभ्य शक्तितोऽहरहर्जपेत्” ।

इति ।

“यश्च श्रुतिजपः प्रोक्तो ब्रह्मयज्ञः स वोच्यते ।

स चाव्याक् तर्पणात् कार्यः पश्चाद्वा प्रातराहुतेः ।

वैश्वदेवावसाने वा नान्यत्वेति निमित्तकात्” ॥

इति च । स्नानाङ्गं प्रधानञ्चेति तर्पणद्वयं प्रत्यहं कर्त्तव्यतया शास्त्रदेशितमित्यत्र कस्यापि न विप्रतिपत्तिः । तर्पणद्वयं सर्व्व एव मन्यन्ते । तत्र केचित्तावदेवं मन्यन्ते । प्रधानतर्पणं खल्वेतत् स्नानाङ्गतर्पणेन विक्रियते । एवञ्च ज्योतिष्टोमस्येष्ट्युत्तरकालत्वं तद्विक्रतौ सोम इव स्नानाङ्गतर्पणस्य सूर्य्योपस्थानोत्तरकालत्वं तद्विक्रतौ प्रधानतर्पणेऽप्यतिदेशात् प्राप्नोति । तथाचैकेनैव तर्पणेन कृतेन तन्त्रेणोभयसिद्धिरित्याचक्षते ।

क्षेयमभितौ चित्ररचना । द्वयोरेव सपरिकराभिहितत्वेन

प्रतिविकृतिभावस्यैवाभावात् । सपरिकराभिहितः प्रकृति-
कृतिरन्या इति हि मीमांसकसिद्धान्तः । खान्नाङ्गं तर्पणं
सूत्रमभवता सूत्रकारेण सपरिकरमभिहितम् । प्रधानतर्पणमपि
काल्यायनेन सपरिकरमेवोपदिष्टं कर्मप्रदीपे । तत् कस्य
केनाभिसंबन्धः । विस्तरेण चैतद्दृष्टसूत्रभाष्ये विचारितमस्माभि-
रिति नेह प्रस्तूयते ग्रन्थगौरवभयात् ॥ १० ॥

ततः प्रत्युपस्थानं गायत्र्याष्टशतादीन् जप्त्वा ॥ ११ ॥

ततस्तर्पणादनन्तरं गायत्र्याष्टशतादीन् जप्त्वा सवितुः प्रत्युपस्थानं
कुर्यात् । अष्टाधिकं शतमष्टशतम् । आदिना सन्ध्यासूत्रोक्तानि
पञ्चान्तराणि गृह्यन्ते । प्रातिलोभ्येन चात्र संख्या निर्दिश्यते ।
सन्ध्यासूत्रे तावदष्टैकादशद्वादशपञ्चदशशतसहस्रसंख्यानां क्रमेणो-
पदेशः । अत्र वैपरीत्येन शतसंख्यामुपदिश्यादिना ततः प्राक्तनानि
संख्यान्तराण्युरीकृतानि । शतस्याष्टाधिकत्वमात्रमत्र विशेषः ।
अथवा, अष्टशतादीनित्यत्राष्टपदेन सन्ध्यासूत्रोक्ताया आदिमाया-
अष्टसंख्यायाः, शतशब्देन तदुक्ताया उपान्तिमायाः शतसंख्यायाः,
आदिपदेन च तदन्तरालपठितानां संख्यान्तराणामुपसंग्रहः ।

तत्त्वकारप्रभृतिभिरेवमेव सूत्रमिदं पठितं प्रत्युपस्थानपरतया
व्याख्यातञ्च । अन्ये पुनरन्यथैतत् सूत्रं पठन्ति । तत्रोपस्थानं
गायत्र्याष्टशतादीन् कृत्वेति केचित् । तत्र तस्मिन्नवसरे तर्पणा-
वसाने इत्येतत् । गायत्र्याष्टशतादीन् कृत्वा जप्त्वा उपस्थानं
सवितुरिति तस्यार्थः । अत्र फलतो न कश्चिद्विरोधः ।

ततो गायत्र्यष्टशतमादौ कृत्वा इत्यपरे । ततस्तर्पणानन्तरं
आदौ वक्ष्यमाणब्रह्मयज्ञात् 'पूर्वं' गायत्र्यष्टशतं कृत्वा इति
तत्तार्थः ॥ ११ ॥

ज्ञानाङ्गतर्पणं सवितुः प्रत्युपस्थानञ्चाभिधायाधेदानीं साम-
अपरूपोन्नयन्नोऽभिधीयते ।

भासं दशस्त्रीभमुन्नयं गायत्रीसामौशनं शुद्धा-
शुद्धीये राजनरौहिणके बृहद्रथन्तरे पुरुषगतिर्महा-
नाम्नो महादिवाकीर्त्यं ज्येष्ठसामानि देवव्रतानि
पुरुषव्रतानुगानं तवश्यावीयमादित्यव्रतमेकविंशत्यनु-
गानम् ॥ १२ ॥

अपेदिति विपरिणामेनानुषङ्गनीयम् । च-शब्दोऽत्र लुप्तवत्
द्रष्टव्यः । भासादयः सामविशेषाः । तत्र यद्यपि भासादीनि
कानिचित् सामान्यनेकत्र गीयन्ते, तथापि यान्यत्र श्रिष्टैः परि-
गृहीतानि तान्येवात्र प्रदर्श्यन्ते । अपरिशीलितसाम्नां साम्ना-
माश्रयभूतानामृचां त्रिधा पाठोपपत्तये यस्यामृचि यत् साम
गीयते, तदपि प्रवेदयिष्यते ।

तत्र, हाउ हाउ हाउ । ओहा । २ । इत्युपक्रमं, हियाहा-
उवा ३ । भा २३४५ स् । इत्यवसानं, भासं नाम साम अरण्य-
गाने, ऋग्वेदस्वार्चिके समाम्नातायां प्रक्षस्य वृष्णो अरुणस्य नूतनः
इत्यस्यामृचि गीयते ।

दशस्तीभं, तस्मिन्नेवार्चिके समान्नातायां इन्द्रं ऋतो नेमधिता
 हवन्ते इत्यस्यामृचि अरण्यगाने गीयते । तच्च साम, हाउ ।
 त्रिः । ओहा । त्रिः । इत्यादिकं, आयुर्धा अस्मभ्यं वर्चोधा
 देवेभ्यः २३४५ : । इत्यन्तं, हाउ इत्यादिकैः वयः इत्यन्तेर्दशभिः
 स्तोभैरुपेतम् ।

उन्नयं नाम साम, आदित्यस्त्रीन्नयमित्यार्षेयब्राह्मणे निर्दि-
 श्यते । तच्च सामारण्यगाने, उत् । नयामि । इत्यादिके स्तोभे
 गीयते । स च स्तोभः स्तोभग्रन्थे पठ्यते । तच्चैतत् साम,
 उन्नयामि । होइ । ३ । इत्यादिकं, प्रियेधामस्त्रियच्चरे २३४५ ।
 इत्यन्तम् ।

गायत्रीसामीशनं द्विधा गीयते । एकं तावत् ऊहगाने उत्तरा-
 र्चिकगते प्रेष्ठं वो अतिथिं सुषे इत्यादित्यृचसूक्ते गीयते । तत्र
 प्रेष्ठं वो अतिथिं सुषे इति प्रथमा । कविमिव प्रशंस्व इति
 द्वितीया । त्वं यविष्ठ दाशुषः इति तृतीया । तस्य च सान्नः, प्रेष्ठं
 वाः । अता २३ इथीम् । इत्यादिः, दा-२३४ यो ६ हाइ ।
 इत्यन्तः प्रथमोऽंशः । कविमिवा । इत्यादिः, दा २३४ धो ६ हा ।
 इत्यन्तो द्वितीयोऽंशः । तुवं यवायि । इत्यादिः, आ २३४ नो ६
 हायि । इत्यन्नास्तृतीयोऽंशः । अपरञ्च छन्दस्यार्चिके समान्नातायां
 प्रेष्ठं वो अतिथिं सुषे इत्यस्यामृचि वेद्यगाने (गीयगाने)
 गीतम् । तच्चोत्तरं सामैव शिष्टाः इह समाद्रियन्ते । तच्चोह-
 गानगीतस्य सान्नः प्रथमांशरूपमेव । तदपि सामोशनसा दृष्ट-
 मित्यौशनमाख्यायते । “आतित्यप्रायां गायत्रीसामीशनम्” इति

लाव्यायनीयकल्पसूत्रभाष्ये, आतिथ्यायामिष्टौ औशनं गायेत्
गायत्रीसाम । त्रेष्टुभान्यप्यौशनानि सन्ति अतो विशेषणार्थं
गायत्रीग्रहणम्, इत्यग्निस्वामिनः ।

शुद्धाशुद्धीये, शुद्धाशुद्धीयं नाम सामद्वयं, वेयगानि (गीयगानि)
एतोन्विन्द्रं स्तवाम् शुद्धं इत्यस्यामृचि गीयते । ऋक् चेयं
छन्दस्यार्चिके पठ्यते । तत्र, एतोन्विन्द्रं स्तवामा । इत्यादि,
समा ३४ औहोवा १० तू २३४५ । इत्यन्तं प्रथमम् । एतोन्विन्द्रं-
स्तवा ६ मा । इत्यादिकं, ओ २३४५ इ । डा । इत्यन्तं
द्वितीयम् ।

राजनं रौहिणश्च नाम सामद्वयं भरष्यगानि, इन्द्रं नरो-
नेमधिता हवन्ते इत्यस्यामृचि गीयते । ऋक् चेयं छन्दस्यार्चिके
समाज्जायते । तत्र, हुम् । ३ । हो । ३ । हृत् । ३ । इत्यादि,
वागीडा सूवोद्वह्ना २३४५ : । इत्यन्तं राजनम् । हाउ । ३ ।
आइही । ३ । इत्यादिकं, वा २३४ औहोवा । ज २३४५ ।
इत्यन्तं रौहिणम् । .

वृहत् साम, जज्ञगानि उत्तरार्चिकस्य प्रगाथरूपे सूक्ते
गीयते । तत्र, त्वामिहि हवामहे इति प्रथमा ऋक् । स त्वं
नखिन्न वज्रहस्त इति द्वितीया । तत्र, छन्दस्यार्चिके समा-
ज्जातायां प्रथमायामृचि गीयमानं, औहोयि त्वामिहि हवा-
महा ३ ए । इत्यादिकं, उहुवा ६ हाउ । वा । हृस् । इत्यन्तं
सामेवाद्रियन्ते शिष्टाः । न तु प्रगाथसूक्ते गीतम् । आर्वेयब्राह्मण-
भाष्येऽपि, त्वामिहि हवामहे इत्यत्रैकं साम, औहोयि त्वामिहि

हवामहा ३ ए । इति द्वितीयद्वितीयादिकं भरद्वाजस्य बृहन्नाम-
धेयमित्युक्ताम् ।

रथन्तरं सामं भरद्वाजगाने, उत्तरार्चिकस्य, अभित्वा शूर
नोनुमद्वत्यस्यामृचि गीयते । साम चैतत्, अभित्वा शूर नोनुमो-
वा इत्यादि, श्रीवा ६ । हाज वा । अस् । इत्यन्तम् ।

सेतुसामापरनामधेयं पुरुषगतिः नाम साम भरद्वाजगाने,
अहमस्मि प्रथमजा ऋतस्य इत्यस्यामृचि गीयते । ऋक् चेयं
छन्दस्यार्चिके समान्नायते । तदेतत् साम, हाउ । ३ । सेतूँस्तर ।
इत्यादि, सेतूँस्तीर्त्वा चतुरा २३४५ : । इत्यन्तम् ।

महानास्त्र इति बहुवचनात् महानास्त्रीसंज्ञकानां सर्वेषां
सामानिह ग्रहणम् । तानि च सामानि महानास्त्रार्चिके
समान्नातासु ऋक्षु गीयन्ते । तच्च, विदा मघवन् इति, अभिष्ट-
मभिष्टिभिः इति, एवाहि शक्रो राये इति चैवमादिकासु तिसृषु
ऋक्षु प्रथमं साम गीयते । विदा राये सुवीर्यं इति, योमँहिष्ठो-
मघोनां इति, ईशे हि शक्रस्तमूतये इति चैवमादिकासु तिसृषु
ऋक्षु द्वितीयम् । इन्द्रं धनस्य सातये इति, पूर्व्वस्य यत्ते अद्रिव इति,
प्रभोजनस्य वृत्रहन् इति चैवमादिकासु तिसृषु ऋक्षु तृतीयम् ।
एवाहोव इत्यादिकेषु पञ्चसु पुरीषपदेषु गीतं चतुर्थं सामापि
शिष्टेः परिगृहीतम् । तेषामपि तत्रैव पठितत्वात् । तदन्तर्भूत-
त्वाच्च । अथ च, “महानास्त्रार्चः विदा मघवन्नित्याद्याः प्रकृत्या
तिस्रः अध्ययनसिद्धासु नवसंख्याकाः तृचः” — इत्यार्वेयब्राह्मण-
भाष्यमनुसन्धेयम् ।

तत्र, ए २ । विदा मघवन् विदाः । इत्यादि, आया । हि
 पिबमा २ त्नुवा । इडा २३४५* । इत्यन्तं प्रथमं साम । ए २ ।
 विदारया सुवीरियाम् । इत्यादि, क्रातूः । छन्दऋता २ ग्बृहात् ।
 इडा २३४५ । इत्यन्तं द्वितीयम् । ए २ । इन्द्रन्वनस्य सातयाइ ।
 इत्यादि, साखा । सुशेवो २ इयूः । इडा २३४५ । इत्यन्तं तृतीयम् ।
 आइवा । हिजेवा २३४५ ।* इत्यादिकं, वाहा ३१ उवा २३ ।
 ई ३४ डा । इत्यन्तं पञ्चसु पुरीषपदेषु गेयं चतुर्थम् ।

महानाम्नो महावैराजं महादिवाकीर्त्यमिति केचित्
 पठन्ति । तत्र महावैराजमेवाधिकम् । तच्च, पिबा सोममिन्द्र
 मन्दतु त्वा इति छन्दस्यार्चिके समान्नातायामृचि समुत्पन्नं,
 होइयाहोइयाहोइया ३४३ पिब । मत्स्वाहाउ । इत्यादिकं,
 इयपिबमत्स्वा ३ । हाउवा ३ । ई २३४५ । इत्यन्तं इन्द्रस्य
 वसिष्ठस्य वा महावैराजनामकं साम अरण्यगाने गीयते ।

महादिवाकीर्त्यं, ऐन्द्रं महादिवाकीर्त्यं सौम्यं वा दशानुगान-
 मित्यार्षेयब्राह्मणोक्तेर्दशभिरनुगानैरुपेतं महादिवाकीर्त्यं नाम
 साम । तत्र, हाउ । ३ । आयुः । ३ । इत्यादिकं, वाग्ज्योती-
 २३४५ : । इत्यन्तं प्रथममनुगानं शिरो नाम । एवाहिजेवा २३४
 भीहोवा । इत्यादिकं, हिपूषान् । हिदेवा २३४५ : । इत्यन्तं
 द्वितीयमनुगानं ग्रीवा नाम । वयोमनोवयःप्राणाः । इत्यादिकं,
 वा ३ । ई २३४५ । इत्यन्तं तृतीयमनुगानं स्कन्धो नाम ।
 वयोमना २३ : । इत्यादिकं, होइहोवाभो २३४५ वा ६५६ ।
 ज २३४५ । इत्यन्तं चतुर्थमनुगानं क्रीकसो नाम । ज२क ।

हाउ । ३ । इत्यादिकं, धर्मो ३ धर्मः । ३ । इत्यन्तं पञ्चममनुगानं
पुरीषनाम । धर्मविधर्मं । ३ । इत्यादिकं, ह्वं व २० वं
व २० वम् । ३ । इत्यन्तं षष्ठमनुगानं पक्षो नाम । औहीहोवा
होइ । २ । इत्यादिस्तोमयुक्तं, अभ्राजीज्योतिरभ्राजी २३४५
त् । इत्यन्तं, विभाड् ब्रह्मत् पिबतु सोम्यं मधु इत्यस्यामृचि गीय-
मानं सप्तममनुगानमात्मा नाम । भूमिः । ३ । अन्तरिक्षं । ३ ।
इत्यादिकं, भूताया २३४५ । इत्यन्तं अष्टममनुगानं जरुनाम ।
द्यौः । ३ । अन्तरिक्षम् । ३ । इत्यादि, ए ३ । आयुषे २३४५ ।
इत्यन्तं नवममनुगानमप्यरुनाम । हाउ ३ । ज्योतिः । २ ।
इत्यादि, औ हो वा । ई २३४५ । इत्यन्तं दशममनुगानं पुच्छं
नाम । तदेतत् दशानुगानोपेतं महादिवाकीर्त्यं नाम साम
सुपर्णमित्याचक्षते । तदत्र सप्तममनुगानं विद्यायान्यानि सामानि
न खलु ऋक्षु गीयन्ते । किन्तु ऋगक्षररहितान्येव स्तोमेषु
गीयन्ते । सर्वाणि चैतानि सामान्यरक्षगाने पठ्यन्ते ।

ज्येष्ठसामानि, आण्यदोहान्येव ज्येष्ठसामानीत्याख्यायन्ते ।
तथाच पञ्चविंशब्राह्मणम् । “ज्येष्ठसामानि वा एतानि” इति ।
व्याख्यातश्चैतद्भाष्यकृद्भिः “एतान्याण्यदोहानि सामानां मध्ये ज्येष्ठानि
प्रथमभूतानि खलु” इति । त्रीणि तावदाण्यदोहानि भरखगाने,
मूर्धनं दिवो भरति पृथिव्या इत्येतस्यां छन्दस्यार्चिके उत्तरार्चिके
च समाख्यातायामृचि गीयन्ते । तत्र तावत्, हाउ । ३ । आण्य
दोहम् । ३ । मूर्धनं दायि । इत्यादिकं, आण्यदोहम् । २ । ए ।
आण्यदोहा २३४५म् । इत्यन्तं प्रथमम् । हाउ ३ । हुम् । चिदो-

हम् । ३ । इत्यादि, चिदोऽहाउ । वा ३ । ई २३४५ । इत्यन्तं
द्वितीयम् । हाउ । ३ । च्योहम् । ३ । इत्यादि, च्यो ३ हाउ ।
वा ३ । ए ३ । ऋतम् । इत्यन्तं तृतीयम् । ०

देवव्रतानि त्रीणि सामान्यारण्यके गीयन्ते । तानि चैतानि
सामानि न खल्वपि ऋतु गीयन्ते किन्तु ऋतुगणरहितान्येव
स्तोत्रेषु ।

तत्र, अधिप । ताइ । मित्रप । ताइ । इत्यादिकं, आउ ।
वा २३ । ना २३४ माः । इत्यन्तं प्रथमम् । अधिप । ताइ ।
मित्रप । ताइ । इत्यादिकं, युयो ३ । आउ । वा २३ ।
ना २३४ माः । इत्यन्तं द्वितीयम् । अधिप । ताइ । मित्रप ।
ताइ । इत्यादिकं, आउ । वा २३ । ना २३४ माः ।
इत्यन्तं तृतीयम् । तेषां खल्वेषां त्रयाणां देवव्रतानामारभ्यः
परिसमाप्तिश्च समानैव । मध्ये तु वैलक्षण्यमस्ति । तच्च गान-
ग्रन्थाद्बुद्धितव्यम् ।

पुरुषव्रतानुगानं, पुरुषव्रतनामकानि षट् सामानि छन्दस्या-
र्थिके समाम्नातासु षट्सु ऋतु गीतानि । तत्र, सहस्रशीर्षा
पुरुष इति प्रथमा । त्रिपादूर्ध्व उदेत् पुरुष इति द्वितीया । पुरुष-
एवेदं सर्वमिति तृतीया । तावानस्य महिमा इति चतुर्थी ।
ततो विराडजायत इति पञ्चमी । कयानश्चित्र आभुवदिति
षष्ठी । यद्यप्यार्षेयब्राह्मणे, “हे पुरुषव्रते पञ्चानुगानश्चैकानु-
गानश्च” इति पुरुषव्रतस्य द्वित्वमुक्तं, तथापि तत्र पञ्चानुगान-
श्चैकानुगानश्चेत्यभिधानात् पञ्चानुगानपदाभिधेयं सामपञ्चकं समु-

दायरूपैकं एकानुगानञ्चेकमित्यभिप्रायेण पुरुषव्रतस्य द्वित्व-
मुक्तम् । परमार्थतस्तु षड्वेव पुरुषव्रतानि भवन्ति । अतएव
“एतानि षडृगाश्रितानि सामानि द्वे पुरुषव्रते इत्यभिधेयानि ।
तेनाद्यं पञ्चानुगानं पञ्चऋगाश्रितैरनुगानैरुपेतं द्वितीयमेकानुगानं
एकर्चाश्रितेन सामरूपेणानुगानेनोपेतमिति समुदायापेक्षया
द्विवचनम्” इत्यार्षेयब्राह्मणभाष्ये साधणाचार्याः ।

तत्र तावत्, उहुवा हाउ । ३ । इत्यादि, वा ३ । इट्
इडा २३४५ । इत्यन्तं पञ्चानुगानस्य प्रथममनुगानम् । उहोवौ
होवा २ । ३ । इत्यादि, औहोवा । ऊ २३४५ । इत्यन्तं
द्वितीयम् । इयौ होवा २ । ३ । इत्यादि, औहोवा । ई २३४५ ।
इत्यन्तं तृतीयम् । हाउ । ३ । तावानस्य । महा २३ इमा ३ ।
इत्यादि, हाउ ३ । वा ३ इट् इडा २३४५ । इत्यन्तं चतुर्थम् ।
हाउ३वा । ततोविराडजायत । इत्यादि, हाउ३वा ३ । ई २३४५ ।
इत्यन्तं पञ्चमम् । गतं तावत् पुरुषव्रतं पञ्चानुगानम् । एकानुगानं
खल्वपि । हाउ ३ । अस्मीनस्मिन् । ३ । इत्यादि, हा२३४औहोवा ।
सुवर्णोती २३४५ । इत्यन्तम् । सामानि चैतानि सर्वाण्येवा-
रण्यगाने गीयन्ते ।

तवश्यावोयं नाम साम, ॐ ह् २३४५ । ॐ भूः ।
इत्यादि, अतवद । ३ । ह् २३४५ २३४५ २३४५ । इत्यन्तं अरण्य-
गानात् पृथगेव स्तोभगायत्रीनामकर्त्रीर्गीयते इति केचित् ।
केचित्तदपरण्यगानान्तर्गतमेव वदन्ति । परमार्षेयब्राह्मणे
अरण्यगानगीतानां सान्नामृषिनामादिकमुपदिष्टमस्ति । तव-

श्यावीयस्य तु साम्नस्तत्रोपदेशो न दृश्यते । तेनैतत् पृथगेव न त्वरक्षगानान्तर्गतमिति युक्तं वक्तुम् । पूर्वोक्तं साम तवश्यावीयमिति केचिन्नन्यन्ते । तवश्याव इत्यस्यामुत्पन्नं तवश्यावीयमिति सामविधानब्राह्मणभाष्ये सायणाचार्याः । साम्रदायिकास्तु, अग्नेरिलान्दं पञ्चानुगानमिरात्रं वा इत्यार्षेयब्राह्मणोक्तमग्नेरिलान्दमिरात्रं वा पञ्चानुगानं तवश्यावीयं मन्यन्ते । व्यवहरन्ति चैवम् । स तवश्यावीयानि सामानि ब्रूते इति निदानवचनं, अग्नेरिलान्दं पञ्चानुगानं तवश्यावीयमित्यस्य संज्ञा निदानवचनात्,—इत्युल्लगानलेखञ्च तत्र प्रमाणमाचक्षते । छन्दोगापरसूचनामधेये पितृयेधसूत्रेऽपि, तवश्यावीयानि सामानि,—इति बहुत्वेन निर्दिष्टम् । सौत्रमेकवचनन्तु पञ्चानुगानपुरुषव्रतवत् समुदायापेक्षयाऽप्युपपद्यते । तदत्र भगवन्तोभूमिदेवाः प्रमाणम् ।

तत्र तावत्, हु इति स्तोभे गीयमानं, हाउ । ३ । ऊ २ । ३ । इत्यादिकं, इट्इडा, २३४५ । इत्यन्तं साम प्रथममनुगानम् । अग्निरस्मि जन्मना जातवेदा इत्यस्यामृच्युत्पन्नं, हाउश्वा । इत्यादिकं, सुवः । इडा । इत्यन्तं साम द्वितीयमनुगानम् । पात्यग्निर्विपो अयं पदं वेः इत्यस्यामृचि गीयमानं, हाउ । ३ । इत्यादिकं, हा ३१ उवा २३ । ज्यो२३४तीः । इत्यन्तं तृतीयमनुगानम् । इन्द्रं नरो नेमधिता हवन्ते इत्यस्यामृचि गीयमानं, इया २ । ३ । इया हाउ । ३ । इत्यादिकं, ए ३ । व्रतमेसुवरेशकुनः । इत्यन्तं साम चतुर्थमनुगानम् । भ्राजन्त्यग्ने समिधान दीदिवः

इत्यस्यासृष्ट्युत्पन्नं, भ्राजा श्रीहो होहाइ इत्यादिकं, हो ५ इ ।

डा । इत्यन्तं साम पञ्चममनुगानम् ।

आदित्यव्रतमेकविंशत्यनुगानम् । एकविंशत्यनुगानमिति शाण्डिलीपुत्रस्य मतम् । वार्धायणीपुत्रस्य तु मते द्वाविंशत्यनुगान-
मेतत् । तथाचार्येयब्राह्मणम् । आदित्यव्रतमेकविंशत्यनुगानं
शाण्डिलीपुत्रः द्वाविंशतिरिति वार्धायणीपुत्रः इति । सूत्र-
कारेण त्वन्नभवता शाण्डिलीपुत्रमतमेवोपरीकृतमित्यवगन्तव्यम् ।

तत्र, सम् । त्वा । भूतानि । इत्यादिके स्तोभे गीयमानं
साम प्रथममनुगानम् । वैश्वदेवाः समैरयाः संशानानि भूतवदि-
त्येतत् सर्वं मिलित्वा प्रथमस्यानुगानस्य नामधेयम् । सन्त्वा-
भूतान्यैरयदित्यादिके तदाश्रयभूते देवताबाहुल्यम्, समैरय-
पदादेः अवणादुक्तनामत्वं बोद्धव्यमिति सायणाचार्याः ।

चित्रं देवानामुदगादनीकं, अन्तश्चरति रोचना, इत्यनयो-
र्ऋचोर्गीयमानं, उवी २ उवि । इत्यादिकं, ए ३ । देवा दिवा
व्योती २३४५ । इत्यन्तं साम द्वितीयमनुगानम् ।

आयं गौः पृश्निरक्लमीदित्येतस्यासृष्टि सामद्वयं गीयते । तत्र,
उवी २ । त्रिः । द्विगी २ । त्रिः । इत्यादिकमाद्यं गन्धर्वाप्सरसा-
मानन्दसंज्ञकं साम तृतीयमनुगानम् । उवी २ । त्रिः । द्विगी ।
त्रिः । इत्यादिकं गन्धर्वाप्सरसां प्रतिनन्दपञ्चनामकं द्वितीयं साम
चतुर्थमनुगानम् ।

उदुत्वं जातवेदसं, चित्रं देवानामित्यादिऋग्वेदे गीयमानं,
हाउ । त्रिः । भ्राजा श्रीवा । इत्यादि पुरतोयुक्तं सौथ्यातीषङ्ग-

नामकं साम पञ्चममनुगानम् । अत्र च, अतीषङ्गो नाम परस्पर-
मिश्रणम् । उभशीर्कचोः सौख्यत्वाद् व्यतिषज्य गीयत्वाच्चैतन्नाम
सम्यक्कमित्यार्षेयब्राह्मणभाष्यमनुसन्धेयम् ।

अदिद्युतत् । विश्वं । भूतं । इत्यादिस्तोमे गीयमानम्,
हाउ । त्रिः । सहोभ्राजेत्यादिकमिन्द्रस्य सधस्यनामकं साम
षष्ठमनुगानम् ।

श्री हो श्री हो वा । इत्यादि पुरतः स्तोभयुक्तं, अन्तश्चरति
रोचना इत्यस्यामृचि गीयमानं, मरुतां भूतिसंज्ञकं साम सप्तम-
मनुगानम् ।

प्रजापतेस्तिस्त्रः सर्पराज्ञ इति, सर्पाणां सर्पराज्ञ इति,
अर्बुदस्य सर्पस्य सर्पराज्ञ इति वा समाख्यायमानं सामत्रयं
यथाक्रममष्टमनवमदशमानुगानमित्याख्यायते । तत्र, हाउ । ३ ।
षा । इन्द्रः । इत्यादि पुरतः स्तोभयुक्तं, आयं गौः पृथ्विरक्रमी-
दित्यस्यामृचि गीयमानं साम अष्टममनुगानम् । हाउ ३ वा ।
भूतम् । इत्यादि स्तोभसंयुक्तं, अन्तश्चरति रोचनेत्यस्यामृचि
गीयमानं साम नवममनुगानम् । हाउ ३ वा । आपः । तेजः ।
इत्यादिकं त्रिंशद्द्वयं विराजति इत्यस्यामृचि गीयमानं साम
दशममनुगानम् ।

उद्यन् । उत् । यन् । इत्यादिस्तोमे गीयमानं उद्यंशोकानरो-
चयः । होइ इत्यादिकं घर्मस्य रोचनं इन्द्रस्य रोचनं वा नाम
साम एकादशमनुगानम् ।

* इन्द्रस्य परिधिसंज्ञकानि षट् सामानि यथाक्रमं द्वादशत्रयो-

दशचतुर्दशपञ्चदशषोडशसप्तदशानुगानानि । तत्र, उदुत्यं जात-
वेदसमिति ढ्यचे समुत्पन्नं, हाउ ३ । भ्राजा ओवा । इत्यादिकं
साम द्वादशमनुगानम् । तस्मिन् ढ्यचे उदुत्यमिति प्रथमा ऋक् ।
अपत्ये तायवो यथा इति द्वितीया । अदृश्यन्नस्य केतव इति
तृतीया । तस्मिन्नेव ढ्यचे गीयमानं, हाउ ३ । शुक्रा ओवा ।
इत्यादि पुरतः स्तोभयुक्तं साम त्रयोदशमनुगानम् । तरणिविश्व-
दर्शत इति ढ्यचे गीयमानं, हाउ ३ । भूता ओवा । इत्यादि-
स्तोभयुक्तं साम चतुर्दशमनुगानम् । तत्र, तरणिरिति प्रथमा
ऋक् । प्रत्यङ् देवानां विशः इति द्वितीया । येनापावका चक्षसा
इति तृतीया । तस्मिन्नेव ढ्यचे गीयं, हाउ । त्रिः । तेजाओवा ।
इत्यादिस्तोभयुक्तं साम पञ्चदशमनुगानम् । उद्यामेधिरजः पृथु
इत्यादिके ढ्यचे गीयमानं, हाउ । त्रिः । सत्या ओवा । इत्यादि-
स्तोभपूर्वं साम षोडशमनुगानम् । तत्र, उद्यामेधीति प्रथमा
ऋक् । अयुक्तं सप्त शुन्ध्युव इति द्वितीया । सप्त त्वा हरितो रथे
इति तृतीया । तस्मिन्नेव ढ्यचे समुत्पन्नं, हाउ । त्रिः । ऋता
ओवा । इत्यादिस्तोभपूर्वं साम सप्तदशमनुगानम् ।

वाक् । मनः । प्राणः । इत्यादिस्तोभे गीयमानं, ऋतूनां
वागादिपित्र्यमित्याख्यायमानं, वाक् । मनः । प्राण इत्यादिकं
साम अष्टादशमनुगानम् ।

उदुत्यं जातवेदसं, चित्रं देवानामित्यादिके ऋग्वेदे परस्पर-
व्यतिषक्तेन गीयमानं द्वितीयोऽतीषङ्गस्तस्मिन्नावरणयोः ओच-
मित्याचक्षते चक्षुष तदेवैके इति व्यपदिष्टं, हाउ । त्रिः ।

भ्राजाभ्राजित्यादिस्तोभपूर्व्यं साम उन्विंशमनुगानम् । यद्य-
 प्यार्षेयब्राह्मणे विंशानुगानत्वेनेदं निर्दिष्टं, अन्तश्चरति रोचना
 इत्यस्यामृचि गीयमानं, तस्मिन्नावरुणयोश्चक्षुरित्याचक्षते ओदन्तु
 तदेवेके इत्युक्तं, अन्तर्देवेषू ३ रोचा १ सा २ यि । इत्यादिकं
 सामैव तु तत्रोन्विंशानुगानतयोक्तं, तथापि द्वाविंशत्यनुगानपक्ष-
 एव तदुन्विंशानुगानं भवति, न त्वेकविंशत्यनुगानपक्षे । तत्र
 तस्यागीयत्वात् । तथाचार्षेयब्राह्मणे । अन्यं वैकल्पिकम्—इति ।
 व्याख्यातश्चैतद्भाष्यकृद्भिः । अन्तर्देवेषू ३ रोचा १ सा २ यि इत्यस्य
 गानं वैकल्पिकम् । एकविंशत्यनुगानपक्षे न गीयम् । द्वाविंशत्यनु-
 गानपक्षे तु गीयते इत्यन्तेन । अनयैव रीत्या उत्तरयोरपि
 अनुगानयोः संख्यावैलक्षण्यं धीमद्भिः समाधेयम् ।

उदुत्यं जातवेदसं, इन्द्रं नरो नेमधिता इत्यनयोऋचोः परस्पर-
 व्यतिषङ्गेन गीयमानं, हाउ । त्रिः । भ्राजा ओवा । इत्यादि-
 स्तोभपूर्व्यं हृत्तीयोऽतीषङ्गस्तदिन्द्रस्य शिर इत्याचक्षते इत्यभिहितं
 साम विंशमनुगानम् ।

उत् । नयामि । आदित्यम् । इत्यादिस्तोमे गीयमानं,
 आदित्यस्योच्यं तदादित्यात्मेत्याचक्षते इति व्यपदिष्टं, उन्नयामि ।
 होइ । इत्यादिकसृगक्षररहितं साम एकविंशमनुगानम् ।
 तदिदमेकविंशत्यनुगानमादित्यव्रतम् । तदेतत् सर्व्वमार्षेयब्राह्मणे
 स्पष्टम् । तथा चार्षेयब्राह्मणम् । आदित्यव्रतमेकविंशत्यनुगानं
 शाण्डिलीपुत्रोद्वाविंशतिरिति वार्ष्णीयणीपुत्रो वैश्वदेवाः समैरयाः
 सञ्शानानि भूतवदित्येकं, चित्रं देवानामन्तरिति द्वयोरपरं,

गन्धर्वाक्षरसामानन्दप्रतिनन्दपक्षौ, सौख्योऽतीषङ्ग, इन्द्रस्य च सधस्थं, मरुतां भूतिः, प्रजापतेस्तिस्त्रः सर्पराज्ञः सर्पाणां वाऽवृन्दस्य वा सर्पस्य, धर्मरोचनसिन्द्रस्य वा, षडैन्द्राः परिधय, ऋतूनां वागादि पितरा, मन्थं वैकल्पिकं, तन्मित्रावरुणयोश्चक्षुरित्याचक्षते श्रीचं च तदेवैके, द्वितीयोऽतीषङ्गस्तन्मित्रावरुणयोः 'श्रेत्रमित्याचक्षते चक्षुश्च तदेवैके, तृतीयोऽतीषङ्गस्तदिन्द्रस्य शिर इत्याचक्षत आदित्यस्योन्नयं तदादित्यामेत्याचक्षते इति ।

केचित्तु भासं दशस्तोमं उन्नयं श्रीशनं शुद्धाशुद्धौये राजन-
रौहिणे बृहत्साम रथन्तरं सेतुसाम महानात्र्यः पुरीषपदानि
महादिवाकीर्त्यं ज्येष्ठसामानि आज्यदोहानि देवव्रतानि पुरुष-
व्रतानि तवश्यावीयं सन्त्वाभूतानि उवी चित्रं देवानामन्तश्चरति
तदुत्तरसामद्वयं अतीषङ्गः सधस्थं मरुतां भूतिः सर्पराज्ञः
धर्मरोचनं परिधयः ऋतुसाम चक्षुःसाम श्रीचसाम शिरःसाम
इत्येतानि जप्तव्यानीति वदन्ति ।

तत्र तावत्, ज्येष्ठसाम्नामाज्यदोहानाञ्च पृथगुपन्यासः कथ-
मिति न खल्वधिगच्छामि ! आज्यदोहान्येव तु ज्येष्ठसामानीति
पुरस्तान्निवेदितम् । ज्येष्ठसामान्याज्यदोहानीति सूत्रपाठे सामा-
नाधिकरख्येनानुवयोपगमात् आज्यदोहानां ज्येष्ठसामत्वमुक्तमित्या-
ख्यम् । सन्त्वाभूतानीत्यादिना एकविंशत्यनुगानमादित्यव्रतमेव
भङ्गान्तरेणोक्तमिति द्रष्टव्यम् ॥ १२ ॥

विशेषेण साम्नां विनियोगमभिधाय अथेदानीं सामान्येन तेषां
विनियोगमाह,—

पर्काद्भारभ्य यथाशक्त्यहरहर्ब्रह्मयज्ञ इति गोभिलीया गोभिलीयाः ॥ १३ ॥

पर्को नाम साम वेयगानारम्भ एव अग्न आयाहि वीतये इति छन्दोऽर्चिकस्य प्रथमायामृचि गीयते । तस्मात् पर्कात् साम्न आरभ्य शक्त्यनुसारेण प्रतिदिनं सामानि जपेत् । योऽयं साम्नां जपः, स ब्रह्मयज्ञः इति गोभिलीया मन्यन्ते । ब्रह्मयज्ञाय इति पाठे योऽयं साम्नां जपः स ब्रह्मयज्ञफलसिद्धयर्थ इति व्याख्येयम् ।

“ब्रह्मयज्ञार्थसिद्धयर्थं विद्यामाध्यात्मिकीं जपेत्” ।

इति हि स्मरन्ति । ब्रह्मयज्ञमिति पाठे योऽयं साम्नां जपः तं ब्रह्मयज्ञमाचक्षते गोभिलीया इति वर्णनीयम् । द्विर्वचनं ज्ञानविधिग्रन्थसमाप्तिप्रज्ञापनार्थम् ।

अत्रैव शिवम् ।

ब्रह्मार्पणं भवतु ।

विप्रेण चन्द्रकान्तेन तन्त्रसिद्धान्तवेदिना ।

छन्दोगज्ञानसूत्रस्य भाष्यं काश्यां विनिर्मितम् ॥

यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्मात्र विनियुक्तवान् ।

प्रीयतामनया कृत्या स एव प्रभुरीश्वरः ॥

पवित्रयन्तु सन्तोऽपि दृष्टिलेशार्पणादिदम् ।

प्रसिद्धं खल्वमीषां हि परस्यानुग्रहो व्रतम् ॥

वसुनोऽतिगभीरत्वात् दुर्लभ्यत्वाद्दिशेषतः ।

दौर्बल्याच्चैव बहुचेर्यद्वचोऽभवदन्यथा ॥

तदीश्वरो मे श्रमयेत् करुणासिन्धुरच्युतः ।

मान्या मयि दयावन्तो महान्तः शोधयन्तु च ॥

अन्ध इव स्फुटदोषे गुणेषु विरलेषु वैनतेय इव ।

एवं शीलाः सन्तो भवन्ति वसुधातले नमस्तस्मै ॥

इति शेरपुरनगरवास्तव्यवन्द्यघटीयमहामहोपाध्यायराधाकान्त-

सिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मजब्रह्ममयीगर्भसम्भूतश्रीचन्द्र-

कान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यविरचितं छन्दोगज्ञान-

सूत्रभाष्यं समाप्तम् ।

स्नानसूत्रपरिशिष्टम् ।

प्रणम्य परमात्मानं पितरौ च गुरुन् परान् ।

परिशिष्टं स्नानविधेर्याख्यास्यामि समासतः ॥

आप्लवने तु संप्राप्तिं तर्पणं तदनन्तरम् ।

गायत्रीं च जपेत् पश्चात् स्वाध्यायञ्चैव शक्तितः ॥ १ ॥

आप्लवने इति । आप्लवनं स्नानम् । तस्मिन् संप्राप्ते पुनस्तदनन्तरं तर्पणं कुर्यात् । तदनन्तरमित्यनेन स्नानसूत्रोक्तस्य सूर्योपस्थानानन्तर्यस्य परामर्शः । न तु स्नानानन्तर्यस्य । अनतिप्रयोजनत्वात् । उपजीव्यविरोधापत्तेश्च । आप्लवने संप्राप्ते यत्तर्पणं, तत् सूर्योपस्थानानन्तरं कर्त्तव्यमित्यर्थः । तदनेन स्नानाङ्गतर्पणस्यैव कालोऽयमभिहितः । कथं ज्ञायते ? आप्लवने तु संप्राप्ते इत्युपक्रमात्, स्नानग्रन्थे स्नानाङ्गतर्पणस्यैवाभिधानाच्च, प्रधानतर्पणस्य परामर्शासम्भवात् । पश्चात् स्नानाङ्गतर्पणात् परं गायत्रीं स्वाध्यायं वेदञ्च यथाशक्ति जपेत् । शक्तित इति गायत्रीजपे स्वाध्यायजपे चोभयत्रैवान्वेति । तथा ऋन्दोगपरिशिष्टम् ।

“वेदमादित आरभ्य शक्तितोऽङ्गरङ्गजपेत्” ।

इति । स्नानग्रन्थे स्नानाङ्गतर्पणानन्तरं जप्तव्यतयोक्तानां सान्नां

वा स्वाध्यायपदेन परामर्शः । अन्तरङ्गत्वात् । शक्तित इत्येतावान्
परं विशेषः ॥ १ ॥

अन्वयेनोक्ता व्यतिरेकेणैतद् द्रढयति,—

आप्तवने तु संप्राप्ते गायत्रीं जपतः पुरा ।

तर्पणं कुर्वतः पश्चात् स्नानमेव वृथा भवेत् ॥ २ ॥

आप्तवनेत्विति । ऋजुरक्षरार्थः । गायत्रीजपानन्तरं स्नानाङ्गं
तर्पणं कुर्वतस्तर्पणस्यायथाकालकृतत्वेनाकृतकल्पत्वात् तदङ्गवैशु-
ल्येन स्नानमेव वृथा भवेदिति निन्दावादः सुतरामुपपद्यते ।
तस्मादुपक्रमोपसंहाराभ्यां स्नानाङ्गतर्पणविषयत्वं वचनस्य सुव्यक्त-
मवगम्यते । तदत्रभवता सूत्रकारेण मध्याह्नस्नानाङ्गतर्पणस्य
सूर्योपस्थानानन्तरं करणोपदेशात्,

“यथाऽहनि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादनातुरः” ।

इति कालायनेन च प्रातःस्नानेऽप्यहःस्नानधर्मातिदेशात्, उभयत्रैव
सूर्योपस्थानोत्तरत्वं तदङ्गतर्पणस्य । तदन्यत्र तूपरागादीं स्नानाङ्ग-
तर्पणं स्नानप्रयोगान्तर्गतमेवेत्यविवादमेव । यत्तु

“स्नानादनन्तरं तावत् तर्पयेत् पितृदेवताः ।

उत्तीर्थ्य पीडयेदस्त्रं सन्ध्याकर्णं ततःपरम्” ॥

इति चतुर्विंशमतनान्ना वचनं पठन्ति । तस्य कारिकाकूपतया
तत्र मूलं कृशम् । तस्य समूलत्वेऽपि गोभिलीयानां तावत् तत्र
भवत्येव । तेषां स्वशास्त्रीपरोधापत्तेः । तस्मान्मायम् ॥ २ ॥

प्रसङ्गात् गायत्रीजपे कश्चिद्विशेषमाह,—

कदाचिदपि नो विद्वान् गायत्रीमुदक्ते जपेत् ।

गायत्राग्निमुखी यस्मात् तस्मादुत्थाय तां जपेत् ॥ ३ ॥

गायत्री यस्मादग्निमुखी, तस्मात् जलादुत्थाय गायत्रीं जपेत् ।
अतिरोहितार्थमन्यत् । हृदमनुस्वार्द्रवाससो जलेऽपि गायत्री-
जपमभ्यनुजानाति ।

“यदि स्यात् क्लिन्नवासा वै गायत्रीमुदके जपेत् ।

अन्यथा तु शुची भूम्यां कुशोपरि समाहितः” ॥

इति । आचार्यसु नैतदनुजानातीति लक्ष्यते । कुतः ? कदा-
चिदपीत्यभिधानात् । जलादुत्थाय जपस्योपदेशाच्च ॥ ३ ॥

यज्जले शुष्कवस्त्रेण स्थले चैवार्द्रवाससा ।

जपहोमौ तथा दानं सर्व्वं तन्निष्फलं भवेत् ॥ ४ ॥

यज्जले इति । इत्यंभावलक्षणे तृतीये । शुष्कवस्त्रोपलक्षितेन जले
आर्द्रवस्त्रोपलक्षितेन स्थले यज्जपादिकं क्रियते, तत् सर्व्वं निष्फलं
भवति ॥ ४ ॥

गृहेषु तत् समं जप्यं गोष्ठे शतगुणं भवेत् ।

नद्यां शतसहस्रञ्च अनन्तं देवसन्निधौ ॥ ५ ॥

गृहेष्विति । तत् जप्यं गृहेषु चेत् क्रियते तदा समं समफलम् ।
नद्यामिति सामीप्याधारे सप्तमी । शतसहस्रं लक्षम् ॥ ५ ॥

ज्ञानसूत्रपरिशिष्टम् ।

दशभिर्जन्मजनितं शतेन तु पुराकृतम् ।'

त्रियुगन्तु सहस्रेण गायत्री हन्ति दुष्कृतम् ॥ ६ ॥

दशभिरिति । दशसंख्यजपेनैतज्जन्मजनितं, शतसंख्यजपेन पूर्व-
जन्मकृतं, सहस्रसंख्यजपेन युगत्रयकृतं पापं गायत्री हन्ति ॥ ६ ॥

सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां दशावराम् ।

गायत्रीन्तु जपन् विप्रो न स पापेन लिप्यते ॥७॥

सहस्रेति । देवीं गायत्रीम् । गायत्र्याः सहस्रसंख्यजप उत्तमः ।
शतसंख्यजपो मध्यमः । दशसंख्यजपोऽधमः । पापे विद्यमाने
तन्नेपस्यावश्यभावात् पापेन न लिप्यते इत्यनेनार्थात् पापक्षय-
उक्तः । तत्राप्यायासतारतम्यात् पापक्षयतारतम्यं प्रतिपत्तव्यम् ।
“फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत् परिमाणतः फलविशेषः स्यात्”
इति जैमिनिसूत्रात् । अतएव पापक्षयार्थं गायत्रीजप एवायं
संख्याविकल्पः । “ध्यानयुक्तमावर्त्तयेद्दीपूर्वां गायत्रीमष्टकत्वं एक-
देशकत्वीद्वादशकत्वं पञ्चदशकत्वं शतकत्वं सहस्रकत्वं च” इति
संख्यासूत्रोक्तः संख्याविकल्पस्तु संख्योपासनविषय इत्यनयोर्न
विरोधः ॥ ७ ॥

व्याहृतिभिः प्रतिप्रणवां गायत्रीञ्च प्रतिप्रति ।

षट्प्रणवसंयुक्तां गायत्रीजपलक्षणम् ॥ ८ ॥

व्याहृतिभिरिति । इत्यन्नावलक्षणे तृतीया । प्रतिप्रतीत्यत्रैकाः
प्रतिशब्द उपसर्गः । अपरस्य प्रतीकपरः । एकदेशेन समुदाय-

लक्षणात् । ह्यान्दसो वा प्रयोगः । तथाच प्रत्येकं तिसृणां
 व्याहृतीनामादौ गायत्रीयाः प्रत्येकं पादत्रयस्यादौ च प्रणवप्रयोगात्
 मिलित्वा षट्प्रणवाः सम्पद्यन्ते । तदेवं षट्प्रणवसंयुक्तां गायत्रीं
 जपेदिति विपरिणामेनानुषङ्गनीयम् । तदिदं गायत्रीजपलक्षणं
 गायत्रीजपप्रकारः । षट्प्रणवसंयुक्तमिति पाठे गायत्रीजपलक्षण-
 मित्यस्य विशेषणमेतत् । 'पूर्वं पापक्षयार्थं यो गायत्रीजप उक्तः,
 स एवानेन विशेषितः । उपस्थितत्वात् । एवञ्च सन्ध्योपासन-
 कालीने गायत्रीजपे नैव विशेषोऽभिनिविशते । अनुपस्थितेः ।
 अतएव, "ॐपूर्वां गायत्रीम्" इति सन्ध्यासूत्रेण,

“तिष्ठेदोदयनात् पूर्वां मध्यमामपि शक्तिः ।

आसीतोडूहमाञ्चान्यां सन्ध्यां पूर्व्वद्विकं जपन्” ॥

इति कर्मप्रदीपवचनेन च न विरोधः । पूर्व्वद्विकं प्रणवव्याहृति-
 गायत्रीरूपमिति परिशिष्टप्रकाशः । इदं हि पूर्व्वसुक्तम् ।

“प्रणवो भूर्भुवःस्तस्य सावित्री च तृतीयिका” ।

इति ॥ ८ ॥

ब्राह्मणं स्नातुमायान्तं पथि गच्छन्ति देवताः ।

पितरस्तत्र गच्छन्ति वायुभूता जलार्थिनः ॥ ९ ॥

ब्राह्मणमिति । देवताः पितरश्च जलार्थिनोभूत्वा वायुभूता-
 अशरीरिणः सन्तः स्नानं कर्तुं सम्यग् गच्छन्तं ब्राह्मणं पथि अनु-
 गच्छन्ति ॥ ९ ॥

निराशास्ते निवर्त्तन्ते वस्त्रनिष्पीडने कृते ।

तस्मान्न पीडयेद्वस्त्रमकृत्वा पितृतर्पणम् ॥ १० ॥

निराशा इति । ज्ञानवस्त्रस्य निष्पीडने कृते ते देवाः पितरश्च निराशाः सन्तो निवर्त्तन्ते प्रतिगच्छन्ति । तस्मात् पित्रादितर्पण-
मकृत्वा ज्ञानवस्त्रं न निष्पीडयेत् । प्राधान्यात् पितृतर्पणमित्यु-
क्तम् । देवादितर्पणमपि बोद्धव्यम् । पूर्व्ववचने जलार्थिनां देवानां
पितृणाञ्चानुगमनस्योक्तत्वात् पितृपदं देवानामप्युपलक्षणं वा ॥ १० ॥

तत्रापि विशेषमाह,—

जलमध्ये तु यः कश्चिद् द्विजातिज्ञानदुर्बलः ।

निष्पीडयति चेद्वस्त्रं ज्ञानान्तस्य वृथा भवेत् ॥ ११ ॥

जलमध्ये इति । यः कश्चित् ज्ञानदुर्बलो द्विजातिर्यदि जलमध्ये
ज्ञानवस्त्रं निष्पीडयति तदा तस्य ज्ञानं वृथा भवति । तस्मात्
स्थले ज्ञानवस्त्रं निष्पीडयेदित्यभिप्रायः । स्मृत्यन्तरेऽपि ।

“वस्त्रनिष्पीडितं तोयं आह्वे चोच्छिष्टभोजनाम् ।

भागधेयं श्रुतिः प्राह तस्मान्निष्पीडयेत् स्थले” ॥

इति । ज्ञानवस्त्रस्य निष्पीडनस्तु आह्वीयान्नप्रकरवदपसव्येन
कर्त्तव्यमित्युक्तं स्मृत्यन्तरे ।

“अन्नप्रकरवत्तस्य अपसव्येन पीडनम्” ।

इति । अन्नप्रकरवदित्यभिधानादपसव्येनेत्युक्तत्वाच्च दक्षिणामुखे-
नैतत् कर्त्तव्यमित्यर्थोदुक्तं भवति ॥ ११ ॥

ये चास्माकं कुले जाता अपुत्रा गोत्रिणो मृताः ।

ते तृप्यन्तु मया दत्तं वंस्त्रनिष्पीडनोदकम् ॥ १२ ॥

ये चास्माकमिति वस्त्रनिष्पीडनमन्त्रः ॥ १२ ॥

तर्पणे विशेषमाह,—

अन्वारब्धेन सव्येन पाणिना दक्षिणेन च ।

तृप्यतामिति सेक्तव्यं नाम्ना च प्रणवादिना ॥ १३ ॥

अन्वारब्धेनेति । प्रणवादिना नाम्ना, चकाराद् गोत्रादिना च ।
तथाचानुपदमेव वक्ष्यति । वामेन पाणिना अन्वारब्धेन संलग्नेन
दक्षिणेन पाणिना, तृप्यतामित्युच्चार्य जलं सेक्तव्यम् । वक्तव्य-
मिति पाठान्तरम् । एतच्च सव्यान्वारब्धदक्षिणपाणिना तर्पणं
पात्रकरणकतर्पणे द्रष्टव्यम् । हस्तेन तर्पणे तु अञ्जलिना तर्पण-
मनुपदमेव वक्ष्यते । तथाच पात्रकरणकतर्पणे वामपाण्यन्वारब्धेन
पश्चिमपाणिना पात्रं गृहीत्वा तेन तर्पयेदित्यर्थात् सिध्यति ॥ १३ ॥

आपोदेवगणाः सर्व्वे आपः पितृगणाः स्मृताः ।

तस्मादापोजले देयाः पितृणां दत्तमक्षयम् ॥ १४ ॥

आपइति । यस्मादापः सर्व्वे देवगणाः सर्व्वे च पितृगणा मुनिभिः
स्मृताः, तस्मात् देवगणानां पितृगणानाञ्च तर्पणार्थं जले तर्पणो-
दकं देयम् । जले दत्तमुदकं पितृणामक्षयं भवति । पितृणा-
मित्युपलक्षणम् । देवानामपीतिबोध्यम् । एतच्च जले तर्पणं
जलस्थस्य तर्पणपक्षे इत्यनुपदमेव वक्ष्यति ॥ १४ ॥

प्रक्षालितैस्तिलैः कृष्णैस्तर्पयेत् पितॄन् सदा ।

जलस्थोजलमध्ये तु त्रिस्त्रिरेकान्तु तर्पयेत् ॥ १५ ॥

प्रक्षालितैरिति । प्रक्षालितैः कृष्णतिलैः पितॄन् तर्पयेत् ।
जलस्थसु जलमध्ये तर्पयेत् न स्थलस्थः । 'एकैकं पित्रादिकं
त्रिस्त्रिस्तर्पयेत् । प्रत्येकमञ्जलित्रयेण तर्पयेदित्यर्थः ।

कृष्णैस्तिलैः पितॄन् तर्पयेदित्यभिधानादन्यैस्तुलैरन्यान् तर्पये-
दित्यर्थादुक्तं भवतीति वदन्ति । देवलोऽप्याह ।

“शुक्लैस्तु तर्पयेद्देवान् मनुष्यान् श्वलैस्तिलैः ।

पितॄन् सन्तर्पयेत् कृष्णैस्तर्पयेत् सर्व्वथा द्विजः” ॥

इति । छन्दोगपरिशिष्टे तु,

“यवाङ्गिस्तर्पयेद्देवान् सतिलाङ्गिः पितॄनपि ।”

इति देवतर्पणं यवोदकेन कर्त्तव्यमित्युक्तम् । यद्यपि तदपि
तदुक्तप्रधानतर्पणविषयम्, तथापि स्नानसूत्रोपदिष्टस्य यवोपकल्पन-
स्वार्थवत्त्वोपपत्त्यर्थं प्रधानतर्पणे छन्दोगपरिशिष्टानुशिष्टं यवाङ्गि-
देवानां तर्पणं स्नानाङ्गतर्पणेऽप्यादर्शमुचितमिति प्रतिपद्यामहे ।
शिष्टसमाचारश्चैवमनुसृतो भवति । स्मरन्ति च ।

“देवान् ब्रह्मऋषींश्चैव तर्पयेदन्नतोदकैः ।

पितॄन् भक्त्या तिलैः कृष्णैः स्वसूत्रोक्तविधानतः” ॥

इति । यद्यपि जलस्थोजलमध्ये तर्पयेदित्युक्तम्,

“स्थले स्थित्वा जले यस्तु प्रयच्छेदुदकं नरः ।

नोपतिष्ठति तद्धारि पितॄणां तन्निरर्थकम्” ॥

इति स्मृत्यन्तरे स्थलस्थस्य जले तर्पणं निषिद्धञ्च, गोभिलपरि-
शिष्टान्तरेऽपि,

“नोदकेषु न पात्रेषु न क्रुद्धो नैकपाणिना ।

नोपतिष्ठति तत्तोयं यन्न भूमौ प्रदीयते” ॥

इति तथैवोक्तं, तथापि स्थलस्याशुचित्वे स्थलस्थस्यापि जले तर्पण-
मुक्तं स्मृत्यन्तरे ।

“यत्राशुचि स्थलं वा स्यादुदके देवतापितृन् ।

तर्पयेत्तु यथाकाममसु सर्व्वं प्रतिष्ठितम्” ॥

इति । स्थलेऽपि कुशानास्तीर्थं तर्पणं कर्त्तव्यं न तु केवलायां
भूमौ । तदाह ऋगीतः ।

“वसित्वा वसनं शुक्लं स्थले विस्तीर्णवर्हिषि ।

विधिक्षस्पर्पणं कुर्यान्न पात्रेषु कदाचन ॥

पात्राद्वा जलमादाय शुचौ पात्रान्तरे क्षिपेत् ।

जलपूर्णेऽथवा गर्त्ते न स्थले तु विवर्हिषि ॥

केशभस्मीतुषाङ्गारकण्टकास्थिसमाकुलम् ।

भवेन्महीतलं यस्माद्वर्हिषाऽऽस्तरणं ततः” ॥

इति ॥ १५ ॥

आद्ये सेचनकाले तु पाणिनैकेन दापयेत् ।

तर्पणे तूभयं कुर्यादेष एव विधिः स्मृतः ॥ १६ ॥

आद्ये इति । आद्ये जर्ज्जं वज्रन्तीरित्यादिमन्त्रेण यत् पिण्डानां
सेचनमुक्तं, तदेकेन पाणिना दद्यात् । तर्पणे तूभयं पाणिं

मिलितं कुर्यात् । अञ्जलिना तर्पणं कुर्यात् न त्वेकेन पाणिनेत्यर्थः ।
एष एव विधिः पूर्वाचार्यैः स्मृतः । न क्रुद्धो नैकपाणिनेति-
परिशिष्टान्तरवचनैः प्रागेवोदाहृतम् । तथा कार्णाजिनिः ।

“आह्ने विवाहकाले च पाणिनैकेन दीयते ।

तर्पणे तुभयेनैव विधिरेष पुरातनः” ॥

इति । यत्तु,

“उभाभ्यामपि हस्ताभ्यामुदकं यः प्रयच्छति ।

स मूढो नरकं याति कालसूत्रमनाक्षिराः” ॥

इति व्याघ्रपादवचनम् । तद्वोभिलीयव्यतिरिक्तविषयम् । आह्नादि
विषयमिति माधवाचार्योक्तं वा समाधानमादर्शनीयम् । तथाच
शिष्टसमाचारः परिपालितो भवति ॥ १६ ॥

देवतानां पितृणाञ्च जले दद्याज्जलाञ्जलीन् ।

असंस्कृतप्रमीतानां स्थले दद्याज्जलाञ्जलीन् ॥ १७ ॥

देवतानामिति । अतिरोहितार्थः श्लोकः ॥ १७ ॥

अथेदानीं गोत्रसम्बन्धनाच्चासुल्लेखप्रकारमाह,

गोत्रं स्वरान्तं सर्व्वत्र गोत्रस्याक्षय्यकर्मणि ।

गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः कर्त्ता एवं न मुच्यति ॥ १८ ॥

गोत्रमिति । सर्व्वत्र गोत्रशब्दः स्वरान्तः संबुद्धान्तः प्रोक्तो-
मुनिभिः । अस्यापवादमाह गोत्रस्येति । अक्षय्योदकदाने
गोत्रशब्दः गोत्रस्येतिव पञ्चान्ततयोल्लेखनीयः । तर्पणे तु गोत्र-

इत्यसंबुद्धिप्रथमान्ततयोक्तेः । एवं तत्तत्कर्मसु तत्तद्रूपेण गोत्रशब्दस्योक्तेः कर्त्ता न मोहं प्राप्नोति । कर्त्तेति ढष्णन्तं पदम् । गोत्रसु तर्पणे प्रोक्त इति प्रकृतज्ञानाङ्गतर्पणविषयं वचनम् । सन्निहिते बुद्धिरन्तरङ्गा इति न्यायात् । प्रकृत-प्रत्ययश्च न्याय्य इति मीमांसाभाष्यकारोक्तेः । प्राधानतर्पणे तु कात्यायनेन द्वितीयान्तत्वमुक्तम् । यथा ।

“यवान्निस्तर्पयेद्देवान् सतिलाङ्गिः पितृणपि ।

नामान्ते तर्पयामीति आदावोमिति च ब्रुवन्” ॥

इति । अत्र तर्पयामीत्यभिसम्बन्धात् नान्नोद्वितीयान्तत्वमव-गम्यते । गोत्रसम्बन्धपदयोरपि सुतरां तथात्वम् । एवमत्र गोत्रपदमात्राभिधानात् गोभिलीयैर्गोत्रपदमेव वक्तव्यं न तु गोत्र-पर्यायं सगोत्रपदम् ।

“सकारेणैव कर्त्तव्यं गोत्रं सर्व्वत्र धीमता ।

सकारः कुतपोऽज्ञेयस्तस्माद् यत्नेन तं वदेत्” ॥

इति मत्स्यपुराणवचनं गोभिलीयव्यतिरिक्तविषयम् ॥ १८ ॥

सर्व्वत्रैव पितः प्रोक्तं पिता तर्पण कर्मणि ।

पितुरक्षय्यकाले च अक्षयां ढप्तिमिच्छता ॥ १९ ॥

तत्त्वैवेति । व्याख्यातप्रायोऽक्षरार्थः । यद्यपि आयन्तु नः रितर इति, एत पितरः इति चोभयथा दर्शनमस्ति, तथापि गोभिलीयैः स्वशास्त्रोपदिष्टं पितरित्यादिकमेव प्रयोज्यं न त्वस्यत्पितरित्यादि । सम्बन्धिशब्दानां पदिन्यायेन स्वसंबन्धि

परत्वाच्च सुकरा यजमानपित्वादिघोः । तदत्र बहुवृत्तव्यसङ्गावेऽपि
ग्रन्थगौरवभयादुपारम्यते । सिद्धान्तस्तूक्त एव ॥ १८ ॥

शर्मन्नर्घ्यादिके कार्य्ये शर्म्मा तर्पणकर्मणि ।

शर्म्माणोऽक्षय्यकाले च पितृणां दत्तमक्षयम् ॥२०॥

शर्मन्निति । व्याख्यातप्रायोऽक्षरार्थः । उत्तरश्लोकद्वयेऽपि प्रथम-
श्लाकवत् कर्त्ता एवं न सुह्यति इति चतुर्थचरणे पाठान्तरम् ।
अत्र शर्मन्नर्घ्यादिके इत्युपसंहारवाक्ये दर्शनात्, गोत्रं स्वरान्तं
सर्व्वत्र इति सर्व्वत्रेव पितः प्रोक्तमिति च पूर्व्वोक्तवाक्यद्वयमप्य-
र्घ्यादिकार्याभिप्रायं बोद्धव्यम् । तथाचार्घ्यादिके कार्य्ये सर्व्वत्रेति
तदर्थः । अतएव,

“पितृभ्य इति दत्तेषु उपवेश्य कुशेषु तान् ।

गोत्रनामभिरामन्त्रं पितृनर्घ्यं प्रदापयेत्” ॥

इति च्छन्दोगपरिशिष्टे आसनदाने गोत्राद्युक्तेष्वो नाभिहितः
किन्त्वनर्घ्यप्रदाने इति सुधीभिरवधेयम् । अत्र शर्मन्नित्याद्यभि-
धानात् देवशर्मन्नित्यादिप्रयोगोऽप्रामाणिकः ॥ २० ॥

ये बान्धवा बान्धवा वा येन्यजन्मनि बान्धवाः ।

ते तृप्तिमखिलां यान्तु ये चास्मत्तोयकाङ्क्षिणः ॥२१॥

ये बान्धवा इति । सोयमवसानाञ्जलिमन्त्रः । पित्वादितर्पणा-
नन्तरमनेन मन्त्रेणोदकं दीयते ॥ २१ ॥

अथेदानीमाचमने कश्चिद्विशेषमाह,—

उदक एवोदकस्थः स्थलंगस्तु शुचिः स्थले ।

पादौ कृत्वोभयत्रैव आचम्योभयतः शुचिः ॥२२॥

उदक एवेति । उदके स्थित्वा आचम्य उदक एव शुचिर्भवति, स्थले स्थित्वा आचम्य स्थले शुचिर्भवति । जलस्थ आचम्य जले स्थित्वा यत्कर्म्म क्रियते तत्रैव शुचिर्भवति । न तु स्थलकर्त्तव्य-कर्म्मस्यपि । एवं स्थले स्थित्वा आचम्य स्थलकर्त्तव्यकर्म्मस्येव शुचिर्भवति न तु जलकर्त्तव्यकर्म्मस्यपीत्यर्थः । उभयत्र जले स्थले च पादौ कृत्वा आचम्य उभयतः जलस्थलयोः कर्त्तव्ये कर्म्मणि शुचिर्भवति । तथाच पैठिनसिः । “अन्तरुदके आचान्तोऽन्तरेव शुद्धो भवति वह्निरुदके आचान्तो वह्निरिव शुद्धो भवति तस्मादन्तरेकं वह्निरकं च पादं कृत्वाऽऽचामेत् सर्वत्र शुद्धो भवति” इति ॥ २२ ॥

कण्ठाधः प्रविशन्त्यापस्तावत् पूतो भविष्यति ।

अन्यथा न भवेत् शौचं मुक्तकच्छश्च नाचमेत् ॥ २३ ॥

कण्ठाध इति । याभिरङ्गिराचमनं क्रियते, ता अपाः कण्ठ-स्थाधःप्रदेशं हृदयं प्रविशन्ति चेत्, ततः पूतो भवति । अन्यथा अपां कण्ठाधः प्रवेशाभावे शौचं न भवतीति ब्राह्मणाभिप्रायं वचनम् । मुक्तकच्छस्तु नाचमनं कुर्यात् । नाचमेदिति च्छान्दसं ऋक्सत्वम् । मनुः ।

“हृन्नाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिश्च भूमिपः ।

वैश्वोऽग्निः प्राशिताभिश्च शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः” ॥

इति । तथा व्यासः ।

“शिरः प्राप्त्य कण्ठं वा मुक्तकच्छशिखोऽपि वा ।

अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोऽप्यंशुचिर्भवेत्” ॥

इति ॥ २३ ॥

पवित्रं न भवेत् त्याज्यमाचान्तेन कदाचन ।

उच्चारं भोजनस्यान्ते तस्य त्यागो विधीयते ॥ २४ ॥

पवित्रमिति । सपवित्रेण हस्तेनाचमनं वक्ष्यति । येन पवित्रेणा-
चमनं कृतं, आचान्तेन पुरुषेण तत् पवित्रं त्याज्यं न भवति ।
स्मरन्ति च ।

“सपवित्रेण हस्तेन कुर्यादाचमनक्रियाम् ।

नोच्छिष्टं तत् पवित्रन्तु भुक्तोच्छिष्टन्तु वर्जयेत्” ॥

इति । उच्चारं पुरीषोत्सर्गं भोजनस्यान्ते च तस्य पवित्रस्य त्यागो-
विधीयते । उच्चारं इति सूत्रोत्सर्गस्याप्युपलक्षणम् । कन्दोग-
परिशिष्टे ।

“पिण्डार्थं ये स्तृता दर्भास्तर्पणार्थं तथैवच ।

धृतैः कृते च विष्णुने त्यागस्तेषां विधीयते” ॥

इति । विशेषमाह लघुहारीतः ।

“पिण्डार्थं ये स्तृता दर्भा येः कृतं पितृतर्पणम् ।

मूत्रोच्छिष्टैर्धृता ये च तेषां त्यागो विधीयते ॥

नीवीमध्ये च ये दर्भा ब्रह्मसूत्रे च ये धृताः ।

पवित्रांस्तान् विजानीयाद् यथा कायस्तथा कुशाः” ॥

इति । एवञ्च विष्णुत्रोत्सर्गकाले यदि कुशानीवीमध्ये क्षता-
ब्रह्मसूत्रे वा धृतास्तदा तेषां न त्याज्यतेत्युक्तं भवति ॥ २४ ॥

जानुभ्यामूर्ध्वमाचम्य जले तिष्ठन् न दृष्यति ।

ताभ्यामधस्तथा तिष्ठन् नाचामेत विचक्षणः ॥२५॥

जानुभ्यामिति । जानुभ्यामूर्ध्वमिति स्थितिक्रियाविशेषणम् ।
जानुभ्यामूर्ध्वं जले तिष्ठन् दण्डवदूर्ध्वः स्थित्वा आचम्य न दोषभाग-
भवति । जानुभ्यामधस्तु जले दण्डवदूर्ध्वस्तिष्ठन् नाचामेत् ।
किन्तूपविष्ट एव ॥ २५ ॥

वामहस्तकृतैर्दर्भैर्दक्षिणेनोदकं पिबेत् ।

रुधिरं तद्ववेत् तोयं पीत्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥२६॥

वामहस्तकृतैर्दर्भैरितीयश्चावलक्षणे तृतीया । वामहस्ते कुशान्
धृत्वा कुशरहितेन • दक्षिणहस्तेन यद्याचमनार्थमुदकं पिबति,
तदा तदुदकं रुधिरतुल्यं भवेत् । तदुदकं पीत्वा चान्द्रायणं
कुर्यात् । आचमनार्थमिति कुतो ज्ञायते ? प्रकरणात् । सन्दर्श-
पठितत्वाच्च ॥ २६ ॥

दक्षिणेन कुशान् गृह्य दक्षिणेनोदकं पिबेत् ।

सोमपानेन तत्तुल्यं यथा पाणिस्तथा कुशाः ॥ २७ ॥

दक्षिणेनेति । तदुदकपानं सोमपानेन तुल्यम् । यथा पाणिस्तथा

कुशा इत्यनेन कुशानां त्याज्यता नास्तीत्युक्तं भवति । अतिरोहि-
तार्धमन्यत् ॥ २७ ॥

सपवित्रेण हस्तेन ब्राह्मणा आचमन्ति ये ।

सोमपात्रं भवेत्तेषामन्नञ्च क्रतुमादिशेत् ॥ २८ ॥

सपवित्रेणेति । सपवित्रेण हस्तेन यदाचमनार्थमुदकपानं, तत्सोम-
पानसमम् । अन्नञ्च क्रतुमादिशेत्, सपवित्रेण हस्तेन यदन्नभोजनं
तदपि क्रतुशेषभोजनतुल्यमित्यर्थः । अथवा, तथाविधान्नभोजने-
नैव क्रतुफलं लभते इत्यर्थः । तथाच गोभिलपरिशिष्टे ।

“उभयत्र स्थितैर्दर्भैः समाचामति यो द्विजः ।

सोमपानफलं तस्य भुक्त्वा यज्ञफलं भवेत्” ॥

इति ॥ २८ ॥

कुशापूतं भवेत् स्नानं कुशेनोपस्पृशेद् द्विजः ।

कुशेन चोद्धृतं तोयं सोमपानेन तत्समम् ॥ २९ ॥

कुशापूतमिति । निगदव्याख्यातः श्लोकः ॥ २९ ॥

व्यतिरेके निन्दामाह,—

अकुशेन तु यत् स्नानं यद्दानं तोयवर्जितम् ।

असंख्यया च यज्जप्तं तत् सर्व्वं निष्फलं भवेत् ॥ ३० ॥

अकुशेनेति । दानजपवीरभिधानं प्रसङ्गागतम् ॥ ३० ॥

अपपवित्रकौहस्तेर्दत्तं भुक्तं हुतञ्च यत् ।

देवा हव्यं न गृह्णन्ति कव्यञ्च पितरस्तथा ॥ ३१ ॥

अपेति । अपगतं पवित्रं येभ्यस्तैरित्यर्थः । निगदव्याख्यातमन्यत् ।
अत्र च पवित्रशब्दो कुशजातिर्वचनः । अतएव तत्र तत्र दर्भकुश-
शब्दोपादानं कृतम् । न तु

“अनन्तर्गर्भिणुं साग्रं कौशं द्विदलमेव च ।

प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्रचित्” ॥

इति च्छन्दोगपरिशिष्टसङ्केतितविशिष्टद्विदलपरम् । दक्षिणेन
कुशान् गृह्य इति कुशेनोपसृष्टेदिति चैवमादिनिर्देशात् । अतएव
च्छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“सव्ये पाणौ कुशान् कृत्वा कुर्यादाचमनक्रियाम् ।

ऋत्वाः प्रचरणीयाः स्युः कुशा दीर्घाश्च वर्हिषः ॥

दर्भाः पवित्रमित्युक्तमतः सन्ध्यादिकर्म्मणि ।

सव्यः सोपग्रहः कार्य्यो दक्षिणः सपवित्रकः” ॥

इति सन्ध्यादिकर्म्मसु निर्विशेषिता दर्भाः पवित्रमित्याह ॥ ३१ ॥

चितिजातं पथिजातं यैः कृतं पितृतर्पणम् ।

स्तरणासनपिण्डेषु षट्कुशान् परिवर्जयेत् ॥ ३२ ॥

चितिजातमिति । यैः कुशैरास्तरणं कृतं, ये कुशाः पित्रादीना-
मासने दत्ताः “स्वधानिनयनीयान् दर्भान् सपवित्रानास्तीर्य” इति
“स्वधानिनयनीये धारां दद्यात्” इति च श्राद्धकल्पोक्तेः

“पवित्रान्तर्हितान् पिण्डान् सिञ्चेदुशनपात्रकृतम्” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टोक्तेश्च ये स्वधानिनयनीयाः कुशाः पिण्डेषु

दीयन्ते, तानित्यर्थः । ऋज्वन्त्यत् । षट्कुशानितिप्रदर्शनार्थं न तु वर्जनीयानां कुशानां षट्संख्या विवक्षिता ।

“उच्चारे भोजनस्थान्ते तस्य त्यागो विधीयते” ।

इति परिगणितव्यतिरिक्तानामपि कुशानां त्यागस्य पूर्व्वमभिहित-
त्वात् । तथा हारीतः ।

“चितौ दर्भाः पथि दर्भाः ये दर्भा यज्ञभूमिषु ।

स्तरणासनपिण्डेषु षट्कुशान् परिवर्जयेत् ॥

ब्रह्मयज्ञेषु ये दर्भाः ये दर्भाः पितृतर्पणे ।

हता भूत्रपुरीषाभ्यां तेषां त्यागो विधीयते ॥

अपूता गर्हिता दर्भा ये संस्क्रिन्ना मखैस्तथा ।

कथितानग्निदग्धाश्च कुशान् यत्नेन वर्जयेत्” ॥

इति षष्ठां कुशानां वर्जनमभिधायान्धेषामपि वर्जनमाह । अत्र
च तेषु तेषु कश्चिन्मनु विनियुक्तानां कुशानां वर्जनोपदेशेन तदितरत्र
विनियुक्तानामपि पुनरन्यत्र विनियोगः प्रतीयते । तथाच गृह्य-
परिशिष्टम् ।

“दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्रा ब्राह्मणाहविरग्नयः ।

अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनः पुनः ॥”

इति । विशेषमाह मरीचिः ।

“मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भचयो मतः ।

अयातयामास्ते दर्भा विनियोज्याः पुनः पुनः ॥”

इति । विद्याकरवाजपेयिधृतम् ।

“संज्ञाहतरं यावत् शुक्तिः स्वादिषावर्हिषाम् ।

अतः परं न गृह्णीयाज्जपादौ यज्ञकर्माणि ॥”

इति ॥ ३२ ॥

जलमध्ये श्मशाने वा वल्मीके मुषिकोत्करे ।

कृतशौचञ्च यच्छेषमग्राह्याः पञ्च मृत्तिकाः ॥ ३३ ॥

जलमध्ये इति । अन्तर्जलमृत्तिका श्मशानमृत्तिका वल्मीक-
मृत्तिका मुषिकोत्खातमृत्तिका शौचावशिष्टमृत्तिका चेति-
पञ्च मृत्तिका न ग्रहणीयाः । कृतशौचञ्च यच्छेषमिति सामान्योप-
पन्नाभिप्रायेण नपुंसकनिर्देशः । शक्यं श्वमांसादिभिरपि क्षुत्-
प्रतिहन्तुमित्यादौ यद्वत् । छान्दसो वा व्यत्ययः । “मृत्तिलकुश
शोमयाक्षतानुपकल्प्य” इति ज्ञानसूत्रे यन्मृत्तिकोपकल्पनमुक्तं सैव
मृदनेन विशेषितेति बोद्धव्यम् ॥ ३३ ॥

न कुर्याद्विन्तसंहर्षमालूनं देहभाजनम् ।

अपमृज्य च न स्नायाद्भातमम्बरपाणिना ॥ ३४ ॥

न कुर्यादिति । देहश्च भाजनञ्चेति देहभाजनमिति द्वैक-
वद्भावः । तदालूनं नखादिना उल्लिखितं न कुर्यात् । वस्त्रेण
पाणिना वा शरीरं मार्जयित्वा न स्नायात् । ज्ञानकाले वस्त्रेण
पाणिना वा गात्रं न मार्जयेदित्यर्थः । ऋज्वन्त्यत् ॥ ३४ ॥

स्नातो गात्राणि संमृज्यात् स्नानशाय्या न पाणिना ।

न च निर्धूनयेत् केशानाचामेत्त्वेव चोत्थितः ॥ ३५ ॥

ज्ञातइति । ज्ञातः सन् स्नानशाय्या पाणिना च गात्राणि न

संश्रुत्वात् । न च केशान् कम्पयेत् । ज्ञातोऽस्थितुस्त्ववश्यमा-
चामेत् ॥ ३५ ॥

दुःस्वप्नं यदि वा पश्येत् वान्ते वा क्षुरकर्मणि ।

मैथुने कटधूमे च स्नानमेव विधीयते ॥ ३६ ॥

दुःस्वप्नमिति । कटधूमः चिताधूमः । स्नरन्ति च । “चिताधूम-
स्पर्शने सर्वे वर्णाः स्नानमाचरेयुः” इति । निगदव्याख्यात-
मन्यत् ॥ ३६ ॥

द्विजोऽयं स्नाति नित्यं यः पञ्चाङ्गं विधिपूर्वकम् ।

अश्वमेधफलं तस्य गोभिलीयवचो यथा ॥ ३७ ॥

द्विज इति । पञ्चाङ्गं विधिपूर्वकमिति क्रियाविशेषणम् ।
योऽयं द्विज इति संबन्धः । पञ्चाङ्गं “मृत्तिलकुशगोमयाक्षतानुप-
कल्पः” इति ज्ञानसूत्रोक्तेः पञ्चभिरङ्गैरूपितम् । तिलाक्षतयोः
ज्ञानाङ्गतर्पणे विनियोगेऽपि प्रणाल्या ज्ञानाङ्गत्वमवगन्तव्यम् ।
मृद्गोमयकुशमन्त्रतर्पणरूपैः पञ्चभिरङ्गैरूपितं वा । अतिरोहितार्थ-
मन्यत् ॥ ३७ ॥

मन्त्राः—पावकान्नइत्यादि, सप्तव्याहृतयः, सावित्री च
सप्रणवाऽऽद्यन्ते, सहस्रशीर्षेत्यादि, घृतवतीत्यादि, अश्वक्रान्तेत्यादि,
इदं विष्णुरित्यादि, त्रीणि पदेत्यादि, विष्णोः कर्माणीत्यादि,
तद्विप्रास इत्यादि, अतोदेवा इत्यादि, उदयमित्यादि, उदुत्तम-
मित्यादि, मृत्तिके ब्रह्मदत्तेत्यादि, अमोसीत्यादि, गावश्चिदि-
त्यादि, ऋतश्चेत्यादि, शनोदेवीत्यादि, आपोहिष्ठेत्यादि, तरत्स-

मन्दोत्थादि, एतोन्विद्धमित्यादि, तमुष्टवामेत्थादि, सहस्र-
शीर्षेत्थादि, त्रिपादूर्ध्वेत्थादि, • पुरुषएवेत्थादि, ऋतश्चेत्थादि,
पुनः शनोदेव्यादयः । अथ नित्यवत् सन्ध्यामुपासीत । उदुत्य-
मित्यादि, चित्रमित्यादि, आयं गौरित्यादि, अपत्येताइत्यादि,
तरणिरित्यादि, उक्कर्मषीत्थादि ॥

इति ज्ञानसूत्रपरिशिष्टं समाप्तम् ॥

मन्त्रा इति । ज्ञानसूत्रे येषां मन्त्राणां विनियोग उक्तस्ते मन्त्रा-
इह प्रतीकद्वारा निर्दिश्यन्ते कश्चिन्नामतोऽपि । निर्देशश्चायम-
संमोहार्थः । मन्त्रा इत्यादि ग्रन्थः सर्वत्र न दृश्यते ॥

चन्द्रकान्तकृतिरर्पितेश्वरे

साधुभिः सकरुणैर्निरीक्ष्यताम् ।

ते ह्यनुग्रहपराः स्वभावतो-

नात्र कारणलवोऽप्यपेक्षितः ॥

इति सेरपुरनगरवास्तव्यवन्द्यघटीयमहामहोपाध्यायराधाकान्त-

सिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मजब्रह्ममयीपुत्रश्रीचन्द्रकान्त-

तर्कालङ्कारभट्टाचार्यविरचितं ज्ञानसूत्र-

परिशिष्टभाष्यं सम्पूर्णम् ॥

आश्चकल्पः ।

तत्र

प्रथमः खण्डः ।

षातीयस्य चिराय चामरधरोवेदादयोवन्दिनः
सूर्याचन्द्रमसौ प्रदीपसदृशौ स्वस्मिन् महिम्नि स्थितिः ।
सर्गोरक्षणमप्ययस्र जगतां कृत्यं गुणामन्विणो-
भृत्यास्ते ऋतवोविचित्रविभवाः कस्मैचिदस्मै नमः ॥
उदयतु मानसगगने पित्रोः पद-नख-सुधाकर-श्रेणी ।
अन्तर्गतमपि भूयोया तमसां राशिमुपहन्ति ॥
विलोक्य पारमर्षाणि तन्त्राख्यालोच्य संयद्मान् ।
छन्दोगश्चाङ्गकल्पस्य भाष्यमाभाष्यतेऽधुना ॥

तत्रभवान् 'सूत्रकारोऽष्टसूत्रोद्दिष्टस्यान्वाहार्यस्थान्येषाञ्च आद्यानां
प्रयोगं प्रतिपिपादयिषुः आङ्गकल्पाख्यमिदं शास्त्रं रचयाञ्चकार ।
छन्दोगश्चाङ्गप्रयोगजिज्ञासूनां सुखावगतये तस्येदमल्पग्रन्था वृत्तिरा-
रभ्यते । व्याचिन्धासितस्य आङ्गकल्पशास्त्रस्येदमादिमं सूत्रम्—

अथ आङ्गम् ॥ १ ॥

वर्तिष्यते,—इति सूत्रशेषः । तथायमयशब्दभ्रान्त्यर्थार्थः । सम्बन्ध-
करणार्थश्च । उच्चार्यमाणश्च मङ्गलप्रयोजनीभवति । भ्रान्त्यर्थार्थ-

स्तावत्,—“अभावस्यायां तत् आहम्” “इतरदन्वाहार्थम्”—इति सूत्रयता भगवता गृह्यकारेणान्निमतामन्वाहार्थं नाम आहं विहितम् । न च तस्येतिकर्तव्यता काचिदभिहिता । भवितव्यस्तु तथा । अनन्निमतामपि आहं सपरिकरं वक्तव्यम् । अतो गृह्यशास्त्राध्ययनानन्तरं आह प्रयोग-प्रतिपत्तया आहकल्पास्थमिदं शास्त्रमध्येतव्यमित्ययमर्थः । आहसव्याधानादीनि कर्माणि गृह्यकारेणोक्तानि । आहन्तु न तथोक्तम् । तदिदानीमस्माभिर्वक्तव्यमित्यभिप्रायः ।

सम्बन्धकरणस्य च प्रयोजनम् ;—गृह्योक्ताः परिभाषाः कथमत्रापि प्राप्नुयुः—इति । कथं च न प्राप्नुयुः ? शास्त्रान्तरत्वादस्य, गृह्यकर्माविषयत्वाच्च परिभाषाणाम् । शास्त्रान्तरं स्वस्वेतत् आहकल्पास्थं गृह्यशास्त्रात् । परिभाषाश्च गृह्यकर्माविषयाभवन्ति, इति गृह्यभाष्येऽवोचाम । अद्यापि स्यात्,—अन्वाहार्थस्य गृह्योक्तत्वात् तत्र गृह्योक्ताः परिभाषाः प्राप्नुयुः ?—इति । अत्रोच्यते । सत्यं प्राप्नुयुरन्निमतामेष । तेषामेव आहस्यान्वाहार्थपदाभिधेयत्वात् । अनन्निमतामपि आहे कथं नु ताः प्राप्नुयुरिति स्वस्वसौ सम्बन्धः क्रियते । उच्यते । अनन्निमतामपि प्राप्नुयुः,—इति पश्यामः । किं कारणम् ? यदयं पिण्डपितृयज्ञधर्मान्नत्र प्रदेक्षति । एवन्तर्हि सम्बन्धकरणात् कौथुमादिविषयत्वमस्यावगम्यते । तस्मात्,—गोभिलगृह्योक्तस्यैव पिण्डपितृयज्ञस्य धर्माभन्नं प्रदिश्यन्ते । अन्यथा न ज्ञायते,—कस्य पिण्डपितृयज्ञस्य धर्माः प्रदिश्यन्ते,—इति । अपूर्वकर्मापेक्षासूचनार्थं वाऽयमथशब्दः । अन्यारम्भावद्योत-

नार्थो वा । कृत्स्नि प्रणववर्णेषु ग्रन्थेष्वदौ खल्वशब्दः
पठ्यते ।

आहम्,—इति वक्ष्यमाणस्य कर्मणोनामधेयम् । तथाचप-
स्तम्बसूत्रम् । “अथैतन्मनुः आहशब्दं कर्म प्रोवाच”—इति ।
तदिदम्—“तस्येदम्”—इति वा, “तेन कृतम्”—इति वा,
“चूडादिभ्य उपसंख्यानम्”—इति वा भवति । सेयं यथाकथञ्चि-
द्वात्पत्तिः । प्रसिद्धिसु वक्ष्यमाणलक्षणे कर्मणि द्रष्टव्या । यच्च
रघुनन्दनेन,—

“संस्कृतं व्यञ्जनाख्यानं पयोदधि घृतं मधु ।

अहया दीयते यस्मात् तेन आहं निगद्यते” ॥

इति पुलस्त्यवचनं आहशब्दस्य कर्मणामधेयतायां प्रमाणम्—इति,
तद्वचनबलेनैव,—अहया अन्वादेर्यद्दानं तत् आहम्—इति चाभि-
हितम् । तदसङ्गतम् । दानार्थे तद्वितस्थाननुशासनात् । अपिच ।
दीयते,—इति कर्मणि तिङ्ः अवणादन्नं खल्वत्र विशिष्यते । तेन,
दीयमानस्यान्नादेरत्र आहत्वमुच्यते, न कर्मणः । दृश्यते खल्वन्य-
त्राप्यन्नस्य आहव्यपदेशः,—“अद्वैतं भोजयेत् आहम्”—इति,
“आहभुक् चाष्ट वर्जयेत्”—इति, “आहभोक्ता च कर्त्ता च”—
इति, “अशक्तौ आहभोजने”—इति चैवमादौ बहुलम् । तदिदं
पुलस्त्यवचनं न आहशब्दस्य कर्मणामधेयतायां नवोक्तार्थतायां
प्रमाणमित्यख्यान एवायं संरक्षः । न खल्वन्नादेर्दानमेव आहं,
किन्तु यच्चैतत् अहया दीयते, तदेव कर्म आहशब्दाभिधेयं भवति ।
कथं ज्ञायते ?

“प्रेतं पितृञ्च निर्दिश्य भोज्यं यत् प्रियमात्मनः ।

अन्नया दीयते यत्र तत् आहं परिकीर्तितम्” ॥

इति पृथ्वीचन्द्रोदयादिष्टतमरीचिवचनात् । इत्यास्तां विस्तरः ॥१॥

अमावस्यायां पितृभ्योदद्यात् ॥ २ ॥

ऋजुरक्षरार्थः । अमावस्यायाम्,—इति सप्तमीनिर्देशात्
निमित्तत्वमस्याभ्रवगच्छामः । स्मरन्ति च ।

“न निर्व्वपति यः पिण्डं प्रसीतपितृकोनरः ।

इन्दुक्षये मासि मासि प्रायश्चित्तीयते तु सः” ॥

इति । न च, कृष्णपक्षनिमित्तकएव आह्वे प्रशस्तकालोऽमावस्येत्य-
भिप्रायेणेदं वचनम्—इति अस्मिन्मत्व्यम् । प्रशस्तकालस्यातिक्रमे
प्रायश्चित्ताभ्यनुज्ञानानुपपत्तेः । न चात्र कृष्णपक्षस्य नामापि
श्रूयते । तथा याज्ञवल्क्यः ।

“अमावस्याऽष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षोऽयनद्वयम्” ।

इति कृष्णपक्षाद्भेदेनैवामावस्यां स्मरति । तथा मत्स्यपुराणे,—

“अमावस्याष्टकाकृष्णपक्षपञ्चदशीषु च” ।

इत्यादीन्यभिधाय,—

“एतच्चानुपनीतोऽपि कुर्यात् सर्व्वेषु सर्व्वेषु ।

आहं साधारणं नाम सर्व्वकामफलप्रदम् ।

भार्याविरहितोऽप्येतत् प्रवासस्थोऽपि नित्यशः ।

शूद्रोऽप्यमन्त्रवत् कुर्यादनेन विधिना बुधः” ।

इत्यामावस्यायां कृष्णपक्षे च पृथक् पृथक् आहमभिहितम् । तदिदं

साधारणं नाम आहम्,—इत्यनग्निमतामप्यमावस्यायां कृष्णपक्षे च करणीयं भवति । अन्यथा साधारणत्वमस्य पीष्येत । अपि च मातृस्ये तावत् पुराणी, पूर्वस्मिन्नध्याये,—

“पिष्टयन्नन्तु निर्व्वर्त्य तर्पणाण्यं द्विजोऽग्निमान्” ।

इत्यादिना,—

“तत्त्वानेन विधानेन देयमग्निमता सदा” ।

इत्यन्तेन ग्रन्थेनाग्निमतां आहमभिधाय,—

“अतः परं प्रवक्ष्यामि विष्णुना यदुदीरितम् ।

आहं साधारणं नाम भुक्तिमुक्तिफलप्रदम्” ॥

इत्यादिना, “एतच्चानुपनीतोऽपि”—इत्याद्यन्तेन ग्रन्थेन अग्निमतामनग्निमताञ्च साधारणं आहं परस्मिन्नध्याये समुपदिष्टम् । अतएव, ‘अग्निमत् आहम्’—इति, ‘साधारणाभ्युदयकीर्त्तनम्’—इति चैतावध्यायावाच्यते । तात्पर्य्यभेदकल्पनारसिकोरघुनन्दनस्वेतदपर्यालोचयन् कण्ठोक्तमपि साधारणत्वञ्चान्वययन्,—‘अमावस्यायां यन्नित्यत्वाभिधानं तत्साग्निपरं कृष्णपक्षस्य यन्नित्यत्वाभिधानं तत्साग्निभित्तस्य’—इत्युत्थास्त्रमेव वर्णयाञ्चकार । तथा मार्कण्डेयपुराणम् ।

“कार्य्यं आहममावास्यां मासिमास्युडुपक्षये ।

तथाऽष्टकास्त्रप्यवश्यमिच्छाकालं निबोध मे” ॥

इति । उडुपक्षयोऽमावस्या । सोयं निमित्तकालयोरभेदोनित्यतामस्य सूचयति । एतदपि तत्रैव सुव्यक्तमुक्तम् ।

“दर्शस्तत्र निमित्तं वै कालचन्द्रक्षयात्मकः ।

नित्यतां नियतः कालस्तज्जाः संसूचयत्यथ” ॥

इति । चन्द्रक्षयात्मकः कालोऽपि दर्शएव : अतएव, यदेव निमित्तं स एव कालः—इति निमित्तनियतः कालस्तस्य नित्यतां सूचयति,—इत्याह । अपरे पुनरेतद्विद्वांसो व्याचक्षते,—“मासि मासि कार्यं यत् आहं तत् चन्द्रक्षयेऽभावस्यां प्राप्यातिप्रशस्तम् । चन्द्रक्षयाभावेऽपि वर्द्धमानायां आहविधानेन अभावस्याऽभावेऽपि चतुर्दश्यन्तयामे आहविधानेन च विशिष्टविधित्वानुपपत्तेः”—इति । तदिदमनार्थं कपोलकल्पितञ्चेत्युपेक्षणीयम् । तस्मात्,—नेदं कृष्णपक्षनिमित्तआहस्य प्रशस्तकालाभिप्रायं सूत्रं वर्णनीयम् । असंशब्दितत्वात् । प्रमाणाभावाच्च । इत्याख्येयम् ।

पितृभ्यः,—इति चतुर्थ्या पितृणामत्र देवतात्वम् । तथाचापस्तम्बसूत्रम् । “तत्र पितरो देवताः”—इति । देवतात्वस्तु देशनादेशिततुर्थ्यन्तपदनिर्देश्यत्वं वेदमेयत्यागोद्देश्यत्वं वा,—इत्यन्यदेतत् । तस्मात्,—यागोऽयम् । “यजतिचोदना द्रव्यदेवताक्रियं समुदाये कृतार्थत्वात्”—इति जैमिनिसूत्रात् । ददातिप्रयोगश्च गौणः । उद्देश्यगतस्वामित्वजनकस्यागोद्दि दानम् । न च पित्रादीनां स्वामित्वमस्ति । ब्राह्मणस्येति चेन्ननुद्देश्यत्वात् । इति चेत् पश्यसि,—माभूत् पित्रादीनां स्वामित्वं ब्राह्मणस्य तु भविष्यति,—इति । तदपि नास्ति । कस्मात् ? अनुद्देश्यत्वाद्ब्राह्मणस्य । कथं पुनरनुद्देश्यत्वं ब्राह्मणस्य ? प्रमाणाभावात् । पितृणामेव तथात्वोपदेशाच्च । तथा आपस्तम्बोऽपि । “ब्राह्मणाद्याहवनीयार्थे”—

इति सूत्रयन् अनुद्देश्यत्वं स्वामित्वाभावञ्च ब्राह्मणानां दर्शयति । यथा खल्वाहवनीयोऽग्निरनुद्देश्योऽपि प्रतिपत्तिस्थानं देवतोद्देशेन त्यक्तस्य द्रव्यस्य, एवमिहापि पितरएवोद्देश्याः ब्राह्मणास्तु प्रतिपत्तिस्थानमेव परं न पुनरुद्देश्याः,—इति । त्वागोऽयं ब्राह्मणस्य स्वामित्वमुत्पादयतीत्यत्रापि न प्रमाणम् । पित्रुद्देशेन त्यक्तस्य खल्वस्वामिकतया ब्राह्मणे तस्य प्रतिपत्तौ उपादानमेव हि तस्य स्वामित्वमुत्पादयेत्, नासौ त्यागः प्रामाणाभावात्,—इति निश्चयते । न हि भवन्ति वक्तारः,—पितॄणां आहमिति वत् ब्राह्मणानां आहमिति । अपिच । “अप्सु पिण्डान् सादयेत्” “प्रणीते वाऽग्नी” “ब्राह्मणं वा भोजयेत्” “गवे वा दद्यात्”—इत्यस्मद्भृङ्गकारेण ब्राह्मणस्य भोजनमात्रोपदेशात् तस्य स्वामित्वं नोत्पद्यते,—इत्यवगच्छामः । न खलु येन ब्राह्मणं भोजयति, तत्रास्य स्वामित्वम् । तदुद्देशेन त्यागस्याभावात् । तस्य प्रतिग्रहाभावाच्च । अन्यथा यावद्भवति—पराश्रमसौ भुक्ते, इति, तावद्भवति—पराश्रमसौ प्रतिगृह्णाति,—इति । तथाच तत्रभवतामृषीणामुभयोस्तुल्यदोषवादीन स्यात् । न चैवं शिष्टाः प्रतियन्ति । अवीदिसामान्याच्चैतदेवं प्रतिपत्त्यम् । न खल्वप्सु पिण्डानां सादने प्रणीते वा अग्नी, गवे वा दाने तत्र स्वामित्वमवादीनामुत्पद्यते । तस्मात्, तस्मान्मात्रात् ब्राह्मणस्यापि न तत्र स्वामित्वमुत्पद्यते,—इत्याख्येयम् ।

होमस्तर्ह्ययं स्यात्, प्रणीतेऽग्नी सादनोपदेशात् । न,—इत्युच्यते । आसेचनाधिकं हि यजतिं होममाचक्षते मीमांसकाः । न खल्वत्र यजतिरासेचनाधिकः, किन्तु पञ्चाङ्गाविनी प्रतिपत्तिरेव

निमित्तान्तरप्रणीते अग्न्याहुपदिश्यते,—इति नासौ होमः । यदि वा होमोऽयं भवेदपि, किन्तव तेन भविष्यति, दानं खल्वसौ न भवत्येव । तस्मात्,—‘ब्राह्मणाद्याहुवनीयार्थे,—इत्यनेन स्वामित्वजनकस्यागोदानम्,—इति दानलक्षणमत्रास्ति,—इति सूचितम्,—इति, ‘अस्तिचोद्देश्यताऽपि ब्राह्मणस्य, तद्वत्स्वामित्वाभिसन्धानेन द्रव्यत्यागात्’—इति च वदन् शूलहस्तः परास्तः ।

पितृभ्यः,—इति च पितृपितामहप्रपितामहपरम् । कथं ज्ञायते ? पिण्डपितृयज्ञे तेषामेवोद्देश्यत्वात् । अत्रापि तस्यैव धर्मप्रदेशाच्च । मातामहादीनान्तु आहं पृथग्वचनेनोपदेक्ष्यति । तदिदं बहुवचनम्,—“क्षौमे वसानामग्निमादधीयाताम्”—इत्यादिवदभिधानक्रियाऽपेक्षया साहित्यं बोधयति । उद्देश्यक्रिया हि प्रत्येकं परिसमाप्यते,—इति न तामपेक्ष साहित्यं सम्भवति । त्यागक्रियापेक्षयेति चेन्न नानात्वात् । इति चेत् भवान् पश्यति,—माभूत् उद्देश्यक्रियापेक्षया साहित्यं त्यागक्रियापेक्षया तु भविष्यति । नैष दोषः । यस्मात् ? नानात्वात् त्यागक्रियायाः । त्यागक्रिया हि प्रत्येकमेवोपदिष्टा गृह्यकारेण । तथाच गृह्यसूत्रम् । “पितुर्नाम गृहीत्वाऽसावेष्ट ते पिण्डोये चात्र त्वामनु यांस त्वमनु तस्मै ते स्वधेति” “अप उपसृश्यैवमेवेतरयोः”—इति । यद्यपि, अन्वष्टक्यकर्त्तव्येतत् सूत्रितम्, तथापि—“अन्वष्टक्यस्थालीपाकेन पिण्डपितृयज्ञोऽव्याख्यातः”—इति सूत्रेणान्वष्टक्यधर्मस्य पिण्डपितृयज्ञे पितृयज्ञधर्मस्य चात्र प्रदेशात् अत्रापि प्रत्येकमेव त्यागः सिध्यति । सूत्रकारोऽप्यत्रभवानर्थादौ प्रत्येकं त्यागमुपदेक्ष्यति ।

पितृभ्यः,—इति चतुर्थ्या अन्यथानुपपत्त्या हि देवतात्वं पितृणां कल्पनीयम् । तच्च बहुवचनात् संहितानां परिचिकल्पयिषितम् । साहित्यस्य च त्यागक्रियापेक्षया परिचिकल्पयिषया त्यागस्यैकत्व-मानुमानिकम् । प्रत्यक्षस्तु प्रत्यक्षं त्यागोपदेशः । तस्मात्,—अन-न्यथासिद्धप्रत्यक्षं त्यागोपदेशबलात् न मिलितानां देवतात्वम् । शक्यं हि बहुवचनमभिधानक्रियापेक्षयापि नेतुम् । “असावेतत्ते,—इति यजमानस्य पित्रे, असावेतत्ते,—इति, यजमानस्य पिता-महाय, असावेतत्ते,—इति यजमानस्य प्रपितामहाय,”—इत्यपि निगमोभवति ॥ २ ॥

पञ्चमीप्रभृति वाऽपरपक्षस्य ॥ ३ ॥

‘पितृभ्योदद्यात्’—इत्यनुवर्त्तते । अपरपक्षस्य कृष्णपक्षस्य । तथाच श्रूयते । “पूर्वः पक्षोदेवानामपरः पक्षः पितृणाम्”—इति । “योऽपक्षीयते सोऽपरपक्षः”—इत्यपि निगमोभवति । वाशब्दो वैकल्पिकं कल्पान्तरं समुच्चिनोति । कथं नाम ? पञ्चमीप्रभृति वा दद्यात् प्रतिपद्यभृति वा,—इति । तथाच गौतमः । “पञ्चमी-प्रभृति वाऽपरपक्षस्य यथाश्राद्धं सर्वस्मिन् वा”—इति । अथवा । वाशब्दो वक्ष्यमाणकल्पापेक्षया विकल्पार्थः ॥ ३ ॥

यदहंरूपपद्येत ॥ ४ ॥

‘वाऽपरपक्षस्य’—इत्येतदिहापि सम्बध्यते । कुतः ? मध्यपठितस्य विशेषाभावात् । तदयमर्थः । अपरपक्षस्य यदहंर्यस्मिन्नहनि उपपद्येत सम्पद्येत द्रव्यादिकम्, तदहंर्या पितृभ्योदद्यात्,—इति । उप-

पचते,—इति पाठेऽपि तथैवार्थः । सोऽयं विकल्पः,—पञ्चमी-
प्रभृति वा दद्यात्, यदहंरूपपचते तदहंवा दद्यात्,—इति ।

तदनेन सूत्रद्वयेन कृष्णपक्षतिमित्तमपि आहसुपदिष्टं भवति ।
तदिदं आहद्वयम्—अमावस्यानिमित्तं कृष्णपक्षतिमित्तञ्च,— इति ।
तत्र, कृष्णपक्षनिमित्तमेव आहं प्रशस्तकालोऽमावस्येति तन्मातर-
काराः स्मरन्ति । तथाच निगमः । “अपरपक्षे यदहः सम्पद्यते
अमावस्यायाम् विशेषेण”—इति । न चैतावता अमावस्यायाः
निमित्तत्वं शक्यमपङ्कोतुम् । न खल्वन्यस्य प्रशस्तकालो न भव-
त्यन्यस्य निमित्तमित्यत्र किञ्चित् प्रमाणमस्ति । अभिहितञ्चैत-
दस्माभिरधस्तादेव । निगमवचनमात्रदर्शो रघुनन्दनस्वाह,—
‘अमावस्या न निमित्तान्तरं, किन्तु कृष्णपक्षनिमित्तआहस्य
प्रशस्तकालः’—इति । तदशङ्केयम् । अपरपक्षे यदहः सम्पद्यते
तदहः कुर्यात्, कृतेऽप्यपरपक्षे यस्मिन् कस्मिंश्चिदहनि, अमावस्या-
याम् विशेषेण यत्नेन कुर्यात्, तुगष्टात् पूर्वस्मादन्यदिदं आहम्—
इति यदि निगमवचनस्यार्थः, तदा तदपि तन्मतमुन्मूलयति,—
इत्यस्तु किं विस्तरेण ॥ ४ ॥

इयमपरा सूत्रद्वययोजना,—

पञ्चमीप्रभृति वाऽपरपक्षस्य ॥ ३ ॥

अपरपक्षस्य,—

“आषाढीमवधिं कृत्वा यः स्यात् पक्षस्तु पञ्चमः ।

स विप्रयोऽपरः पक्षः कन्यां गच्छतु वा न वा” ॥

इत्यादिकृत्युक्तलक्षणस्य । वाग्रब्दः,—

“अख्युक्तपक्षे तु आहं कुर्याद्दिने दिने ।”

त्रिभागहीनं पक्षं वा त्रिभागस्वर्द्धमेववा” ॥

इति ब्रह्मपुराणायुक्तकल्पान्तरापेक्षया विकल्पार्थः । तत्र, ‘अहम्’—
इति पक्षस्वर्द्धमष्टम्यादिकमित्यर्थः । अहं पक्षम्,—इत्यन्वयोप-
पत्तेः । न तु त्रिभागस्वर्द्धम् । अहं त्रिभागयोर्द्धयोरपि पक्ष-
विशेषणतया समत्वेन परस्परमन्वयानुपपत्तेः । तथाच गौतमः ।
“अथापरपक्षे आहं पितृभ्योदद्यात् पञ्चम्यादि दर्शान्तमष्टम्यादि
दशम्यादि सर्व्वस्मिंश्च”—इति ।

यच्च,—

“पञ्चम्या उत्तरे दद्यादुभयोर्बंशयोर्ऋणम्” ।

इति वचनम् । पञ्चमीमारभ्योत्तरतिथिषु,—इति तस्यार्थः ।

“पञ्चम्योरन्तरे दद्यादुभयोरपि पक्षयोः” ।

इति हेमाद्रिप्रभृतयः पठन्ति । आश्विनकृष्णशुक्लपक्षपञ्चम्यो-
र्मध्ये,—इति वर्णयन्ति च । सोऽयमपरपक्षश्चाहस्य गौणकालः ।

“भौजङ्गीं तिथिमासाद्य यावच्चन्द्रार्कसङ्गमम्” ।

इत्यपि वचनं भवति । एतेन,—

“पञ्चम्यूर्द्ध्वं तत्रापि दशम्यूर्द्ध्वं ततोऽप्यति” ।

इति विण्धुर्भीत्तरवचनमपि व्याख्यातं वेदितव्यम् । पञ्चमीमारभ्य-
करणेऽपि त्रिभागहीनत्वं पक्षस्य नानुपपन्नम् । प्रतिपदादितिथि-
चतुष्कस्य चतुर्दश्याश्च त्यागेन तदुपपत्तेः । स्मरन्ति च ।

“आहं शस्त्रहतस्यैव चतुर्दश्यां महालये” ।

इति । त्रिभागादिकल्पेऽप्येवैव रीतिरनुसर्त्तव्या । पञ्चकल्पाश्रयणे
तु चतुर्दश्यामपि आहं कर्त्तव्यमेव भवति । पञ्चव्यापकतायाः
प्रकारान्तरेणानुपपत्तेः । तथाच कार्णाजिनिः ।

“नभस्यस्यापरे पक्षे आहं कुर्याद्दिने दिने ।

नैव नन्दादि वर्ज्यं स्यान्नैव वर्ज्या चतुर्दशी” ॥

इति । तथा ब्रह्माण्डपुराणम् ।

“कन्यां गते सवितरि दिनानि दश पञ्च च ।

पार्व्येन विधानेन आहं तत्र विधीयते” ॥

इति । तथा तत्रैव ।

“कन्यां गते सवितरि यान्यहानि तु षोडश ।

क्रतुभिस्तानि तुल्यानि देवो नारायणोऽब्रवीत्” ॥

इति । इदञ्च षोडशत्वमाखिनशुक्लप्रतिपदा सह द्रष्टव्यम् । कथं
ज्ञायते ?

“अहःषोडशकं यत्तु शुक्लप्रतिपदा सह ।

चन्द्रक्षयाविशेषेण साऽपि दर्शात्मिका स्मृता” ॥

इति देवलवचनात् । कन्यां गते सवितरि,—इति कन्यासम्बन्धस्य
प्राशस्त्यमभिप्रेत्योक्तम् । तदाह शाठ्यायनिः ।

“कन्यास्थार्कान्वितः पक्षः सोऽत्यन्तं पुण्य उच्यते” ।

इति । बृहमनुः ।

“मध्ये वा यदि वाऽप्यन्ते यत्र कन्यां व्रजेद्भुविः ।

स पक्षः सकलः श्रेष्ठः आहःषोडशकं प्रति” ॥

इति । एवञ्च, ‘कन्यां गच्छतु वा न वा’—इति समस्तपक्षाभिप्रायं

वचनं भवति । ब्रह्मपुराणवचने, 'एववा'—इति निपातिसमुदायो-
विकल्पवाची । न तु एवशब्दो नियमार्थः, वाशब्दो विकल्पार्थः,—
इति निपातद्वयम् । त्रिभागकरणे, 'अर्द्धमेव,'—इति नियमा-
नुपपत्तेः । अतएव सक्तकरणमप्याह नागुरखण्डम् ।

“आषाढ्याः पञ्चमे पक्षे कन्यासंस्थे दिवाकरे ।

यो वै श्राद्धं नरः कुर्यादेकस्मिन्नपि वासरे ॥

इति । एकस्मिन्नपि,—इत्यपिकारादनुकल्पोऽयम् । न चैतत्
कन्यास्थरविनिमित्तश्राद्धपरं वचनम् । एकस्मिन्नपि,—इत्यपि-
कारलभ्यस्यानेककरणस्य तत्राभावात् । सक्तञ्च तत्करणमिच्छते ।
तथाच गर्गः ।

“पक्षश्राद्धं यदा कुर्यात्तर्पणन्तु दिने दिने ।

सक्तञ्चालये चैवं परेऽहनि तिलोदकम्” ॥

इति । तथा नारदः ।

“सक्तञ्चालये काम्ये पुनः श्राद्धेऽखिलेषु च ।

अतीतविषये चैव सर्वमेतत् विचिन्तयेत्” ।

इति सक्तञ्चालयं दर्शयति । एतत्,—इति नन्दादिवर्जनम् । तथा
कात्यायनः ।

“अशक्तः पक्षमध्ये तु करोत्येकदिने यदा ।

निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात् पिण्डदानं यथाविधि” ।

इत्येकदिनेऽपि करणं सुस्पष्टमुपदिशति । तदत्र अपरपक्षश्राद्धे
बहु वक्तव्यमस्ति । अन्वगौरवभयादुपारम्यतेऽस्माभिः । अथेव-

मपरपक्षस्य पारिभाषिकत्वे कृष्णपक्षमात्रं आहकालो न सूचितं
भवति ? मरभूदनेन ग्रन्थेन, सूत्रयिष्यते तु ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

यदहंरूपपद्येत ॥ ४ ॥

यदहंद्रव्यदेशपात्रमुपपद्येत, तदहः पितृभ्यो दद्यात् । तथाच
गीतमसूत्रम् । “द्रव्यदेशब्रह्मणसन्निधौ वा”—इति । द्रव्योप-
पत्तिरत्र नवशस्यादिप्राप्तिरूपा । स्मरन्ति च ।

“यष्टव्याः पितरो राजन् ! नवशस्यफलोदकैः ।

पार्व्वणेन विधानेन खड्गमांसे तथाऽऽगते” ।

इति । नवशस्यमपि ब्रीहियवरूपं द्रष्टव्यम् । कुतः ? नवयज्ञे
तथा दर्शनात् । तथाच च्छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“शरहसन्तयोः केचिन्नवयज्ञं प्रचक्षते ।

धान्यपाकवशादन्ये श्यामाकोवनिनः स्मृतः” ।

इति ।

“ब्रीहिपाके च कर्त्तव्यं यवपाके च पार्थिव ! ।

न तावाद्यौ महाराज ! विना आहं कथञ्चन” ।

इति च स्मर्यते पुराणेषु । तदनेन नवशस्यादिप्राप्तिः आहनिमित्त-
मित्युक्तं भवति । नवान्नेन कर्मानुष्ठानं निमित्तम्,—इत्यसङ्गतैषा
कल्पना । प्रमाणाभावात् ।

“नञ्जयग्रहपीडासु दुष्टस्तप्रावलोकने ।

इच्छाआहानि कुर्वीति नवशस्यागमे तथा” ।

इति पुराणवाक्येऽप्यागमस्य प्राप्तिरूपत्वात् ।

“वृश्चिके शुक्लपक्षे तु नवान्नं शस्यते बुधैः” ।

इति कालान्तरत्वन्येषां मन्तर्यम् । कस्मात् ? ‘धान्यपाक-
वशादन्ये’—इति नवयज्ञे तथा दर्शनात् । अन्ये खल्वाचार्याः
धान्यान्तरपाकवशादपि नवयज्ञमिच्छन्ति । शालयः किल वृश्चिके
पच्यन्ते । रघुनन्दनः नवयज्ञेष्टिदृष्टपरिकल्पनां आद्येऽभ्युप-
गच्छन्नप्याह । ‘वृश्चिकशुक्लपक्षो न कालान्तरं किन्त्वतिपतित-
व्रीहिआहस्य गौणकालमध्ये तस्य प्राशक्यमात्रम्’—इति ।
देशोपपत्तिस्तीर्थप्राप्तिरूपा । कथं ज्ञायते ?

“गत्वैव तीर्थं कर्त्तव्यं आहं तत्प्राप्तिहेतुकम् ।

पूर्वार्होऽप्यथवा प्रातर्देशे स्यात् पूर्वदक्षिणे” ।

इत्यादिवचनेभ्यः । पात्रोपपत्तिः श्रोत्रियब्राह्मणप्राप्तिरूपा । कुतः ?

“तस्मात् दद्यात् सदोद्युक्तोविद्वत्सु ब्राह्मणेषु च” ।

इत्यादि स्मरणात् । तदेतासु द्रव्यदेशपात्रोपपत्तिषु यत् आहं, न
तत्र कृष्णपक्षाद्यपेक्षा अवश्यं कर्त्तव्या । कथं ज्ञायते ? यदहर-
मीषामुपपत्तिस्तदहः आहविधानेन तदसम्भवात् । स्मरन्ति च ।

“तीर्थद्रव्योपपत्तौ च न कालमवधारयेत् ।

पात्रञ्च ब्राह्मणं प्राप्य सद्यः आहं विधीयते” ।

इति ।

“यथा चेवापरः पक्षः पूर्वपक्षादिशिष्यते ।

तथा आहस्य पूर्वार्हादपराहोविशिष्यते” ।

इत्यादिकमप्येतद्विषयं द्रष्टव्यम् । गौतमोऽपि । “द्रव्यदेशब्राह्मण-
सन्निधौ वा कालनियमः शक्तिः”—इति सूत्रयन्नेतदेवाह ।

अथवा । अमावस्यायां पितृभ्योदद्यादित्यादि सूत्रत्रयं सकला-
परपक्षआहस्य कालोपदेशपरमेवास्तु । अमावस्यायां पितृभ्यो-
दद्यात् अपरपक्षस्य पञ्चमीप्रभृति वा पितृभ्योदद्यात् अपरपक्षस्य
यदहरूपपद्यते तदहर्वा पितृभ्योदद्यादिति । अस्याश्च वर्णनायाम-
मावस्यायां दानं प्रथमः कल्पः । अन्यच्चानुकल्पइति बोधव्यम् ।
अस्यामपि वर्णनायामपरपक्षाद्देनामावस्याया अपि आहस्य
निमित्तान्तरत्वं पूर्वोक्तदिशाऽवसेयम् ॥०॥ ॥ ४ ॥०॥

तदहर्ब्राह्मणानामन्त्रं पूर्व्यद्युर्वा ॥ ५ ॥

यदहः आहं तदहः पूर्व्यस्मिन् वा अहनि ब्राह्मणानामन्त्रं
निमन्त्र्य, 'पितृभ्योदद्यात्'—इत्यनुवर्तते । 'तदहर्वा'—इति
पाठे, पूर्व्यत्वात् चोभयत्रैवेतत् सम्बन्धनीयम् । कुतः ? मध्य-
पठितस्य विशेषाभावात् । कथं नाम ? यदहरूपपद्येत, तद-
हर्वा पितृभ्योदद्यात्,—इति । तदहर्वा पूर्व्यद्युर्वा ब्राह्मणानामन्त्रं
पितृभ्योदद्यात्,—इति च ।

ब्राह्मणग्रहणं राजन्यादिनिरासार्थम् । यद्यप्यामन्त्रणमिहो-
पदिश्यते, तथापि निमन्त्रणमेवार्थः । अतिक्रमनिषेधोच्चात्र सूच-
यिष्यते । “यत्र प्रत्याख्याने प्रत्यवायस्तन्निमन्त्रणम्”—इति हि
स्मरन्ति । अभिलापे त्वामन्त्रणमेवास्मच्छास्त्रानुशिष्टं प्रयोज्यं, न
निमन्त्रणम्,—इति द्रष्टव्यम् ।

अत्र चामावस्यादौ पूर्व्यद्युर्निमन्त्रणम् असम्भवे तदहरपि ।
तथाच स्मर्यते ।

“निमग्नयीत पूर्वेषुः सम्यग्विप्रान् यथोदितान् ।
असम्भवे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान् निमग्नयेत्” ।

इति ।

“श्वः कर्त्ताऽस्मीति निश्चित्य दाता विप्रान् निमग्नयेत् ।
निरामिषं सक्तहुक्ता सर्व्वसुप्तजने गृहे ।

असम्भवे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान् निमग्नयेत्” ॥

इति चैवमादि । द्रव्याद्युपपत्तेस्तु भाविन्याः पूर्व्वेद्युर्निश्चयासम्भवेन
तदहरेव निमग्न्यणं भवति । एतेन,—

“पूर्व्वेद्युरपरेद्युर्वा आश्चर्य्यस्युपस्थिते ।

निमग्नयीत त्रयवरान् सम्यग्विप्रान् यथोदितान्” ॥

इत्याद्याः स्मृतयोऽपि व्याख्याताः । ‘असम्भावितमैथुनान् यत्या-
दींस्तदहरामग्नयेत् अङ्गानां प्रधानकालत्वनियमात्, सम्भावित-
मैथुनांस्तु पूर्व्वेद्युः’—इति नीलाम्बरोपाध्यायाः । वचनमप्युदा-
हरन्ति ।

“निमग्नयेच्च पूर्व्वेद्युः पूर्व्वोक्तांस्तु द्विजोत्तमान् ।

अप्राप्तौ तद्दिने वाऽपि हित्वा योषित्सङ्गिनम्” ॥

इति । यहायशसाऽप्येषैव व्यवस्था वर्णिता । प्रमाणाभावात् पुन-
रुपेक्षिताऽस्माभिः । अनिर्दिष्टकालं खल्वङ्गं प्रधानस्य काले क्रियते ।
निर्दिष्टेह कालः । वचनमपि पूर्व्वेद्युरप्राप्तौ तद्दिने निमग्न्यणमाह,
न प्राप्तौ । तत्रैव, ‘हित्वा योषित्सङ्गिनम्’—इति विशेषः । स
खल्वयं विशेषो न यतिष्वेवावतिष्ठते । प्रमाणविशेषाभावात् ।
तस्मादस्मदुक्तैव व्यवस्था शास्त्रार्थः ॥ ५ ॥

अनिन्द्योनामन्वितोनापक्रामेत् ॥ ६ ॥

अनिन्द्योलोकापवादरहितः । तेनामन्वितोनिमन्वितोब्राह्मणः,
नापक्रामेत् न प्रत्याचक्षीत । प्रत्याख्याने प्रत्यवायापत्तेरित्यभि-
प्रायः । तथाच मनुः ।

“केतितस्तु यथान्यायं हव्यकव्ये द्विजोत्तमः ।

कथञ्चिदप्यतिक्रामन् पापः शूकरतां व्रजेत्” ।

इति । यथैतत्, तथा निमन्वयिताऽपि निमन्वितान् यथान्याय-
मपूजयन् प्रत्यवैति,—इत्यर्थात् सिद्धम् । स्मरन्ति च ।

“आमन्त्र्य ब्राह्मणं यस्तु यथान्यायं न पूजयेत् ।

अतिक्रान्नासु घोरासु तिर्यग्योनिषु जायते” ।

इति । अस्मिन्नवसरे,—“आमन्वितोवा नान्यदन्नं गृह्णीयात्”—
इति सूत्रमधिकं पठन्ति गौडाः । निगदव्याख्यातं तत् ॥०॥ ६ ॥०॥
अथेदानीं निमन्वणीयान् ब्राह्मणान् विशिनष्टि,—

ज्ञातकान् ॥ ७ ॥

‘आमन्त्र्य’,—इति, ‘पितृभ्योदद्यात्’,—इति च हयमितःप्रभृति
सर्वत्र सम्बन्धनीयम् । योग्यत्वात् । श्लोकमपि उदाहरन्ति ।

“येन यस्याभिसम्बन्धोदूरस्थस्यापि तस्य सः ।

अर्थतोह्यसमर्थानामानन्तर्यमकारणम्” ।

इति । त्रयः ज्ञातकाः गृह्यसूत्रे निर्दिष्टाः,—विद्याज्ञातको-
व्रतज्ञातकोविद्याव्रतज्ञातकश्चेति । उत्तराधरभावोऽप्यमीषां तथैव
द्रष्टव्यः ॥०॥ ७ ॥०॥

एके यतीन्* ॥ ८ ॥

यतयस्त्रिदण्डिनइहाभिप्रेयन्ते । कथं ज्ञायते ?

“यतिस्त्रिदण्डः करुणा राजतं पात्रमेवच” ।

इति ।

“शिखिभ्योधातुरक्तिभ्यस्त्रिदण्डिभ्यः प्रदापयेत्” ।

इति चैवमादि स्मरणात् । तदने यतयोनिमन्त्रणीयाः,—इत्ये-
केषां मतम् । अस्मादवगच्छामः,—यतयोन निमन्त्रणीयाः,—
इत्यन्येषां मतम्,—इति । कस्मात् पुनः कारणात् यतयोनि
निमन्त्रणीयाः,—इति तत्रभवन्तोमन्यन्ते ? स्मर्त्तारोह्यमीषः
भोजने अभ्युदयविशेषं स्मरन्ति ।

“सर्वारम्भनिवृत्तानां यतीनां दत्तमक्षयम्” ।

इत्यादि बहुलम् । उच्यते । आह्वे किल मधुमांसैः पितरोऽतिशयं
प्रीयन्ते । एषा हि तेषामाशंसा ।

“योदद्यादन्नमस्माकं तत् सर्वं मधुना सह ।

आमिषेण समायुक्तं शस्तेन वृगपक्षिणाम्” ।

इति । ताथाचोपदेष्टति दृष्टिविशेषं मांसविशेषेण । यतयस्त्रि-
मधुमांसाशिनोभवन्ति । अतएव, “यतिपात्रकं आह्वं मधुमांस-
वर्जितं कार्यम्”—इति वामनपद्धतिः । तदिदमनिमन्त्रणकारणं
यतीनाम् ।

* एके यतीन् वा,—इति कस्यचिन्नाते छलपाठः ।

कस्य हेतोस्तर्जनी निमग्ननीयाः भवन्त्येवाम् ? यति-
पात्रकआहस्य महाफलत्वादित्याह ।

“अपि स्यात् स कुले जन्तुर्भोजयेद् यस्तु योगिनः ।

विप्रान् आचे प्रयत्नेन तेन दृष्यामहे वयम्” ।

इत्यपि पिढगीता गाथा भवति । दक्षोऽपि स्मरति ।

“विना मांसेन मधुना विना दक्षिण्याऽऽशिषा ।

परिपूर्णं भवेत् आहं यतिषु आहभोजिषु” ।

इति ॥०॥ ८ ॥०॥

गृहस्थसाधून् वा ॥ ८ ॥

गृहस्थाश्च साधवश्च, तान् गृहस्थसाधून् । वाशब्दः स्नातकापेक्षया
विकल्पार्थः । तत्र, स्नातकाः—गृहस्थाग्रमप्रवेशोभूताः । गृह-
स्थास्तु तत्र कृतप्रवेशा भार्यासहिताः । भार्या हि गृहमाच-
क्षते,—इति सभार्याएव गृहस्थाग्रमाभिप्रेयन्ते । तथाच स्मरणम् ।

“न गृहं गृहमित्याहुर्गृहिणी गृहमुच्यते ।

तथा हि सहितः सर्वान् पुरुषार्थान् समश्नुते” ।

इति । ये पुनर्गृहस्थाग्रमे कृतप्रवेशा अपि स्मृतभार्याः सन्तः पुन-
र्भार्यामर्पयमानाः स्नातकव्रतानुष्ठानपरावा भवन्ति, तद्वन्मे साधवो-
भक्षन्ते । कन्यायाः खल्वलामि,—

“अलामि चैव कन्यायाः स्नातकव्रतमाचरेत्” ।

इति स्नातकव्रतानुष्ठानमस्य सुनयः स्मरन्ति । शास्त्रानुमतश्चानु-
तिष्ठन् कथं न साधुः स्यात् । ‘साधुत्वं गृहस्थविशेषणम्,—

इत्यसङ्गतैवा वर्णना महायज्ञसः । “ज्ञातकान्” “पृष्टे यतीन्”
 “गृहस्वसाधून् वा”—इत्याश्रमविशेषावस्थायिनएव हि निम-
 न्मणीयाइहोपदिश्यन्ते । धर्मांसु पश्चादुपदेक्षति । न खल्व-
 साधून्पि ज्ञातकान् निमन्मणीयान् मन्यसे, कथं साधुत्वं गृह-
 स्वस्य विशेषणमात्र ! अथ मन्यसे,—पश्चादुपदिष्टैर्धर्मैरसाधवः
 ज्ञातकाः व्यावर्त्तिष्यन्ते,—इति । • गृहस्था अप्यसाधवस्तथैव
 तर्हि व्यावर्त्तिष्यन्ते,—इति विफलोऽयमारम्भः । कात्यायनो-
 ऽपि,—“गृहस्थान्” “साधून् वा”—इति गृहस्थान्नेदेनैव साधून्
 सूत्रयाञ्चकार ॥०॥ ८ ॥०॥

तदेवं स्वरूपतोनिमन्मणीयानभिधाय धर्मानमीषामुपदिशति,—

श्रोत्रियान् ॥ १० ॥

“एकां शाखां सकल्पां वा षड्भिरङ्गैरधीत्य वा ।

षट्कर्मानिरतोविप्रः श्रोत्रियोनाम धर्मवित्” ।

इत्युक्तलक्षणान् ॥०॥ १० ॥०॥

वृद्धान् ॥ ११ ॥

“न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं शिरः ।

योवै युवाऽप्यधीयानस्तं देवाः स्वविरं विदुः” ।

इत्युक्तलक्षणान् । श्रोत्रियाणां खल्वसम्भवे, ज्ञानवृद्ध्यपि निमन्म-
 णीयाः,—इत्येवमर्थोऽयमारम्भः ।

एवं वा—

वृद्धान् अधिकवयस्कान् । तथाच वशिष्ठः । “परिणतवयसः”—

इति । अपिच । गौतमः खल्वाचार्यः,—“युवभ्योदानं प्रथममेवे
पितृवत्”—इति सूत्रयन् यद्वयस्काः पित्रादिः प्रसीतः तद्वयस्काएव
ब्राह्मणाः निमग्नचौयाः,—इत्येकेषां मतं दर्शयति । सोऽयं
वृद्धोपदेशो वृद्धश्राद्धविषयः पर्यवस्यति । अवृद्धान्,—इति वा
पाठः । युवभ्योदानं प्रथमम्—इति सूत्रसमानार्थः ॥ ११ ॥

अनवद्यान् ॥ १२ ॥

न अवद्यान् अनवद्यान् । अवद्योनिन्यइत्यनर्थान्तरम् । लोका-
पवादरहितानित्यर्थः । अथवा । विशुद्धमातापितृकाः स्वयमपि
लोकापवादरहिताइहाभिप्रेयन्ते । कथं ज्ञायते ? शास्त्रान्तर-
दर्शनात् । तथाच वशिष्ठः । “यस्य दशपुरुषं पितृमातृवंशः
श्रौत्रियोविज्जायते विद्वांसः स्नातकाश्चेति पंक्तिपावनाः”—इति ।
तथोचना । “पञ्चपुरुषपारम्पर्यादखण्डितचारित्र्यमर्थ्यादः पंक्ति-
पावनः”—इति । मगुरपि स्मरति ।

“अग्न्याः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ।

श्रौत्रियान्वर्यजाश्चैव विज्ञेयाः पंक्तिपावनाः” ॥

इति । अवद्याच्च विस्तरेण तन्मान्तरेषूपदिष्टास्तेभ्यएवावगन्तव्याः ।

अन्यगौरवभयादुपारम्यतेऽस्माभिः ॥ १२ ॥

स्वकर्मस्थान् ॥ १३ ॥

स्ववर्णाश्रमोचितकर्मनिष्ठान् । स्मरन्ति च ।

“अव्युत्क्रान्ताः स्वधर्मोभ्यस्ते द्विजाः पंक्तिपावनाः” ।

इति ॥ १३ ॥

पूर्वोक्तानां खल्वमीषाम्,—

अभावेऽपि शिष्यान् स्वाचारान् ॥ १४ ॥

अपिर्भिक्रमे । पूर्वोक्तानामभावे, शोभनाचारान् शिष्यान्पि,—
इत्यर्थः । अपि शब्दोमातामहादीन् समुच्चिनोति । तथाच मनुः ।

“एष वै प्रथमः कल्पः प्रदाने हव्यकव्ययोः ।

अनुकल्पस्वयं ज्ञेयः सदा सन्निरनुष्ठितः ॥

मातामहं मातुलञ्च स्वस्त्रीयं श्वशुरं गुरुम् ।

दोहित्रं विट्पतिं बन्धुत्वग्याज्यो च भोजयेत्” ॥

इति । तदत्र, ‘स्वाचारान्’,—इति पुनः कुर्वन् आचारवत्तथैवा-
मीषां निमन्त्रणीयत्वं न पुनः श्रोत्रियत्वादेरत्यन्तमपेक्षा,—इति
दर्शयति । अन्यथा, ‘अनवद्यान्’—इत्यादेः सूचितत्वात् स्वाचारा-
नित्यनर्थकं स्यात् । मनुरपि, श्रोत्रियादीनभिधाय मातामहा-
दीनामनुकल्पत्वमभिदधानएतदेवाह । यच्चाहर्तुर्वशिष्ठकात्यायनौ ।

“यस्य चैव गृहे मूर्खोदूरे चैव बहुश्रुतः ।

बहुश्रुताय दातव्यं नास्ति मूर्खे व्यतिक्रमः ॥

ब्राह्मणातिक्रमोनास्ति विप्रे वेदविवर्जिते ।

ज्वलन्तमग्निसुक्ष्मं न हि भस्मानि ज्ञयते” ॥

इति । तदपि बहुश्रुताय दातव्यम्,—इति, ज्वलन्तमग्नि-
सुक्ष्मं,—इति चाभिधानात् मुख्यकल्पगोचरमितिपर्यवस्यति ।
तथा भविष्यपुराणे ।

“तस्मान्नातिक्रमेत् प्राज्ञो ब्राह्मणान् प्रातिवेशिकान् ।
 सम्बन्धिनस्तथा सर्वान् दौहित्रान् विट्पतिं तथा ॥
 भागिनेयं विशेषेण तथा बन्धून् गृहाधिपान् ।
 नातिक्रमेन्नरैतान् समूर्खानपि गोपते !” ॥

इति । तदनेन,—

“अत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि नित्यशः ।

अत्रियाय दत्तानि ह्यग्निं नायान्ति देवताः” ॥

इति वशिष्ठादिवचनानामपि मुख्यकल्पविषयत्वं व्याख्यातम् ।
 तस्मादनुकल्पमातामहादिषु नैष नियमः,—इति सिद्धम् ॥ १४ ॥
 अथेदानीं ये न निमग्नणीयाः, तानाह,—

द्विर्गन्-शुक्ल-विक्षिध-श्यावदन्त-विद्वज्जनन-
 व्याधिताधिक-व्यङ्गि-श्लिचि-कुष्ठि-कुनखिवर्जम् ॥ १५ ॥

द्विर्गन्नादिवर्जं पूर्वोक्तान् निमग्नयेत् । तत्र, द्विर्गन्ः,—

“यस्य त्रिपुरुषादासीदुभयोर्गीर्णयोरपि ।

वेदस्याग्नेश्च विच्छेदोद्विर्गन्ः स प्रकीर्तितः” ॥

इति सुमन्तुनोक्तः । रघुनन्दनस्वेतदजानन्नाह,—‘द्विर्गन्ोदुश्चर्मा
 अत्रावृतमेद्रः,—इति । तदन्वहेयम् । न खलु द्विर्गन्शब्दोदुश्च-
 र्माशब्दमभिधत्ते । तत्रास्य सामर्थ्यविरहात् । अतएव,—

“द्विर्गन्ः कीलदुश्चर्मा शुक्लोऽतिकपिलस्तथा” ।

इत्येकस्मिन् वचने द्वयोर्वपादानं सङ्गच्छते । ‘शुक्लोऽतिगौरः’—

इति नीलाम्बरोपाध्यायादयः । ‘शक्तोमण्डलकुष्ठी अन्युत्सादी
पण्डकुष्ठीतिवा, अतिगौरोवेत्येके’—इति महायशाः । विलिधः,—
“यस्य नैवाधरोष्ठाभ्यां क्वाच्यते दशनावली ।

विलिधः स तु विज्ञेयोब्राह्मणः पंक्तिदूषकः” ॥

इति सुमन्तुनोक्तः । ‘विलिधोविचर्चिकाबहुलः’—इति कल्पतरुः ।
‘नाभेरधोविचर्चिकादियुक्तः’—इति रघुनन्दनः । ‘गलङ्गणः’—
इति शङ्करः । ‘पूतिगन्धिघ्राणः औदुम्बरकुष्ठीतिवा’—इति
महायशाः ।

एकोद्दी बहवो वा दन्ताः यस्य श्यावाः भवन्ति, सोऽयं श्याव-
दन्तः—स्वभावकृष्णदन्तोभस्यते । श्यावः कृष्णः,—इत्यनर्थान्तरम् ।
‘शावदन्त’—इति केचित् पठन्ति । दन्तद्वयमध्यगतक्षुद्रदन्तः,—
इति तत्रार्थः ।

विहं प्रजननं यस्य, सोऽयं विहप्रजननः । “लिङ्गचर्म्मणि
केषाञ्चिद्बेधः क्रियते, तत्र स्त्रीचित्तरञ्जनार्थं काष्ठशकलमर्प्यते,—
इति दाक्षिणात्ये प्रसिद्धम्”—इति नीलाम्बरोपाध्यायाः । ‘अश्म-
र्यादिदोषैर्विहं प्रजननं यस्य सः’—इति केचित् । ‘मृतापत्यः’—
इत्यन्ये । तत्स्वकारस्तु वेधकर्त्तनयोर्भेदमजाविवाह,—‘विहप्रजननः
कर्त्तितशिशुः’—इति ।

व्याधितः पापरोगयुक्तः, उभयभागक्लेदितव्रणो वा । तथाच
देवलः । “उन्माद, स्वग्दोषो, राजयक्ष्मा, श्वासो, मधुमेहो, भग-
न्दरो, महोदरोऽश्मरीत्यष्टौ पापरोगाः । जङ्गान्धवधिरङ्गुणिरिति
विकलेन्द्रियाः । उभयभागक्लेदितव्रणाः । पापिष्टतमाश्चेति । एते

पञ्चविधाः प्रोक्तावर्जनीयानराधमाः”—इति । अत्र चोभयभाग-
 क्लेदितव्रणस्य नाभेरधोभागगतत्वेनोपरिभागगतत्वेन च द्वैविध्यात्
 पञ्चविधत्वं नानुपपन्नम् । ममुरपि ।

“वीक्ष्याम्यो नवतेः, काणः षष्टेः, श्वित्री शतस्य तु ।

पापरोगी सहस्रस्य दातुर्नाशयते फलम्” ॥

इति पापरोगिणोवर्जनं स्मरति । पापरोगपदार्थानभिज्ञस्तु कुल्लूक-
 भट्टः,—‘पापरोगी रोगराजोपहतः’—इत्येतावन्मात्रं व्याचष्टे ।
 ‘व्याधितोदुश्चिकित्स्यव्याधिः’—इति महायशाः । ‘सदारोगी’—
 इति रघुनन्दनः ।

अधिकोऽधिकाङ्गः । कस्मात् ? ‘व्यङ्गि’—इत्यत्राङ्गेन वैगुण्य-
 दर्शनादत्रापि तेनैवाधिक्यभ्य वर्णयितुमुचितत्वात् । तथाच शङ्कः ।

“हीनाङ्गा अतिरिक्ताङ्गा ब्राह्मणाः पंक्तिदूषकाः” ।

इति । ‘अधिकाङ्ग’—इत्येव केचित् पठन्ति । व्यङ्गी विकलाङ्गः,
 हीनाङ्गोवा । ‘विकलेन्द्रियः’—इति केचित् । केचित् न पठन्त्येव ।
 श्वित्री श्वेतकुष्ठी,—इति भानूपाध्यायप्रभृतयः । स्थूलपादः—इति
 कल्पतरुः । कुष्ठी उक्तातिरिक्तकुष्ठरोगवान् । बहवः कुष्ठभेदाः
 पुराणेषु पठ्यन्ते । तथाच भविष्ये ।

“शृणु कुष्ठगणं विप्र ! उत्तरोत्तरतोगुरुम् ।

विचर्चिका तु दुश्चर्मा चर्चरीयस्तृतीयकः ॥

विकर्चुर्ब्रणतान्म्रीच कृष्णश्चेत तथाऽष्टकम् ।

एषां मध्ये तु यः कुष्ठी गर्हितः सर्व्वकर्मसु ॥

ब्रणवत् सर्व्वगात्रेषु गण्डे भाले तथा नसि” ।

इत्यादि । कुनखी खभावतः सङ्कुचितनखः । ते खल्वमीं द्विर्गना-
दयोन निमन्त्रणीयाः ।

आह । अनर्थकोऽमीषां वर्जनोपदेशः ? यदा स्नातकादयो-
निमन्त्रणीयाः—इत्युच्यते ; ज्ञायत एव,—एभ्योऽन्ये न निमन्त्र-
णीयाः,—इति । नैषदोषः । स्नातकादीनामपि शुक्लत्वादिसम्भवात्
तेषां वर्जनार्थोऽयमुपदेशो भविष्यति,—इति । ननु, द्विर्गनत्वस्य
तत्रासम्भवः ? ‘ओत्रियान्’—इति हि सूत्रितम् । अवद्यास्येते
शुक्लादयः कथं निमन्त्रणीयाः स्युः । ‘अनवद्यान्’—इति हि
सूत्रितम् । अपिच । ओत्रियाणां शारीरदूषणैर्युक्तानामप्यवर्जनी-
यत्वमेव मुनयः स्मरन्ति । यथा वशिष्ठः ।

“अथ चेत् मन्त्रविद्युक्तः शारीरैः पंक्तिदूषणैः ।

अदूष्यं तं यमः प्राह पंक्तिपावन एव सः” ॥

इति । एवन्तर्हि अन्यथा वर्णयिष्यामः । पूर्वोक्तानां निमन्त्रणीया-
नामसम्भवे द्विर्गनादिवर्जमन्येऽपि निमन्त्रणीयाः,—इत्येतदर्थोऽ-
यमुपदेशः,—इत्यनवद्यम् ॥ ० १५ ॥ ० ॥

अधेदानीं आहस्य प्रयोगं वक्तुपक्रमते,—

स्नातान् शुचीनाचान्तान् प्राङ्मुखानुपवेश्य देवे
युग्मान् ॥ १६ ॥

स्नातान् कृताश्वनान् । प्राप्तस्यापि स्नानस्य पुनः कथनमावश्यक-
त्वार्थम् । तेन, अस्नाताः आहं भुञ्जानाः प्रत्यवायिणो भवन्ति,—
इति विज्ञायते । तथाच भारते ।

“दैवं वा यदि वा पित्रं योऽश्रीयाद्ब्राह्मणादिषु ।

अस्मातो ब्राह्मणो राजन् ! तस्याधर्मी गवानृते” ॥

इति । अथवा । स्नातान्,—इति विशिष्टस्नानाभिप्रायं वचनम् ।
तथाच वायवीये ।

“सुरभीणि तु स्नानानि गन्धवन्ति तथैव हि ।

आह्वेषेतानि योदद्यादश्वमेधफलं लभेत्” ॥

इति । शुचीन् सूतकाद्यशौचरहितान् । अन्यस्याशौचस्य स्नानाच-
मनाभ्यामेवापगमात् । आचान्तान् कृताचमनान् । तदनेन, पाद-
प्रक्षालनमपि देयमित्युक्तं भवति । पादप्रक्षालनपूर्वकस्याचमनस्य
गृह्यसूत्रेऽभिधानात् । तथाच गृह्यसूत्रम् । “प्रक्षाल्य पाणी पादौ
च त्रिराचामेत् द्विः परिमृजीत”—इत्यादि । सदाचारसिद्धं
चैतत् पादप्रक्षालनदानादिकमिति न विशिष्य सूत्रितमिति
स्थिते । सूचनार्थं चास्यार्थस्य परिभाषाप्राप्तस्याप्याचमनस्य पुन-
रिहोपदेशः । अथवा । “यज्ञोपवीतिनाऽऽचान्तोदकेन कृत्यम्”—
इति परिभाषया कर्तुरेव प्राप्नोत्याचमनं न भोक्तुः,—इत्या-
शङ्कानिरासार्थमाचान्तान्—इत्याह ।

तदित्यभूतान् ब्राह्मणान् पाशुखान्, युग्मान्—समान् द्विचतु-
रादीनित्येतत् । दैवे उपवेश्य,—प्रागप्रेषु कुशेषु,—इत्यर्थः । कथं
ज्ञायते ? प्राङ्मुखानामुपवेशनस्य सूत्रणात् प्राची दिक्
स्वल्पागतैव हृदयमस्माकम् । आगतेव चेत्, न युज्यते विना
कारणमुत्सृष्टम् । “प्राङ्मुखकरणञ्चानादेशे”—इति सूत्रकार-
वचनाच्चैवमवगच्छामः । कात्यायनोऽप्याह ।

“यत्र दिङ्नियमो न स्याज्जपहोमादिकर्मसु ।
तिस्रस्तत्र दिशोऽज्ञेयाः प्राची सौम्याऽपराजिता” ॥

इति । देवलीयेऽपि प्रयोगे,—

“ये चात्र विश्वदेवार्थं विप्राः पूर्वं निमन्त्रिताः ।
प्राक्षुर्खान्धासनाभ्येषां द्विदर्भीपहितानि च” ॥

इत्युक्तम् ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

अयुग्मान् यथाशक्ति पित्राएकैकस्योदङ्मुखान् ॥ १७ ॥

अयुग्मान् विषमान् त्रिप्रभृतीन् शक्त्यनतिक्रमेण पित्रे, उपवेश्य,—
इति योजना । ‘स्नातान् शचीनाचान्तान्’—इत्येतत् सर्व्वमत्रापि
सम्बन्धनीयम् । किमविशेषेण पित्रे सर्व्वेषामर्थे एक एवायुग्मो-
वर्ग उपवेशनीयः ? न । कथन्तर्हि ? एकैकस्य पित्रादेरयुग्मान्
उपवेश्य,—इति सम्बन्धः । कथन्नाम ? त्रित्वपक्षे तावत्,—
पितृस्त्रीन्, पितामहस्य त्रीन्, प्रपितामहस्य त्रीन्,—इति । तदे-
तस्मिन् पक्षे नव ब्राह्मणाः सम्पद्यन्ते । एवमन्यत्राप्यूहनीयम् ।
तथाच गौतमः । “नवावरान् भोजयेदयुजोयथोक्ताहं वा”—इति ।
“यद्यन्ययुग्मान् यथाशक्ति”—इति सूचितम्, तथाप्यतिशयविस्तारो-
न करणीयः, अनिष्टापत्तेः । तथाच वशिष्ठः ।

“द्वौ दैवे पिढक्त्ये त्रीनिकैकमुभयत्र वा ।

भोजयेत् सुसमृद्धोऽपि न प्रसज्येत विस्तरे ॥

सत्क्रियां देशकालौ च द्रव्यं ब्राह्मणसम्पदः ।

पञ्चैतान् विस्तरोहन्ति तस्मान्नेहेत विस्तरम्” ॥

इति । तथा आहभाष्ये ब्रह्माण्डपुराणे,—

“देशकालधनाभावादकैकमुभयत्र वा ।

शेषात् वित्तानुसारेण भोजयेदन्यवेश्मनि ॥

यस्मात् ब्राह्मणबाहुल्याद्दीपो बहुतरोभवेत् ।

अद्यानाशो मौननाशः आहतन्त्रस्य विस्मृतिः ॥

उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पर्शोनिन्दा दाढ्यु भोक्तृषु ।

वितण्डया चापवादोजल्पन्ते ते पृथग्विधाः” ॥

इति । ब्रह्मपुराणस्यैतदिति शूलपाणिः । स खल्वयं हेतूपनि-
बन्धनो ब्राह्मणबाहुल्यनिषेधः,—इति सर्वेषामेव भवति । सर्वत्रैव
तत्सम्भवात् । तदसम्भवे तु बाहुल्यकरणेऽप्यदोष एव ।

कथमुपवेशयेत् ? उदङ्मुखान् । आसनानि चामीषां
दक्षिणाग्रकुशानि भवन्ति । कथं ज्ञायते ? दक्षिणायाः दिशः
पितृगत्वात् ।

“दक्षिणाङ्गवने देशे दक्षिणाभिमुखस्य च ।

दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु एषोऽन्यत्र क्रमः स्मृतः” ।

इत्याभ्युदयिकप्रकरणे कात्यायनोक्तिदर्शनाच्च ।

“दक्षिणामुखयुक्तानि पितृणामासनानि च” ।

इति च देवलीये प्रयोगे ॥०॥ १३ ॥०॥

पक्षान्तरमाह,—

हौ वा दैवे चीन् पित्रे ॥ १८ ॥

वाग्व्योमिकल्पार्थः । देवे हौ ब्राह्मणौ, पित्रे त्रौ ब्राह्म-

णान्, उपवेश्य,—इति सम्बन्धः । अत्र कल्पे,—पितुरेकं पिता-
महस्यैकं प्रपितामहस्यैकमुपवेशयेदिति मिलित्वा त्रयोब्राह्मणाः
पित्रे भवन्ति ॥०॥ १८ ॥

अन्यमपि पञ्चमुपदिशति,—

एकैकमुभयत्र वा ॥ १९ ॥

दैवे एकं पित्रे चेकमित्यर्थः । तदेवं द्वावपि ब्राह्मणानुपदिष्टौ ।
यदा पुनर्द्वावपि ब्राह्मणौ न लभ्येते एक एव तु ब्राह्मणोलभ्यते,
अनेकब्राह्मणदत्तस्यैकमप्यिकमन्नाद्यं वा न सम्पद्यते, तदाऽपि न
आहलोपः । किन्त्वेकस्मिन्नेव ब्राह्मणे आहं करणीयम् । यद्यप्यत्र,
एकब्राह्मणपत्न्योपदिश्यते, तथापि न्यायागतत्वाद्ब्रह्मान्तरोपदेश-
चादरणीयः । तथाच गृह्यासंग्रहः ।

“आहे ब्राह्मण एकचेत् स्वल्पञ्च प्रकृतं यदि ।

वैश्वदेवं कथं तत्र ? इति मे संशयोमहान् ।

प्रणीतान्नाद्यमुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्य तु ।

ब्राह्मणाय प्रदातव्यमेवं भवति सम्पदि” ।

इति । आहकल्पपरिशिष्टे ।

“एकसु ब्राह्मणः आहे ह्यल्पन्तु प्रकृतं भवेत् ।

त्रयसु पितरः प्रोक्ताः कथं चाश्रन्ति ते त्रयः ।

उरसि पितरोभुङ्क्ते वामपार्श्वे पितामहाः ।

प्रपितामहादक्षिणतः पृष्ठतः पिण्डतर्जुकाः” ।

इति । परवचनं गृह्यासंग्रहेऽपि । तथा वशिष्ठः ।

“अपि वा भोजयेदेकं ब्राह्मणं वेदपारगम् ।

शुभशीलोपसम्पन्नं सर्वलक्षणवर्जितम् ।

यद्येकं भोजयेत् आहं दैवं तत्र कथं भवेत् ?

अन्नं पात्रे समुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्य तु ।

देवतायतने कृत्वा ततः आहं समापयेत् ।

प्रास्येदग्नौ तदन्नन्तु दद्याद्वा ब्रह्मचारिणे” ।

इति । शङ्खः ।

“भोजयेदथवाऽप्येकं ब्राह्मणं पंक्तिपावनम् ।

दैवे कृत्वा तु नेवेद्यं पञ्चादङ्गौ तु तत् क्षिपेत्” ।

इति । तथा महायशोभृतं वचनम् ।

“पितॄणां ब्राह्मणोयोज्योदैवे त्वग्निं नियोजयेत् ।

प्रणीतान्नायमुद्धृत्य ततः आहं समापयेत्” ।

इति । दैवे त्वग्निमिति साम्ब्यभिप्रायं वचनम् । तथाच पृथ्वी-
चन्द्रोदये प्रचेताः ।

“एकस्मिन् ब्राह्मणे दैवे साग्नेरग्निर्भवेत् सदा ।

अनग्नेः कुशमुष्टिः स्यात् आहकर्मणि सर्वदा” ।

इति । मातृआहं तु विप्राणामे सुवासिनीरपि पूजयेदित्याहा-
पराकं वृद्धवशिष्ठः ।

“मातृआहं तु विप्राणामलाभे पूजयेदपि ।

पतिपुत्रान्विता भय्या योषितोऽष्टौ कुलोद्भवाः” ।

इति । अष्टाविति वृद्धिआहविषयमिति कमलाकरः ।

आह । यदा पुनरेकोऽपि ब्राह्मणो न लभ्यते, तदा किं

ब्राह्मणाभावात् आहलोपः, अथवा ब्राह्मणप्रतिनिधिसुपादाय आहं करणीयम् ? इति । ब्राह्मणप्रतिनिधिसुपादाय आहं करणीयमिति ब्रूमः ।० कुतः ? उच्यते । ब्राह्मणोहि गुणभावेन आहस्योपकरोति । न च गुणस्य लोपे प्रधानमपि लोपनीयं भवति । “गुणलोपे च मुख्यस्य”—इति सिद्धान्तविरोधात् । गुणोहि नाम स भवति, यो मुख्यस्योपकारे वर्तते । स चेदुपादीयमानो मुख्यमुपरुणहि, गुणएवासौ न भवेत् । मुख्यं कथं सगुणं स्यात्,—इति खल्वसौ गुणेषु प्रवर्तते, न मुख्यं कथमुपरुध्येत,—इति । तस्मात् ब्राह्मणप्रतिनिधिसुपादाय आहं करणीयमिति प्रतिपद्यामहे । मुख्यालाभे प्रतिनिधिरूपादेयः,—इति च दर्शितं षष्ठेऽध्याये । तथा च्छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“यथोक्तवस्त्वसम्पत्तौ ग्राह्यं तदनुकारि यत् ।

यवानामिव गोधूमाः व्रीहीणामिव शालयः” !

इति । कः पुनर्ब्राह्मणस्य प्रतिनिधिः ? दर्भवटुरित्याह । कथं ज्ञायते ? ब्राह्मणकार्ये तस्य दर्शनात् । तथाच गृह्यसूत्रम् । “यद्युवा उभयं चिकीर्षेद्वैतश्चेव ब्रह्मत्वञ्चेव, तेनैव कल्पेन च्छत्रं वोदकमण्डलं दर्भवटुं वा ब्रह्मासने निधाय”—इति । तथोपाकर्मणि च्छन्दोगपरिशिष्टम् । “कौशानृषीन् स्थलस्थान्”—इत्यादि । स्मरन्ति च ।

“ब्राह्मणानामसम्पत्तौ कृत्वा दर्भमयान् हिजान् ।

कृत्वा आहं विधानेन पञ्चाङ्गिषु दापयेत्” ।

इति । तदत्र कुशमयब्राह्मणेऽपि आहकरणे प्रश्नप्रत्युत्तरादिकं

सर्वमेव .विधानं प्रकृतवदेव भवति,—इत्यवगच्छामः । कुतः ? यतः कुशमयब्राह्मणपक्षेऽपि 'तेनैव कल्पेन'—इत्यनेन तत्रभवान् गृह्यकारः सर्वमेव प्राकृतं कल्पमनुजानाति, ततोऽन्यत्रापि तथैव युक्तं प्रतिपत्तुम् । कारणस्याविशेषात् । न पुनः स्वम-
नीषिकोपेक्षया कस्यचिन्नोपः कल्पयितुमुचितः । तथाच आह
सत्यव्रतः ।

“निधायैव दर्भचयमासनेषु समाहितः ।

प्रेषानुप्रेषसंयुक्तं विधानं प्रतिपादयेत्” ।

इति । प्रेषः प्रश्नः । प्रेषादनु—पश्चात् यो भवति, सोऽयमनुप्रेषः प्रत्युत्तरम् । तत्संयुक्तस्य विधानस्योपदेशात् सर्वमेव प्रश्नप्रत्युत्तरा-
दिकं कर्त्तव्यमिति दर्शयति । तेन, दृष्टोऽस्मि,—इत्यादि प्रत्युत्तर-
मत्रापि भवत्यदृष्टार्थम् । समवेतत्वाभावात् प्रत्युत्तरविलोपोमा
प्रशङ्कीदिति हि प्रेषानुप्रेषसंयुक्तमित्याह । अन्यथा, अनर्थकं
स्यात् । प्रतिनिधावपि हि सर्वमेव प्राकृतौ इतिकर्त्तव्यता
प्राप्नोति, किमिति प्रेषानुप्रेषौ विशेषतोऽभिधत्ते । न हि दृष्टि-
प्रश्नस्तृप्तिज्ञानार्थः । तस्य प्रकारान्तरेणोपपत्तेः । प्रश्नात् पूर्व्यं
खल्वेतद्वर्त्यति । तच्चावसरे वक्ष्यामः । निमग्नश्चतु उपस्थि-
त्यादिदृष्टार्थतया अत्र लुप्यते । तस्मादृष्टार्थत्वे तु तदपि कर-
णीयमेव ।

आह । कुशमयब्राह्मणपक्षे प्रत्युत्तरमस्तीत्युक्तम् । कः
पुनरेतत् करिष्यति ? आहकर्त्ता,—इति ब्रूमः । कस्मात् ?
अन्यस्य प्रत्युत्तरयितुरभावात् । 'तेनैव कल्पेन'—इति वचनेन,

कुशब्राह्मणपक्षेऽपि कर्तुरेव, “भावसोः सद्ने सीदामि”—इति मन्त्रपाठोपदेशश्च । प्रतिनिधितया खल्वेतन्मन्त्रपाठः कर्तुरित्यते । स चेहापि सम्भवति । तथाच संवत्सरप्रदीपे पैठीनसिः ।

“अलामे ब्राह्मणानाञ्च आहं स्यात् कुशपत्रके ।

प्रश्नोत्तरे स्तयं कुर्यादिति धर्मीव्यवस्थितः” ।

इति । रघुनन्दनखेतदजानानः,—“प्रेषानुप्रेषसंयुक्तमित्यनेन यस्य प्रेषस्य प्रश्नस्य प्रत्युत्तरमबाधितं तद्युक्तकर्मणोविधीनात्, दर्भवटुरूपदर्भचयमादाय कर्मकरणे ‘निमन्त्रितोऽस्मि’ ‘हृताः स्मः’—इति प्रत्युत्तराभावात् निमन्त्रणद्विप्रश्नयोरभावः, ‘ॐ’ कुरुष्व—इत्यादिप्रत्युत्तराणामन्वयेनापि सम्भवादनुज्ञादीनां कर्त्तव्यतैव”—इत्याह । तदसङ्गतम् । पूर्वोक्तकारणात् । प्रेषानुप्रेषसंयुक्तम्—इत्यस्य तथार्थत्वाभावाच्च । कल्पना खल्वेषा । ‘प्रतिनिधी यथान्युतमन्त्रपाठः’—इति, ‘सर्वप्रतिनिधावेव नोहोन बाधः’—इति च स एवाह । अन्वेन प्रत्युत्तराभ्युपगमे चान्योऽपि यदा न लभ्यते, तदा आहलोपचापयेत । न चैतदुचितम् ॥०॥ १८ ॥०॥

मातामहानाञ्चैवम् ॥ २० ॥

मातामहानामप्येवं ब्राह्मणानामन्त्र आहं कुर्वीत,—इति कर्त्तव्यविधितिदेशः । पित्राहप्रयोगमध्ये “कथनात् चशब्दाच्च पितृणां मातामहानाञ्चैकेनैव प्रयोगेन आहं स्यात् । मातामहानाम्—इति मातामहप्रमातामहद्वयप्रमातामहपरं वचनम् । स्मरन्ति च ।

“मातुः पितरमारभ्य त्रयोमातामहाः स्मृताः ।

तेषान्तु पितृवत् आहं कुर्युर्दुहितृसूनुवः” ।

इति ॥०॥ २० ॥०॥

तन्त्रं वा वैश्वदेविकम् ॥ २१ ॥

वैश्वदेविकं तन्त्रं पितृणां मातामहानाञ्चैकं वा कुर्वीत । वाशब्दो-
विकल्पार्थः । अस्मिन् कल्पे, मातामहानां वैश्वदेवआहं पृथक् न
करणीयं, किन्तु पितृणां मातामहानाञ्चैकमित्यर्थः ॥०॥ २१ ॥०॥

दैवपूर्वञ्चाहं कुर्वीत ॥ २२ ॥

आहकर्मणि यत् किञ्चित् पित्रे क्रियते, तत्सर्वं देवे कृत्वा कर-
णीयम्—ऋते पिण्डदानादिभ्यः । यदैतत्, तथाऽवसरे वक्ष्यामः ।
तच्च पदार्थानुसमयेन कर्त्तव्यम् । कथं ज्ञायते ? आवाहने तथा
दर्शनात् । आवाहनं खल्वादितोदेवानां सूत्रयित्वा परतः
पितृणां सूत्रयिष्यति । अस्मादवगच्छामः,—पदार्थानुसमयोऽस्मत्-
सूत्रकारस्याभिप्रेतः,—इति ॥०॥ २२ ॥०॥

पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः ॥ २३ ॥

कर्त्तव्यः,—इति सूत्रशेषः । एतदनेनोक्तं भवति । सैवेतिकर्त्त-
व्यता, तएव मन्त्राः तादृशाएव धर्माः अत्रापि भवन्ति,—इति ।
तेन, अपसव्यं दक्षिणामुखेन वामजानुपातेन पित्रं कर्म करणी-
यम्, दैवन्तु सव्येन प्राङ्मुखत्वादिना दक्षिणजानुपातेन,—इति ।
तथाच च्छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“दक्षिणं पातयेज्जानु देवान् परिचरन् सदा ।

पातयेदितरज्जानु पितॄन् परिचरन्नपि” ।

इति । “प्राची सौम्यापराजिताः”—इति च । तथा गृह्य-
सूत्रम् । “पितृयज्ञे त्वेव प्राचीनावीती भवति”—इति । एवं
दैवं दैवतीर्थेन, पित्रं पितृतीर्थेन कर्त्तव्यम् । पात्रपूरणादिकमपि
दैवपित्रयोस्तत्तत्तीर्थेन करणीयं भवति । कथं ज्ञायते ?

“पान्नाणां पूरणादीनि दैवेनैव हि कारयेत्” ।

इत्याभ्युदयिकआह्ने ऋन्दोगपरिशिष्टदर्शनात् ।

तदस्मात् पिण्डपितृयज्ञधर्मप्रदेशात् पित्र्यं चरुत्र पृथक्
पक्तव्यो भवति । “तस्मिन्नेवान्नौ अपयत्योदनचरुञ्च मांसचरुञ्च”
—इत्यन्वष्टक्यकर्मस्थस्मद्गृह्यकारेण पृथक् चरूप्रदेशात् । पिण्ड-
पितृयज्ञे च,—“अन्वष्टक्यस्थालीपाकेन पिण्डपितृयज्ञोव्याख्यातः”
—इति तेनैवोदनचरोरतिदेशात् । “सर्वस्य त्वेवान्नस्यैतान् बलीन्
हरेत्—पित्रस्य वा स्वस्वयनस्य वाऽर्थार्थस्य वा”—इत्यपि गृह्य-
सूत्रं पित्रं पृथक् पाकं दर्शयति । ऋन्दोगपरिशिष्टे अग्नीकरण-
विचारश्लोकेऽप्येतस्यार्थस्य लिङ्गदर्शनमस्ति । तच्चोपरिष्ठाद्व्यामः ।
स स्वस्वयं चरुः ब्रीहिभिः स्यात्, न यवैः । कस्मात् ? “सकृत्सं-
गृहीतं ब्रीहिसुष्टिमवहन्ति”—इत्यन्वष्टक्ये गृह्यसूत्रात् । अपरे
पुनरेतद्विद्वांसोभाषन्ते,—‘सर्वार्थादेव पाकात् आह्नमपि कर्त्तव्यं
न पृथक् पाकान्तरं कार्यम्, अन्नच्छाखायां पृथक्पाकानभि-
धानात्’—इति ।

यदपि,—‘यावदुक्तत्वे क्रियमाणे पादप्रक्षालनादि न प्राप्नोति ।

ब्रीहिगोधूमाद्वीनामुपादानं न प्राप्नोति । लशुनादिवर्जनं न प्राप्नोति । एवं यावदुक्तानुष्ठाने विहिताकरणं निषिद्धकरणञ्च प्राप्नोति । शास्त्रान्तरीयानुष्ठाने परिशिष्टकारैरभ्यनुज्ञा कर्ततेति यावत्सम्भवं पारतन्त्रिकमपि कार्यं नैतद्व्यतिरेकेण कार्यं कर्तुं शक्यम्”—इति महायशसा वर्णितम् । तदप्यसङ्गतम् । कस्मात् ? यस्मात् पादप्रचालनादि यथा प्राप्नोति तथा पूर्वमस्माभिर्व्यवस्थापितम् । लशुनादिवर्जनमपि सामान्यैर्वचनैर्भवति । शास्त्रान्तरीयानुष्ठाने परिशिष्टकारैः कुत्राभ्यनुज्ञा कृता,—इति न खल्वधिगच्छामि । अनभ्यनुज्ञैव तु विज्ञायते । तथाच च्छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“अक्रिया त्रिविधा प्रोक्ता मुनिभिः कर्मकारिणाम् ।

अक्रिया च परोक्ता च तृतीया चायथाक्रिया” ।

इति । तदनेन परोक्ता अयथाक्रिया च खल्वस्माकमक्रियेवेति कात्यायनोब्रवीति । स तु मन्यते,—‘परोक्तानुष्ठानमन्तरेण न कार्यं कर्तुं शक्यम्’—इति । तथा सृष्ट्यासंग्रहः ।

“जनोवाऽप्यतिरिक्तोवा यः स्वशास्त्रोक्तमाचरेत् ।

तेन सन्तनुयात् यज्ञं न कुर्यात् पारतन्त्रिकम्” ॥

इति । यावती इतिकर्तव्यता स्वशास्त्रोक्ता, तावत्थैव यज्ञं तनुयात्, न तत्र पारतन्त्रिकं कुर्यात्,—इति गोभिलपुत्रः समुपदिशति । कात्यायनोऽपि,—अयथाक्रियां निन्दन्नेतदेवानुजानाति । स्वशास्त्रोक्तस्य प्रयोगस्य खल्वन्तराऽन्तरा पारतन्त्रिकस्य विशेषस्याभिनिवेशे, यथा खलु क्रियोपदिश्यते, नैषा तथा भवतीति व्यक्तम् ।

क्रियैव सम्पद्यते । तदेवं पारतन्त्रिकमनुतिष्ठन् न स्वशाखाश्रयं विधानमनुष्ठति, नापि पारशाखिकम्, किन्तु इयमप्यन्यथयित्वा नरसिंहाकारमभिर्नवं प्रयोगान्तरं निर्मिष्यति । तच्चानुतिष्ठति ! स्वशास्त्रोक्तस्य प्रयोगस्यान्तराऽन्तरा परशास्त्रोक्तं विशेषं निवेशयन् व्यक्तं स्वत्वेतदुभयमेवान्यथयति । तथाच, हृदिमिष्टवतोमूलमपि नष्टम्,—इति न्यायापातः । यत् पुनर्गृह्यासंयद्भवचनान्तरम्,—

“आत्मतन्त्रेषु यज्ञोक्तं तत् कुर्यात् पारतन्त्रिकम् ।

विशेषाः खलु सामान्याः ये चोक्तावेवादिभिः” ॥

इति पारतन्त्रिकं कर्त्तव्यमुपदिशति । तत् श्रौताभिप्रायम् । तथाच कात्यायनः ।

“यच्चास्मात् स्वशाखायां परोक्तमविरोधि च ।

विद्वद्भिस्तदनुष्ठेयमग्निहोत्रादिकर्त्तव्यम्” ॥

इति श्रौतमेवाग्निहोत्रादिकं पारशाखिकं कर्त्तव्यमाह । न च शाखान्तराधिकरणन्यायात् पारतन्त्रिकगुणोपसंहारोऽगृह्याद्युक्त-प्रयोगेऽपीति भ्रमितव्यम् । श्रौतविषयत्वात्तस्य । श्रौतेषु हि स्वेषु स्त्रेषु वेदेषु स्वस्ववेदिनामेव त्विजां कर्म्मोपदिष्टं न सर्वेषाम् । सर्ववेदिभिस्तत्त्विग्निर्यज्ञोनिर्वहति, न तावन्मात्रैः,—इत्यस्ति विशेषः । गृह्याद्युक्ते तु प्रयोगे नैव विशेषोऽस्ति । अपिच । सत्यपि नाग्नोऽभेदे तत्र तत्र यथासम्भवं रूपभेदादिभ्यः कर्म्मणां भेद एव न त्वैककर्म्मणम् । तदेवं सति कुत्र कस्य गुणानामुप-संहारः । न ह्यन्यस्य कर्म्मणो गुणा अन्यस्मिन् कर्म्मण्युप-संक्रियन्ते । तथाच वैश्वदेवबलिकर्म्मणोः कात्यायनः ।

“न स्यातां काम्यसामान्ये जुहोतिबलिकर्मणी ।

पूर्वं नित्यविशेषोक्तजुहोतिबलिकर्मणोः ॥

काममन्ते भवेयातां न तु मध्ये कदाचन ।

नैकस्मिन् कर्मणि तते कर्मान्यत्तायते यतः” ॥

इति । स खल्वयं न्यायोऽन्यत्राप्यनुसरणीयः । कारणस्याविशेषात् । प्रत्यक्षस्यात्र परिशिष्टकाराणां निषेधः,—‘जनोवाऽप्यतिरिक्तोवा’—इति, ‘अक्रिया त्रिविधा’—इति चैवमादिः । अथवा । यदात्मनस्तन्त्रेषु नोक्तमेव, तदेव पारतन्त्रिकं कर्त्तव्यमित्युपदिशति, न पुनः स्वशास्त्रोक्तस्य प्रयोगस्यान्तराऽन्तरा परोक्तस्य विशेषस्याभिनिवेशस्तस्यार्थः । वचनान्तरेण सुव्यक्तमस्य निषेधनात् । सामान्याश्रयाणां विशेषाणामप्यभिनिवेशोऽनारम्भाधीतानामेव न प्रयोगान्तरोक्तानाम् । तथा चोक्तम् ।

“प्रयोगः सूत्रकारोक्तो न समुच्चयमर्हति ।

समुच्चये यतस्तस्य न निष्पत्तिर्न च क्रमः” ॥

इति । तथाच नीलाम्बरोराध्यायधृतं गृह्यपरिशिष्टम् ।

“प्रयोगशास्त्रं गृह्यादि न समुच्चयते परैः ।

प्रयोगशास्त्रताहानादनारम्भविधानतः ॥

बह्वक्ष्यं वा स्वगृह्योक्तं यस्य कर्म प्रकीर्तितम् ।

तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्व्वः कृतोभवेत् ॥

श्रौतेषु सर्व्वशास्त्रोक्तं सर्व्वस्यैव यथोचितम् ।

स्मार्त्तं साधारणं तेषु ग्राह्यं श्रौतेषु कर्मसु” ॥

इति । तदिदं वचनम्,—प्रयोगशास्त्रं गृह्यादि, अनारम्भविधानतः

परैर्न समुच्चीयते,—इति वदत्, आरभ्याधीतैः सामान्यशास्त्रोक्तैः परशास्त्रोक्तैश्च समुच्चयं वारयति । ये पुनरनारभ्याधीताः सामान्य-धर्माः स्मर्यन्ते, तैस्तु समुच्चयमनुजानाति । तस्मात्, परिशिष्टोक्ता-इव अनारभ्याधीताः सामान्याश्रयाविशेषाः स्वशास्त्रोक्तेऽपि प्रयोगे सन्निविशन्ते । अनन्यगतैर्वचनात् । परिशिष्टकारः स्वस्वस्माकमेतदनुजानाति,—“विशेषाः खलु सामान्याः”—इति ब्रुवाणः । पारतन्त्रिकस्य तु विशेषस्याभिनिवेशः सर्वतन्त्रविरुद्ध एव । तद्वमेव सामान्याश्रयाविशेषाः स्वशास्त्राविरोधिन एव समुच्चीयन्ते, न पुनः स्वशास्त्रविरोधिनोऽपीत्यवगन्तव्यम् ।

तेषां स्वल्पेषां सामान्याश्रयाणां विशेषाणामनुष्ठानेऽपि फलं भवत्येव । अनुष्ठाने पुनर्महानभ्युदयः । कथं ज्ञायते ? परिशिष्ट-कारैस्तथाऽनुशिष्टैः । तथाच पुरस्तादुदाहृतम्,—‘बह्वक्षं वा खग्योक्तम्’,—इति । ‘जनोवाप्यतिरिक्तोवा’—इति च । तदनेन अल्पेऽपि स्वशास्त्रोक्ते कर्मणि कृते सर्वैः कृतोभवति,—इति वचनेन तावन्मात्रकरणस्योपदेशेन च अन्तरेणापि सामान्याश्रयाणां विशेषाणामनुष्ठानं फलसिद्धिर्विज्ञायते । मदनपारिजातोऽपि,—“असमर्थश्चेत् स्वग्योक्तमात्रमेव करोति, तावतैव तस्य शास्त्रार्थ-सिद्धेरुक्तत्वात्”—इति ब्रुवन्नेतदेवाह । अशक्यञ्च सर्वेषां सामान्या-श्रयाणां विशेषाणामनुष्ठानम् । विक्षिप्ताः खल्वेते भूयःसु प्रदेशेषु प्रभूततराश्च भवन्ति, न शक्यन्ते सामन्येन ज्ञातुमनुष्ठातुञ्च । न चाशक्यमर्थं अनुष्ठानं शास्त्रमस्मान् प्रेरयति । तथा सति तदेव न प्रमाणं भवेत् । विलुप्यन्ते किल कालवशाच्छास्त्राणि,—इत्यपि

स्मार्तारोभवन्ति । तदेवं सामान्याश्रयाणां विशेषाणामनुष्ठानेऽपि फलसिद्धिर्भवतीति स्थितम् । अनुष्ठाने त्वमीषामभ्युदयविशेषोऽपि विज्ञायते । कुत एतत् ? यतस्तेषामप्यनुष्ठानाय शास्त्रमस्मान् प्रयुङ्क्ते । न हि तस्यानुष्ठानाय शास्त्रमस्मान् प्रयुङ्क्ते,—यस्यार्थो-
नास्ति । तथाच ऋन्द्ोगपरिशिष्टम् ।

“यत्र स्नात् कच्छभूयस्त्वं श्रेयसोऽपि मनोषिणः ।

भूयस्त्वं ब्रुवते तत्र कच्छात् श्रेयोह्यवाप्यते” ॥

इति । अथैवं सामान्याश्रयाः ये प्रयोगविशेषाः पुराणादिषु स्मर्यन्ते, तेषामनर्थकत्वं प्राप्नोति । नैषदोषः । येषां स्वशास्त्रायां प्रयोगविशेषो नोपदिश्यते, तेषां तदिषयत्वोपपत्तेः । येषामप्यस्ति स्वशास्त्रायां प्रयोगविशेषस्योपदेशः तेषामपि इच्छया तदनुष्ठानोप-
पत्तेः । यो हि सामान्यश्रयः प्रयोगः, स सर्वेषामेव भवितुमुचितः । सामान्याश्रयत्वादेव । स्वशास्त्रोक्तस्तु प्रयोगः स्वस्याभ्यर्हितः । तस्मात् स्वशास्त्रोक्तं प्रयोगमनुष्ठायान्ते कामं,—सामान्याश्रयोऽपि प्रयोगोऽनर्थकोमाभूत्—इति सोऽप्यनुष्ठायताम् । न तु तद्व्यापा-
श्रयेण स्वशास्त्रोक्तः प्रयोगोऽन्यथयितुं युक्तः । वैश्वदेववलिकर्माणोः कात्यायनेन सुव्यक्तमेतस्यार्थस्योपदेशाच्च सर्वत्रैवमवगच्छामः ।
तथाच “न स्नातां काम्यसामान्ये” इत्यादि कात्यायनवचनं पूर्व-
नुदाहृतम् ।

तदत्र, सामान्यविशेषयोः प्रयोगयोः कर्मान्यत्वं सुव्यक्तमेव कात्यायनो ब्रवीति । तत् कुत्र कस्य गुणोपसंहारो भविष्यति ।
न खल्वन्यस्य कर्माणोगुणानामन्यस्मिन् कर्माणुपसंहारो भवति ।

तस्मादियमेवावधारणा,—स्वशास्त्रोक्ते प्रयोगे परतन्त्रोक्तो विशेषो न
करणीयः । सामान्याश्रयाः अनारम्भाधीतास्तु विशेषाः कर्तव्याः ।
परमेषामकरणेऽपि स्वशास्त्रोक्तमात्रस्यानुष्ठानादेव फलं भवति ।
करणे त्वभ्युदयः । सामान्याश्रयं प्रयोगान्तरन्तु, स्वशास्त्रोक्तप्रयोग-
स्यान्ते इच्छयां पृथगनुष्ठेयम् । ततश्च, सामान्याश्रयस्य प्रयोगान्त-
रस्यानुष्ठाने महानभ्युदयः । अननुष्ठानेऽपि न फलहानिः,—
इति ।

तदित्यं शास्त्रार्थमनुबन्धानैरस्माभिः स्वशास्त्रोक्ते प्रयोगे
परोक्तानां सामान्याश्रयप्रयोगान्तरोक्तानाञ्च विशेषाणां समुच्चया-
दुपारंखते । पूर्व्वं तु निबन्धनः,—एतदनुसन्धानाद्वा, पाण्डि-
त्यातिशयख्यापनाद्वा, स्वशास्त्रोक्तस्य प्रयोगस्यान्तराऽन्तरा येभ्यो-
यावन्तोऽरोचन्त ते तावतः परोक्तान् सामान्याश्रयप्रयोगान्तराभि-
हितांश्च विशेषानभिन्यवीविशन्त । तथाऽन्यत्रापि, प्रयोगान्तर-
विशेषान् प्रयोगान्तरे समुदचैषुः । तदश्वेयम् ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

पित्रे द्विगुणास्तु दर्भान् ॥ २४ ॥

द्विगुणान् द्विगुणीकृतान् दर्भान् पित्रे कुर्यात् । देवे तु ऋजवश्च
दर्भाभवन्ति । बोधायनोऽप्याह ।

“प्रदक्षिणन्तु देवानां पितॄणामप्रदक्षिणम् ।

देवानां ऋजवोदर्भाः पितॄणां द्विगुणाः स्मृताः” ॥

इति । तदनेन, यत् किञ्चित् पित्रे उत्सृष्टव्यं तदपि द्विगुणैर्दर्भैः
कर्तव्यम्,—इत्यर्थादुक्तं भवति । तथाच हारीतः ।

“दर्भैरङ्गिस्तैर्दत्तं तूष्णीमध्याप्नुते दिवम् ।

विधिना त्वानुपूर्व्येण भक्षयं परिकल्पते” ॥

इति । तुशब्दोविशेषार्थः । कथं नाम ? सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत् क्रियते, तत्रैव पित्रे द्विगुणाः दर्भाः भवन्ति, सपिण्डीकरणान्तेषु तु ऋजवएव दर्भाः,—इति । तथाच सालङ्कायनः ।

“सपिण्डीकरणं यावद्भुजुदर्भैः पितृक्रिया ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं द्विगुणैर्विधिवद्भवेत्” ॥

इति ॥ ० ॥ २४ ॥ ० ॥

पवित्रपाणिर्दद्यादासीनः ॥ २५ ॥

सर्वत्र,—इति वक्ष्यमाणमिहापि संबध्यते । मध्यपठितस्य विशेषाभावात् । यत् किञ्चिदिह कर्मणि देवे पित्रे च देयं, तत् सर्वं पवित्रपाणिरासीनश्च दद्यात् । पवित्रशब्दोऽत्र कुशजातिवचनः । तथाच कात्यायनः ।

“सव्ये पाणौ कुशान् कृत्वा कुर्यादाचमनक्रियाम् ।

ऋक्षाः प्रवरणीयाः स्युः कुशादीर्घाश्च वर्हिषः ॥

दर्भाः पवित्रमित्युक्तमतः सव्यादिकर्मणि ।

सव्यः सोपग्रहः कार्योदक्षिणः सपवित्रकः” ॥

इति । अत्रच,—

“हयोस्तु पर्वणोर्मध्ये पवित्रं धारयेद् बुधः” ।

इत्यादिकः स्मृत्यन्तरोक्तोविशेषोयथासम्भवं द्रष्टव्यः । केचित्तु,

“पवित्रपाणिर्दद्यात्”—इति, “आसीनः सर्वं करोति”—इति च सूत्रद्वयमत्र पठन्ति । तत्र, व्यक्तएवार्थः ॥ ० ॥ २५ ॥ ० ॥

सर्वत्र प्रश्नेषु पंक्तिमूर्धन्यं पृच्छति ॥ २६ ॥

सर्वत्र—दैवे पित्रे च प्रश्नेषु कर्त्तव्येषु पंक्तिश्रेष्ठं ब्राह्मणं पृच्छति ॥
॥ ० ॥ २६ ॥ ० ॥

सर्वान् वा ॥ २७ ॥

सर्वत्र प्रश्नेषु सर्वान् वा ब्राह्मणान् पृच्छति ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्या-
त्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य कृतौ श्राद्धकल्पभाष्ये
प्रथमः खण्डः ।

आश्वकल्पः ।

द्वितीयः खण्डः ।

आसनेषु दर्भानास्तीर्थ्य ॥ १ ॥

येष्वासनेषु आद्विब्राह्मणाः पूर्वमुपविष्टाः तेष्वासनेषु दर्भाना-
स्तीर्थ्य । तदिदमासनेषु दर्भदानं तन्म्रेण करणीयम् । नैयायिकी
हि तन्म्रता नोपेक्षितं युक्ता । कात्यायनोऽपि,—

“अर्धेऽर्धोदके चैव पिण्डदानेऽवनेजने ।

तन्म्रस्य विनिवृत्तिः स्वात् स्वधावाचनएवच” ।

इत्यर्घ्यादावेव तन्म्रनिषेधमुपदिशन्नन्यत्र तन्म्रमनुजानाति । तद्वि-
कुशाः दैवे ब्राह्मणदक्षिणपार्श्वे पित्रे तु वामपार्श्वे दातव्याः,—
इति महायशाः । वचनमप्युदाहरति ।

“पितृणामासनं दद्याद्दामपार्श्वे कुशान् सुधीः ।

दक्षिणे चैव देवानां सर्वदा आचक्षन्सु” ।

इति । तानिमान् दर्भान् दैवे, विष्टेभ्योदेवेभ्यः स्वाहा,—इति
वा, वषट्,—इति वा, नमः,—इति वा, पित्रे च “पितृभ्यः
स्वधा”—इत्युत्सृज्य दत्त्वा, तेषु ब्राह्मणानुपवेशयेत् । तथाच
कात्यायनः ।

“स्नाहकार-वषट्कार-नमस्कारादिवीकसाम् । •

स्वधाकारः पितृणाञ्च हन्तकौरोत्तुणां मतः” ॥

इति ।

“पितृभ्य इति दत्तेषु उपवेश्य कुशेषु तात् ।

गोत्रनामभिरामन्त्र्य पितृनर्घ्यं प्रदापयेत्” ॥

इति च । तथा व्यासः ।

“चतुर्थीं चासने नित्यं सङ्कल्प्य च विधीयते ।

प्रथमा तर्पणे प्रोक्ता संबुद्धिमपरे जगुः” ॥

इति । तदिदं वचनमस्माकमपि भवति । कथं ज्ञायते ? अस्मात्-
परिशिष्टकृता कात्यायनेनैतस्वार्थस्य सुस्पष्टमुपदेशात् । ‘संबुद्धि-
मपरे’—इत्यभिधानाच्च । तर्पणे हि संबुद्धिरन्येषां भवति ।
अस्माकन्तु प्रथमैव तत्र प्रयुज्यते । ‘गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः’—इति
गोभिलौघवचनात् ।

तदेवम्, पितृभ्यः,—इति दत्तेषु कुशेषु,—इत्यभिधाय, गोत्र-
नामभिः पितृनामन्त्र्य अर्घ्यं दद्यादिति ब्रुवाणः कात्यायनः कुश-
दाने पितृणां गोत्रनामभिरामन्त्रणं नानुजानाति,—इत्यव-
गच्छामः । ‘पितृभ्य इति दत्तेषु’—इति च ‘इति’ करणेन
सुव्यक्तमेवमुपदेशात् । यत्तु,—

“आसनावाहने पाद्ये अन्नदाने तथैव च ।

अन्त्ये पिच्छदाने च षट्सु नामादि कीर्त्तयेत्” ॥

इति श्लोकसंयुक्तकारवाक्यम् । तत्र मूलं मुख्यम् । सत्यपि
मूले तदस्मत्प्रयोगव्यतिरिक्तविषयम् । कुतः ? अस्मत्परिशिष्ट-

विरोधात् । यन्नामन्यत्राप्यर्थादावस्माकं नामादिकीर्तनस्वी-
पदेशश्च । यत्तु,—

“उपवेश्य कुशान् दद्यादृजुनैव हि पाणिना” ।

इत्युक्तप्रकारेण पिष्टभ्योदत्तेषु कुशेषु,—इति नारायणोपाध्याय-
वर्णनम् । तदसङ्गतम् । यथाश्रुतार्थपरित्यागं मानाभावात् ।
व्यवहितयोजनया खल्वेवोऽर्थः परिचिकल्पयिषितः,—‘इति उक्त-
प्रकारेण पिष्टभ्योदत्तेषु’,—इति । न चैषोऽर्थोऽलम्ब्यमात्मानं
पारयति, शब्दस्य श्रवणमात्रात् योऽर्थोऽवगम्यते, तं बाधित्वा ।
अनर्थकत्वापत्तेश्च । अर्थक्यं खल्वेवमितिकारस्यापद्येत ।
कथम् ? ऋजुना पाणिना कुशानां प्रदानं खल्वनेनेव पूर्वमुप-
दिष्टम् । तदर्थं पुनरितिकरणमिति कोनाम प्रेक्षावानभिद-
ध्यात् । त्यागवाक्योपदेशपरत्वे त्वितिकारस्वीपादानमर्थवत्
स्यात् । न चार्थवत् शास्त्रमनर्थकं कर्तुमुचितम् । तस्माच्च
किञ्चिदेतत् ।

यच्च रघुनन्दनेनोक्तम्,—‘इति इत्यनेन गोत्रनामभिरामक्य
इति प्रकृत्यमानप्रकारेण पिष्टभ्योदत्तेषु’,—इति । तदपि न
समीचीनम् । इतिशब्दस्य प्रक्रान्तपरामर्शकत्वस्यैव सर्वत्र दृष्टत्वेन
प्रकृतेश्च तेनैवोपपत्तौ सम्भवन्त्यां अदृष्टचरप्रकृत्यमानपरामर्शक-
त्वकल्पनस्यान्याय्यत्वात् । यथाश्रुतार्थस्यैवमुपपद्यते । तत्र च
प्रमाणं नास्तीत्यवोचाम ।

यथापरमुक्तम्,—‘अक्षय्योदकदानेतरत्र कुशासनदानादौ
सर्वत्र ऋन्दोगानां ये चात्र त्वेति पाठः’—इति । तदप्यसङ्गतम् ।

तत्रभवता गृह्यकारेण दर्भदानमतिक्रम्य तत्र तत्र तिलोदकादि-
दाने विशिष्य ये चात्र त्वेतिमन्त्रस्योपदेशादासनदानादावप्रसक्तेः ।
गृह्यकारः खल्वस्माकं तेषु तेषु बहुष्वेव ये चात्र त्वेतिमन्त्रमुपदिश्य
क्षविदेव दर्भदानादौ नोपदिदेश । अयमपि तत्रभवान् सूत्र-
कारोगृह्यानुक्ते कुञ्चचित् तन्मन्त्रमुपदिशन्नपि दर्भदानादौ नोप-
दिशति । न चैवं सति, दर्भदानादावपि ये चात्र त्वेतिमन्त्र-
पाठः,—इति साध्वी कल्पना भवति ।

यदप्युक्तम्,—

“बह्वनामेकधर्माणामेकस्यापि यदुच्यते ।

सर्वेषामेव तत् कुर्यादेकरूपाहि ते स्मृताः” ॥

इति बोधायनोक्ताकाङ्क्षाया प्रसक्तेः,—इति । तदप्युक्तम् ।
कस्मात् ? स्वशास्त्रे प्रयोगविशेषस्योपदेशिनाकाङ्क्षाया एवानुदयात् ।
एकरूपत्वस्य हेतुतयोपदेशेनानेकरूपेषु तदनवसराच्च । किञ्च
बह्वनां लब्धात्मनामेकं सिद्धवदनूय यच्च यत् किञ्चिदुच्यते, तच्च
तथाविधानां सर्वेषामेव तद्ववतीतिस्वत्वर्थोबोधायनवचनस्य । न
खल्वत्र बह्वनां लब्धात्मनामेकं सिद्धवदनूय ये चात्र त्वेतिमन्त्रो-
विधीयते, किन्तु ये चात्र त्वेतिमन्त्रविशिष्टमेव तत्तदङ्गं विशिष्य
विधीयते । तच्च तथा विहितं सबह्वनामेकं भवति,—इति
नात्र बोधायनवचनस्यावसरः ।

यथापरमुक्तम्,—

“अन्नस्योदकदानञ्च अर्घ्यदानवदिशते ।

षष्ठैव नित्यं तत् कुर्याच्च चतुर्थ्या कदाचन” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टवचनेनापि तथा ज्ञाप्यते । अत्र हि न चतुर्थ्या,—इति तस्मै ते इत्यन्तस्य निषेधः । षष्ठैव,—इत्यनेन गोत्रसम्बन्धनाम्नां षष्ठान्तताप्रतीतिः,—इति । तदपि न सुन्दरम् । चतुर्थीपदस्य चतुर्थ्यन्तपरत्वे लक्षणाप्रसङ्गात् । वचनस्य तथाविधार्थकल्पनायां प्रमाणाभावात् च । षष्ठैव इत्यनेन गोत्रसम्बन्धनाम्नां षष्ठान्तताप्रतीतिश्च । ये चात्र त्वेतिमन्त्रोहि संबोध्यमानविषयएव भवितुमर्हति, न सर्वत्र । कथं ज्ञायते ? ते,—इति युष्मदः सम्बोध्यमानार्थवाचितया षष्ठान्तस्थलेऽप्रसङ्गे । भवानपि नात्र विप्रतिपद्यते । आह । न चतुर्थ्या कदाचन,—इति तर्हि वचनमनर्थकं स्यात् । षष्ठैव, इत्यनेनैव सिद्धेः । नेषदोषः । यदेव सिंहं तदेवात्रानूद्यते सुखावबोधार्थम् । परेषां वा मतमनेन प्रतिषिध्यते । तस्मात् नित्यानुवादोविहितप्रतिषेधोवाऽयम् । विहितं केषाञ्चित् चतुर्थ्या अक्षय्योदकदानम् । तदिह प्रतिषिध्यते । तथाच ब्राह्मणपुराणे ।

“नान्दीमुखेभ्यश्चाक्षय्यं पितृभ्यश्चदमस्त्विति” ।

इति । तथा चोक्तम् । “परोनित्यानुवादः स्यात्”—इति । “विहितप्रतिषेधो वा”—इति च । एवकारेणैव तद्व्यवच्छिद्यते,—इति चेत् । तदेवैतेन दर्शयति । “तमेव विदित्वा अतिसृज्युमेति नान्यः पन्था विद्यते अनाय”—इति, “महेश्वरस्यम्बकएव नापरः”—इति चैवमादिवत् । अथाक्षय्योदकदानेऽपि ये चात्र त्वेति मन्त्रस्य प्रसङ्गं, तस्यैव च ‘न चतुर्थ्या’—इत्यनेन निषेधं विना न परितुष्यति भवान् । तर्हि ‘अर्घ्यदानवत्’—इत्यतिदेशेन तत्र

मन्त्रस्य प्रसङ्गः तस्यैव च निषेधः,—इति सन्तुष्टताम् । आस-
नादिदानेऽप्यनेन वचनेन स मन्त्रः कथं ज्ञायते,—इति न
खल्वधिगच्छामि । *

अथ, मा तावत् बीधायनवचनेनासनदानादौ मन्त्रः प्रसज्जि,
च्छन्दोगपरिशिष्टवचनेन चासौ मा विज्ञापि, तथापि भूयःसु
प्रदेशेषु गोभिलौयं विशिष्योपदेशं प्रदर्शकमभ्युपगम्य येष्वप्येषु स
मन्त्रो नोपदिष्टः, तेष्वपि स कल्पनीयः,—इति ब्रवीमि,—इति
चेत् । नैषा साध्वी कल्पना । परिशिष्टकारः खल्वस्माकं दर्भासन-
दाने चतुर्थ्यन्तं वाक्सुपदिशति, भवान् पुनस्तत्रापि ये चात्र
त्वेतिमन्त्रं कल्पयति, तत् किमत्र ब्रूमः । ननु,

“सर्व्वत्रैव पितः प्रोक्तं पिता तर्पणकर्मणि ।

पितुरक्षय्यकाले च अक्षयां तृप्तिमिच्छता” ।

इति स्नानसूत्रपरिशिष्टवचने ‘सर्व्वत्र’ ग्रहणेन व्याख्यवगमात्
आसनदानेऽपि सम्बोधनविभक्त्या वाक्सरचना प्राप्नोति ? प्राप्नो-
तु नाम । ‘पितृभ्य इति दत्तेषु’—इति काव्यमन्यनीयविशेषवचना-
नुरोधात्तु सैव प्राप्तिर्बाधितव्या भवति । न हि सामान्यवचन-
व्यपाश्रयेण विशेषवचनमुपरोक्षव्यं भवति । पदाहवनीयादौ हि
सामान्यस्य विशेषेतरपरत्वमुक्तम् । न सामान्यव्यपाश्रयेण विशिष-
स्योपरोधः । ‘पदार्थान्तरसाक्षाद्द्विविशेषमपह्नाय तदितरत्र
सामान्यमन्वेति’—इति भवानेवाह । अपिच । स्नानसूत्रपरिशिष्ट-
कारः खल्व्वासनादौ सम्बोधनविभक्तिं नोपदिदेश, किस्त्वर्धादा-
वेव । कथं ज्ञायते ?

“शर्मावर्षादिभ्यो कार्यं शर्मा तर्पणकर्माणि ।

शर्माणोऽक्षय्यकाले तु पितॄणां दत्तमक्षयम्” ।

इति तत्परवचने तेनैव सुव्यक्तमस्यार्थस्योपदेशात् । इत्यस्तु किं
विस्तरेण ॥०॥ १ ॥०॥

यवानादायोङ्कारं कृत्वा विश्वान् देवानावाहयिष्य-

इति पृच्छति ॥ २ ॥

यवानक्षतान् दक्षहस्तेनादाय । कुतः ?

“कर्मापदिश्यते यत्र कर्तुरङ्गं न चोच्यते ।

दक्षिणस्तत्र विज्ञेयः कर्माणां पारगः करः” ।

इति ऋग्वेदोपनिषद्वचनानुसारम् । एवमन्यत्रापि । निगद-
व्याख्यातमन्यत् ॥०॥ २ ॥०॥

आवाहयेत्यनुज्ञातो विश्वे देवास आगत शृणुताम
इमं ऋग्वेदं वर्हिनिषीदत, विश्वे देवाः शृणुतेमं ऋ-
वम्मे ये अन्तरीक्षे ये उपदिविष्ट ये अग्निजिह्वा उतवा
यजत्रा आसद्यास्मिन् वर्हिषि मादयध्वम्, ओषधयः
संवदन्ते सोमेन सह राज्ञा यस्मै कृणोति ब्राह्मणस्तं
राजन् पारयामसीति ॥ ३ ॥

आवाहय,—इति ब्राह्मणैरनुज्ञातः कृतानुष्ठानः कर्त्ता, विश्वे
देवासः,—इत्यादिभिस्त्रिभिर्मन्त्रैः, ‘आवाहयेत्’—इति सूत्रशेषः ।
मन्त्रत्रयपाठानन्तरमितिकरणात् मन्त्रत्रयेणैवावाहनं प्रतीयते ।

सन्निधानादपि तथा भवगम्यते । तत्र खल्वादिमौ द्वौ मन्त्रावा-
वाह्नप्रकाशनसामर्थ्यादावाहने 'समवेतार्थावेव, तृतीयस्वसम-
वेतार्थतया सर्व्वयैवादिष्टार्थः । यद्यपि, पूर्व्वमादत्तानां यवानां
विनियोगविशेषो न सूचितः, तथापि इदानीं तैरन्ववकिरणं
करणीयम् । कृतार्थाः खल्विमे यवाः भवश्यं केनचित् प्रकारेण
त्यक्तव्याः । तच्चेत्यं कर्त्तव्यम् । किं कारणम् ? पित्रावाहने
खल्वावाहनात् परतस्तिरन्ववकिरणं सूत्रयिष्यति । तदत्रापि
तथैव वर्णयितुं युक्तम्,—इति । स्मृतिष्वप्येवं पश्यामः । तथाच
याज्ञवल्करः ।

“यवैरन्ववकीर्याथ भाजने सपवित्तके” ।

इत्यादि बहुलम् । यवैरन्ववकिरणच्चेदं मन्त्रस्यानुपदेशादमन्त्रकं
करणीयम्,—इति पितृदयितापितृभक्तिमहायशःप्रभृतयः । यवो-
ऽसौतिमन्त्रेण,—इति कल्पतरुतत्त्वप्रदीपादयः । अत्र केचित्
शाठ्यायनीयं कात्यायनीयञ्च आहसूत्रं पश्यन्तः, विश्वे देवासः,—
इति प्रथममन्त्रेणावाह्यं यवान् विकीर्य, 'विश्वेदेवाः शृणुतेमं
हवन्मे,—इत्यादिमन्त्रद्वयं जप्तव्यम्,—इति वर्णयन्ति । तदसङ्ग-
तम् । उत्तरमन्त्रयोर्जपे विनियोजकप्रमाणाभावात् । अस्मत्-
सूत्रकारेण मन्त्रत्रयपाठानन्तरम् 'इति' कारकरणात्मन्त्रत्रयस्यैवा-
वाहने विनियोगावगतेः । उपस्थात्मानुपदेशाच्च । “तत उत्तर-
जपं जपति”—इत्यभिधाय, शाठ्यायनस्योत्तरमन्त्रद्वयोपदेशः
तच्छास्त्रिणां भविष्यति । कात्यायनोऽपि माध्यन्दिनीयानां
सूत्रकारः,—इति तदुपदेशोऽप्यस्माकं न भवति । यच्च रघुनन्द-

नेन,—एदं^१ वह्निर्निषीदत,—इत्यनन्तरम्,—“इत्यावाह्यं विकि-
रेत्”—इति लिखितम् । तत् न सूत्रप्रतीकम्, अपितु सूत्रस्य
स्वाभिमतं व्याख्यानम्,—इति स्मियते । कुतः ? सूत्रग्रन्थे तद-
दर्शनात् । तन्मतवादिनाऽपि भाष्यकारेण शाब्दायनवचनावष्टभेन
तथा वर्णनाच्च । यदपि, “आवाहयेत्यनुज्ञातोविंशेदेवासभागत
दाशसो दाशसः सत इति वां यवैरवकीर्य विंशेदेवाः शृणुतं हवं
मे ये अन्तरीक्षे यषपद्यविष्ठ ये अग्निजिह्वा उतवा यजत्रासद्या-
स्मिन् वह्निषि मादयध्वम्”—इतिच्छन्दोगापरसूत्रम् । तदपि
नैतन्नयोगे निविशते । तदुक्तस्य वैकल्पिकमन्त्रान्तरस्यात्रानुपदे-
शात् । अत्रोपदिष्टस्य ‘ओषधय’—इत्यादि मन्त्रान्तरस्य तत्रानु-
पदेशाच्च । ‘विंशे देवाः’—इति मन्त्रोऽप्येतस्माद्विलक्षणएव तत्र
पठितः ॥०॥ ३ ॥०॥

अथ पितृनावाहयिष्यद्भूति पृच्छति ॥ ४ ॥

अथेत्यानन्तर्यार्थम् । ‘कथं नाम ? दक्षहस्तेन तिलानादाय
ॐकारं कृत्वा पितृनावाहयिष्ये,—इति पृच्छति,—इति । कथं
ज्ञायते ? देवानामावाहने यवानामिव पितृणामावाहनेऽपि
तिलानामादानस्य ॐकारकरणस्य चोचितत्वात् । परतस्तिल-
विकरणस्य सूत्रणाञ्चैवमवगच्छामः । “तिलानादायोङ्कारं कृत्वा-
ऽथ पितृनावाहयिष्यद्भूति पृच्छति”—इति तत्त्वकारपाठे व्यक्तोऽय-
मर्थः । च्छन्दोगापरसूत्रेऽप्येवमेव सूत्रपाठः । ॐकारस्यात्र सन्ततः
करणीयः । तथाच गृह्यसंग्रहः ।

“सन्ततः प्रणवः कार्यः पितृयज्ञेषु ब्राह्मणैः ।

उपांशुकरणञ्चापि सह कर्त्ता समस्वरैः” ।

इति । पितृन्,—इत्याद्युपादानात् पितृनावाहयिष्ये,—इत्येव
वक्तव्यम्, न तु तेषां नामगोत्राद्युल्लेखः—इत्युक्तप्रायम् ॥०॥ ४ ॥०॥

आवाहयेत्यनुज्ञातउशन्तस्त्वा निधीमद्भ्युशन्तः
समिधीमहि उशन्नुशत आवह पितृन् हविषे अत्तवे,
एत पितरः सोम्यासोगन्धीरेभिः पथिभिः पूर्व्विणेभि-
र्दत्तास्मभ्यं द्रविणेह भद्ररयिञ्च नः सर्व्ववीरं
नियच्छत, आयन्तु नः पितरः सोम्यासोऽग्निस्वात्ताः
पथिभिर्देवयानैरस्मिन् यज्ञे स्वधया मदन्तोऽधिब्रुवन्तु
तेऽवन्त्वस्मानिति ॥५॥

‘इति’ एतैर्मन्त्रैः, पितृनावाहयेत्,—इति सूत्रशेषः । अत्रच,
‘एत पितरः,—इत्यनन्तरं उशन्तस्त्वेति मूलभूतगोभिलगृह्ये
तद्वाच्यइये च पितृदयितायाञ्च लिखितेन मैथिलानामेतद्विपरीत-
लिखनं हेयम्’—इति तत्त्वकारेणोक्तम् । वयन्तु मूलभूतआहकल्पे
उशन्तस्त्वेत्यनन्तरमेव एत पितरइति मन्त्रं पश्यामः । तद्वाच्य-
कृता महायज्ञसाऽपि तथैव क्रमेण मन्त्रावेतौ पठितौ । गृह्ये
च गोभिलीये न स्वत्वावाहनं सूत्रितं न वैतो मन्त्री पठितौ,—
इति ॥०॥ ५ ॥०॥

अपहृता असुरारक्षांसि वेदिषदइति तिलैरन्व-
वकीर्य्यापउपस्मृशति ॥ ६ ॥

ऋग्वेदे सूत्रम् । तदत्र, अपासुपस्पर्शे पितृमन्त्रोच्चारणं बीजम् ।
तस्मादन्यत्राप्येवंविधस्यै अपासुपस्पर्शः करणीयः । तथाच
ऋग्वेदोपपरिशिष्टम् ।

“पित्रमन्त्रानुहरणे आत्मालम्बे अवेक्षणे ।

अधोवायुसंमुखेन ग्रहासेऽनृतभाषणे ।

मार्जारमूषिकस्पर्शे आक्रुष्टे क्रोधसम्भवे ।

निमित्तेष्वेषु सर्वेषु कर्म कुर्वन्मपः स्मृते” ।

इति । तदिदमावाहनं पितृपक्षे मातामहत्वे च पृथक् पृथक्
करणीयम् । कथं ज्ञायते ? ‘मातामहानाश्चैवम्’—इति सूत्रेण
मातामहपक्षेऽपि कृतस्त्रविध्यतिदेशात् पृथगेव करणं वर्णयितु-
मुचितम्,—इति । ‘तन्त्रं वा वैश्वदेविकम्’—इति च सूत्रयन्
वैश्वदेविकादन्यत्र तन्त्रं नानुजानात्याचार्यः,—इत्यवगच्छामः ।

अलसास्त्रापि तन्त्रमनुतिष्ठन्ति ॥०॥ ६ ॥०॥

अथेदानीमर्थं वक्तुमुपक्रमते,—

यच्चियद्वृक्षचमसेषु पविचान्तर्हितेषु ॥ ७ ॥

यज्ञेभ्योहिताः ये वृक्षास्तदमे यच्चियद्वृक्षाः । ते खल्विमे खादिराः
पालाशाश्च भवन्ति । अभावे पुनरमीषां विभीतकादिवर्जं सर्वं
वनस्पतयः । कथं ज्ञायते ? अस्मद्ब्रह्मकारिणामीषां यज्ञकर्मण्यु-
पदेशात् । तथाच गृह्यसूत्रम् । “अथैभानुपकल्पयते खादिरान्

वा पालाशान् वा”—इति । “खादिरपालाशालाभे विभीतक-
तिष्ठक-बाधक-नीव-निम्ब-शाल्मल्यरुदधित्य कोविदार श्लेष्मातक-
वर्जं सर्व्ववनस्पतीनामिन्द्रोयथार्थं स्यात्”—इति च । स्मरन्ति च ।

“पालाशे ब्रह्मवर्षः स्यादाश्वत्ये राजयोग्यता ।

सर्व्वभूतीधिपत्यञ्च प्लवे नित्यमुदाहृतम्” ।

इत्यादि । पलाशविकङ्कतकाश्मरोविष्खदिरोडुम्बरानपरे यस्त्रिय-
वृक्षान् मन्यन्ते । “ते वै पालाशाः स्युरथवा वैकङ्कतविष्वाः
खादिरोडुम्बराः काश्मर्य्यमयाः एते हि वृक्षाः”—इत्यपि निगमो-
भवति ।

यस्त्रियवृक्षाणां चमसेषु । यस्त्रियवृक्षशाखाभिर्निर्मिताः अवि-
षमाः प्रादेशदीर्घाश्चतुरङ्गुलविस्तृताश्चतुरङ्गुलोर्ध्वाश्चतुरस्त्राः मध्य-
विलास पात्रविशेषाश्चमसाः भण्यन्ते । तथा चोक्तम् ।

“तच्छाखाश्च समादीर्घाः प्रादेशाश्चतुरङ्गुलाः ।

तथैवोत्प्रेक्षतोऽज्ञेयाश्चतुरस्त्रास्तइत्यपि” ।

इति । तेषु खल्वित्यभूतेषु चमसेषु पवित्रान्तर्हितेषु । पवित्रैः,—

“अनन्तर्गभिणं साधं कौशं द्विदलमेव च ।

प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यच्च कुञ्चचित्” ।

इत्युक्तलक्षणैः, अन्तर्हितेषु व्यवहितेष्वित्यर्थः । पवित्राणि उक्तलक्ष-
णानि अन्तर् मध्ये हितानि निहितानि वा येषां तेषु पवित्रान्त-
र्हितेषु, यस्त्रियवृक्षचमसेषु,—‘अप आसिञ्चति’—इति वक्ष्यमाणेन
सम्बन्धः । एतदुक्तं भवति । चमसान् स्थापयित्वा तेषु दैवे प्रागष्टं
पित्रे च दक्षिणायाणि पवित्राणि स्थापयेत्,—इति । तानि

खल्वेतानि' पवित्राणि 'पवित्रे स्थोवैष्णव्यौ'—इत्यनेन क्त्वा,
 'विष्णोर्मनसा पूते स्थः'—इत्यनुमार्ष्टव्यानि । ततश्चमसेषु स्थाप-
 यितव्यानि । कथमनुक्तं क्रियते ? उच्यते । प्रादेशमात्रं हि पवित्र-
 मुपदिशन्ति । न खल्वच्छिद्धानां भवति प्रादेशमात्रता । न च
 विनैवानुमार्जनं कर्माहता युक्ता । तदेवं छेदनमनुमार्जनश्चेष्टा-
 मर्थप्राप्तम् । एवमनुक्तमपि करिष्यते । पवित्रविधौ च खल्व-
 स्माकमित्यमुपदेशः । तथाच गृह्यसूत्रम् । “ततएव वर्हिषः
 प्रादेशमात्रे पवित्रे कुरुते” “ओषधिमन्तर्धाय छिनत्ति न नखेन
 पवित्रे स्थोवैष्णव्याविति” “अथैने अद्भिरनुमार्ष्टि विष्णोर्मनसा
 पूते स्थ इति”—इति ॥०॥ ७ ॥०॥

एकैकस्मिन्नपचासिञ्चति—शन्नोदेवीरिति ॥ ८ ॥

एकस्मिन् एकस्मिन् चमसे अपउदकम् आसिञ्चति शन्नोदेवी-
 रितिमन्त्रेण देवपूज्यम् । एकैकस्मिन्,—इति वीष्मया प्रति-
 पात्रं मन्त्रावृत्तिं दर्शयति । तेनात्र तन्त्रमनुष्ठानं न भवति ।
 कात्यायनोऽपि, 'अर्घ्येऽक्षय्योदके चैव'—इत्यादिना तन्त्रस्य
 निवृत्तिमाह ॥०॥ ८ ॥०॥

एकैकस्मिन्नेव यवानावपति यवोऽसि यवयास्मद्-
 द्वेषोयवयारातीरिति ॥ ९ ॥

एकैकस्मिन्नेव पात्रे यवानावपति यवोसीतिमन्त्रेण । तदिदं
 देवार्घ्यपात्राभिप्रायं सूत्रम् । कथं ज्ञायते ? यवावपनस्योप-
 देशात् । उत्तरत्र 'पितृन्'—इति करणाच्च । वीष्मा तर्ह्यनर्थिका

भवत्यसङ्गता च । किं कारणम् ? एकं खल्वर्घ्यपात्रं देवे भवति, इति । कथं पुनर्ज्ञायते,—एकमर्घ्यपात्रं देवे भवति ?—इति ।

“यवैरन्ववकीर्त्याथ भाजने सपवित्रके” ।

इति याज्ञवल्क्यादिस्मृतिष्वेकवचनोपदेशात्,— इति चेत् । किमत्र भवतः सूत्रकारस्य ‘एकैकस्मिन्’—इति वीप्सा न पश्यसि ! याज्ञवल्क्यास्तु नास्मप्रयोगस्योपदेष्टा । तथापि तद्वचनस्यैकवचनं दृष्ट्वा पात्रमेकं निश्चिनोषि । अस्मत्सूत्रकारोक्तां वीप्सां पश्यन्नपि तत्र सन्देहि । सेयं पितरमुपेक्ष्य श्वशुरे गाढा भक्तिः । अव्यवस्था तर्हि प्राप्नोति ? न खलु ज्ञायते,—क्रियत्सु पात्रेष्वेवा वीप्सा विश्रमिष्यति,—इति । एवन्तर्हि सामर्थ्याद्भवस्था भविष्यति । पात्रे खल्वेकस्मिन् अचरितार्था वीप्सा पात्रद्वयं कल्पयिष्यति,— इति । ननु त्रिचतुरादीन्यपि शक्नोति कल्पयितुम् ? सत्यं शक्नोति । द्वयोः कृतार्थत्वात् न कल्पयति । या हि वीप्सा त्रिचतुरादीनि पात्राणि कल्पयति,—कल्पयत्यसौ द्वे अपि पात्रे । कल्पयति चेत्, तत्र चरितार्था सती नाधिककल्पनायै भवति,—इति । अथ, शास्त्रान्तरदर्शनं विना न ते परितोषः, दृश्यतां तदपि । यथा मत्स्यपुराणम् ।

“विश्वान् देवान् यवैः पुष्पैरभ्यर्च्यसासनपूर्वकम् ।

पूरयेत् पात्रयुग्मन्तु स्थाप्य दर्भपवित्रके ॥

शक्नोदेवीत्यपः कुर्यात् यवोऽसीति यवांस्तथा” ।

इति । पुरुरवोमाद्भवसोरुभवत्वादर्थोभयत्वं प्रीत्यतिशयार्थम्,—

इति शूलपाणिः । विश्वदेवस्थाने अर्घ्यपात्रमेकं हे वा,—इति मदनपारिजातः ।

केचित् इदं सूत्रम्, उत्तरसूत्रे 'पितृन्'—इति च, न पठन्ति । तेषां दैवेऽपि पात्रे उत्तरसूत्रानुसारात् तिलानामावपनं स्यात्, यवानां वा ?—इति विचारणीयम् । यवानाम्—इति ब्रूमः । कुतः ? यतः,—

“सदा परिचरेद्भक्ष्या पितृनप्यत्र देववत्” ।

इति कात्यायनेन वृद्धिश्चाह पितृणां देववत् परिचरणमुक्तम् । “यवैस्तिलार्थः”—इत्यनेन वृद्धिश्चाह यवैस्तिलार्थः करणीयः,—इति सूत्रकारोऽप्युपदेक्ष्यति । अस्मात् कारणादवगच्छामः,—पितृणां योऽर्थस्तिलैः क्रियते, देवानां सोऽर्थोयवैः करणीयः,—इति । अपरे पुनरेतदविहासः सूत्रेदमपठन्तः—दैवेऽपि पात्रे तिलानावपन्ति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

पितृनेकैकस्मिन्नेव तिलानावपति,—तिलोऽसि सोमदेवत्योगोसवोदेवनिर्मितः प्रब्रमङ्गिः पृक्तः स्वधया पितृन् लोकान् प्रीणाहि नः स्वाहेति ॥१०॥

पितृन्,—इति व्यथयात् षष्ठ्यर्थे द्वितीया । पितृणामेकैकस्मिन्नेव पात्रे,—इत्यर्थः । पितृन् उद्दिश्य,—इति वा वर्णनीयम् । केचित् 'पितृन्'—इति न पठन्ति । आह । एकैकस्मिन्,—इत्यनुवर्तिष्यते, किमर्थं पुनर्निर्दिश्यते ? उच्यते । तिलावपन-मन्त्रे बहुवचनान्तपितृपदश्रवणात् सङ्गमन्त्रपाठेन एकैकस्मिन्

पात्रे तिलावपनं कश्चिदाशङ्कित, तन्माप्रशाङ्कौदित्येतदर्थं पुनरिह निर्देशः ॥ १० ॥

सौवर्णराजतौदुम्बरखङ्गमणिमयानां पात्राणामन्य-
तमेषु वा ॥ ११ ॥

शैदुम्बरं ताम्रमयम् । कथं ज्ञायते ? सौवर्णादिसाहचर्यात् । वृक्ष-
मयानां 'यस्त्रियवृक्षचमसेषु'—इत्यनेनैव गतार्थत्वाच्च । खङ्गमयं
गण्डकशिरोस्थिनिश्चितम् । मणिमयानि मारकतस्फाटिकादीनि ।
तेषां खल्वेषां पात्राणामन्यतमेषु पात्रेषु वा 'पवित्रान्तर्हितेषु'—
इत्यादिगतेन सम्बन्धः । वाशब्दो विकल्पार्थः । तानि खल्वेतानि
पात्राणि वैकल्पिकानि,—इत्येकजातीयान्येव सर्व्वाख्यर्च्यपात्राणि
कर्तव्यानि । न पुनः कानिचित् सौवर्णानि, कानिचित् राजतानि,
कानिचिच्चापरापराणि । किं कारणम् ? 'विकल्पे हि नोभयः
शास्त्रार्थः'—इत्युक्तम् ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

पत्रपुटेषु ॥ १२ ॥

वाशब्दोऽत्र लुप्तवत् द्रष्टव्यः, पूर्वस्माद्वा अनुपपन्ननीयः । यस्त्रिय-
वृक्षाणां पत्रपुटेषु वा पवित्रान्तर्हितेषु,—इत्यादिपूर्व्ववदर्थः ॥ १२ ॥

यानि वा विद्यन्ते ॥ १३ ॥

यानि वा अनिषिद्धानि कदलीवृक्षत्वगादीनि लभ्यन्ते, तेषु वा
पवित्रान्तर्हितेषु,—इत्यादिगतेन सम्बन्धः ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

एकैकस्थैकैकेन ददाति सपवित्रेषु हस्तेषु ॥ १४ ॥

एकैकस्य पित्रादेः एकैकेन प्रत्येकेन ददाति उत्सृजति । सपवित्रेषु

पवित्रसंहितेषु ब्राह्मणानां हस्तेषु सक्तु,—इत्यर्थः । एतदनेनोक्तं भवति । ब्राह्मणानां हस्तेषु प्रथमं पवित्राणि दत्त्वा पश्चादर्थ्यमुत्-
स्त्रष्टव्यम्—इति ।

एवं वा —

एकेकस्य पितृब्राह्मणादेः सपवित्रेषु हस्तेषु सक्तु, प्रत्येकेनार्घ्यं ददाति । तस्मात् प्रत्येकब्राह्मणहस्तेषु पवित्राणि दातव्यानि, न त्वाभ्युदयिकवत् मिलितेषु हस्तेषु,—इति सिद्धं भवति ।

इदमिदानीं सन्दिह्यते । सपवित्रेषु हस्तेषु,—इत्यनेन ब्राह्मणहस्तेषु पवित्राणां प्रदानं तावद्भव्यते, न ज्ञायते,— किमर्थ्यपात्रस्थान्येव पवित्राणि ब्राह्मणानां हस्तेषु इदानीं दातव्यानि, अथवा तेभ्योऽन्यानि ? - इति । तेभ्योऽन्यानि,—इति प्रतिपद्यामहे । कुतः ? सपवित्रेषु हस्तेषु अर्घ्यं ददाति,— इत्युक्ते पवित्रान्तरस्थेवावगतेः । न खल्वर्घ्यं पवित्ररहितं देयमिति युक्तमभ्युपगन्तुम् । पवित्रसहितं ह्यर्घ्यं भवति । पवित्रं खल्वेत-
दर्थ्यस्योपकरोति,—इत्यत्र न विवादः । उपकरोति चेत्, नूनं पवित्रसहितमेवार्घ्यं भवति । तदेवं सति न युज्यते विनैव वचनं तद्ग्रहितमर्थमुत्स्रष्टुम् । शक्यं हि सपवित्रेषु हस्तेषु,—इति वचन-
मन्यथाऽपि वर्णयितुम् । उत्सर्गात् पूर्वमेव चेत् पवित्राणि प्रति-
पाद्यते, अर्थार्थतैवामीषां न स्यात् । कात्यायनोऽपि,—

“गोत्रनामभिरामन्त्रा पितृनर्घं प्रदापयेत्” ।

इत्यर्थोत्सर्गमभिधाय,

“ज्येष्ठोत्तरकरान् युग्मान् करायाथपवित्रकान् ।

कृत्वाऽर्घ्यं सम्प्रदातव्यं नैकैकस्यात्र दीयते” ॥

इति परतो ब्रुवन् उत्सर्गानन्तरमेव अर्घ्यीयपवित्राणां ब्राह्मणे
प्रतिपादनमनुजानाति । अपरे पुनरेतदविद्वांसोभाषन्ते,—दर्भाणां
निर्भाष्यत्वाभावात् अर्घ्यपात्रीयाश्चैव पवित्राणि इदानीं ब्राह्मण-
हस्तेषु दत्त्वा ततोऽर्घसुस्त्रष्टव्यम्,—इति ॥ १४ ॥

केन मन्त्रेण ददाति ? उच्यते,—

यादिव्या आपः पयसा सम्बभूवुर्या अन्तरिक्षा उत
पार्थिवीर्या हिरण्यवर्णा यज्ञियास्तान आपः शिवाः
शंखोनाः सुहवा भवन्तु असावितत्ते अर्घ्यं ये चात्र
त्वामनु याँश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधेति ॥ १५ ॥

यादिव्या इति मन्त्रं पठित्वा असावित्यादिना दद्यात् । अत्रा-
साविति सम्बोधनान्तनामाद्युल्लेखाभिप्रायं . वचनम् । तथाच
कात्यायनः ।

“गोत्रनामभिरामन्त्रा पितृनर्घं प्रदापयेत्” ।

इति ।

“गोत्रं स्वरात्मं सर्व्वत्र गोत्रस्याक्षय्यकर्म्मणि ।

गोत्रसु तर्पणे प्रोक्तः कर्त्ता एवं न सुहति ॥

सर्व्वत्रैव पितः प्रोक्तं पिता तर्पणकर्म्मणि ।

पितुरक्षय्यकाले च अक्षयां हस्तिमिच्छता ॥

शश्वत्तर्घादिके कार्ये शर्मा तर्पणकर्माणि ।

शर्माणोऽक्षयकाले 'क्व पितृणां दत्तमक्षयम्' ॥

इति चाक्षदीये स्नानसूत्रपरिशिष्टे । निर्देशक्रमशामीषामक्षादेव पाठक्रमात् कल्पनीयः । तेन, यादिव्या,—इति मन्त्रमुच्चार्य, अमुकगोत्र पितरमुकशश्वत्तत्ते अर्घ्यं ये चात्र त्वामनु यांच त्वमनु तस्मै ते स्वधा,—इत्ययमक्षाकमुक्तगवाक्षप्रयोगः । यत् पुनः स्मरणम्,—

“सम्बन्धं प्रथमं ब्रूयाद्गोत्रं नाम तथैव च ।

पञ्चाद्रूपं विजानीयात् क्रमएव सनातनः” ॥

इति । तदक्षाप्रयोगव्यतिरिक्तविषयम् । अक्षाच्छास्त्रे रूपोक्तेस्वस्थानगुणासनात् । बह्वृचानां खल्वसावस्ति । “गोत्रनामरूपाणां पितृणामिदमासनम्”—इत्याद्याश्वलायनगृह्यपरिशिष्टदर्शनात् । गोत्रादीनामेतद्विपरीतक्रमेणास्मत्परिशिष्टे पाठाच्च । अनद्वैव युक्त्या,—

“सकारिणैव कर्त्तव्यं गोत्रं सर्वत्र धीमता ।

सकारः कुतपोन्नेयस्तस्मात् यत्नेन तं वदेत्” ॥

इति वचनोपदिष्टं सगोत्रपदमप्यक्षाभिर्नोक्तेखनीयम् । किन्त्वस्मात्परिशिष्टकारोक्तं गोत्रपदमेव । एवमस्मत्परिशिष्टे पितृपदमात्र-कीर्त्तनात् पितरित्यादिकमेव वक्तव्यं न त्वस्मात्पितरित्यादि । सम्बन्धिशब्दः खल्वेष स्वमेव सम्बन्धिनसुपस्थापयति,—इति सुकरीयजमानपित्रादीवामवगमः । कथमन्यथा अक्षादक्षमित्यपि नोक्तिष्यते । अतएव “पदपांशुना यूपमनक्ति” “सप्तमं पदं

गृह्णाति”—इत्यत्र सोमक्रयार्थमुपस्थितायाश्चरणायाएव पदप्रति-
पत्तिरिति सिद्धान्तः । सोऽयं पदिन्यायोऽत्र शरणम् । अस्मत्-
पितरित्याद्युक्तेषु तु शब्दाध्याहारनयोमूलम् । तदेवं नयमेदादु-
भयमप्युपपन्नम् । तथाचोभयथा दर्शनम् । ‘एत पितरः’—इति ।
‘आ यन्तु नः पितरः’—इति च । परिशिष्टकारोक्तः पितरित्या-
द्युक्तेष्वेव त्वस्माकमादरणीयः । •

स खल्वयं पितृर्घ्यदानप्रकारः । देवार्घ्यान्तु, या दिव्या—इति
मन्त्रं पठित्वा विश्वेदेवाएतत्तेऽर्घ्यं स्वाहा,—इति वा, नमः—इति
वा, वषट्—इति वा दद्यात् । पितृणामेव स्वधाकारस्य कात्या-
यनेनोक्तत्वात् स्वधापदयुक्तस्य ये चात्र त्वेतिमन्त्रस्य दैवेऽनभिनिवे-
शात् । असु तर्हि मन्त्रस्य स्वधापदेव स्वाहादिपदोहः ? नैतत्
शक्यम् । विवृतावेवोहस्य अध्वरमीमांसायां सिद्धान्तितत्वात् ।
न चात्र प्रकृतिविकारभावोऽस्ति । असमवेतार्थत्वाच्च । दैवे खल्वयं
मन्त्रेण समवेति । किं कारणम् ?

“सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत् पितृभ्यः प्रदीयते ।

सर्वेष्वंशहरा माता इति धर्मेषु निश्चयः” ॥

इत्यादिवचनैर्यथा पितृननु सन्ति भोक्तारः, नैवं देवाननु केऽपि
भुञ्जते । तस्मादसमवेतार्थमन्त्रोक्तयमिव दैवेऽप्यङ्गभावमुपगच्छतु ।
अर्थाभिधानसामर्थ्याच्च मन्त्राणामङ्गभावं तत्रभवन्तीमन्यन्ते । तथा
चोक्तम् । “अर्थाभिधानसामर्थ्यान्मन्त्रेषु शेषभावः स्यात्”—इति ।
अथ, मन्त्रस्वाट्टार्थत्वे किं बाधकम् ? अट्टार्थत्वे च दैवेऽपि
पठनीयो भविष्यति । बाधकमपि वक्ष्यामः । साधकमपि शृणुमः ।

सामान्येनाभिधानमिति चेत् । इति चेत् पश्यति,—सामान्येनाभिधानं दैवेऽपि मन्त्रपाठस्य साधकम्—इति । तत्र ब्रूमः । सामान्येनाभिधानमर्थोविशेष्यति । अर्थाभिधानसामर्थ्याद्धि मन्त्राणामङ्गभावमवोचाम । किञ्च मन्त्रस्यादृष्टार्थत्वे लिङ्गादिनियोगासम्भवाद्ब्रह्मचनेनैव तद्विनियोगोवाच्यः । न चात्र वचनमस्ति । एवन्तावत् साधकं नास्तीत्युक्तम् । बाधकमपि शृणु । यस्य हि मन्त्रस्य क्वचित् दृष्टार्थतासम्भवः, तस्य नादृष्टार्थतामनुमन्यन्ते मीमांसकाः । तथा चोक्तम् ।

“यस्य दृष्टं न लभ्येत तस्यादृष्टप्रकल्पनम् ।

लभ्यतेऽर्थस्मृतिर्दृष्टा मन्त्रोच्चारणतस्त्वह ॥

अर्थस्मृतिः प्रयोगार्था प्रयोगाच्च फलोदयः ।

इति दृष्टार्थसम्पत्तौ नादृष्टमिह कल्प्यते” ॥

इति । अपिच । यस्मादयं सूत्रकारोऽनुपदमेव, “अपउपसृश्वैव-मेवेतरयोः”—इति करोति, तस्मादवगच्छामः,—पितृर्धर्मभिप्रेत्यैव ये चात्र त्वामिति मन्त्रः पठितः,—इति । या दिव्या,—इति मन्त्रोऽपि तर्हि दैवे न प्राप्नोति ? प्राप्नोति,—इति पश्यामः । समवेति खल्वयमाशंसामन्त्रोदैवेऽपि । समवेति चेत्,—प्राप्नोत्यपि । अन्येव युक्त्या एतत्ते अर्घ्यमित्यपि दैवे प्रयोक्ष्यते । कथमर्हजरीयं वर्ण्यते,—एतत्ते अर्घ्यमित्यन्तं दैवसाधारणं ये चात्र त्वामिति मन्त्रः पुनरसाधारणः पित्रेऽयं,—इति ? किं क्रियतां यत्रान्धा गतिर्न सम्भवति । भवतामप्येतत् समानम् । कथमन्यथा

मन्त्रस्थः स्वधाशब्दोऽपि दैवे न प्रयुज्यते । प्रयुज्यतामिति चेत् ।
न । यस्मादेवं सति,—

“स्वाहाकारवर्षट्कारनमस्कारा दिवौकसाम् ।

स्वधाकारः पितृणान्तु हन्तकारो नृणां मतः” ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टवचनविरोध आपद्येत । सर्व्वे च परीक्षका-
व्याकुप्येरन् । न चैवं भवताऽपि इष्यते । तस्मात् सामर्थ्यादिषा
व्यवस्था भविष्यतीत्यकामेनापि वाच्यम् । अतएव महायशसा
दैवेऽपि या दिव्या इति मन्त्रोलिखितः न ये चात्र त्वा-
मिति । अथवा । प्राधान्यात् पित्रां पञ्चमभिप्रेत्यैव इयमावृत्
सूत्रिता । दैवेऽपि यावत् शक्यं पितृदृष्टं करिष्यामः । ये चात्र
त्वामिति मन्त्रस्तु दैवे न शक्यते कर्त्तुम् । असमवेतार्थत्वात् ।
तस्मात् कात्यायनोक्त्यैव रीत्या दैवे उत्सर्गवाक्यं रचयितव्यं
भवति ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

अप उपस्पृश्यैवमेवेतरयोः ॥. १६ ॥

अप उदकमुपस्पृश्य स्पृष्ट्वा एवमेव पूर्व्वोक्त्यैवावृता इतरयोः पिता-
महप्रपितामहयोरप्यर्घ्यं ददाति,—इति गतेन संबन्धः । माता-
महादीनामपि “मातामहानाञ्चैवम्”—इति वचनात् सर्व्वमेवैतत्
कर्त्तव्यम् । तदिदमुत्सृष्टमर्घ्यमिदानीं ब्राह्मणेषु प्रतिपादयितव्यं
भवति । पितृर्थं खल्वेतदुत्सृष्टं पितृस्थानीयाश्चमे ब्राह्मणा भवन्ति ।
उत्तरत्र संस्त्रवसमवनयनसूत्रणाञ्चैवमवगच्छामः । संस्त्रवशब्दो-
हि “संस्त्रवान् प्राप्नाति”—इत्यादौ स्तुवादिपात्रलग्नप्रतिपादिता-

वशिष्टाज्यादिद्रव्यवचनोद्घटः । स इहापि ग्रहीतव्यो भवति ।
अविरोधात् । प्रतिपादनप्रकारमाह कात्यायनः ।

“गोत्रनामभिरामन्त्रा पितृनर्घं प्रदापयेत् ।

* * * * *

ज्येष्ठोत्तरकरान् युग्मान् कराग्राग्रपवित्रकान् ।

कृत्वाऽर्घ्यं संप्रदातव्यं नैकैकस्यात्र दीयते” ॥

इति । तदत्रादौ ‘गोत्रनामभिः’—इत्यादिना अर्घ्यदानमुपदिश्य,
परतः—‘ज्येष्ठोत्तरकरान्’—इत्यादिना तत्प्रतिपादनप्रकारोऽभि-
हितः । कराग्राग्रपवित्रकान् कृत्वा अर्घ्यं दातव्यमिति ब्रूवन्
प्रथमं पवित्राणि ब्राह्मणेषु प्रतिपाद्य पञ्चाज्जलादिकं प्रतिपादयि-
तव्यमिति भङ्गान्तरेणोपदिशति । ‘नैकैकस्यात्र दीयते’—
इत्याभ्युदयिके कुर्वन् पार्वणे एकैकस्य दानं दर्शयति । तेषां
खल्वेषां पवित्राणामुत्तराग्राणामिव ब्राह्मणहस्तेषु दानं करणीयम् ।
कुतः ? ‘कराग्राग्रपवित्रकान्’—इत्यनेन तथाऽवगतेः । न हि
शब्दस्य अवणमात्रात् योऽर्थोऽवगम्यते, स युज्यते विना कारण-
मुत्स्रष्टुम् । न चाभ्युदयिकविषयत्वात् वचनस्य पार्वणे तदुक्तं न
स्यादिति वाच्यम् ।

“अन्यत्राप्येष एव स्याद् यवादिरहितो विधिः” ।

इति तेनैव यवादिव्यतिरेकेणाभ्युदयिकोक्तस्य सर्वस्यैव पार्वणेऽपि
करणोपदेशात् । अथ,—

“वशिष्टोक्तो विधिः कृत्स्नो द्रष्टव्योऽन निरामिषः ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि विशेषइह यो भवेत्” ॥

इत्युपक्रमात्, 'करायाग्रपवित्रकान्'—इति विशेषाभिधानमेव किमिति नोपेयते ? शृणु यथा नोपेयते । आभिषमन्तरेण वशिष्ठोक्तस्य कृत्स्नस्य विधेरतिदेशात् वशिष्ठोक्तस्यैव योविशेषः— 'प्रातरामन्वितान् विप्रान्'—इत्यादिः, तस्यैव तन्मात्रविषयत्वं गम्यते । न वशिष्ठानुक्तस्यापि विशेषस्य । 'अन्यत्राप्येष एव स्यात्'—इत्यस्यानर्थकत्वापत्तेः । अतएव, 'प्रागप्येष्वथ दर्भेषु'— इत्यादिविशेषाणामपि पार्व्ये करणप्रसक्तौ, तदपवादार्थम्,—

“दक्षिणाप्लवने देशे दक्षिणाभिमुखस्य च ।

दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु एषोऽन्यत्र विधिः स्मृतः” ॥

इति वचनारम्भो घटते । इतरथा खल्वयमारम्भोऽनर्थकः स्यात् । न चेदेवं, तत्रोक्तानां भूयसामपि विशेषाणां तन्मात्रपरत्वापत्त्या पार्व्ये करणं न स्यात् । क्रियन्ते च । तस्माद् यथोक्तमेवास्तु । यस्य हि विशेषस्य पार्व्ये करणं नाभिप्रैति, कयाचिद्दृष्ट्या तमवबोधयति । न चान्यत्राप्येष एव स्यादिति पिण्डदानसन्निधौ कथनात् पिण्ड-दानमात्रविषयमिदमिति वाच्यम् । तन्मात्रपरत्वे प्रमाणाभावात् । प्रकरणापेक्षया सन्निधेर्दुर्बलत्वाच्च । अतएव राजसूयप्रकरणे अभिषेचनीयसन्निधानात्मातमपि शौनःशेफश्चवणादिकं प्रकरणात् राजसूयस्यैवाङ्गं न तु सन्निधेरभिषेचनीयस्येति सिद्धान्तः । तस्मात् तत्तद्विशेषव्यतिरिक्तस्य कृत्स्नविधेरतिदेशोऽयम् । तस्य पिण्ड-दानमात्रविषयत्वेऽपि नैकैकस्यात्र दीयते इत्युपसंहारात् पार्व्ये-ऽपि करायाग्रपवित्रकत्वं भवत्येव । सन्दिग्धोपक्रमस्य वाक्यस्योप-

संहारवशेन नेतव्यत्वात् । नैकैकस्यात्र दीयते इतिवत् कराग्र-
पवित्रान् कृत्वा नात्र दीयते इत्यनभिधानाच्च तथावगतेः । किञ्च
पार्व्ये पवित्राणां दक्षिणाग्रत्वं न वचनबोधितं, किन्त्वा-
सनादिदर्भाणां दक्षिणाग्रत्वदर्शनात् पवित्राणां तथात्वं परि-
चिकल्पयिषितम् । तद्वरमाभ्युदयिके कराग्राग्रपवित्रकत्वदर्शनात्
पार्व्येऽपि तथा कल्प्यताम् । पार्व्ये पित्रादीनामेकैकस्य
ब्राह्मणबहुत्वपक्षे आभ्युदयिकदृष्टस्य ज्येष्ठोत्तरकरत्वस्य तत्राप्यना-
यत्या कल्पनीयत्वात् । कृत्यप्रदीपेऽप्युक्तम्,—“कराग्राग्रपवित्र-
त्वमाभ्युदयिके विशेषः—इत्यायाति, तथा चैतद्वेपरीत्वं पार्व्ये
स्यात् ?—इति चेत् । नैवम् । मिलितहस्तोपरि दानमभिधाय,
'नैकैकस्यात्र दीयते'—इति यत् पुनरभिधत्ते, तेन ज्ञापयति,—
इदमेवात्र विधीयते, कराग्राग्रपवित्रकत्वत्वनूयते”—इति ।

यद्योक्तं तत्त्वकारिण,—‘नैकैकस्यात्र दीयते,—इत्यभिधानं
विना पित्रादित्रयब्राह्मणानां मिलितहस्तोपरि दानानुपपत्त्या
नैकैकस्यात्र दीयते;—इत्यस्य पुनरभिधानानुपपत्तिः’—इति ।
तदयुक्तम् । ज्येष्ठोत्तरकरत्वेनैव मिलितहस्ताभात् । यदप्यु-
क्तम्,—“ज्येष्ठोत्तरकरत्वस्य पित्रादिप्रत्येकब्राह्मणापेक्षयाऽपि सन्ध-
वेन तथात्वानुपपत्तेः’—इति । तदप्यसङ्गतम् । ज्येष्ठोत्तरकरान्
युग्मान्,—इति बहुवचनेन बह्वनामपि युग्मानां ज्येष्ठोत्तरकरत्व-
कथनात् पित्रादिप्रत्येकब्राह्मणापेक्षया वर्णनस्यानुचितत्वात् ।
निविद्धोहि ब्राह्मणानां विस्तारः । तस्मान्नपरत्वे प्रमाणाभावाच्च ।
यज्ञापरमुक्तम्,—‘कराग्राग्रपवित्रत्वस्य पार्व्येऽनुकृत्वाद्गुवादानु-

पपत्तेः’--इति । तदपि नास्ति । अस्मादेवानुवादात्तत्र विधे-
रनुमानोपपत्तेः । तथा चोक्तम् ।’

“लिङ्गादपि विधिज्ञेयोदभेभु विकिरोयथा” ।

इति । अनुवादो वा मा उपपादि । तथापि, ‘अन्यत्राप्येष एव
स्यात्’—इति वचनात् पार्वण्येऽप्येतत् प्राप्नोति । ‘नैकैकस्यात्र
दीयते’—इत्यपि तर्हि प्राप्नोतु ? न,—इति ब्रूमः । किं कारणम् ?
अत्रेति विशेषोपदेशात् । ‘एकैकस्यैकैकेन ददाति’—इति
सूत्रणाञ्च । हैतनिर्णयेऽप्युक्तम्, ‘करायाग्रपवित्रत्वमाभ्युदयिक-
एव, ऋन्दोगपरिशिष्टे विशेषाभिधानस्वरसादिति न वाच्यम् ।
नैकैकस्यात्र दीयते,—इति तदुपसंहारात् मिलितदानस्यैव
विशेषस्य तत्राभिधानात् । एषोऽन्यत्र विधिः स्मृतः,—इति
पञ्चादभिधानाञ्च’—इत्यन्तेन ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

प्रथमे पात्रे सप्तस्रवान् समवनीय पात्रं न्युञ्जं
कृत्वा शुभ्रान्तां लोकाः पितृषदनाः पितृषदनमसि
पितृभ्यः स्थानमसीति ॥ १७ ॥

प्रथमे पात्रे,—इति पितृपात्रं ब्रूमः । ‘अप उपसृश्यैवमेवेतरयोः’—
इति सूत्रणात् तत्रैव प्राथम्यावगतेः । मन्त्रलिङ्गे पितृणां श्रवणा-
च्चैवमवगच्छामः । तेन, देवे न्युञ्जकरणं नास्ति । ‘पितृकं प्रथमं
पात्रम्’—इत्यपि स्मर्त्तारोभवन्ति । अपरे पुनरेतदविद्वांसो-

भाषन्ते,—प्रथमं पात्रमत्र देवपात्रम्,—इति । देवे अमन्त्रकं न्युजीकरणमिच्छन्त्यन्ते ।

तदस्मिन् प्रथमे पात्रे संस्त्रवान् अर्घ्यपात्रलग्नजलादीन्, समवनीय सम्यगवनीतान् मिश्रितान् कृत्वा, यत्रावनीताः संस्त्रवाः, तत् पिष्टपात्रं न्युजमधोमुखं करोति शुश्रूक्षन्तामित्यादि-मन्त्रेण । तदेवं न्युजं कृत्वा वक्ष्यमाणं कर्म कुर्यात् । ‘शुश्रूक्षन्तां लोकाः पिष्टपदनाः पिष्टपदनमसि’—इति प्रतीकं केचिन्न पठन्ति ।

तदिदं पिष्टपत्रे न्युजीकरणं सूत्रितम् । मातामहपत्रेऽपि मातामहपात्रे संस्त्रवान् समवनीय तत् पात्रं न्युजं कर्त्तव्यम् । कुतः ? ‘मातामहानाञ्चैवम्’—इत्यतिदेशस्यार्थवत्त्वोपपत्तेः । ‘तन्मं वा वैश्वदेविकम्’—इति च कुर्वन् वैश्वदेविकादन्यत् पृथगेव करणीयमित्युपदिशतीत्यवोचाम् ।

तेषां खल्वेषां संस्त्रवाणां समवनयनं कथं करणीयम् ?—इति वक्तव्यम् । उच्यते । संस्त्रवोऽर्घ्यपात्रस्य दत्तशेषजलम्, तच्चादौ पितामहपात्रस्य पिष्टपात्रे प्रक्षेप्तव्यं ततः प्रपितामहपात्रस्य, प्रावर्त्तिकक्रमस्वरसात्,—इति वाचस्पतिमिश्रप्रभृतयः । तदस्य पिष्टपात्रस्य अपिधानमस्माकं नास्ति । अनुपदेशात् । न खल्वनुपदिष्टमपि करणीयं भवति । यच्च शौनकावचनम्,—“प्रपितामहपात्रेण निधाय प्रतिष्ठापयति”—इति । तदपि बहुचानामेव नास्माकम् । कथं ज्ञायते ? तस्य तत्सूत्रकारत्वात् । शौनकीये च प्रयोगे पिष्टपात्रस्य प्रतिष्ठापनमात्रमेव करणीयम्, न न्युजी-

करणमपि । प्रतिष्ठापनमात्रस्यैव तेनोपदेशात् । अस्माकन्तु न्युजी-
करणमुपदिश्यते । तत् कोऽयमनयोः संबन्धः । येन शौनकीय-
मपिधानमस्माकमपि करणीयं भवेत् । आश्वलायनगृह्यपरि-
शिष्टेऽपि,—“तत् पात्रं शुचौ देशे पिष्टभ्यः स्थानमसीति निधाय
प्रपितामहार्घ्यपात्रेण निदध्यात्, न्युजं वा तत् कुर्यात्”—इति
निधानन्युजीकरणयोर्वैकल्पिकत्वमुक्तम् । तदत्र, न्युजं वा तत्
कुर्यात्,—इति वचनात् न्युजकरणपक्षे प्रपितामहपात्रेण न
तत्पात्रस्य निधानम्, प्रपितामहपात्रेण निधानपक्षे च न
न्युजीकरणमिति व्यक्तमवगम्यते । रघुनन्दनस्वेतदनालोचयन्
शौनकवचनात् प्रपितामहपात्रेणाधःकृतं पिष्टपात्रमूर्ध्वमुखावस्थितं
न्युजमधीमुखं करोति,—इति व्याचष्टे । एवम्,—

“पैटकं प्रथमं पात्रं तत्र पैतामहं न्यसेत् ।

प्रपितामहं ततोऽन्यस्य नोदरेन च चालयेत् ॥

सृष्टमुद्धृतमन्यत्र नीतमुद्धाटितस्तथा ।

पात्रं दृष्ट्वा व्रजन्त्याशु पितरस्तं शपन्ति च” ॥

इति यमोक्तेऽपि कल्पे नास्त्येव न्युजीकरणम् । पिष्टपात्रे पिता-
महप्रपितामहपात्रयोर्न्यासानन्तरमेव अर्घ्यस्योद्धरणस्यान्यत्र नयनस्य
चालनस्य च निषेधात् । न खल्वन्तरेण अर्घ्यमुद्धरणं चालनञ्च
शक्यं न्युजं कर्तुम् । रघुनन्दनस्वाह—‘यमवचनेन पितामह-
प्रपितामहपात्रद्वयपिधानमुक्त्वा वचनान्तरात् न्युजीकृतस्य तत्पा-
त्रस्य उद्धरणादिनिषेध उक्तः’—इति । तत् कल्पनामात्रमित्यु-
पेक्षणीयम् । यदपि,—

“पितृभ्यः स्थानमसीति न्युञ्जं पात्रं करोत्यधः” ।

इति याज्ञवल्क्यस्मरणम् । तदपि तदुक्तप्रयोगविषयम् । तस्यापि, पात्रमधोभूमौ न्युञ्जं करोतीत्ययमर्थः । *‘अधःशायी’—इत्यादौ यथा । न पुनरधःस्थितं पात्रं न्युञ्जं करोति,—इत्यर्थः । येनापिधानमनेनाक्षिप्येत । न ह्यधःपदमधःस्थितं शक्नोति वक्तुम् । तत्रास्य सामर्थ्यविरहात् । कथमन्यथा, ‘अधःशायी’—इत्यादावप्यपिधानं नक्षिप्येत । तस्मात्,—‘अधःस्थितं पात्रं न्युञ्जं करोति,—इत्यन्वयानुपपत्त्या पिधानमत्राक्षिप्येत, अन्यथा अधःपदवैयर्थ्यापत्तेः’—इति ब्रुवाणः शूलहस्तोऽपि परास्तोभवति । अधोभूमावित्येतयाऽन्यथोपपत्तेराक्षेपायोगाच्च । यदप्युक्तम्,—‘अधोभूमावितिकल्पतरुव्याख्यानमयुक्तं साङ्गप्रधानार्थतया वेदेः प्राप्तत्वात्’—इति । तदेवायुक्तम् । अधोभूमावेव न्युञ्जं करोति, न कुशोपरि,—इत्यभिप्रायेणार्थवत्त्वोपपत्तेः । केचित् किल भूमौ तिलकुशान् निक्षिप्य तेषामुपरि न्युञ्जं कुर्वन्ति । ‘अधः’—इति कुर्वन् तत् नानुजानाति । “दक्षिणाग्रकुशस्तम्बं भूमौ निधाय तस्योपरि * * तत् पात्रं न्युञ्जमधोमुखं करोति”—इति व्याकुर्वाणोविज्ञानिखरोऽपि पिधानं नोवाच । रघुनन्दनस्तु हृन्दोगोऽपि, ‘याज्ञवल्क्येन तत्पात्रस्याधःस्थत्वाभिधानात् पात्रान्तरेण पिधानमाक्षिप्तम्’—इति तदुपजीव्यशूलपाश्वत्तमेवोक्तवान् । तदश्वेयम् । यदि नाम याज्ञवल्क्ये प्रयोगे पिधानमाक्षिप्येतापि, तावता कथमस्मदीयेऽपि प्रयोगे तत् शक्यं कल्पयितुम् । न ह्ययमनारम्भविधिः । न वा अस्मत्प्रयोगमसावुपदि-

शति । काण्डानुसमयोहि कियाननेनोपदिष्टः । पदार्थानु-
समयश्चात्रभवतः सूत्रकारस्याभिप्रेतः,—इत्यवोचाम् । “प्रथमे
पात्रे संस्त्रवान् समवनीय पितृभ्यः स्थानमसीति पात्रं नुजं
करोति”—इति कातीयेऽपि कल्पे न्युञ्जीकरणमेवोपदिष्टं न
पिधानम् । तदेवम्,—पिधानपक्षे न न्युञ्जीकरणम्, न्युञ्जी-
करणपक्षे च न पिधानम्,—इति तत्रभवतामृषीणां समयः ।
निबन्धारएव केचिदत्रापारितुष्यन्तः प्रयोगान्तरविशेषान् प्रयो-
गान्तरे निवेशयन्ति ।

यच्चापरमुक्तं तत्त्वकारेण,—“गोभिलसूत्रे, पितृपात्रे—इत्यभि-
धानात्, संस्त्रवान्,—इति बहुवचनात्, मन्त्रे पितृभ्य इति पितृत्वेन,

“आवृतास्तत्र तिष्ठन्ति पितरः शौनकोऽब्रवीत्” ।

इत्याश्वलायनगृह्यपरिशिष्टवचनंऽपि पितृत्वेन षडुपस्थितेरावाहन-
वत् षट्स्थितिमुद्दिश्य सक्तदेव न्युञ्जीकरणम्, न तु मातामहानां
मेधिलोक्तं पृथक् करणम्”—इति । तदप्यसङ्गतम् । ‘पितृ-
पात्रे’—इति तावदस्माकं सूत्रपाठोन भवति । ‘प्रथमे पात्रे’—
इति खल्वत्रभवान् सूत्रकारः पठति । सोऽप्येवमेव सूत्रमिदं
पपाठ । ‘प्रथमे पात्रे पितृपात्रे’—इति व्याचक्रे च । स खल्वेवं
सूत्रं लिखन् व्याकुर्व्वाणश्च, कथं पुनरन्यथा लिखति,—इति न
खल्वधिगच्छामि । संस्त्रवान्,—इति बहुवचनमपि पात्रत्रय-
संस्त्रवपरतया नानुपपन्नम् । तथाच, समवनयनं पात्रत्रयसंस्त्र-
वानामेव, प्रथमपात्रन्तु तस्याधारः,—इति न किञ्चिदनुचितम् ।
अथ, ‘प्रथमे पात्रे संस्त्रवान् समवनीय’—इत्युक्ते प्रथमपात्राति-

रिक्तसंस्त्रवानामिव समवनयनं गम्यते ? गम्यमानोऽप्ययमर्थो-
मिथ्या,—इति ब्रूमः । कस्मात् ? अस्यामवगतौ प्रमाण-
विशेषस्याभावात् । यथा, “यस्य पर्णमयी जुह्वर्भवति न स
पापक्षोकं शृणोति”—इत्यत्र, पालाश्यां जुह्वां जातायां ततएव
तत् फलं भवति,—इति जायमानमपि विज्ञानमप्रमाण-
मूलत्वाच्चिथ्या विज्ञानम्,—इति चतुर्थाध्याये सिद्धान्तितम् ।
तद्वदत्राप्यवगन्तव्यम् । अशक्यत्वाच्च । न खलु प्रथमपात्रसंस्त्र-
वेणासमवनीय पात्रद्वयसंस्त्रवौ शक्यौ समवनेतुम् । किं कारणम् ?
पात्रद्वयसंस्त्रवावपि हि प्रथमे पात्रे निःक्षेप्तव्ये । यो हि प्रथमे
पात्रे पात्रद्वयसंस्त्रवौ समवनयति, समवनयत्यसौ पात्रद्वयसंस्त्र-
वानवश्यम् । अपरिहार्यत्वात् ।

पितृत्वेन षडुपस्थितिसम्भवेऽपि, ‘मातामहानाञ्चैवम्’—इति
वचनागतं पृथक् करणं न शक्यते वारयितुम् । आवाहनवत्,—
इत्यपि नोदाहरणम् । आवाहनेऽपि पृथक्करणस्योक्तत्वात् ।
सोऽयं स्वयमेवावाहने सक्तदनुष्ठानं वर्णयति, स्वयमेव च तत्
दृष्टान्तयति,—इति किमत्र ब्रूमः । ‘पैतृकं प्रथमं पात्रम्’—इत्यादि
यमवचनविरोधोऽपि तस्यापरिहार्यः स्यात् । कथम् ? तच्च
वचनं न्युज्जकरणपरतया स्वयं वर्णितम् । तत्र च पितृपितामह-
प्रपितामहपात्राण्युक्तानि । षष्ठां युगपत्करणे कथं न विरोधः ।

तदिदं न्युज्जीकरणं कर्तुर्नामपार्श्वे करणीयम् । सौकर्यात् ।
प्रयोगान्तरेऽप्येवं पश्यामः । “न्युज्जमुत्तरतोऽन्यथेत्”—इति हि
स्मरन्ति ।

उत्तरशब्दश्च,—

“उत्तरे चास्य सौवर्णं लक्ष्म पार्श्वे भविष्यति” ।

इति भारते, “तस्मात् यस्य दक्षिणतोलक्ष्म भवति, तं पुण्यलक्ष्मी-
कमित्याचक्षते, उत्तरतः स्त्रियाउत्तरायणा हि स्त्री”—इति शात-
पथीये च ब्राह्मणे, वामवचनोट्टः । सङ्गहापि ग्रहीतव्योभवति ।
अविरोधात् । पित्रे च कर्माणि प्राची दिशुत्तरा भवति । “या
दक्षिणा सा प्राची, या पूर्वा सोत्तरा”—इति हि पितृगामिष्टि-
मुपक्रम्य ब्राह्मणं भवति ।

अस्मिन्नवसरे तूष्णीमुदकं दत्त्वा तिलोदकञ्च मन्त्रेण दात-
व्यम् । कुतः ? “दर्भान् प्रदायोदकपूर्वं तिलोदकं ददाति पितु-
र्नाम गृहीत्वाऽसावेतत्ते तिलोदकं ये चात्र त्वामनु यांश्च त्वमनु
तस्मै ते स्वधेति” “अप उपसृश्यैवमेवेतरयोः”—इति गृह्यकार-
वचनात् ।

“तूष्णीं पृथगपोदद्यान्मन्त्रेण तु तिलोदकम् ।

गन्धोदकञ्च दातव्यं सन्निकर्षक्रमेण तु” ॥

इति कर्माप्रदीपवचनाच्च । तदत्र, मन्त्रेण तिलोदकं गन्धोदकञ्च
दातव्यम्,—इति वदन् गन्धोदकमपि तिलोदकवत् ये चात्र
त्वाम्—इति मन्त्रेण दातव्यम्,—इत्युपदिशति । यच्च ‘अनु-
लेपनयोग्योगन्धो गन्धोदकम्’—इति नीलाम्बरेण वर्णितम् ।
तदसङ्गतम् । उदकपदस्थानर्थकत्वापत्तेः । पृष्टोहि मलयजो-
गन्धोभवति । न च पृष्ठानां विशुष्कानां नास्म्यनुलेपनयोग्यतेति
तन्निरासार्थमुदकपदमिति वाच्यम् । यातयामतयैव तस्य निरा-

सात् । न चादृष्टार्थं धर्षणम्, येनैवमापाद्येत । दृष्टोहि
तस्यार्थोऽनुलेपनयोग्यता नाम । अन्यथा भूयःसु प्रदेशेषु गन्ध-
मात्रोपादानादेवं प्रसज्येत । तस्मादसङ्गतैषा कल्पना । यद्यप्य-
न्वष्टक्यकर्मणि तदुपदिष्टम्, तथाप्यन्वष्टक्यधर्माणां पिण्डपित्तयज्ञे,
पिण्डपित्तयज्ञधर्माणाञ्चात्र प्रदेशादत्रापि करणीयं भवति । न
ह्यत्र तन्निषिद्धम् । तदिदं 'तिलोदकदानं पात्रेषु करणीयम् ।
तथाच कात्यायनः ।

“आसनाद्यर्घ्यपर्यन्तं वशिष्ठेन यथोदितम् ।

कृत्वा कर्माय पात्रेषु उक्तं दद्यात्तिलोदकम्” ॥

इति । महायशास्वाह,—“नात्र तिलोदकदानं पृथक्कार्यं
विधेरभावात् । * * पिण्डपित्तयज्ञेति कर्त्तव्यताविधानात्तत्र
चाप्रतिषेधादिति चेत् । न । अर्घ्यान्तराभावात्तत्राप्रतिषेधः ।
किञ्च यदि तत्राप्रतिषिद्धमत्र क्रियते, तदा सकृदाच्छिन्नदर्भमुष्टि-
स्तरणमष्टमदेशपरिवारणं मांसचरुश्रपणञ्च स्यात्”—इति । तद-
शङ्केयम् । अर्घ्यपर्यन्तकर्मणान्तरमेव तत्र तिलोदकदानं—
कात्यायनः स्मरति । त्वं पुनराह,—तत्रार्घ्यान्तराभावः,—इति ।
“सकृदाच्छिन्नं दर्भमुष्टिं स्तृणोति”—इति, “कर्षूञ्”—इति
चैताभ्यां सूत्राभ्यां भगवता गृह्यकारेण कर्षूणामभितोदर्भमुष्टि-
स्तरणस्योपदेशात् कर्षूञ्चात्र निवृत्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् तस्यापि
निवृत्तिर्विज्ञायते । अग्निमतामग्निप्रणयनं यद्यत्रापि भवति,
स्तरणमपि दर्भमुष्टेस्तदभितः कर्त्तुमुचितम् । अष्टमदेशपरि-
वारणमपि यद्यत्र क्रियते,—किञ्चाम तवानिष्टं भवति,—इति न

खल्वधिगच्छामि । विशेषं विना परिहृतएव देशे पित्रा कर्म सर्व-
रनुमन्यते । तथा हि हविषः खार्दिदृष्ट्युपघातोऽन भविष्यतीति ।

“षण्डापविश्वचाण्डालपाषण्डुश्वत्तरोभिः ।

कृकवाकुश्वनग्नैश्च वानरग्रामसूकरैः ॥

उदक्यासूतकाशौचिमृताहारैश्च वीक्षिते ।

आह्वे, सुरान् पितरोभुञ्जते पुरुषर्षभ ! ॥

तस्मात् परिश्रिते कुर्यात् आह्नं अह्नासमन्वितः ।

उर्व्वग्राह्यं तिलविश्वेपाद्यातुधानान् निरासयेत्” ॥

इति च स्मरन्ति पौराणिकाः । पिण्डपितृयज्ञएव तावन्मांसचर-
न्नास्ति । “अन्वष्टक्यस्थालीपाकेन पिण्डपितृयज्ञोऽप्याख्यातः”—इति
सूत्रे स्थालीपाकग्रहणात् । कथमसौ अत्र अध्येत । परन्तु, तत्रा-
चक्ष्यदत्तैः सूत्रयिष्यमाणत्वात् मांसमप्यत्रेच्छया पश्यते । तदिदं
तिलोदकदानम्,—

“आसुरेण तु पात्रेण यस्तु दद्यात्तिलोदकम् ।

पितरस्तस्य नाग्नन्ति दशवर्षाणि पञ्च च ॥

कुलालचक्रनिष्पन्नमासुरं मृग्यं स्मृतम् ।

तदेव हस्तघटितं स्थाव्यादि देविकं भवेत्” ॥

इति कात्यायनोक्तपात्रेण करणीयम् । तिलोदकश्चेदम्,—‘पित्रा-
दीनां नामान्युक्षिष्य असावेतत्ते तिलोदकं ये चात्र त्वामनु यांस
त्वमनु तस्मै ते स्वधा’—इत्यन्वष्टक्योक्तोक्तैव प्रकारेण दद्यात् । तत्र
हि भगवता गृह्यकारेण, ‘पितुर्नाम गृहीत्वा’—इत्युपदिश्य,
‘असावेतत्ते’—इत्यसावित्यस्य पुनरुपदेशात् इयमेव प्रयोज्य

भवत्यदृष्टार्थम् । प्रत्यक्षोपस्थितेनादःपदार्थेन ब्राह्मणेन पित्रा-
दीनामभेदबुद्ध्यर्थश्च । ‘एतत्ते’,—इति, ‘तस्मै ते’—इति च द्वयं
यथा प्रयुज्यते । सर्वत्र चैवं पिण्डपितृयज्ञातिदेशस्थले असावि-
त्यस्य पुनरुल्लेखोद्भूतः । महायज्ञसाऽपि पिण्डदाने नामोल्लेखा-
नन्तरमसाविति लिखितम् । अर्थदाने त्वत्तत्त्वता सूत्रकारेण
‘नाम गृहीत्वा’—इत्यकरणत् असावित्यस्यैव नामोल्लेखतात्यर्थ-
कत्वाच्च तत्रासावित्यस्य पुनरुल्लेखः ।

अत्र च यद्यप्यन्वष्टव्यकर्मणि तत्रभवता गृह्यकारेण प्रत्येकं
तिलोदकदानमुक्तं, तथाप्यत्र प्रत्येकं न करणीयं किन्तु तन्त्रेणैव
करणीयम् । कुतः ?

“अर्थेऽन्नयोदके चैव पिण्डदानेऽवनेजने ।

तन्त्रस्य विनिवृत्तिः स्यात् स्वधावाचन एवच” ॥

इति ऋग्वेदोपपरिशिष्टे परिगणितव्यतिरेकेणान्यत्र तन्त्रावगतेः ।
तदस्मात् वैकृताद्विशेषोपदेशात् प्राकृतं प्रत्येकदानं निवर्त्तते ।
अतएव चातुर्मास्येषु साकमेधे तृतीये पर्वणि “अग्नयेऽनौकवते
प्रातरष्टाकपालोमरुद्रः सान्तपनेभ्योमध्यन्दिने चरुः मरुद्रो-
गृहमेधिभ्यः सर्वासां दुग्धे सायमोदनम्”—इति प्रातर्मध्यन्दिने
सायमित्यङ्गः कालेषु इष्टीनां समान्नानात्, यथा देवदत्तः प्रातरूपं
भक्षयति मध्यन्दिने विविधमन्नमश्नाति अपराह्णे मोदकान् भक्षयति
इत्येकस्मिन्नहनि इति गम्यते । तथाऽत्रापि गम्यते इत्येकस्मिन्न-
हनि इष्टीनामवगमात् सद्यस्कालता विज्ञतीनाममूषामिष्टीना-
मितिचोदकप्राप्तमानुमानिकं ब्रह्मकालत्वं बाध्यते—इति पञ्चमा-

ध्याये सिद्धान्तितम् । तथाचोक्तम् । “अपिवा क्रमकालसंयुक्ताः
सद्यः क्रियेत तत्र विधेरनुमानात् प्राक्ततधर्मलोपः स्यात्”—इति ।
तद्वदत्रापि स्यात् ॥०॥ १७ ॥०॥

अत्र गन्धपुष्पधूपदौपाच्छादनानां प्रदानम् ॥ १८ ॥

अत्रेत्यवसरानुवादकम् । तेन तिलोदकादिदानं कृत्वा,—इति
ज्ञापयति । एवं ह्यवसरानुवादोऽर्थवान् भवति । इतरथा अर्घ्य-
दानावसरस्य पाठादेव लाभेनानर्थक्यमस्यापद्येत । अथवा, अत्र
पार्ष्णश्राद्धे गन्धादीनां पञ्चानां प्रदानं न त्वन्वष्टक्यश्राद्धवत्
गन्धपुष्पधूपमात्राणामित्यर्थः । ‘अत्रेतिवचनादत्र गन्धादीनामेव
प्रदानं, तेन गोहिरण्यादीनां आह्वान्ते दक्षिणारूपेण प्रदानं
कार्यम्’,—इति गार्ग्यनारायणः । तथा च दक्षिणासुपक्रम्य
स्मरन्ति पौराणिकाः ।

“सौवर्णरोप्यपात्राणि मनोज्ञानि शुभानि च ।

हस्त्यश्वरथयानानि समृद्धानि गृहाणि च ॥

उपानत्पादुकां कृतचामव्यजनानि च ।

यज्ञेषु दक्षिणासुख्याइति संचिन्तयन् हृदि ।

दरिद्रोऽपि यथाशक्त्या दद्याद्विप्रेषु दक्षिणाम्” ॥

इति । अन्ये त्वाहुः,—

“यथोपदिष्टांस्तान् सर्वानलङ्कुर्याद्विभूषणैः ।

स्रग्दामभिः शिरोवेष्टैर्धूपवासोऽनुलेपनैः” ॥

इति देवलादिवचनात् अलङ्कारादिकमप्यत्रैव दातव्यम् । अत्रे-

त्यर्थाभावादवसरानुवादमात्रम्,—इति । देवलादिवचनानां तदुक्त-
प्रयोगविषयत्वात् प्रयोगान्तरविषयत्वं नास्ति । ये तु कश्चित्
प्रयोगमनारभ्यैवाघोताः, तेष्वेव परं पूर्वोक्तस्य प्रकारस्यावसरः ।
तदत्र भगवन्तोभूमिदेवाः प्रमाणम् ।

“चामरं तालवृन्तश्च श्वेतच्छत्रं च दर्पणम् ।

दत्त्वा पितृणामेतानि भूमिपालो भवेदिह” ॥

इति ।

“यः कञ्चुकं तथोष्णीषं पितृभ्यः प्रतिपादयेत् ।

ज्वरोद्भवानि दुःखानि स कदाचिन्न पश्यति ॥

स्त्रीणां श्राद्धे तु सिन्दूरं दद्युश्चण्डान्तिकानि च ।

निमन्त्रिताभ्यः स्त्रीभ्योये ते स्युः सौभाग्यसंयुताः” ॥

इति ।

“अलङ्काराः प्रदातव्यायथाशक्तिं हिरण्मयाः ।

केयूरहारकटकमुद्रिकाकुण्डलादयः ॥

स्त्रीश्राद्धेषु प्रदातव्या अलङ्काराश्च योषिताम् ।

मञ्जीरमेखलादामकर्णिकाकङ्कणादयः” ॥

इति ।

“आदर्शव्यजनं छत्रशयनासनपादुकाः ।

मनोघ्नाः पटवासाश्च सुगन्धाश्चूर्णमुष्टयः ॥

अङ्गारधानिकाः शीते योगपट्टाश्च यष्टयः ।

कटिसूत्राणि रौप्याणि मेखलाश्चैव कम्बलाः ॥

कर्पूरादेश्च भाण्डानि ताम्बूलायतनं तथा ।

भोजनाधारयन्त्राणि पतङ्गाहंस्तथैवच ॥

तथाञ्जनशलाकाश्च केशानाञ्च प्रसाधनम् ।

एतान् दद्यात्तु यः सम्यक् सोऽश्वमेधफलं लभेत्” ॥

इति चैवमादीनान्तु युक्तमस्मिन्नवसरे दानमिति । पितृणां दत्त्वे-
त्यभिधानाच्चैवं गम्यते । आच्छाद्यते अनेनेत्याच्छादनं वस्त्रम् ।
तदभावे यज्ञोपवीतं देयमित्युक्तं ब्रह्मवैवर्ते ।

“यज्ञोपवीतं दातव्यं वस्त्राभावे विजानता ।

पितृभ्योवस्त्रदानस्य फलं तेनाश्रुतेऽखिलम्” ॥

इति । पात्रे तु,—

“निष्क्रियोवा यथाशक्ति वस्त्राभावे प्रदीयते” ।

इति वस्त्रमूल्यमपि दातव्यम्—इत्युक्तम् । आदित्यपुराणे तु
यज्ञोपवीतदानस्यावश्यकत्वमुक्तम् । यथा ।

“पितृन् सत्कृत्य वासोभिर्दद्याद्यज्ञोपवीतकम् ।

यज्ञोपवीतदानेन विना आहन्तु निष्फलम्” ॥

इति । एतदयतिस्त्रीशूद्राश्चैष्वपि देयम्,—इति हेमाद्रिः ।
पुण्यादिविधिनिषेधाच्च स्मृत्यन्तरेभ्योयथासम्भवमवगन्तव्याः । ग्रन्थ-
गौरवमयादुपारम्यतेऽस्माभिः ।

तेषां खल्वेषां गन्धादीनां इन्द्रनिर्देशात्, लाघवात्,

“अर्घ्येऽन्नय्योदके चैव पिण्डदानेऽवनेजने ।

तन्मन्त्रं विनिवृत्तिः स्यात् स्त्रधावाचनएवच” ॥

इति च्छन्दोगपरिशिष्टे, अर्घ्यादिविशेषोपादानमहिम्ना तदितरत्र तन्नानुष्ठानाभ्यनुष्ठानाच्च तन्मेणैव प्रदानं करणीयम् । तदेवं द्रव्यतन्त्रतैवामीषां भवति, न पुनरुद्देश्यतन्त्रताऽपि । एतदनेनोक्तं भवति । पितरमुद्दिश्य गन्धादिपञ्चकं तन्मेणोत्सृष्टव्यम् । एवं पितामहम् । एवं प्रपितामहम् । मातामहपक्षेऽप्येवम्,—इति । कथं ज्ञायते ? शृणु यथा ज्ञायते । “उदकपूर्वं तिलोदकं ददाति पितुर्नाम गृहीत्वा असावेतत्ते तिलोदकं ये चात्र त्वामनु यांश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधेत्थप उपसृश्यैवमेवेतरयोः, तथा गन्धान्”—इति तावदन्वष्टक्यकर्मणि गृह्यकारेण सूत्रितम् । तदत्र, तिलोदकस्य प्रत्येकेन प्रदानं सूत्रयित्वा, ‘तथा गन्धान्’—इति सूत्रयन् गन्धादीनां मिलितानामपि, पित्रादिप्रत्येकोद्देशेनैव दानमतिदिशति । अन्वष्टक्यधर्माः पिण्डपिण्डयज्ञे, तद्वर्माद्यात्र प्रदिश्यन्ते,—इत्यवोचाम । अस्मादेव कारणात् सम्बोधनान्त-नाम्ना ये चात्र त्वाम्,—इति मन्त्रेण चामीषां गन्धादीनामुत्सर्गः कर्त्तव्यः,—इत्यवगच्छामः ।

तत्र ब्रूमः । अर्घ्योऽन्नयोदके चैव इति च्छन्दोगपरिशिष्टकृता परिगणितव्यतिरिक्तेषु तन्नाभ्यनुष्ठानात् द्रव्यतन्त्रतावदुद्देश्यतन्त्र-ताप्यमीषां भवति । सोऽयं विशेषोपदेशः चोदकप्राप्तं प्रत्येक-दानं बाधते । विस्तरेण चैतत् पूर्वमुपपादितमिति नात्र पुनरुच्यते । तस्मै मिलिता गन्धादयः पित्रादिमुद्दिश्य पूर्वोक्त-प्रकारेणोत्सृज्य ब्राह्मणेषु प्रतिपादयितव्याभवन्ति । प्रतिपादन-चामीषामेकैकशः करणीयं न मिलितानाम् । कुतः ?

“गन्धान् ब्राह्मणसात् कृत्वा पुष्पाण्युभवानि च ।

धूपच्चैवानुपूर्व्येण अग्नीं कुर्यादतः परम्” ॥

इत्यन्वष्टके कात्यायनेन तथोपदेशात् । हरिहरस्वेतहचनमात्र-
दर्शी ब्राह्मणोद्देशेन गन्धादीनामुत्सर्गमाह । तदसङ्गतम् ।
पश्चिमप्रतिपत्त्यभिप्रायकत्वादस्य । ‘तथा गन्धान्’—इति सूत्रयता
गृह्यकारेण खल्वमीषां पित्राद्युद्देशेन दानमनुशिष्टम् । अतएव,—

“निवेदितञ्च यत्नेन पुष्पमाख्यानुलेपनम् ।

तद्गुपितानथ स तान् ददृशे पुरतः स्थितान्” ॥

इति शिष्टदर्शनमुपपद्यते ।

इदमिदानीं सन्दिह्यते । किमेतद्गन्धादिपञ्चकमेव आदौ
पितृब्राह्मणाय प्रतिपाद्य, तथैव पितामहब्राह्मणाय प्रतिपादनी-
यम्,—इत्येवंक्रमेणामीषां प्रतिपत्तिः करणीया, आहोस्वित्
पित्रादिप्रत्येकब्राह्मणेभ्यएवादितोगन्धान् प्रतिपाद्य, तथैव पुष्पा-
दीनां प्रतिपादनं करणीयम् ?—इति । पित्रादिप्रत्येकब्राह्मणेभ्य-
एवादितो गन्धान् प्रतिपाद्य, तथैव पुष्पादीनां प्रतिपादनं कर्त्त-
व्यम्,—इति ब्रूमः । कस्मात् ? यस्मादानुपूर्व्येण इति वच-
नात् विनिगमनाविरहेण ब्राह्मणानामिव गन्धादिप्रतिपादन-
स्यापि भवति प्रतीतिः । भवति चेत्, कथमुत्सृज्यते । तस्मात्
सर्व्वेभ्यएव ब्राह्मणेभ्यश्चादौ गन्धान् प्रतिपाद्य, तथैव क्रमेण पुष्पा-
दयोऽपि प्रतिपादयितव्याः । प्रयोगवचनेन खल्वमीषां पदार्थानां
साहित्यमवगतम् । यथोक्तक्रमेण प्रतिपादने हि पदार्थानां सङ्घि-

कर्षविप्रकर्षौ तुल्यौ स्याताम् । अन्यथा तेषां सन्निकर्षविप्रकर्षयो-
र्वैषम्यं स्यात् । तच्चानिष्टम् । यथा हि वाजपेये समदशानां
प्राजापत्यानां पशूनां क्रमेण प्रोक्षणं कृत्वा, तेनैव क्रमेणान्येऽपि
चोदकप्राप्ताधर्माः कर्त्तव्याः आलम्बाद्य, न सर्वे प्रोक्षणादयएक-
स्मिन् पशौ अनुष्ठाय पुनरन्यस्मिन्ननुष्ठायतव्याः,— इति पञ्चमाध्याये
सिद्धान्तितम् । तद्वदत्रापि पित्रादिब्राह्मणेभ्यः क्रमेण गन्धान्
प्रतिपाद्य तेनैव क्रमेण पुष्पादीनामपि प्रतिपादनं करणीयम्, न
पुनः सर्वमेव गन्धपुष्पादिकमेकस्मै ब्राह्मणाय प्रतिपाद्य पुनरन्यस्मै
प्रतिपादयितव्यम्,— इति । नारायणोपाध्यायोऽप्याह,—“प्रथमं
गन्धं पित्रादित्रयब्राह्मणेभ्यः, पश्चात् पुष्पाणि,— इत्येवंक्रमेण
ब्राह्मणनिष्ठान् कृत्वा”— इति । तस्मात्,—‘एकस्य सकलं
गन्धादिकं प्रदायापरस्य देयम्’— इत्यसङ्गतम् वचनम् ।

प्रतिपादनञ्चामीषाममन्त्रकं करणीयम् । तत्र मन्त्रस्यानुप-
देशात् । तत्त्वकारस्त्वाह । ‘गन्धादीनां मिलितानां तन्त्रेणैवोत्सर्गः,
निवेदनस्तु प्रत्येकशः । तथा च शाळ्यायनः । “एष ते गन्धः, एतत्ते
पुष्पम्, एष ते धूपः, एष ते दीपः, एतत्त आच्छादनमिति”—
इति । तदसङ्गतम् । शाळ्यायनेन ह्ययमुत्सर्गप्रकारोगन्धादीना-
मुपदिष्टः । न निवेदनप्रकारः । प्रतिपत्तौ मन्त्रसंयोगस्थाना-
वश्यकत्वात् । ‘एष ते पिण्डः’— इत्यपि अनुपदं तस्य सूत्रण-
मस्ति । न हि पिण्डोऽप्युत्सृज्य प्रतिपाद्यते । तस्मात् पिण्डे
तावदुत्सर्गप्रकारोऽयमित्यविवादम् । तस्मात्तान्धाद्वन्धादीनामपि
तद्देवास्तु । अलं प्रतिपत्तौ मन्धान्वयवर्णनेन । तस्मात्, प्रत्येक-

ममीषासुखर्गः शाब्दायनस्यानुमतः । सोऽयं तदीयएव प्रयोगे निविशते न पुनरस्मदीयेऽपि । एतेन,—

“एतद्दः पुष्पमित्युक्ता पुष्पाणि च निवेदयेत्” ।

इति ब्रह्मपुराणादिवचनान्यपि व्याख्यातानि । भवदध्येतत् प्रति-
पादनमन्त्रं तत्तत्प्रयोगएव भविष्यति,—इत्यनुंदाहरणम् ।

अस्मिन्नवसरे भूमिशोधनमण्डलकरणभोजनपात्रस्थापनमि-
च्छन्ति । इतुशेषदानानन्तरं पात्रालम्बनोपदेशेन पूर्वं पात्र-
स्थापनस्यावगतेः । मण्डलमन्तरेण भोजने दोषश्रवणाच्च । एतत्
सर्वं स्मृत्यन्तरेभ्योयथासम्भवमवगन्तव्यम् ॥०॥

उडृत्य घृताक्तमन्नं पृच्छत्यग्नौ करिष्यामीति ॥ १६ ॥

ऋक्षुरक्षरार्थः । घृताक्तमिति कुर्वन् व्यञ्जनक्षारादेरनुज्ञां दर्श-
यति । घृताक्तमेवात्रमुडृत्य,—इत्यर्थः । तदेतदुपविधानार्थं पिण्ड-
पितृयज्ञप्रदेशप्राप्तोऽपि प्रश्नोऽनूच्यते ॥ १६ ॥

कुर्वित्यनुज्ञातः पिण्डपितृयज्ञवद्ब्रुत्वा ॥२०॥

ऋक्षुरक्षरार्थः । पिण्डपितृयज्ञप्रदेशप्राप्तस्यापि कुर्वित्यनुज्ञानस्य
पुनरुपादानम्,—“प्रत्याहुः क्रियतामित्यर्थकामं कुरुष्वेति पशु-
कामं कुर्विति पुत्रकामं”—इति च्छन्दोगापरसूत्रोक्ताधिकारि-
विशेषाननुज्ञानार्थम् । ‘पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः’—इति सिद्धे
पिण्डपितृयज्ञधर्मप्रदेशे, ‘पिण्डपितृयज्ञवद्ब्रुत्वा’—इति पुनर्वचनं
तन्मान्तरानुमतानां मन्त्रदैवतप्रकाराणां निरासार्थमादरार्थं वा ।

अनग्निमता खल्वत्र पितृब्राह्मणहस्ते होतव्यम् । तथाचान्वष्टक्य-
कर्मणि कात्यायनः ।

“पित्रे यः पङ्क्तिमूर्धन्यस्तस्य पाणवग्नमान् ।

हुत्वा मन्त्रवदन्येषां तूष्णीं पात्रेषु निःक्षिपेत्” ॥

इति । यः पङ्क्तिमूर्धन्यस्तस्य पाणौ मन्त्रवदुत्वा, अन्येषां पाणौ
तूष्णीं हुत्वा,—इत्यर्थः । ‘न चानुषङ्गे मानाभावादन्येषां पात्रेषु
तूष्णीं निःक्षिपेत् । एवञ्च, अन्येषामित्यभिधानात् तत्पात्रे हुत-
शेषं न देयमिति व्याख्यानं युक्तमिति वाच्यम् । मन्त्रवदित्यस्या-
नर्थकत्वापत्तेः । तत्पात्रे हुतशेषदानाभावस्यादृष्टार्थतापत्तेश्च ।
शास्त्रान्तरेऽपि सर्व्वेषां पाणौ होमोदृश्यते । किन्तु तत्र सर्व्वत्रैव
मन्त्रसम्बन्धः,—इति विशेषः । यथा शौनकः ।

“सर्व्वेषामुपविष्टानां विप्राणामथ पाणिषु ।

विभज्य जुहुयात् सर्व्वं सोमायेत्यादिमन्त्रतः” ॥

इति । तथा आश्वलायनः । “अभ्यनुज्ञायां पाणिष्वेव वा”—इति ।

यदा पुनर्ब्राह्मणांलाभात् कुशमयब्राह्मणे आहं क्रियते, तदा
तत्रैव आहवदग्नीकरणहोमोऽपि कर्त्तव्यः । ब्राह्मणकार्य्यं तस्य
विधानात् । अग्नौकरणहोमोहि गुणभावेण आहस्योपकरोति ।
तस्यापि विप्रपाणिः । मुख्यं कथं सगुणं स्यादिति खल्वसौ गुणेषु
प्रवर्त्तते । स यदि गुणस्य गुणं विनिपातयति, नास्य किञ्चिद्दीयते ।
अथ तु गुणस्य गुणमगुरुन्मानोमुख्यं विनिपातयति, स्वार्थोऽस्य
हीयते । न चैतदुचितम् । तन्मास्तरदृष्टं जलादिकमग्नेच्छन्त्यन्ये ।

इदमिदानीं सन्दिह्यते । किमयमग्नीकरणहोमः उपवीतिना प्राङ्मुखेन करणीयः, आहोस्वित् प्राचीनावीतिना दक्षिणा-
मुखेन ?—इति । उभयथा,—इत्याह । तथाचोभयथा दर्शनम् ।
“स उवास्याग्नीं वे आहुती जुहोति देवेभ्यः”—इति माध्यन्दिनीये
ब्राह्मणे । “प्राचीनावीती भूत्वा दक्षिणासीनः * * स उवास्य
वे आहुती जुहोति”—इति च श्रातपथीये ब्राह्मणे । सोऽयं
विकल्पः । आह । गृह्यकारविरोधस्तर्हि स्यात् । स खल्वग्नीकरण-
होममुपदिश्य, “अत ऊर्ध्वं प्राचीनावीतिना वाग्यतन कृत्यम्”—
इति सूत्रयज्ञग्नीकरणहोमे उपवीतित्वमभिप्रैति,—इति गम्यते ।
नायं दोषः । परतः प्राचीनावीतित्वोपदेशस्य पुरस्तादनियमा-
भिप्रायकतयैवोपपत्तेर्नित्यवदुपवीतित्वप्रापकत्वे प्रमाणाभावात् ।
तस्मादग्नीकरणहोमे प्राचीनावीतित्वोपवीतित्वयोर्विकल्पमभिप्रैति
गृह्यकारः—इत्यवगच्छामः । स खल्वयमस्यष्टः सूत्रकारस्याभि-
प्रायः परिशिष्टकारेण स्पष्टीकृतः । यथा ।

“अग्नीकरणहोमश्च कर्त्तव्यउपवीतिना ।

प्राङ्मुखेनैव देवेभ्योजुहोतीति श्रुतिश्रुतेः ॥

अपसव्येन वा कार्योदक्षिणाभिमुखेन च ।

निरूप्य हविरन्यस्माच्चन्यस्मै न हि ह्यते” ॥

इति । तथा चासदीये गृह्यसूत्रे । “तस्मिन्नेवाग्नी अपयत्यो-
दनचरुश्च मांसचरुश्च”—इति । “सर्वस्य त्वेवान्नस्यैतान् बलीन्
हरेत् पितॄस्य वा”—इति च । तदत्र पितॄस्य चरोरभिधा-
नान्निर्व्यापोपि पिबेभ्य एव न्नायते ।

अपरे पुनरेतदबुद्धा विभिन्नशाखिविषयाणां परस्परविरुद्धाना-
मुच्चावचवचनानां समन्वयं कर्तुमिच्छन्तोयेभ्यो यथाऽरोचिषत, ते
तथैव बहुप्रकारं प्राकल्पयिषन्त । तदुपेक्षणीयम् । प्रत्यादेशश्चा-
भीषामेकैकशोऽष्टह्यभाष्ये प्रदर्शितोऽस्माभिरित्युपारभ्यते ॥ २० ॥

हुतशेषं ब्राह्मणाय दत्त्वा ॥ २१ ॥

ऋजुरक्षवार्थः । ‘ब्राह्मणाय’—इत्युद्देश्यगतमेकत्वं ग्रहैकत्वमिव
न विवक्षितम् । एवञ्च, ब्राह्मणाय,—इति सामान्येनोपदेशात्
देवब्राह्मणायाप्येतत् देयम् । सोऽयं वैकृतोविशेषोपदेशः प्राकृतं
पात्रेषु दानं निवर्त्तयति । शरमयवर्हिरूपदेशश्च कुशमयं वर्हिः ।
कात्यायनः खल्वन्वष्टक्यकर्म्मणि हुतशेषस्य पात्रेषु दानमुपदिशति ।
चोदकश्चात्रैतत् प्रापयति । तच्च वचनेनोपरोद्धृत्यं भवति ।
“पिण्डपितृयज्ञवद्बुत्वा हुतशेषं पाणिषु दद्यात् पाणिमुखाः पितर-
इति श्रुतेः”—इति च च्छन्दोगापरसूत्रम् । रघुनन्दनस्त्वेतद-
जानानोऽत्रापि पात्रेषु हुतशेषदानमाह । समुच्चयरसिकोऽह्मसी
प्रयोगान्तरविशेषानपि प्रयोगान्तरे समुच्चिनोति । स खल्वयं
“हुतोच्छिष्टं ब्राह्मणेभ्यः प्रदाय”—इति यमवचनं लिखन्नपि कथं
पुनः पात्रेषु हुतशेषदानमाह,—इति न खल्वधिगच्छामि ।

तदिदं ब्राह्मणेभ्योदत्तं हुतशेषमन्नमर्थादुपकल्पितैरन्नैर्मिश्री-
कृत्य तैरुपयोक्तव्यमित्याहुः । श्लोकमप्युदाहरन्ति ।

“अन्नं पाणितले दत्तं पूर्व्वमश्रन्त्यबुद्धयः ।

पितरस्तेन दृष्यन्ति शेषाद्यं न लभन्ति ते ॥

यच्च पाणितले दत्तं यच्चान्नमुपकल्पितम् ।

एकौभावेन भोक्तव्यं पृथग्भावो न विद्यते” ॥

इति । अस्मिन्नवसरे, अन्नादिपरिवेशनं कर्त्तव्यमिति वक्ष्यामः ।

तद्विधिनिषेधाच्च यथासम्भवं स्मृत्यन्तरेभ्योऽवगन्तव्याः ॥ २१ ॥

पात्रमालभ्य जपेत्,—पृथिवी ते पात्रं द्यौः पिधानं
ब्राह्मणस्य मुखे अमृते अमृतं जुहोमि स्वाहेति ॥ २२ ॥

पात्रमित्येकवचनमविवक्षितम् । भोजनपात्राण्यालभ्य स्पृष्ट्वा पृथिवी
ते पात्रमित्यादि मन्त्रं जपेत् । स चायमालम्बोदक्षिणहस्तेन
कर्त्तव्यः । कुतः ? अङ्गानभिधानात् । यच्च,—

“दैवेऽनुत्तानपाणिभ्यामुत्तानाभ्याञ्च पैतृके” ।

इति यमवचनम् । तत् तदुक्तप्रयोगविषयमित्यसक्तदार्ढितम् ।

स खल्वयं पात्रालम्बोऽन्नं परिविश्य करणीयः । कथम-
सूत्रितमन्नपरिवेशनं क्रियते ? अर्थतोऽवगतेरित्याह । अनुपदं
खलवाचार्योऽन्नेऽङ्गुष्ठनिवेशनमशनञ्च ब्राह्मणानां सूत्रयिष्यति ।
तदेवं साक्षादसूत्रितमप्यर्थादवगतमन्नपरिवेशनं कर्त्तव्यं भवति ।
यदि कर्त्तव्यम्, विशेषाभावात् जपात् परतएव क्रियताम् ?
न,—इत्युच्यते । अन्नसंस्कारार्थोहि जपोन पात्रसंस्कारार्थः ।
अन्नेन हि संस्कृतेन नः प्रयोजनम् । तद्वि ब्राह्मणाउपयोच्यन्ति ।
संस्कृतमपि हि पात्रं गुणभावेनान्नस्यैवोपकरिष्यति । करिष्यति
चेत्, तस्यैवोपकारः कल्प्यताम् । अलं पात्रस्याप्युपकारान्तर-
कल्पनया । न हि जपेन दृष्टः कश्चिदुपकारः क्रियते,— इत्य-

वश्यमदृष्टं कल्पनीयम् । स चेदन्नस्योपकरोति, एकमेवादृष्टं कल्पयितव्यं भवति । अथ तु, पात्रस्योपकुर्वन्नस्योपकरोति,— इति कल्पाते, हे तावददृष्टे कल्पयितव्ये भवतः । न चैतत् न्याय्यम् । अपूर्वप्रयुक्ताः खल्वालम्बजपादयः पदार्थाः प्रधान-स्यैवाङ्गम् । तत्र, 'पात्रमालम्ब्य'—इति वचनात् आलम्बः पात्र-स्योपकारद्वारा प्रधानस्योपकरोतु । जपे तु नैतदस्ति । प्रमाणा-भावात् । मन्त्रो ह्यस्य अन्वार्थतां गमयति । 'पृथिवी ते पात्रम्'— इति ह्याह ! अन्नं हि ब्राह्मणस्य मुखे जुहोति, न पात्रम् । अन्नेऽपि तर्हि नायं मन्त्रार्थो घटते । न खल्वन्नस्य पात्रं पृथिवी, द्यौर्वा तस्य पिधानम्, ब्राह्मणस्य सुखं वा अमृतम्, न वा अन्न-ममृतं नाम । नैष दोषः । पञ्चाग्निविद्यादिवदुपपत्तेः । यथा हि पञ्चाग्निविद्यादिषु योषिदादिष्वग्न्यादिबुद्धिः, तथैवात्र पात्रादिषु पृथिव्यादिबुद्धिरभिप्रेयते । अन्ने चामृतबुद्धिः । संस्कारा-र्थम् । एवं खल्वेतदनुध्यातं सत् संस्कृतं भविष्यति । संस्कृतञ्च सत् ब्राह्मणानामुपयोगेन महते कल्याणायोपकल्पिष्यते,—इति । अमरणहेतुः खल्वन्नं शक्यममृतमिति वक्तुम् । तथाच ब्राह्मे पुराणे ।

“पृथिवी पात्रमित्यन्नममृतं चिन्तयेत् पठन्” ।

इत्यन्नेऽमृतचिन्तामुपदिशति । रघुनन्दनस्वेतदनालोच्य, परिवेश-नात् परतो जपे मन्त्रलिङ्गविरोधमाह । यज्ञापरमुक्तम्,—मन्त्रे अमृतमित्यनेन यज्ञशेषमात्रावगतेस्तत्रापानन्तरमेव पात्रालम्बो-जपश्च, ततः परिवेशनम्,—इति । तदप्यसङ्गतम् । मन्त्रलिङ्ग-

विरोधात् । कथम् ? हुतशेषस्यात्र ब्राह्मणाय दानेन पात्रे प्रक्षेपाभावात् पृथिवी ते पात्रमित्याद्यनुपपत्तेः । जुहोमि,— इत्यनुपपत्तेश्च । यद्धि पूर्वं ब्राह्मणाय दत्तं, कथमिदानीं तद्-
येत । अन्नं खल्विदानीं ह्येत । अमृतशब्दस्य यज्ञशेषवचनत्वे-
ऽपि तस्माद्वचनत्वे न प्रमाणम् । तस्मात् परिवेशनात् परतो-
जपेऽपि न कश्चिद्विरोधः । न खल्वपरिवेशितेऽन्ने तत्रामृतबुद्धि-
स्तत्पात्रादिषु वा पृथिव्यादिबुद्धिर्युक्ता । तस्मात् परिवेशनात् परं
पात्रालम्भोजपश्च कर्त्तव्यः ।

आह । परिवेशनात् परतः पात्रालम्भे, हुतशेषं दत्त्वा पात्र-
मालभ्य,— इति वचनं विक्रियते ? न । यस्मादेवमपि हुतशेष-
दानस्य पूर्वकालता न विरोक्ष्यते । तत्र हि ज्ञा स्मर्यते न
अनन्तर्यं । न हि 'भुक्ता गच्छति'—इत्युक्ते भोजनानन्तर्यं
गमने गम्यते, किन्तु भोजने गमनात् पूर्वकालता । न हि भुक्ता
अनाद्यस्यैव कश्चिद्वच्छति । असु हर्द्दालम्भस्य पात्रार्थत्वात्
पात्रालम्भात् परतः परिवेशनम्, ततो जपः ? तदपि नास्ति ।
कुतः ? यतः परिवेशनात् परमग्यालम्भे न तस्य पात्रार्थता
हीयते,—इत्यनैकान्तिकोद्देशः । अपिच । आलभ्य जपेत्,— इति
वचनात् आलम्भानन्तरं पात्रमत्यजन्नेव जपति,— इति गम्यते ।
तदपि कथम् ? इति चेत् । किमनेन प्रसक्तानुप्रसक्तेन ?
गम्यते तावदेवम् । गम्यते चेत्,— न युज्यते विना कारणमुत्सृष्टम् ।
आलम्भात् परतश्चेत् परिविश्रते, नूनमवगतिरियमुत्सृज्यते ।
तथाच, यथा 'उपविश्य भुङ्क्ते'—इत्युपवेशनं भोजनकालमनुवर्त्तते,

तथा 'आलभ्य जपेत्'—इत्यालभ्योऽपि जपकालमनुवर्त्तते । तस्मात्
परिवेशनात् परं पात्रालभ्यः, ततो जपः,—इति सिद्धम् । तन्ना-
न्तरकारा अप्येवं स्मरन्ति । यथा याज्ञवल्करः ।

“दत्त्वाऽन्नं पृथिवीपात्रमिति पात्राभिमन्त्रणम्” ।

इति । पात्राभिमन्त्रणं पात्रस्थानाभिमन्त्रणम् । तथाच ब्रह्म-
पुराणम् ।

“देवपूर्वं पित्रभ्योऽन्नमाज्ययुक्तं मधुप्लुतम् ।

मन्त्रितं पृथिवीत्येवं मधुवातेत्यृचं जगौ” ॥

इति मन्त्रितमन्नमित्यन्नस्य मन्त्रणमाह । तथा,

“सर्व्वेच्च प्रकृतं दत्त्वा पात्रमालभ्य संजपेत्” ।

इति ।

“इष्टमन्नं ततो दत्त्वा पात्रमालभ्य संजपेत्” ।

इति चैवमादि स्मरन्ति । दत्त्वेति पात्रसन्निधानात् पात्र दत्त्वेत्यर्थः ।
यद्यप्येतत् सर्व्वं तत्तत्प्रयोगविषयम्, तथापि न्यायागतस्यार्थ-
स्थोपोद्बलकं भवतीति तदुदाहरणार्थतयोपन्यस्तं परोक्तसमुच्चय-
वादिनां प्रत्यादेशार्थञ्च । यच्च मार्कण्डेयपुराणवचनम्,—

“हुतशेषं प्रदद्यात्तु भाजनेषु द्विजम्भनाम् ।

भाजनालम्भनं कृत्वा दत्त्वा चान्नं यथाविधि ।

यथासुखं जुषध्वं भोरिति वाच्यमनिष्टुरम्” ॥

इति । तन्नान्नस्य दानसुखर्गो न परिवेशनमिति समुच्चयवादिभिः
सन्तोष्यम् । अनुपदम्, 'यथासुखं जुषध्वम्'—इति वचनो-
पदेशाच्चैतदेवं प्रतिपत्तव्यम् । अन्नोत्सर्गात् परं हि तद्वचनं तैरि-

यति । परमार्थतत्त्वेतदपि वचनं तदुक्तप्रयोगविषयमित्यस्माकं
नास्त्यनुपपत्तिः । भाजनेषु हुतशेषप्रदानञ्चैतदुपोहलयति । न
च तत्र जपोऽप्यस्ति, अनुपदेशात् । समुच्चयवादिनाम्बियमनु-
पपत्तिरवर्जनीया स्यात् । ‘मन्त्रितं पृथिवीत्येवम्’—इत्यनन्यगते-
र्वचनात्,—इत्यास्तां विस्तरः । सोऽयं न्यायलभ्योऽर्थः,—इति
कृत्वा न खल्वत्रभवान् सूत्रकारः ‘परिवेशनमन्नस्य सूत्रयाञ्च-
कार,—इति श्लिष्यते ॥०॥ २२ ॥०॥

वैष्णव्यर्चा यजुषा वाऽङ्गुष्ठमन्त्रेऽवधाय ॥ २३ ॥

वैष्णवी ऋक्,—‘इदं विष्णुर्विचक्रमे’—इत्यादिका । यजुः,—
‘विष्णो ! हव्यं रक्षस्व’—इति केचित् । ‘कृष्ण ! कव्यमिदं
रक्षस्व मदीयम्’—इति केचित् । उभयत्रैव, देवे ‘हव्यम्’—
इति, पित्रे च ‘कव्यम्,—इति पठन्ति । तदत्र भगवन्तो भूमि-
देवाः प्रमाणम् । वाशब्दोविकल्पार्थः । अङ्गुष्ठमन्त्रेऽवधाय निधाय ।
इदञ्चाङ्गुष्ठनिवेशनमन्नसंस्कारार्थतया कुशमयं ब्राह्मणपक्षेऽपि कर-
णीयं भवति । स्मरन्ति च ।

“निरङ्गुष्ठञ्च यत् आद्यं वह्निर्जानु च यत् कृतम् ।

वह्निर्जानु च यद्भुक्तं सर्व्वं भवति चासुरम्” ॥

इति । अन्ने,—इति वचनाच्चात्र एवाङ्गुष्ठावधानं न जलादाविति
द्रष्टव्यम् । अस्मिन्नवसरेऽन्ने तिलविकारणं करणीयम् । कथं
ज्ञायते ?

“त्रीणि आह पवित्राणि दौहित्रः कुतपस्तिलाः” ।

इति ।

“प्राचीनावीतमुदकं तिलाः सव्याङ्गमेव च” ।

* * * * *

वस्त्रभानि प्रशस्तानिःसदैवैतानि पेटके” ।

इति च कश्चित् प्रयोगमनारभ्य सामान्यतः स्मरणात् । “यद्गृह्याय दद्यात्तद्विविधैरुपसिध्य” — इति च परिभाषितम् । ‘हविविध’ — इति तिलानामाख्या, — इति महायशाः । दैवे च यवविकरणं कर्त्तव्यम् । यः कश्चिदर्थः पित्रे तिलैः क्रियते, स हि दैवे यवैः करणीयोभवति । यवविकरणच्चेदं ‘यवोऽसि’ — इति मन्त्रेण स्यात् । कुतः ? मन्त्रविशेषस्यानुपदेशेन अर्घ्यपान्नीययवविकरण-मन्त्रस्यादर्त्तमुचितत्वात् । कथम् ? यवविकरणसामान्यात् । मन्त्रलिङ्गाच्च । तस्मात्, सूत्रानुपात्तत्वात् समन्वकयवविकरणं न, — इत्यसङ्गतं वचनम् । यवविकरणस्याप्येवमकरणापत्तेश्च । क्रियते च । तस्मात् मन्त्रोऽपि पूर्वोक्तयुक्त्या पठ्यताम् । पित्रे-इव दैवेऽपि समन्वकत्वस्योचितत्वात् । विहिताविहितत्वसन्देहे चाविहितकरणमेव न्याय्यम्, — इति भवानेवाह । पित्रे तिलविकरणञ्च ‘तिलोऽसि’ — इति मन्त्रेण स्यात् । कुतः ? मन्त्रलिङ्गात् । ‘पुक्तः स्वधया’ — इति ह्याह । ‘स्वधा’ — इति पितृणामन्नं ब्रूमः । ‘स्वधा वै पितृणामन्नम्’ — इति हि निगमो-भवति ।

मध्यमे देयम् । एवं हि मधुमन्त्रपाठो मधुजपश्च दृष्टार्थो-
भविष्यति ।

“यो दद्यादन्नमस्माकं तत् सर्वं मधुना सह” ।

इत्यपि पितृगीता गाथा भवति । परन्तु,

“अन्नता गोपशुचैव आन्ने मांसं तथा मधु ।

देवरेण सुतोत्पत्तिं कलौ पञ्च विवर्जयेत्” ॥

इति निगमस्मरणात् कलौ मधु न देयम् ।

अस्मिन्नवसरेऽन्नस्योत्सर्गः करणीयः । कथं ज्ञायते ? अन्न-
संस्कारो ह्यङ्गुष्ठनिधानान्तेन परिसमाप्यते । न च तावदेव नः
ज्ञातव्यता । अतोऽन्नमिदानीमुत्सृज्यम् । उत्सृष्टं खल्वन्नं
ब्राह्मणैरुपयुक्तं महते कल्याणाय कल्पस्यति,—इति । अनर्थ-
कस्तर्ह्युत्सर्गः, ननु ब्राह्मणानामुपयोगेनैव ज्ञातार्थता नः सम्पत्स्यते ।
वाङ्मतेवं सम्पत्स्यते ज्ञातार्थता । तथापि, तत्रभवन्तो ब्राह्मणाः
कथमनुत्सृष्टं परस्मान्नमुपयोष्यन्ति । तस्मात्तदर्थमन्नस्योत्सर्गः ।

“अन्नासमन्वितैर्दत्तं पितॄणां नामगोत्रतः ।

यदाहारास्तु ते जातास्तदाहारत्वमेति तत्” ॥

इति च स्मरन्ति । अनुपदमापोशनार्थानामपां प्रदानस्य सूत्रणा-
श्चास्मिन्नेव क्रमे तत्करणमवगच्छामः । उत्सर्गस्य ह्युत्तरे
खल्विदानीमुपयोगी ब्राह्मणानामापततीत्यनुपदमापोशनार्थानां--
मपां प्रदानमुपपन्नतरं भवति । दत्ते खल्वन्ने पूर्वं पाणिषु दत्तं
हुतशेषमन्ने निःक्षिप्यापोशनं कृत्वा ब्राह्मणाश्च सुपयोष्यन्ति,—
इति । कात्यायनोऽप्यस्मिन्नवसरेऽन्नोत्सर्गमुपदिशति । तथाच

कात्यायनसूत्रम् । “वैष्णव्यर्चा यजुषा वाऽङ्गुष्ठमन्त्रेऽवगाह्यापहृता इति तिलान् विकीर्योष्णं स्विष्टमन्नं दद्यात्”— इति । तथा ऋग्वेदोऽगो-
परसूत्रम् । “अङ्गुष्ठमन्त्रेऽवधायासावेतत्तेऽन्नमिति, सक्तसक्तदपः
प्रक्षिप्य”—इति । सोऽयं न्यायागतोऽर्थ इति कृत्वा न खल्वन्न-
भवान् सूत्रकारोऽक्षरमन्त्रस्य सूत्रयाज्ञकारः,—इति स्मियते ।
रघुनन्दनस्तु,—“वैष्णव्यर्चा यजुषा वाऽङ्गुष्ठमन्त्रे निधायापहृतेति
तिलान् विकीर्योष्णमन्नं दद्यात्”—इति सूत्रं पठति । क्वचिद्वैडीये
सूत्रग्रन्थेऽप्येवमेव सूत्रपाठो दृश्यते । तदा व्यक्तमस्मिन्नवसरेऽन्नस्यो-
त्सर्गः,—इति । परन्तु पाश्चात्यसूत्रग्रन्थेष्वदर्शनात् भाष्यकृता
महायज्ञसाऽपठितत्वाच्च तच्च नात्यन्तमाख्येयमन्यथैतदस्माभिर्वि-
वक्ष्यापितम् । रघुनन्दनोक्तसूत्रपाठस्य प्रामाणिकत्वे तु तदुक्ता-
पहृता इति मन्त्रेणैव तिलविकरणमिति द्रष्टव्यम् ।

स खल्वयमन्नस्योत्सर्गः संबोधनपदेनामन्युः स्वधापदेन करणीयः ।
कथं ज्ञायते ? ‘असावेतत्तेऽन्नम्’—इति दर्शनात् । ‘गोचं स्वरा-
न्तम्’—इति, ‘स्वधाकारः पितृणाम्’—इति चैवमादिवचनात् । ये
चात्र त्वाम्,—इति मन्त्रस्यात्रोपदेशाभावाच्च । अर्घ्यादिविशेषेषु
तन्त्रतानिषेधेन च पित्रादीनां त्रयाणां युगपदेव करणीयो भवति ।
तत्र, ‘विस्त्रेदेवाद्दमन्नं यद्दत्तं यच्च दास्यामि तत्तृप्तिपर्यन्तं तत्सर्वं
ते स्वाहा’—इत्यादिकं त्यागवाक्यं महायज्ञसा लिखितम् । ‘द्दमन्नं
परिविष्टं परिवेक्ष्यमाणश्चाढ्यतेः’—इति विज्ञानेश्वरोऽप्याह । नैतत्
न्याय्यम् । ‘असावेतत्ते’—इति सर्व्वथास्मच्छास्त्रे त्यागप्रकार-
सूत्राणादपि तावन्मात्रस्यैव वक्तुमुचितत्वात् । दास्यमानान्यपि

ह्यन्नानि बुद्ध्या सन्निकष्येतच्छब्देन निर्देष्टुं शक्यन्ते । कथं भविष्य-
दन्नमिदानीं त्यक्तुं शक्यते ? शक्यते,—इति पश्यामः । न हि
दानमिदं येन 'तर्ज्जदानमफलम्'—इति वचनं विरुध्येत ।
यागोऽयमिति ह्यवोचाम । यागे च भविष्यन्तीनामपि समिधां
त्यागोदृश्यते । अपिच । भवदेवान्नमिह त्यज्यते, प्रतिपत्तिरेव
परं भविष्यन्ती,—इत्यदोषः ॥ २३ ॥

सकृत् सकृदपोदत्त्वा ॥ २४ ॥

ब्राह्मणानां हस्तेषु दैवादिक्रमेण सकृत् सकृदुदकं दत्त्वा । इदञ्चो-
दकदानं भोजनात् पूर्वमापोशनार्थम् । कथं ज्ञायते ? 'अश्रत्सु'—
इति वक्ष्यमाणसूत्रेणाशनममीषां तावद्भक्ष्यते । अशनञ्चापोशनं
कृत्वेव शिष्टाः कुर्वन्ति,—इति ।

“दत्त्वाऽऽपोशनमासीनः सावित्रीं त्रिजपेदथ ।

मधुवाता इति तृचं मध्वित्यन्तेन भोजयेत्” ॥

इति च स्मृत्यन्तरम् । तदिदमुदकदानं संबोधनविभक्त्या गोत्रादि-
कमुल्लिख्य स्वधाकारेण करणीयम् । कुतः ? 'गोचं खरान्तम्'—
इति वचनात् । 'स्वधाकारः पितृणाम्'—इति वचनाच्च । ब्राह्म-
णाश्च, 'अमृतस्योपस्तरणमसि स्वाहा'—इति मन्त्रेणापोशनं
कुर्युः ॥ २४ ॥

मधुवाता इति तृचं जपित्वा मधु च त्रिजम्भाऽश्रत्सु
जपेत् ॥ २५ ॥

तत्रम्,—इति, “ऋचि त्रेकत्तरपदादिलोपश्च च्छन्दसि”—इति

सिद्धं भवति ! 'छन्दोवत् सूत्राणि कवयः कुर्वन्ति'—इति ह्यभि-
युक्तानां समयः । तथाच, मधुवाता—इति ऋक्त्रयं जपित्वा,
मधु—इति च वारत्रयं जप्त्वा, अश्वत्सु ब्राह्मणेषु वक्ष्यमाणं जपेत् ।
अश्वत्सु,—इति वचनादग्रनसमकालत्वं जपस्य । सोऽयं मधुमन्त्र-
जपोगायत्रीजपादनन्तरं करणीयः । कथं ज्ञायते ?

“मधु मध्विति यस्तत्र त्रिर्जपोऽग्नितुमिच्छताम् ।

गायत्र्यनन्तरं, सोऽत्र मधुमन्त्रविवर्जितः” ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टवचनेनात्र तथा प्रतीतेः । ‘गायत्रीं मधु-
वाताञ्च जपित्वा’—इति गौडीयपाठे व्यक्तएवायमर्थः ॥ २५ ॥

अश्वत्सु जपेत्,—इत्युक्तम् । किं जपेत् ? उच्यते,—

व्याहृतिपूर्वासावित्रीं तस्याच्चैव गायत्रं पित्राञ्च
संहितां माधुच्छन्दसीञ्च ॥ २६ ॥

जपेत् । व्याहृतयोभूराद्यास्तिस्रः । ताः पूर्वाः यस्याः, तां
सावित्रीम् । ॐकारोऽपि व्याहृतीनां पूर्वं प्रयोक्तव्यः । कस्मात् ?
अस्माकं सन्ध्याकर्म्मणि तथैव सावित्रीजपोपदेशात् । अत्रापि जप-
तिचोदनासाम्यात् । तथाच कात्यायनः ।

“प्रणवोभूर्भुवः स्वस्र सावित्री च तृतीयिका” ।

इति । “पूर्वजिकं जपन्”—इति च । ‘व्याहृतिपूर्वां सावित्रीं
सप्रणवाम्’—इति गौडीयपाठे व्यक्तएवायमर्थः । रघुनन्दनसु
छन्दोगोऽपि,—

“प्रणवं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवः स्वस्ततः परम् ।

गायत्री प्रणवश्चान्ते जपएवमुदाहृतः” ॥

इति योगियान्नवल्कावचनादन्तेऽपि प्रणवमाह । तदनादरणीयम् ।
‘पूर्व्वत्रिकम्’—इति वचनविरोधात् । अन्ते प्रणवकरणे च चतु-
ष्कापत्तिः । न च, ‘प्रणवत्वेन द्वयोरैक्यादविरुद्धम्,’—इति तदुक्त-
समाधानं युक्तमिति वाच्यम् । अस्माच्छास्त्रे आदितः प्रणवस्यैव
पूर्व्वमुक्तत्वात् ‘पूर्व्वत्रिकम्’—इत्येतावन्मात्रोक्तेश्चान्ते प्रणवकल्प-
नाया असम्भवात् । तावतापि व्यक्तिचतुष्कस्यापरिहार्यत्वाच्च ।
योगियान्नवल्कासु तैत्तिरीयइति तद्वचनमवष्टभ्य स्वशास्त्रस्या-
न्यथावर्णनमयुक्तम् ।

‘तस्याच्चैव’ सावित्र्यां ऋच्यत्पन्नं यत् ‘गायत्र’ नाम साम ।
गायत्रस्य सान्नः ऋगन्तरेऽपि, गीयमानत्वात् ‘तस्याच्चैव’—
इत्युक्तम् । तदिदं गायत्रं साम देवतब्राह्मणे गानयन्वारभ्य च
गीयते ।

“यद्वाउ विश्वपतिः”—इति, “सनादन्ने”—इति, “अक्षन्मीम-
दन्त हि”—इति, “अभिन्निष्ठम्”—इति, “अक्रांससुद्रः”—इति,
“कनिक्कन्ति”—इति चैतासु ऋक्षु गीयमानानि सामानि पितॄणां
नाम संहिता भण्यन्ते । तथाच सामविधाने ब्राह्मणे । “यद्वाउ
विश्वपतिः सनादन्नेऽक्षन्मीमदन्तश्चाभिन्निष्ठमक्रांससुद्रः कनि-
क्कन्तीति हे एषा पितॄणां नाम संहिता, एतां प्रयुज्जन् पितॄन्
प्रीणाति”—इति । सर्वाणि चैतानि सामानि गीयमाने पठ्यन्ते ।
ऋचश्चेताः सर्वाएव च्छन्दस्यार्चिके ।

“इदं ह्यन्नोजसासुतम्”—इत्यस्यासृच्युत्पन्ने हे सामनी,
 “त्वाविदाह्योनरोपीष्यन्”—इत्यस्यां ऋच्युत्पन्नमेकं साम, “स
 पूर्व्योमहोनात्”—इत्यस्यां ऋच्युत्पन्नमेकं साम, “पुरां भिन्दुर्युवा-
 कविः”—इत्यस्यासृच्युत्पन्नमेकं साम, “उपप्रक्षे मधुमति
 क्षियन्तः”—इत्यस्यासृच्युत्पन्नमेकं साम, “पवस्व सोम मधुमां
 ऋतावा”—इत्यस्यासृच्युत्पन्नमेकं साम, “सुरूपकन्तुम्”—इत्यस्या-
 सृच्युत्पन्नमेकं साम । तानि खल्वेतानि सामानि ‘माधुच्छन्दसी’
 संहितेत्युच्यन्ते । यथा सामविधाने ब्राह्मणे । “इदं ह्यन्नोज-
 सेति प्रथमोत्तमे, त्वाविदाह्योनरः, स पूर्व्योमहोनां, पुरां भिन्दु-
 र्युवाकविरूपप्रक्षे मधुमति क्षियन्तः, पवस्व सोम मधुमां ऋतावा,
 सुरूपकन्तुम्,—राहसं माधुच्छन्दसमेषा माधुच्छन्दसी नाम
 संहिता”—इति । सामानि चैतानि गेयगान एव प्रायोगी-
 यन्ते । एकमारण्यकेऽपि । ऋचश्च सर्वाएव च्छन्दस्यार्चिके
 समाम्नायन्ते ।

तदेतत् सर्वं स्वशास्त्रोक्तं जपित्वा स्मृतिपुराणादिषु सामा-
 न्यतः आश्रयतया विहितान्यपि इच्छया पठितव्यानि । रघु-
 नन्दनस्तु, ‘तस्याश्चैव गायत्रम्’—इत्यादि सूत्रप्रतीकमलिखन्
 स्वशास्त्रोक्तान्यपि जप्यानि सामान्यनुपदिश्य स्मृतिपुराणादिविहि-
 तेषु आब्यष्येव यथारुचि कतिचिन्निलेख । सेयं पितरमुपिच्छ
 श्वशुरे गाढा भक्तिः ।

इदमिदानीं सन्दिह्यते । किमयं जपः उपवीतिना प्राप्नुयेन
 करणीयः, आहोस्वित् प्राचीनावीतिना दक्षिणां मुखेन ? इति ।

कुतः पुनरयं संशयः ? यतोऽजपोऽयं पितृदत्तस्याक्षयत्वाय,
आत्मनश्चाभ्युदयाय भवति,—इति वक्ष्यति । ततः संशयः ।
उच्यते । प्राचीनावीतिना दक्षिणामुखेन,— इति ब्रूमः । कस्मात् ?
यस्मात् प्राधान्येन पितृदत्तस्याक्षयत्वफलकोऽयं जपः पितृमेव
कर्त्तुं । प्रकरणाच्च । तत्र खल्वस्माकं प्राचीनावीतित्वमेव प्राप्तम् ।
पिण्डपितृयज्ञे च योजपः,—‘नमोऽवः पितरोजीवाय’—इत्येव-
मादिः, सोऽयं नियमतः प्राचीनावीतिनैव क्रियते । “अतर्जुं
प्राचीनावीतिना वाग्यतेन कृत्यम्”—इति गृह्यकारसूत्रणात् ।
तच्चेहापि चोदकः प्रापयति । तत् पुनर्जमदग्निवचनम्,—

“अपसव्येन कर्त्तव्यं सर्वं आहं यथाविधि ।

सूक्तस्तोत्रजपं मुक्ता विप्राणाञ्च विसर्जनम्” ॥

इति । तदपि नैतद्विषयम् । सूक्तस्तोत्रजपविषयत्वात्तस्य । न
खल्वत्र सूक्तजपः विहितः । किन्तु साम्नामेव । अस्मद्गृह्य-
सूत्रोपरोधस्यैवं स्यात् । तच्चान्याथ्यम् । . तस्मात् यथोक्तमे-
वासु ॥ २६ ॥

जपफलमाह,—

स्वर्गे लोके महीयते दत्तञ्चास्याक्षयं भवति ॥ २७ ॥

तान्येतानि जपन् स्वयमपि स्वर्गे लोके महीयते । जपतश्चास्य
पितृभ्योदत्तमन्त्रादिकमक्षयं भवति । अस्येति संबन्धलक्षणा
षष्ठी ॥ २७ ॥

तस्मिं ज्ञात्वाऽन्नं प्रकीर्य्य ये अग्निदग्धाजीवा येप्य-
दग्धाः कुले मम भूमौ दत्तेन तप्यन्तु तप्तायान्तु परां
गतिमिति ॥ २८ ॥

ब्राह्मणानां तस्मिन्मवधार्य्य प्रकृतं किञ्चिदन्नं 'ये अग्निदग्धाः'—
इति मन्त्रेण प्रकीर्य्य, न 'सर्व्वमेव भुक्तावशिष्टमन्नम् । कथं
ज्ञायते ? पिण्डदानस्याप्यनेनैवाग्नेन वक्ष्यमाणत्वात् । 'ये अग्नि-
दग्धाजीवाः'—इत्यत्र, 'अग्निदग्धाश्च ये जीवाः'—इति केचित्
पठन्ति ।

कथं पुनरिदानीं तस्मिन्ज्ञातुं शक्या, परतोहि तस्मिन्प्रश्नं सूत्रयि-
ष्यति ? उच्यते । यदा दीयमानमन्नं नेच्छन्ति, बहु चान्नं पात्रे
विद्यते, भवति तदा विज्ञानम्—इमे तप्ताः,— इति । तस्मि-
न्प्रश्नस्तर्ह्यनर्थकोभवति ? किं क्रियतां यस्मार्थोनास्ति । अन-
र्थकोऽप्रवृत्तिरिति चेत् । भवेदेतदेवं यदि वचनमत्रार्थे न स्यात् ।
“किमिव हि वचनं न कुर्यात् नास्ति वचनस्यातिभारः”—इति
खल्वाहुः शास्त्रतात्पर्य्यविदः । अपि च । न तदेवानर्थकं यस्य
दृष्टोऽर्थोनास्ति । अदृष्टमपि ह्यर्थोभवति । तस्मात् तदेव तस्मि-
न्प्रश्नस्यार्थोभविष्यति ।

तदिदमन्नं भूमावेवास्माकं प्रकरितव्यं भवति, न कुशोपरि ।
कुतः ? 'भूमौ दत्तेन'—इति मन्त्रलिङ्गात् ।

“दीयमानं न गृह्णन्ति अन्नञ्च बहु विद्यते ।

ज्ञात्वा तस्मिं ततोदेयोदभेषु विकिरञ्च यः” ॥

इति ब्रह्मस्यतिवचनं तदुक्तप्रयोगविषयम् । एवं मत्स्यपुराणाद्युक्तं
‘येषां न माता’—इत्यादि मन्त्रान्तरमपि तत्तद्व्ययोगविषयमेव ।

तिला अग्नये मिश्रयितव्याः । पित्रे कर्माणि सर्वत्रैव तिला-
नामभ्यर्चितत्वात् । तथाचाभ्युदयिके छन्दोगपरिशिष्टम् ।

“यस्तत्र प्रकरोऽन्नस्य तिलवत्, यववत्तथा ।

उच्छिष्टसन्निधौ सोऽन्नं दृष्टेऽनु विपरीतकः” ॥

इति । अस्माच्च वचनादुच्छिष्टसन्निधावयमन्नप्रकरः स्यात् ।
“सतिलमन्नं विकीर्य”—इति तत्त्वकारपाठे सूत्रोपात्त एवायमर्थो-
भवति ।

सोऽयमन्नप्रकरः प्राधान्यात् पित्रा एव सूचितः । स खल्वयं
दैवेऽपि करणीयः । कुतः ? “दैवपूर्वं आहं कुर्वीत”—इति
वचनात् । पिण्डोऽपि तर्हि दैवे दीयताम् ? न दास्यते । किं
कारणम् ? उत्तरत्रैव तत् वक्ष्यामः । स चायं ‘ये अग्निदग्धा-
जीवाः’—इति मन्त्रोल्लिङ्गात् पित्रा एवान्नप्रकरे विनिश्चय्यते ।
दैवे मन्त्रसु,—

“असोमपाश ये देवायन्नभागविवर्जिताः ।

तेषामन्नं प्रदास्यामि विकिरं वैश्वदेविकम्” ॥

इति गोभिलपरिशिष्टोक्तोपाह्वः । गोभिलस्यैतदिति हेमाद्रि-
प्रभृतयः । मातामहपक्षे तु पृथग्विकिरोन देयः । मन्त्रलिङ्ग-
विरोधात् । पिण्डदारेण पिण्डकुलस्येव मातृदारेण मातामह-
कुलस्यापि तत्कुलत्वाद्वा ॥ २८ ॥

सकृत् सकृदपोदत्त्वा पुनर्मधुवातां मधु च
त्रिर्जप्त्वा तप्ताः स्थिति पृच्छति ॥ २६ ॥

‘सकृत् सकृत्’—इति वीक्षया सर्वेषां ब्राह्मणानां हस्तेषु जलदानं दर्शयति । सर्वेषां ब्राह्मणानां हस्तेषु अपः उदकं दत्त्वा । उदक-
दानं चेदं प्रत्यापोशनार्थम्;—पूर्ववत् सम्बोधनविभक्त्या गोत्रा-
दिकमुक्तिस्थ स्वधापदेन करणीयम् । ब्राह्मणाश्च,—‘अमृतस्यापि-
धानमसि स्वाहा’—इति मन्त्रेण तदुदकं पिबेयुः ।

तदेवमपोदत्त्वा ‘मधुवातां’ मधुवाताइति वृचं ‘मधु च’
त्रिविचयं जप्त्वा, तप्ताः स्थ,—इति पृच्छति । कथं पुनरत्र वृच-
लाभः ? “तच्च सूक्तानामादियहणेन विधिरनादेशे”—इति
लाव्यायनसूत्रात् । तदीयश्च विधिर्गृह्येऽपि अहीतव्यो भवति ।
तदुक्तमग्निस्वामिना,—“तत्रापि (गृह्येऽपि) एष एव विधिः कृत्स्न-
मन्त्रप्रयोगश्च”—इति । पुनःशब्दाश्च । यथा हि पूर्वं मधु-
वाताजपस्तथेदानीमपि,—इत्येतत् पुनःशब्दस्य सामर्थ्यम् । पूर्वञ्च
न केवलस्य मधुवाता इत्यस्य जपः, अपितु वृचस्यैव । तस्मा-
दिदानीमपि वृचस्यैव जपः,—इति सिध्यति । अजपश्च
गायत्र्याः । विहितं केषाञ्चिदिदानीमपि गायत्रीजपः । सोऽय-
मस्माकं नास्ति,—इति प्रापयितुं ‘पुनर्मधुवातां मधु च
त्रिर्जप्त्वा’—इत्याह । अनयोरेव पुनर्जपो न गायत्र्या अपि,—
इत्यर्थः ।

सोऽयमिदानीं तस्मिन्प्रश्नोऽदृष्टार्थो न तत्त्ववगमार्थः । पूर्वं

खल्वियमवगता । स खल्वयमदृष्टार्थ इति कुशमयब्राह्मणपक्षेऽपि
करणीयो भवति । रघुनन्दनस्वेतदनालोच्य,—‘कुशमयब्राह्मणपक्षे
दृष्टिप्रश्नोनाख्ययोग्यत्वात्’—इत्याह । ‘दृष्टिस्तावत् सर्वसाधारणी
सा सर्वान् प्रति प्रष्टव्या’—इति ब्रुवाणोमहायशाश्रयदृष्टार्थता-
मस्य न वेद ॥ २८ ॥

तस्माः स्म इत्युक्ते शेषमन्नमनुज्ञाप्य ॥ ३० ॥

ऋजुरक्षरार्थः । कथं पुनरिदमनुज्ञापनं भवति, तदेव परं वक्तु-
मवशिष्यते । तत्र, ‘अन्नशेषैः किं क्रियताम्’—इति प्रष्टव्यम् ।
‘इष्टैः सहोपभुज्यताम्’—इति चानुज्ञातव्यम् । कस्मात् ?
स्वशाखाभेदे पठितत्वात् । तथाच च्छन्दोगापरसूत्रम् । “शेष-
मन्नमनुज्ञाप्यान्नशेषैः किं क्रियतामिष्टैः सहोपभुज्यतामिति”—
इति । वचनान्तराणि त्वस्मन्नयोगव्यतिरिक्तविषयाणि ॥ ३० ॥

पितरोऽष्टादयस्त्रेष्टाभवन्ति,—इति प्राधान्यात् पितृणां सुप-
भोगं तावदाह,—

सर्वमन्नमेकत्रोद्धृत्योच्छिष्टसमीपे दर्भेषु त्रींस्त्रीन्
पिण्डानवनेनिज्य दद्यात् ॥ ३१ ॥

सर्वमनुज्ञापितं शेषमन्नं एकत्रैकस्मिन् पात्रे उद्धृत्य । ‘एकतः’—
इति पाठेऽपि स एवार्थः । उच्छिष्टसमीपे दर्भेषु त्रींस्त्रीन् पिण्डान्
दद्यात् । किं ज्ञात्वा ? अवनेनिज्य । अवनेजनं ज्ञात्वा । अत्र,
“दर्भेषु”—इत्यनन्तरम्, “मधुमध्वित्यन्नमीमदन्तेति जपित्वा”—

इत्यधिकः पाठः क्वचिद्गीडपुस्तके दृश्यते । नैवं पाश्चात्यपुस्तके पठ्यते । महायशसाऽप्येवं न पठितम् । रघुनन्दनोऽपि, “मधुवाता इति ऋक्त्रयं मधु मधु च जपित्वा पितुर्नाम गृहीत्वा गृह्योक्तविधिना पिण्डं दद्यात्”—इत्येतावन्मात्रमाह ।

सर्वमिति द्रव्याभिप्रायेण वचनं न निरवशेषार्थम् । कथं ज्ञायते ? “यो वा तेषां ब्राह्मणानामुच्छिष्टभाक् स्यात्”— इत्यन्वष्टक्यकर्म्मणि गृह्यकारेण शेषभोजनस्याप्युपदेशात् । न खल्वबाधेन सम्भवति शास्त्रार्थे, वचनम्—इति कृत्वा सामान्य-स्यापि शास्त्रस्य बाधः कल्पयितुमुचितः,—इति हि चमसिनां शेषभक्षाधिकरणे निर्णीतम् । पिण्डाद्यास्माकं विश्वप्रमाणा- भवन्ति । न चैतत् शेषान्नानां प्रभूततमत्वे, निरवशेषेण शेषान्नेन पिण्डदानमित्यस्यां वर्णनायामुपपद्यते । ‘इष्टैः सहोपभुज्यताम्’— इत्यनुज्ञानाच्चैतदेवं प्रतिपत्तव्यम् । तस्मात्,—यत् किञ्चिदन्न- व्यञ्जनादिकमवशिष्टं तस्मात् सर्वस्मादेव किञ्चित् किञ्चिद्गृहीत्वा एकस्मिन् पात्रे कृत्वा, तेन पिण्डदानं कर्त्तव्यम्,— इति सिद्धम् । तथाचान्वष्टक्यकर्म्मणि कात्यायनः ।

“यावदर्थमुपादाय हविषोऽर्भकमर्भकम् ।

चरुणा सह सनीय पिण्डान् दातुमुपक्रमेत्” ॥

इति । तस्मात्,—अवशिष्टं तिलादिकमपि पिण्डार्थं ग्रहीतव्यं भवति । ‘दर्भेषु’—इति वैकृतोविशेषोपदेशस्योदकप्राप्तां प्राकृतीं कर्षून् निवर्त्तयति । अन्यत्तु सर्वं प्राकृतमिहापि प्रवर्त्तते । ‘दर्भेषु’—इति वचनात् दर्वीनिहस्तिरित्यसङ्गतैषा कल्पना ।

आधाराः खल्विमे दर्भाः प्राकृतमाधारान्तरमेव निवर्त्तयन्ति, न करणभूतामतिदेशागतां दर्ब्धीमपि । तस्मादन्वष्टक्यवदत्रापि कर्मणि चोदकप्राप्तया दर्ब्धेऽपि पिण्डादातव्याः ।

त्रींस्त्रीन्—इति वीष्मा मातामहपक्षापेक्षया । तेन, “देव-
पूर्वं आहं कुर्वीति”—इति वचनात् दैवेऽपि पिण्डदानं
स्यादासनादिवत्—इति पर्यनुयोगोऽपि निरस्तः । “मातामहा-
नाश्चैवम्”—इति वचने सत्यपि यदयं सूत्रकारस्त्रींस्त्रीनिति
वीष्मामभिधत्ते, तद्वोधयति षडेवात्र पिण्डाभवन्ति, न पुनर्दैवेऽपि
पिण्डोदातव्यः—इति । तथाच ऋन्दोगपरिशिष्टम् ।

“कर्षूसमन्वितं सुज्ञा तथाऽऽद्यं आहपोङ्गम् ।

प्रत्याब्दिकञ्च शेषेषु पिण्डाः स्युः षडिति स्थितिः” ॥

इति । दैवेऽपि चेत् पिण्डोदीयते, सत्तेव पिण्डाः स्युः । विकिरसु
न पिण्डः, येन संख्यावचनमिदमुपसह्यत ।

अत्र च, चोदकबलात् प्राप्तं रेखोज्जेखनं कृत्वा, तत्र दर्भा-
नास्तीर्य, चोदकप्राप्तं पितृणामावाहनं कृत्वा, अग्नेजेन कर्त्त-
व्यम् । अथेदानीमन्नमुद्धृत्य, अन्वष्टक्योक्तरीत्या पिण्डदानं करणीय-
मित्ययं कर्मक्रमः । ‘उद्धृत्य’—इति ‘अग्नेनिव्य’—इति च
इयमेव पिण्डान् दद्यादित्यनेनान्वेति । “अव्यक्तं प्रधानगामि”—
इति वचनात् । न त्वनयोरपि परस्परमस्यभिसंबन्धः । कस्मात् ?
इयोरपि पिण्डदानार्थतया समत्वात् । प्रमाणाभावाच्च । तस्मादु-
द्वरणावनेजनयोः पिण्डदानपूर्वकालतामात्रमत्रोच्यते, न पुन-
रस्योरपि पूर्वोपरीभावः । अतः कथं प्राकृतमनयोः पौर्वापर्यं

चोदकप्राप्तसुसृज्येत । अथ, वैज्ञतात् पाठक्रमादनयोः क्रमः कल्प्यते ? नैतत् शक्यते । परिचिकल्पयिषितोऽनयोः पाठक्रमात् क्रमः । कृतसु प्राकृतः क्रमोऽस्ति तेन च विरुद्धः परिचिकल्पयिषितः क्रमो न खल्वपि सेदुमर्हतीति । न चाविरोधेन सश्ववति वचनार्थे विरोधः कल्पयितुमुचितः । कात्यायनोऽपि—

“प्रागप्येव दर्भेषु आद्यमामन्त्रं पूर्ववत् ।

अपः क्षिपेन्मूलदेशेऽवनेनिच्छेति निस्तिलाः ॥

द्वितीयञ्च तृतीयञ्च मध्यदेशाग्रदेशयोः ।

मातामहप्रभृतींस्त्रीनितीषामेव वामतः ॥

सर्वस्मादन्नमुद्धृत्य व्यञ्जनैरुपसिञ्च्य च ।

संयोज्य यवकर्कशूदधिभिः प्राङ्मुखस्ततः ॥

अवनेजनवत् पिण्डान् दत्त्वा विस्वप्रमाणकान् ।

तत्प्रातश्चालनेनाथ पुनरव्यवनेजयेत् ॥

इत्यवनेजनात् परतोऽन्नस्योद्धरणं पिण्डदानञ्चाह । यद्यप्येतदाभ्युदयिके कात्यायनेनोक्तं, तथापि,—

“अन्यत्राप्येव स्यात् यवादिरहितोविधिः ।

दक्षिणाप्लवने देशे दक्षिणाभिमुखस्य च ।

दक्षिणापेषु दर्भेषु एषोऽन्यत्र विधिः स्मृतः” ॥

इत्यनुपदं तेनैवान्यत्रापि तस्य विधेरतिदेशादत्राप्येतत् सिध्यति ।

यद्यान्यत्र विशेषोदक्षिणाप्लवनदेशादिस्तस्य विशेषतोऽभिधानाच्चैतदेवं प्रतिपत्तव्यम् । एषएव,—इति चैवकारेण तस्यार्थस्य

व्याप्तेर्ज्ञापनात् । तस्मादवगच्छामः,—उपदिष्टविशेषव्यतिरेकेण सर्वमन्यदन्यत्र भवतीति । न चेदेवम्, ‘अन्यत्राप्येष एव स्यात्’—इत्यनर्थकमापद्येत । तस्माद्यथोक्तमेवास्तु ।

एतदनन्तरं वृक्षप्रपितामहादिभ्यः लेपोदातव्यः । “लेपभाक्ष-
स्तुर्याद्याः”—इति वचनात् । मातामहपक्षे पृथक् करणमुक्तम् ।
अथेदानीं कात्यायनोक्तमवनेजनं चोदकप्राप्तानि जप-गृह्यावेक्षण-
पिण्डावेक्षण-वासोनिधानानि च कर्त्तव्यानि । तत्प्रकारस्तु गृह-
सूत्रादुपलब्धव्यः । तस्मिन् अतिदेशागताः,—इति कृत्वा, तत्रभवान्
सूत्रकारोनेतान् सूत्रयाम्बभूवेति श्लिष्यते ॥ ३१ ॥

आचान्तेषूदकं पुष्पाण्यक्षतानक्षय्योदकञ्च दद्यात् ॥ ३२ ॥

आचान्तेषु ब्राह्मणेषु सक्तु उदकादिकं दद्यात् । तस्मादाचमन-
मिदानीं दातव्यम् । तच्चैतत् पिण्डेषु तूष्णीं गन्धादिकं निःक्षिप्य
करणीयम् । कुतः ?

“गन्धादीन् निःक्षिपेत्तूष्णीं तत आचामयेत् द्विजान्” ।

इति ऋग्वेदोपनिषद्वचनात् । पिण्डप्रदानं प्रस्तूयैतस्याभि-
धानात् पिण्डेष्वेव गन्धादीनां निःक्षेपः । पिण्डस्या हि पितरो-
भवन्ति । “पिण्डानवेक्षते सदोवः पितरोदेभ्यः”—इति श्रुतम् ।
‘गन्धादीन्’—इत्यनेन च यथासम्भवं गन्धपुष्पादयोगस्यन्ते ।
पूजार्थत्वादस्य । वासस्तु पूर्वमेव प्रदत्तम् । तस्माद्वत्पूषधूपदीपाः
इदानीं दीयन्ते । तदमीषां पिण्डेषु निःक्षेपविधानात् देवे च
पिण्डाभावात् पिण्डमातामहपक्षयोरेव करणमिति द्रष्टव्यम् ।

तदेवं गन्धादीन् निःक्षिप्य, पित्रादीनां त्रयाणां गोत्रादिक-
मुत्तिष्ठ्य एतत्ते आचमनं स्नाधा,—इति तन्त्रेणाचमनं देयम् । एवं
मातामहपक्षेऽपि । न ह्यत्र गन्धादिष्विव तूष्णीमिति करोति ।
येनामन्त्रकमस्य प्रदानं स्यात् । तदिदं देवपूर्वमेव देयं भवति ।
कस्मात् ? “देवपूर्वं आहं जुर्व्योत”—इति वचनात् । देवलायुक्तसु
क्रमस्यत्यस्तत्तत्प्रयोगविषयः । आचान्तेषु यदिदमुदकदानं,
तदावेचनरूपम् । तच्चैतदविशेषात् ब्राह्मणायभूमिर्ब्राह्मणानाञ्च
भवति । अक्षतायवाः । कुतः ?

“अक्षतासु यवाः प्रोक्ताभ्युदकाभ्यामावृण्वन्ति ते” ।

इति वचनात् । मन्त्रबोदकादीनां कात्यायनोक्तोपाह्वयः । तथाच
कात्यायनः ।

“अथायभूमिमासिञ्चेत् सुसुप्रोक्षितमस्त्विति ।

शिवाभापः सन्त्विति च युग्मानेवोदकेन तु ॥

सौमनस्यमस्त्विति च पुष्पदानमनन्तरम् ।

अक्षतञ्चारिष्टञ्चास्त्वित्यक्षतानपि दापयेत्” ॥

इति । युग्मानेव,—इत्याभ्युदयिकविषयम् । पुष्पाक्षतयोर्ब्राह्मण-
हस्तएव दानम् । कस्मात् ? युग्मानेव,—इत्यनेन तेषामेव सन्नि-
हितत्वात् । अत्र, ‘असु’—इति ‘सन्तु’—इति च यथासम्भवमुत्त-
रम् । योग्यत्वात् ।

“प्रार्थनासु प्रतिप्रोक्ते सर्वस्वेव द्विजोत्तमैः” ।

इति कात्यायनवचने सर्वशब्देन व्याप्तावगतेः । एतदनन्तरं
आह्वयान्न्यासमुदकं दद्यात् । तत्र च,—

“अक्षय्योदकदानञ्च अर्घ्यदानवदिष्यते ।

षष्ठैव नित्यं तत् कुर्यान्न चतुर्थ्या कदाचन” ॥

इति कात्यायनवचने, ‘अक्षय्योदकदानञ्च’—इति चकारेण ‘अक्ष-
तञ्चारिष्टञ्चास्तु’—इति पूर्ववचनोपात्तमस्तु,—इत्यनुषङ्गनीयम् ।
अर्घ्यदानवदितिविशेषाभिधानात् एतदपि अर्घ्यवत् प्रत्येकब्राह्मण-
हस्तेषु देयम् । तच्चैतत् ‘अमुकगोत्रस्य पितरमुकशर्माणः अक्षय्य-
मस्तु’—इत्यादिना उदकं दद्यात् । “देवे दत्तं आहुं देवानामक्षय्य-
मस्त्विति ब्रूतेति पृथक् यवास्तु दत्त्वा”—इत्यादि स्वस्वाश्वलायनीये
गृह्यपरिशिष्टे दृश्यते । “अक्षय्यमस्त्विति वाचयित्वा”—इति च
ऋन्दोगापरसूत्रे । एवञ्च “उपतिष्ठतामित्यक्षय्यस्थाने”—इति
वक्ष्यमाणसूत्रमाञ्जल्येनोपपत्त्यते—इति । “दत्तमिदंमन्त्रपाना-
दिकमक्षय्यमस्तु”—इति गौडः । “येषामुद्दिष्टं तेषामक्षय्य-
मस्तु”—इति महायशः । ब्राह्मणाश्च, अस्तु,—इति ब्रूयुः । तदेतत्
सर्व्वमेवोदकादिकं देवपूर्व्वं करणीयम् । न हि पिण्डसंबन्धेनामीषां
विधानम् । येन देवे पिण्डाभावान्निवर्त्तेरन् ॥ ३२ ॥

अघोराः पितरः सन्तु, सन्वित्युक्ते, गोत्रं नोवृत्तां,
वर्द्धतामितुक्ते, स्वधानिनयनीयान् दर्भान् सपवित्रा-
नास्तीर्य्य, स्वधां वाचयिष्यद्विति पृच्छति ॥ ३३ ॥

स्वधा,—इत्युदकमाचक्ष्महे । कस्मात् ? ‘स्वधा स्थ’—इति मन्त्र-
लिङ्गात् । सेयं स्वधा निनीयते येषु दर्भेषु, तस्मै स्वधानिनयनीयाः,

तान् स्वधानिनयनीयान् । स्वधानिनयनीयेषु हि दर्भेषु वारिधारां सूत्रयिष्यति । रघुनन्दनस्वेतदंशलोचयन्नाह,—‘स्वधानिनयनीयान् स्वधावाचनमात्रार्थान्—इति । तदशब्दम् । न हि निनयति-वाचनमभिधत्ते । दर्भानास्तौर्थ्य,—इति सिद्धे, यत् स्वधानिनयनीयान्,—इति करोति, तद्वोधयति—स्वधानिनयनमात्रममीषामर्थीन त्वन्यत् किञ्चिदिति । तस्मादकृतप्रयोजनान्तराश्रय एव दर्भाद्दानानीमास्तृताः । तानिमान् दर्भान् विशिनष्टि । सपवित्रान् पवित्रसहितान् । तदेतत् पवित्रमिदानीमुत्पादयितव्यम् । न खल्वनुत्पाद्य पवित्रं शक्यन्ते दर्भाः सपवित्राः कर्तुम् । ननु, सन्ति पवित्राण्यर्घ्यपात्रसंबन्धीनि ? सत्यं सन्ति । ब्राह्मणाय प्रतिपादितानि तु तानि कथमत्रापि नियुज्येरन् । पितरोहि तैस्सर्पिताः ।

अपिच । किमेतत् पवित्रमर्घ्यसंबन्धि, आहोस्विदन्यदित्यस्मिन् संशये, अन्यदिनि प्रतिपद्यामहे । किं कारणम् ? स्वधानिनयनार्थाह्वन्ये दर्भाः सन्निकृष्यन्ते । येभ्यः स्वधानिनयनीयादर्भागृह्यन्ते । तस्मात् पवित्राण्यपि तेभ्य एव कर्त्तव्यानि भवन्ति । व्यवेतानि खल्वर्घ्यपवित्राणि न बुद्धिमागच्छन्ति । आगच्छन्ति त्वितरे दर्भाः ; येभ्यः स्वधानिनयनीयागृह्यन्ते । यथा दर्शपौर्णमासयोर्विधृतौ पवित्रे च न वेदिस्तरणार्थाद्दर्हिषः क्रियेते, किन्त्वव्यक्तत्वात् ततोऽन्यस्मात् परिभोजनीयाद्दर्हिषः । तथाऽत्रापि नार्घ्यपात्रसंबन्धि पवित्रमादेयं किन्त्वव्यक्तत्वात् स्वधानिनयनार्थाद्दर्भात् । न चेदेवम्, पिण्डदानार्थरेखाऽप्यर्घ्यसंबन्धिना पवित्रेण

क्रियताम् । न चेवं क्रियते । तस्मात्,—तदर्थमिव एतदर्थमपि पवित्रमुत्पादयितव्यम् । तथा चोक्तम् । “विरोधे च श्रुतिविशेषा-
दव्यक्तः शेषे”—इति ।

आह । दर्भानास्तीर्थ,—इत्युक्तम् । न ज्ञायते,—कुत्र इमे दर्भा आस्तृतव्याः—इति । पिण्डेषु,—इति ब्रूमः । कुतः ? “पवित्रान्तर्हितान् पिण्डान्,—”इति कात्यायनवचनात् । अतएव देवे नैतत् स्यात् । तत्र पिण्डाभावात् । ‘स्वधां वाचयिष्ये’—इत्ययञ्च प्रश्नः पितृपक्षे मातामहपक्षे च सक्तदेव भवति । कथं ज्ञायते ? यदयं सूत्रकारः अत्र प्रश्नं सूत्रयित्वा उत्तरत्र षष्ठादेव स्वधावाचनं सूत्रयिष्यति, ततोऽवगच्छामः,—षष्ठासुद्देशेन सक्तदेव प्रश्नोऽयम् । अन्यथा मातामहानां स्वधावाचनसूत्रणमनर्थकं स्यात् । “माता-
महानाञ्चैवम्”—इति हि सूत्रितम् । ‘अघोराः पितरः सन्तु’—इत्येषा तु प्रार्थना उभयत्रैव कर्त्तव्या । ‘गोदं नोवर्द्धताम्’—इति त्रिष्वपि पक्षेषु । सा खल्वियमाशीःप्रार्थना पित्रे दक्षिणासुखेन प्राचीनावीतिना कर्त्तव्या । “पिण्डपितृयज्ञकदुपचारः”—इत्यनेन सर्वत्र तथाऽवगतेः ।

“दत्त्वाऽऽशीः प्रतिगृह्णीयात् द्विजेभ्यः प्राङ्मुखोबुधः ।

अघोराः पितरः सन्तु सन्त्वित्युक्तः स तैः पुनः” ॥

इति मत्स्यपुराणवचनं तदुक्तप्रयोगविषयम् । समुच्चयसुपपिपाद-
यिषुर्वाचस्यतिसु,—

“दक्षिणां दिशमाकाङ्क्षन् याचेतेमान् वरान् पितॄन्” ॥

इति मनुवचनं मत्स्यपुराणवचनञ्च पूर्वोक्तं पश्यन्, पूर्वाभिमुखोद-
क्षिणां दिशं मनसा पश्यन् कुर्यात्—इति कल्पयति । ‘दक्षिणां
दिशम्’—इत्यनन्तरञ्च मनुना ‘दातारो नोभिवर्हन्ताम्’—इति
पठितं, न त्वघोराः पितरः सन्तु—इति । मत्स्यपुराणे तु,—

“अथ पुष्पाक्षतान् पश्चादक्षय्योदकमेव च ।

सतिलं नामगोत्रेण दद्याच्छक्त्या च दक्षिणाम् ॥

* * * * *

ततः स्वधावाचनिकं विश्वदेवेषु चोदकम् ।

दत्त्वाऽऽशीः प्रतिगृह्णीयात् द्विजेभ्यः प्राङ्मुखोबुधः ॥

अघोराः पितरः सन्तु सन्वित्युक्तः पुनर्द्विजेः ।

गोत्रं तथा वर्हतां नस्तथेत्युक्तञ्च तैः पुनः ॥

दातारीनोऽभिवर्हन्तामिति चैवमुदीरयेत्” ।

इति तस्मादन्यादृशमेव पठितम् । तदेतदपि मतद्वयं कथं समुच्चि-
चीयति,—इति न खल्वधिगच्छामि । समुच्चयरसिकोरघुनन्दन-
स्वनयोः समुच्चयमुपपादयितुमपारयन् साधारणत्वञ्च मत्स्यपुरा-
णीयप्रयोगस्याजानानः कल्पनाकुशलः शाख्यन्तरीयत्वं तस्य
कल्पयाञ्चकार । तदशङ्क्यम् । साधारणाभ्युदयकीर्त्तनाध्याये
खल्वयं प्रयोगस्तद्विपदिष्टः सर्वसाधारण एव भवितुमर्हति । स
कथं शाख्यन्तरीयः शक्यः कल्पयितुम् । शाख्यन्तरीयत्वे च नास्य
साधारणत्वं स्यात् । शाख्यन्तरीयत्वकल्पना चैवंविधस्थले तथा-
मवलम्बनम् । सा त्विह न सम्भवतीत्यकामेनाप्यस्मत्पितृभ्यान्तोऽत्रा-
भ्युपगन्तव्यः,—इत्यसु किं विस्तरेण ॥ २३ ॥

वाच्यतामितानुज्ञातः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपि-
तामहेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्योवृद्धप्रमातामहे-
भ्यश्च स्वधोच्यतामिति ॥ ३४ ॥

ऋशुरक्षरार्थः । चशब्दात् 'स्वधोच्यताम्'—इत्यस्य प्रत्येकमभि-
संबन्धः । तेन, 'पितृभ्यः स्वधोच्यताम्'—इत्यादिकं वक्तव्यं भवति ।
अतोनात्र तन्त्रता । तथाच कात्यायनः ।

“अर्थोऽस्योदके चैव पिण्डदानेऽवनेजने ।

तन्त्रस्य विनिवृत्तिः स्यात् स्वधावाचनएवच” ॥

इति । अत्र, मातामहाद्युपादानस्याभिप्रायः पूर्वसूत्रे वर्णितो-
क्ताभिः ॥ ३४ ॥

अस्तु स्वधेत्युक्ते स्वधानिननीये धारां दद्यादूर्जं
वहन्तीरित्युक्तानं पात्रं कृत्वा ॥ ३५ ॥

अस्तु स्वधेति प्रत्येकं ब्राह्मणैरुक्ते, स्वधानिननीये पूर्वोक्तास्तृत-
दर्भे । जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । स्वधानिननीयेषु,—इत्यर्थः ।
क्वचित्तथैव पाठः । रघुनन्दनस्तु 'स्वधानिनयने'—इति पठित्वा
'स्वधावाचने कृते'—इति व्याचष्टे । तदशब्दमित्युक्तम् । तत्-
पाठेऽपि, अधिकरणे लुटा दर्भ एवार्थः । तदेतेषु दर्भेषु उदक-
धारां दद्यात्,—ऊर्जं वहन्तीरिति मन्त्रेण । किं कृत्वा ? यत्
पात्रं पूर्वं संस्त्रवान् समवनीय न्युजं कृतं, तत् पात्रमुत्तानमूर्ध्वमुखं
कृत्वा । तथाच कात्यायनः ।

“प्रार्थनासु प्रतिप्रोक्ते सर्वस्वेव द्विजोत्तमैः ।

पवित्रान्तर्हितान् पिण्डान् सिञ्चेदुत्तानपात्रकृतम्” ॥

इति । भट्टनारायणोऽपि, उत्तानपात्रकृदिति परिषेचनकर्तृ-
विशेषणतयैव व्याचष्टे । यच्च, ‘अत्रोत्तानपात्रकृदिति यथा-
श्रुतदर्शनात् परिषेचनकर्तृविशेषणतया भट्टेन यद्वाख्यातं तद्-
गोभिलश्चादसूत्रादर्शनात् ।’ तथाच प्रागुक्तपरिषेचनसूत्रानन्तरं
गोभिलः । उत्तानं पात्रं कृत्वा यथाशक्ति दक्षिणां दद्यादिति—
इति रघुनन्दनेनोक्तम् । तदसङ्गतम् । यस्मादुत्तानं पात्रं
कृत्वा,—इत्यस्य परसूत्रप्रतीकत्वे खल्वेतदेवं स्यात् । पूर्वसूत्र-
प्रतीकत्वे पुनर्नवं भवति । न चैतस्योत्तरसूत्रप्रतीकत्वे किञ्चित्
प्रमाणमस्ति । कात्यायनखल्वेतदसूत्रप्रतीकत्वमेव तस्य स्पष्टं
प्रापयति । स खल्वस्पष्टानां प्रदीपवत् स्पष्टमुपदेष्टा । तस्मा-
दुत्तानं पात्रं कृत्वेत्येतदेतदसूत्रप्रतीकमेव, नोत्तरसूत्रप्रतीकमिति
श्लिष्यते । ननु, उत्तरसूत्रप्रतीकत्वमस्य गम्यते ? सत्यं, गम्यते
भवताम्, न कात्यायनस्य । तस्य त्वेतदसूत्रप्रतीकत्वमेवैतस्या-
गमिषत । भवतामपि कथमेतद्गम्यते,—इति वक्तव्यम् । उभ-
यथा हि दर्शनं भवति । यथा खल्वभ्युदिते तरणौ देवदत्तः
प्रातराशं भुङ्क्ते चक्रमणं कृत्वा मध्याह्ने खात्वा वाससी परि-
चायापूपान् भक्षयति,—इति । अत्र यदि अभ्युदिते तरणौ
देवदत्तः प्रथमं चक्रमणं करोति, ततः प्रातराशं भुङ्क्ते, तदा
‘चक्रमणं कृत्वा’—इत्येतत् पूर्वस्यैव वाक्यस्य प्रतीकं भवति ।
अथ, आदौ प्रातराशं भुङ्क्ते, ततश्चक्रमणं करोति अथ खाति,

तदोत्तरवाक्यस्यैव प्रतीकम् । तत्रैवभुभयथा दर्शने सति, 'उत्तानं पात्रं कृत्वा'—इत्येतदुत्तरस्यैव सूत्रस्य प्रतीकं, नैतस्य—इत्यस्यां कल्पनायां न किञ्चित् कारणं पश्यामः । पञ्चपातेन हि भवानेवं मन्यते । परतन्त्रप्रज्ञाहि जनाः स्वयं शास्त्रार्थं निर्णेतुमशक्नुवन्तः प्रख्यातवर्णनास्त्रघलम्बेरन् । स्वतन्त्रप्रज्ञानान्त् नैवमकस्मात् पञ्चपातोयुक्तः । पुरुषमतिवैश्वरूप्येण तत्त्वाव्यवस्थानप्रसङ्गादित्यसु किं विस्तरेण ?

न च, 'उत्तानपात्रकृदित्यस्य,—

“युग्मानेव स्वस्तिवाच्यानङ्गुष्ठग्रहणं सदा ।

कृत्वा धूर्त्यस्य विप्रस्य प्रणम्यानुव्रजेत्ततः” ॥

इत्युत्तरश्लोकेनान्वयः’—इति नारायणोपाध्यायमतं युक्तमिति वाच्यम् । यथाश्रुतार्थपरित्यागे मानाभावात् । शब्दस्य श्रवणमात्रात् योऽर्थोऽवगम्यते, सोऽयं श्रुत्याऽवगम्यते । अवगम्यते चेत्, कथं परित्यज्येत ।

तदेतत् स्वधानिनयनीये धारादानम्,—अन्वष्टक्योक्तप्रकारेण वामान्वारब्धदक्षिणहस्तेन करणीयम् । यच्च,—

“आहे सेचनकाले तु पाणिनैकेन दापयेत् ।

तर्पणे तूभयं कुर्याद्विषण्वविधिः स्मृतः” ॥

इति ज्ञानसूत्रपरिशिष्टे ‘पाणिनैकेन’—इत्युक्तम् । तदञ्जलि-करणाभावाभिप्रायेण, न त्वन्वारभर्तनिषेधार्थम् । कथं ज्ञायते ?

“देवतानां पितॄणाञ्च जले दद्याज्जलाञ्जलीन् ।

असंस्कृतप्रमीतानां स्थले दद्याज्जलाञ्जलीन्” ॥

इत्यनुपदमेव तर्पणे अञ्जलिविधानस्वरसात् । तदस्य परिषेचन-
स्यातिदेशलभ्यत्वेऽपि सूत्रणमाशीः प्रार्थनानन्तरं दर्भास्तरणानन्तर-
श्चैतत् करणीयमित्येतदर्थम् । न पुनर्वारिधारास्तरविधानार्थम् ।
कल्पनागौरवापत्तेः ॥ ३५ ॥

विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति दैवे वाचयित्वा पिण्ड-
पात्राणि चालयित्वा यथाशक्ति दक्षिणां दद्यात् ॥ ३६ ॥

‘विश्वेदेवाः प्रीयन्ताम्’—इति दैवे ब्राह्मणं वाचयित्वा । ‘वाच-
यित्वा’—इति कुर्वन्, ‘विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति ब्रूहि’—इति
वाचयितुरध्वेष्टणाऽर्थायातेति दर्शयति । ‘विश्वेदेवाः प्रीय-
न्ताम्’—इति प्रश्नः, ‘सुप्रीता भवन्तु’—इत्युत्तरमिति महा-
यशाः । तदेतदुत्सूत्रम् । ‘पिण्डपात्राणि चालयित्वा’ । पिण्डाश्च
पात्राणि च पिण्डपात्राणि, तानि चालयित्वा,—इत्यर्थः ।
‘पात्राणि’—इति भोजनपात्राणि परासृशति । कथं ज्ञायते ?
पिण्डपात्रस्यैकत्वाद्बहुवचनानुपपत्तेः । ‘सर्व्वमन्नमेकचोदृत्य’—
इति हि सूत्रितम् । अन्वष्टस्येऽपि एकस्मिन् पात्रे हवींषि
सन्नीय तस्मादवदाय पिण्डदानं गृह्यकारेणोक्तम् । ननु, व्यक्ति-
मेदाद्बहुवचनमुपपत्स्यते ? सत्यमुपपत्स्यते, अगतिरियमिति त्वे-
तदुपेक्षणीयं भवति ; सम्भवन्त्यां गतौ । अतएव, पिण्डानां
पात्राणि,—इत्यपि न वर्ण्यते । तस्मात् यथोक्तमेवास्तु ।

इदानीं ‘यथाशक्ति’ शक्त्यनतिक्रमेण दक्षिणां दद्यात् ।
‘इतोयन्नस्वदक्षिणः’—इति हि स्मरन्ति । “यन्नोगन्धर्व्वस्तस्य

दक्षिणा अमरसः”—इत्यपि निगमोभवति । तस्मादत्यन्ता-
शक्तावपि पणं काकिनीं फलं शुभ्रमपि वा दक्षिणां दद्यात् ।
एवमपि सदक्षिणोयज्ञो न खल्वात्मानं धत्स्यति,—इति । शक्नो-
तु, पित्रे रजतस्याभ्यर्हितत्वात् तद्देयम् । दैवे पुनरमङ्गलं रजतं
न देयं, किन्तु हिरण्यादिकमेवेत्यादिकं यथासम्भवमूहनीयम् ।

येयं दक्षिणा देवपूर्व्यं दातव्या । कुतः ? “देवपूर्व्यं आहं
कुर्वीते”—इति वचनात् । दक्षिणाऽपि खल्वङ्गं आहस्य ।
तस्मात् सापि देवपूर्व्यमेव करणीया भवति । विष्णुपुराणोक्तसु
क्रमविपर्ययस्तदुक्तप्रयोगविषयः । यच्च,—

“ब्रह्मणे दक्षिणा देया यत्र या परिकीर्त्तिता ।

कस्मान्तेऽनुच्यमानायां पूर्णपात्रादिका भवेत्” ॥

इति ऋन्दोगपरिशिष्टवचनेन दक्षिणादानस्य कस्मान्तत्वाभि-
धानात्,—

“देवाद्यन्तं तदीहेत पित्राद्यन्तं न तङ्गवेत् ।

पित्राद्यन्तन्वीहमानः क्षिप्रं नश्यति सान्वयः” ॥

इति मनुवचनाच्च आदौ पितृपत्ने दक्षिणा,—इति तत्त्वकारेणोक्तम् ।
तदयुक्तम् । परतोपि कस्माभिधानादिदानीं कस्मान्तत्वानु-
पपत्तेः । ऋन्दोगपरिशिष्टवचनस्य सामान्यस्यापवादविषयेऽ-
प्रवृत्तेः । मनुवचनञ्च तदुक्तप्रयोगविषयमित्यनुदाहरणम् ।

सा खल्वियं दक्षिणा,—पित्रे प्राचीनावीतिना दक्षिणा-
सुखेन कर्त्तव्या, पित्रकस्माङ्गत्वात्,—इति नीलाम्बरोपाध्यायः ।
मदनपारिजाते तु,—

“सर्वं कर्मापसव्येन दक्षिणादानवर्जितम्” ।

इति जमदग्निवचनादुपधीतिना प्राप्नुवेन कर्त्तव्या,—इत्युक्तम् ।

“अपसव्यन्तु तत्रापि मत्स्योहि भगवान् जगौ” ।

इत्युत्तरार्हेन तु तेनापि विकल्पएवोक्तः ॥ ३६ ॥

अथेदानीम्,—

दातारोनोऽभिवर्द्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च श्रद्धा
च नोमा विगमद्बहु देयञ्च नो अस्तु अन्नञ्च नो बहु
भवेदतिथींश्च लभेमहि याचितारञ्च नः सन्तु मा च
याचिष्म कञ्चनेत्येताएवाशिषः सन्तु ॥ ३७ ॥

‘इति’ एतं मन्त्रं पठित्वा, ‘एताएवाशिषः सन्तु’—इति प्रार्थयेत् ।
‘वेदाः,’—इति बहुवचनान्तमेव पदम्,—अन्नं, कृन्दोगपरसूत्रे,
कातीयकल्पादौ च पठ्यते । मन्वादिभिरप्येवमेवेदं पठितम् ।
मेधातिथिगोविन्दराजविज्ञानेश्वरकुल्लूकभट्टापरार्कबृद्धधरविश्वेश्वर-
भट्टहेमाद्रिदोक्षितगदाधरनीलाम्बरनीलकण्ठभट्टादिभिरपि तथैव
व्याख्यातम् । दीपकालिकामात्रदर्शी रघुनन्दनस्वाह,—‘वेदस्या-
ध्यनाध्यापन-तदर्थबोध-तदर्थानुष्ठानैर्वृद्धिमेतु’—इति याज्ञवल्क्य-
दीपकलिकायां व्याख्यानात् वेदइत्येव पाठेन तु वेदा-
इति,—इति ।

‘मा व्यगमत्’—इति केचित् पठन्ति । ‘बहु देयञ्च नोऽ-

स्त्विति'—इति मन्वादौ इतिकारस्य स्वरूपार्थत्वमबुद्ध्वा तदेव पठन्त्यन्ये ॥ ३७ ॥

सन्वितुप्रक्ते स्वस्तिवाच्याशिषः प्रतिगृह्य ॥ ३८ ॥

सन्तु,—इति ब्राह्मणैरुक्ते, सर्वानिव ब्राह्मणान् स्वस्ति—इति वाचयित्वा पूर्वोक्ताएवाशिषः प्रतिगृह्य इदानीं मनसा स्वीकृत्य । स्वस्तिवाच्य,—इति वचनात् स्वस्ति ब्रूहि,—इति ब्राह्मणेषु वाचयितुः प्रश्नोऽर्थायातः,—इति । सर्वे च ब्राह्मणा स्वस्वेतत् स्वस्ति वाचयितव्याः । कुतः ? “युग्मानेन स्वस्तिवाच्य”—इति कात्यायनदर्शनात् । युग्मान्,—इत्याभ्युदयिकाभिप्रायं वचनम् ।

रघुनन्दनस्त्वन्यथेमं ग्रन्थं पठति,—‘उत्तानं पात्रं कृत्वा’—इत्यादिम् । “उत्तानं पात्रं कृत्वा यथाशक्तिं दक्षिणां दद्यात्, विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति देवे वाचयित्वा, दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां वेदः सन्ततिरेव च यद्वा च नो मा व्यगमद्बहु देयश्च नोस्त्विति अन्नश्च नो बहु भवेदतिथींश्च लभेमहि याचितारश्च नः सन्तु मा च याचिष्य कश्चन अन्नं प्रवर्द्धतां नित्यं दाता शतं जीवतु येभ्यः सङ्कल्पिताहिजास्तेषामक्षया तृप्तिरस्तु एताः सत्यान्नाशिषः सन्तु इत्याशिषः प्रतिगृह्य”—इति । महायज्ञः प्रभृतयो यथा पठन्ति, तथैव त्वस्माभिः पठितोऽव्यप्रख्यातश्च ग्रन्थः ॥ ३८ ॥

वाजीवाजी वत वाजिनो नो धनेषु विप्राश्च मृताश्च तच्छा-

अस्य मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्तायात पथिभिर्देवया-
नैरित्येतया विसृज्य ॥ ३६ ॥

वाजिवाजी,—इत्येतया ऋचा ब्राह्मणान् विसृज्य । विसर्जनप्रका-
रश्च च्छन्दोगपरिशिष्टोक्तोग्राह्यः । यथा,—

“युग्मानिव स्वस्तिवाच्यानङ्गुष्ठग्रहणं सदा ।

कृत्वा धूर्यस्य विप्रस्य प्रणम्यानुव्रजेत्ततः” ॥

इति । अस्मादचनादवगच्छामः,—सक्तश्चान्दमुच्चार्य धूर्यस्य
विप्रस्यानङ्गुष्ठं पाणिं गृह्णीयात् । तावतैव सर्व्वं ब्राह्मणाविसृष्टा-
भवन्ति,—इति । सोयं धूर्योविप्रः पितॄण्येव भवति । किं
कारणम् ? पितॄण्ये हि आहं देवाश्च तदङ्गतयेज्यन्ते । तत्रैवं
सति, ब्राह्मणेषु यः श्रुतादिभिरन्यान्येत्येति, सोयं धूर्यः पितॄण्येव
नियोक्तव्योभवति, न खल्वपि दैवे । न हि प्रधानमतिक्रम्य
तच्छेषे विशेषस्याभिनिवेशः प्रधाने तु सामान्यस्येति साध्वी
कल्पना भवति । दैवे च ब्राह्मणपरीक्षैव नास्तीत्यपि स्मर्त्तारो-
भवन्ति । तस्मात् पितॄण्येव विप्रोऽधूर्यः ।

तस्य च पाणिं गृह्णीत्वोत्थापनं करणीयम् । तावता न
केवलमयमेवैकः, यावत् सर्व्वेऽपि आह्विब्राह्मणा उत्थापिताविसृष्टाश्च
भवन्ति । तदेवं धूर्यं ब्राह्मणमनु परेषामुत्थानावगतेः
पश्चादेवं दैवब्राह्मणः समुत्थितोविसृष्टश्च भवति,—इत्यर्थात्
सिद्धम् । अथात्रापि दैवपूर्व्वत्वमिष्येत, धूर्यस्येतिवचनमनर्थकं
स्यात् । कथम् ? धूर्यस्येतिवचने धूर्यस्यान्यस्य च हस्तग्रहणं

प्राप्नोति चेत्, अथचनेपि तथैव प्राप्नोति । किमिति धूर्यस्येति करोति । तस्मात्,—परिसंख्यानार्थमेवैतद्वचनमिति प्रतिपद्यामहे । पितृधीनः खल्वन्येषां यागः,—इति पितृब्राह्मणे विद्यष्टे सर्व्वएवैते सुतरां विद्यष्टाभवन्ति,—इति, । तदिदं देवान्तत्वं आहुस्य । तदेवं धूर्यं ब्राह्मणमुत्थाप्य, समुत्थितान् सर्व्वान् ब्राह्मणान् तन्त्रेण प्रणमेत् ॥ ३८ ॥

आमा वाजस्य प्रसवोजगम्यादेमे द्यावापृथिवी विश्वरूपे अमा गन्तां पितरा मातरा चामा सोमो-
अमृतत्वेन गम्यादित्यासीमान्तमनुब्रज्याभिवाद्य प्रद-
क्षिणीकृत्य वामदेव्यं गीत्वा प्रविशति ॥ ४० ॥

आमा वाजस्य,—इति मन्त्रेण सकृत्पठितेनैव सर्व्वान् ब्राह्मणात् सोमापर्य्यन्तमनुब्रज्य सर्व्वानभिवाद्य प्रदक्षिणीकृत्य च वामदेव्यं नाम साम गीत्वा अथ प्रविशति गृहम् । 'कयानश्चित्प्राभूवत्'—इति ऋचे सूक्ते गीयमानं साम वामदेव्यम् । रघुनन्दनस्वन्त्येमं ग्रन्थं पठति 'पितरा मातरा'—इत्यादिम् । "पितरा मातरा युवमामा सोमोऽमृतत्वाय गम्यादित्येतयाऽनुब्रज्य प्रदक्षिणीकृत्याभिवादयेत् ततोवामदेव्यं गीत्वा गृहं प्रविशति"—इति ।

एतत्पर्य्यन्तं कृत्वा, "मध्यमं पिण्डं पत्नी पुत्रकामा प्राञ्जीया-
दाधत्त पितरोगर्भमिति", "योवा तेषां ब्राह्मणानामुच्छिष्टभाक् स्यात्"—इति, "इन्द्रं पात्राणि प्रक्षाल्य प्रत्यतिहारयेत्"—इति च

चोदकप्राप्तं कर्त्तव्यम् । तत्र, 'योवा तेषाम्'—इति सूत्रेण आह्न-
शेषभोजनमुक्तम् । तच्चैतत् स्वभोजनकाले स्यात् न पुनरेतस्मिन्नेवं
क्रमे,—इति । पिण्डप्रतिपत्तिशान्दष्टक्योक्ता याज्ञा ।

आह्नदिने वलिदैवदेवौ च आह्नोत्तरकाले आह्नशेषेण कर-
णीयौ । कुतः ?

“आह्नाह्नि आह्नशेषेण वैश्वदेवं समाचरेत्” ।

इति स्मरणात् । अपिच । पिष्टभ्योहविर्निरूप्य तेभ्योऽदत्त्वा न
खल्वन्येभ्यस्तस्य दानमुचितम् । तदुक्तं निरुक्ते नैगमकाण्डे ।
“अगस्त्यइन्द्राय हविर्निरूप्य मरुद्गाः सम्प्रदित्वाश्चकार, स इन्द्रएव
परिदेवयाश्चक्रे”—इति । तस्मात् आह्नशेषेणैतयोःकरणं न ततः
पूर्वम्,—इति । विस्तरेण चैतदस्माभिर्गृह्यसूत्रभाष्येऽभिहितमित्यु-
पारम्यते ।

अथैतस्मिन् कर्मणि किं प्रधानमित्यस्य निरूपणार्थं संक्षेपतो-
विचारणां करिष्यामः । किं भवति प्रयोजनम् ? यत् प्रधानं
तावन्मात्रे निर्वृत्ते 'अतिपतितेऽप्यन्यस्मिन् कस्याञ्चिदवस्थायां
पुरुषो न प्रत्यवैष्यति,—इति । तत्र, इदं तावत् नः परीक्ष्यम्,—किं
ब्राह्मणनिमन्त्रणादि सर्व्वं प्रधानम्, उत एषु मध्ये किञ्चित्,—
इति । सर्व्वं तावन्न भवति प्रधानम् । किं कारणम् ? प्रत्यक्षं
खल्वेषु कस्यचित् परार्थत्वम् । यथा निमन्त्रणादेर्भोजनाद्यर्थत्वम् ।
रेखाकरणादेश्च पिण्डदानाद्यर्थत्वम् । वचनमन्त्रार्थे नास्ति,—इति
चेत् । मासीद्वचनं प्रत्यक्षं तावदेतत् । यच्च परार्थं न तत्
प्रधानम् । शेषः खल्वसौ । तथाचोक्तम् । “शेषः परार्थत्वात्”—

इति । न च, सर्वत्र तत्रभवन्तः फलमामनन्ति । फलवतः
सन्निधौ च यदफलं श्रूयते, तत् फलवतो भवत्यङ्गमिति । तस्मात्
किञ्चिदेषु प्रधानं न सर्वम्,—इति स्थितम् ।

एवं स्थिते चिन्ता । किं ब्राह्मणभोजनं प्रधानम्, आहोस्वित्
पिण्डदानम्, उताहो उभयम् ?—इति । कुतः संशयः ?
उभयत्रैव फलश्रुतिदर्शनात् । ननु, शेषेण पिण्डदानविधानाद्व्यक्तं
प्रतिपत्तिरियम् । नैषदोषः । अर्थकर्म्मणि प्रतिपादनोपपत्तेः ।
बलिहरणवत् । यथा खल्वर्थकर्म्मणि बलिहरणे वैश्वदेवशेषस्य
प्रतिपादनं, तथा अर्थकर्म्मणि पिण्डदाने शेषोऽयं प्रतिपाद्यते,—
इति । कथं ज्ञायते ? फलवादोपपत्तेः । पिण्डे फलवादः खल्वेव-
मुपपत्त्यते । अफलायां प्रतिपत्तौ नैतस्योपपत्तिः । तस्मादर्थकर्म्म-
तत् पिण्डदानमिति पश्यामः । इतश्चैतदेवं पश्यामः । अभावेऽपि
दर्शनात् । शेषस्याभावेऽपि पिण्डदानं दृश्यते । क्व ? पिण्डपितृ-
यज्ञादौ । ब्राह्मणभोजनं तत्र नास्ति । ब्राह्मणभोजनस्य चाभावे
कस्य शेषः प्रतिपादयिष्यते । तस्मादर्थकर्म्मव्यसौ न प्रतिपत्तिः ।
तत्रैव शेषः प्रतिपाद्यते । ब्राह्मणभोजनात् पुरस्तादपि केषाञ्चित्
पिण्डदानदर्शनाच्चैवमवगच्छामः । प्रतिपत्त्यर्थकर्म्म वैतत् स्यात्
न प्रतिपत्तिरेव ।

तत्र, उभयं प्रधानम्,—इति भट्टनारायणप्रभृतयोमन्यन्ते ।
श्लोकानप्युदाहरन्ति ।

“प्राधान्यं पिण्डदानस्य केचिदाहुर्मनीषिणः ।

गयादौ पिण्डमात्रस्य दीयमानस्य दर्शनात् ॥

श्रुती च पिण्डदानस्य केवलस्य विधानतः ।
 भीक्षस्य ददतः पिण्डान् हस्तोत्थानस्मृतेरपि ॥
 भोजनस्य प्रधानत्वं वदन्त्यन्ये महर्षयः ।
 ब्राह्मणस्य परीक्षायां महायज्ञप्रदर्शनात् ॥
 महाफलविधेयैव पंक्तिपावनभोजनात् ।
 अर्पाक्तभोजनाद्वातुर्महानर्थप्रदर्शनात् ॥
 आमन्त्राहविधानस्य विना पिण्डैः क्रियाविधेः ।
 तदालभ्याप्यनध्यायविधानश्रवणादपि ॥
 विद्वन्मतमुपादाय मम त्वेतत् हृदि स्थितम् ।
 प्राधान्यमुभयोर्यस्मात्तस्मादेष समुच्चयः” ॥

इति । तस्मिन् श्लोकाः ऋग्वेदोऽप्यनुष्ठुप्तिरिति खण्डे पठ्यन्ते ।
 क्वचित् द्वितीयचतुर्थीं विहाय । गृह्यसूत्रभाष्ये भट्टनारायणेन च
 पठिताः । परिशिष्टप्रकाशकता तु नारायणोपाध्यायेन ऋग्वेदोऽप्यनु-
 ष्ठुप्तिरिति प्रपाठकस्यान्तिमाः कतितित् खण्डा न पठिताः
 न च व्याख्याताः । तदत्र भगवन्तोभूमिदेवाः प्रमाणम् । अत्रच,
 निमित्ततो ब्राह्मणभोजनस्य पिण्डदानस्य चाननुष्ठानेऽप्युभयोः
 प्राधान्यं नानुपपन्नम् । असोमयाजिपक्षे दधिपयोयागवत् ।
 फलश्रुतिश्चोभयत्राप्यस्ति । तदेवं न्यायोऽप्यनुगृहीतो भवति ।

यच्च,—‘नित्यश्राद्धादौ पिण्डनिषेधात् ब्राह्मणभोजनमात्रं
 प्रधानम् । निषेधोऽपि प्राप्तस्य, प्राप्तिश्चातिदेशात्, स चाङ्गाना-
 मेव,—इति । अङ्गे च पिण्डदाने फलश्रुतिरर्थवादएव । पिण्ड-
 दानमात्रविधिस्त्वङ्गभूतपिण्डदानात् कर्त्तव्यम्’—इति शूल-

पाणिनोक्तम् । तत्र ब्रूमः । 'मासमग्निहोत्रं जुहति'—इति कौण्डपायिनामयने, अग्निहोत्रवत् 'जुहति' इति वचनव्यक्त्वा यथा नैयमिकस्याग्निहोत्रस्य धर्माः प्रतिदिश्यन्ते, प्रधानस्य होमोयदन्त्ये च प्रजापतये च, इत्यादिः, यथा वा 'उद्धिदा यजेत'—इत्येवमादौ अव्यक्तयजतौ सौमिकधर्मा इव प्रधाना अपि यजतयः प्रदिश्यन्ते, तयोरुपात्तराभावात् । तद्वदत्रापि स्यात् । प्रधानस्यातिदेशे न कश्चिदर्थः,—इति खल्वसौ न प्रदिश्यते । यथा चाबोचाम,—महानर्थस्तस्य भवति,—इति कथमसौ न प्रदिश्येत ।

अथ मन्यसे,—नासौ प्रधानस्यातिदेशः किंत्वङ्गस्यैव । प्रधानं खल्वत्र जुहोतिना यजतिना च विहितम् । द्रव्यदेवते पुनरङ्गे एव प्रदिश्येते अङ्गान्तरवत्,—इति । एवन्तर्हि प्रकृतेऽपि आहचोदनया प्रधानं विहितम्,—इत्यङ्गमेवेतिकर्त्तव्यता प्रदेक्ष्यते । कथन्तर्हि नित्यआहदादौ पिण्डदानस्य निषेधः ? इतिकर्त्तव्यतानिषेधाभिप्रायेण,—इति गृह्याण । इतिकर्त्तव्यतायास्य निषेधात् पिण्डोपि न दीयते । उत्तरवेदेर्निषेधात् वैश्वदेवे सुनासीरीये च यथा न अग्निः प्रणीयते, तद्वत् । न हि विहितमपि इतिकर्त्तव्यताभिरनुपकृतमर्थाय कल्पते । यस्य चार्थो नास्ति, सोपि किमिति क्रियेत । अपिच । न चोदकएव प्रापयति, किन्तर्हि चोदनापि,—इत्यबोचाम । तस्मादुभयोः प्राधान्यपक्षे चोदकेन पिण्डोमा प्रापि । चोदनया तु प्राप्स्यते । तत्र, चोदनया प्राप्तः पिण्डः प्रतिषिध्यमानस्तदतिरत् चोदनाप्राप्तं कर्त्तव्यमनुजानीते । सोऽयं पर्युदासोन निषेधः ।

पिण्डदानमात्रविधिस्त्वङ्गभूतपिण्डदानात् कर्मान्तरम्,—
इति यदुक्तम् । तत्र पृच्छामः । तस्य आहत्वमस्ति न वा ?
अस्ति चेत्, विफलः प्रयासः । कर्मान्तरञ्चेतदेवं न स्यात् । सति
ब्राह्मणभोजने पिण्डदानमङ्गम्, असति तस्मिन् प्रधानमिति
चेत् । न । रूपभेदाभावात् । यदेव खल्वस्य रूपमङ्गस्य तदेव
प्रधानस्यापि । तत्रैवं सति, सति ब्राह्मणभोजने तदङ्गं विपरीत-
मन्यथा,—इत्यत्र न खलु कारणमस्ति । अपिच । एवमपि
पिण्डदानस्य आहत्वमभ्युपगतं भवति । तथा चासतीव ब्राह्मण-
भोजने सत्यपि तस्मिन् प्रधानमेवैतत् स्यात् ।

असु तर्हि, पिण्डदानस्य आहत्वं नास्ति,—इति । तदपि
नास्ति । यतः तत्रभवान् गृह्यकारः 'तत् आहम्'—इति
सूत्रयन् पिण्डपितृयज्ञस्य आहत्वमाह । पिण्डप्रधानसु सः ।
पिण्डैरेव तत्र पितरङ्ग्यन्ते । तस्मात्, पिण्डमन्तरेणैव ब्राह्मण-
भोजनादृतेपि आहनिष्पत्तिदर्शनात् नैतदेकतरस्मिन्नेव पक्षे
चोदयितव्यं भवति । द्वयोः समानत्वात् । समुच्चयपक्षः खल्वेव-
मुपोद्बलितोभवति । अथ, अनयोरेकतरस्यैव प्राधान्यमिति
निर्वन्धः ; पिण्डदानमात्रं तर्हि प्रधानमुच्यताम् । पिण्डदानएव
तत्रभवतो गृह्यकारस्य मन्त्रायत्नदर्शनात् । तथा मनुरपि ।

“सहपिण्डक्रियायान्तु कृतायामस्य धर्मतः ।

अनयैवावृता कार्यं पिण्डनिर्व्वपणं सुतैः” ॥

इति पिण्डदानस्य प्राधान्यमाह । सर्व्ववचनसामञ्जस्यकारणभि-
मानिनात्वेतन्ननुवचनविरोधोदुष्यरिहरः स्यात् । अस्माकन्तु नैष-

विरोधः । विभिन्नविषयत्वाद्भवनानाम् । यच्च,—पिण्डनिर्व्वपणं
पित्रे दानमिति वर्णितम् । तदसङ्गतम् । यथाश्रुतार्थपरित्यागे
हेत्वभावात् । पितृहेत्येकदानमात्रस्यैव तदितिकर्त्तव्यतापत्तेः ।
'अस्य',—इति कारणाच्चैवमवगच्छामः ।

“एवं निर्व्वपणं कृत्वा पिण्डांस्तान्स्नानन्तरम्” ।

इति तस्यैव वचनान्तरदर्शनाच्चैवं गम्यते । 'न निर्व्वपति यः
पिण्डम्'—इति चैवमादौ तथैव निर्दिश्यते । प्रसिद्धिश्चैवमनु-
ग्रहीयते । तस्मादपवर्णितं तत् । तदेवं कस्यचित् पिण्डदानस्य
कस्यचिच्च ब्राह्मणभोजनस्य प्राधान्ये स्वरसः,—इत्यतः कारणात्
समुच्चयपक्षः प्रादुर्भवति । अतः एकतरप्राधान्यावेदकानि
वचनानि न खल्वेतत्पक्षे चोदयितव्यानि भवन्ति । सोयमलङ्कारो-
न दोषः । परेषां पुनरयं पर्य्यनुयोगोऽवर्जनीयः स्यात् । तथाचो-
भयथा दर्शनम् । अन्वष्टक्यादौ तत्रभवान् गृह्यकारः पिण्डदानं
महता प्रबन्धेनोपदिदेश, न ब्राह्मणभोजनम् । “अप्येकमाशये-
हि प्रम्”—इति च नित्यश्राद्धे कात्यायनश्चाह । तस्मात्, उभयं
प्रधानम् । क्वचिद्विशेषवचनादेकैकम् । यथा पिण्डपितृयज्ञादौ,
नित्यश्राद्धादौ च । सपिण्डीकरणादौ तूभयोः प्राधान्यं स्थितमेव ।
इत्यसु किं विस्तरेण ॥ ० ॥ ४० ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य-
व्रजश्रीचन्द्रकान्तकर्त्तृलङ्कारभट्टाचार्यस्य कृतौ श्राद्धकल्पभाष्ये
द्वितीया खण्डिका ॥

ग्राहकल्पः ।

तृतीया खण्डिका ।

एवन्तावत् पार्व्येणश्राद्धप्रयोगोऽभिहितः । अथेदानीं तद्विहङ्गतीभूत-
मेकोद्दिष्टं वस्तुं प्रतिजानीते,—

अथैकोद्दिष्टम् ॥ १ ॥

वर्त्तिष्यते,—इति सूत्रशेषः । अथ पार्व्येणश्राद्धानन्तरम् । एक-
उद्दिष्टो यत्र, तदेकोद्दिष्टम्,—इति कर्म्मणोनामधेयम् । तदेतदा-
दिकं श्राद्धजातं पार्व्येण विक्रियते । कथं ज्ञायते ? शृणु यथा
ज्ञायते । सपरिकराभिहिता प्रकृतिर्विकृतिरन्या,—इति ताव-
न्मीमांसकसमयः । पार्व्येणश्चात्र सपरिकरमभिहितं न त्वेकोद्दिष्टा-
दिकम्,—इति । अपिच । आवाहनादिकं तावदत्र निषेक्ष्यते ।
न चाप्राप्तस्य निषेधः । न चात्र वचनात् प्राप्तिः । तस्मात् चोदक-
प्राप्तमावाहनादिकं निषिध्यते,—इति गम्यते । एतस्मात् कारणात्
पश्चामः,—पार्व्येणस्य धर्म्माश्च प्रदिश्यन्ते,—इति । दीक्षणीया-
दिषु ‘अप्रयाजास्ताः’—इति निषेधस्यान्यथानुपपत्त्या तासु दर्श-
पौर्णमासधर्म्माप्रदेशोयथा । “उपतिष्ठतामित्यक्षय्यस्थाने”—इति
सूत्रणाञ्चैवमवगच्छामः । पार्व्येण खल्वक्षय्योदकं विहितं, तस्य
स्थाने चात्रोपतिष्ठतामिति विदधत् पार्व्येणस्य धर्म्माणां प्रदेशमत्र
बोधयति ।

तदिदमेकोद्दिष्टं द्विविधं भवति, प्रेतैकोद्दिष्टं प्रत्याब्धिकैकोद्दिष्टञ्च । तदुभयमिह लाघवार्थमेकेन ग्रन्थेनाभिधीयते । अतः प्रेतपदप्रयोगोऽत्र नोपदिष्टः । एवं खल्वसौ प्रत्याब्धिकेपि प्रसज्येत । कथं नु स मा प्रसज्ति,—इति यदुभयसाधारणं तदेवोपदिष्टम् । प्रेतैकोद्दिष्टे तु शास्त्रान्तरात् प्रेतपदप्रयोगः स्यात् । तेन, प्रत्याब्धिकमप्येकोद्दिष्टमेव । न पुनरेतेन तद्विक्रियते । तस्मात्, तस्याप्येकोद्दिष्टतयैवोक्तेखोन त्वेकोद्दिष्टविधिकतया,—इति द्रष्टव्यम् । “अथैकोद्दिष्टं तत् त्रेधा भवति नवं मिश्रं पुराणञ्च”—इति शास्त्रान्तरेपि प्रत्याब्धिकस्यैकोद्दिष्टत्वमुक्तं न त्वेकोद्दिष्टविधिकत्वम्,—इति ।

गौडालु एतत्प्रकरणशेषे “एतत् प्रेतश्चाहम्”—इति, एतत् खण्डिकापरिसमाप्तौ, “अत जह्वं संवत्सरे संवत्सरे प्रेतायान्नं दद्यात् ; यस्मिन्नहनि प्रेतः स्यात्”—इति च सूत्रद्वयमधिकं पठन्तः, प्रेतैकोद्दिष्टमेवेतत् प्रत्याब्धिकेऽप्यस्यैव धर्मप्रदेशः,—इति मन्यमानाः प्रत्याब्धिकमेकोद्दिष्टविविधकतयीक्ष्ण्वन्ति । पाश्चात्य-सूत्रग्रन्थे तु नैतत् सूत्रद्वयं पठ्यते । भाष्यकारैरपि चिरस्तनैर्न पठितं न खल्वपि व्याख्यातम् । ऋग्वेदोपापरसूत्रेऽपि न तादृशं किञ्चित् पठ्यते । पारस्करोपि नैवं किञ्चित् सूत्रयाज्ञकार । कात्यायनएव सपिण्डीकरणात् परम्,—“अत जह्वं प्रेतायान्नं दद्यात् ; यस्मिन्नहनि प्रेतः स्यात्”—इति सूत्रयास्वभूव । परमसावपि, “एतत् प्रेतश्चाहम्”—इति नोवाच । यदापि तत् पठ्यते, तदापि प्रेतश्चाहमिति प्रेतपदस्य, ‘प्रेतायान्नं दद्यात्’—इतिवत्

प्रमीतोऽर्थः,—इति ह्यमेकेनैव श्रुत्येनोच्यते,—इति न किञ्चिदनु-
चतम् ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

एकं पवित्रम् ॥ २ ॥

पार्व्वणवत् पवित्रबहुत्वप्राप्तौ, एकमित्यनेन तस्यैकत्वं विधत्ते ।
तदिदं न्यायमूलं सूत्रम् । तत्रोद्देश्यानां बहुत्वादर्थवत् पवित्र-
बहुत्वम्, अत्र तूद्देश्यस्यैकतया न खल्वर्थोऽस्तीति निवर्त्तते,— इति
न्यायोऽत्र मूलम् । ‘स्वयं कृता वेदिर्भवति’—इति उच्यते न ख-
ननपरिलेखनानि यथा निवर्त्तन्ते । सौख्ये वा चरौ पेषणादीनि
यथा लुप्यन्ते । तथा चोक्तम् । “अपिचाभिधानसंस्कारद्रव्यमर्थे
क्रियते तादर्थ्यात्”—इति । एककरणसाध्यं खल्वेकोद्दिष्टा-
पूर्व्वमेककरणधर्मानेवाकाङ्क्षति,—इत्येकमेव पवित्रमत्रप्रदिश्येत ।
सौख्यचरोरपूर्व्वस्येककरणसाध्यतया, प्रकृतौ दर्शपूर्णमासापूर्व्वस्य
षट्करणसाध्यत्वेऽप्येकस्यैव करणस्य धर्मास्तत्र प्रदिश्यन्ते,—
इति यथा ।

वेक्तृत्वोपास्यं विशेषोपदेशः स्यात् । सोयं श्रुत्या पदार्थं
प्रापयति,—इति शीघ्रप्रवृत्तः चोदकं बाधते । चोदकेन हि
विप्रकृष्टाधीतः पदार्थोऽन्वीयते,—इति विलम्बेनासौ पदार्थान-
तिदिशति । यथा बाजपेये संप्तदशशरावनैवारचरोरुपदेशात्
चोदकप्राप्तां मुष्टिर्निवर्त्तते । यथा वा चित्रायां तण्डुलाना-
मुपदेशात् चोदकप्राप्ताव्रीहयोनिवर्त्तन्ते ;—त्रैहा अत्रैहाद्य
तण्डुलाउपादातव्याः,—इति । साद्यस्त्रे च ‘खलेवाली यूपो-

भवति'—इत्युपदेशात् चोदकप्राप्तः खादिरोनिवर्त्तते—खादिरो
अखादिरो वा खलेबाली स्यात्,—इति । तद्वदत्रापि, 'एकं
पवित्रम्'—इत्युपदेशात् प्राक्तनं पवित्रबहुत्वं निवर्त्तते । किं
कारणम् ? प्रत्यक्षा हि श्रुतिः, परोक्षश्च चोदकः,—इति ।
अतएव,—अर्घ्यस्यैकत्वादेव पवित्रस्यैकत्वं प्राप्नोति,—इत्यस्यापि
पर्यनुयोगस्थानवकाशः । न चाचार्य्यैर्ऽर्घ्यस्यैकत्वं सूत्रयित्वा पवि-
त्रस्यैकत्वं सूत्रयाञ्चकार । कात्यायनोहि तथा सूत्रयति ।
एतेन, तद्वद्वद्वा, 'एकोऽर्घ्यः एकं पवित्रम्'—इति यद्विपर्य्यस्य
पठितं रघुनन्दनेन, तदनाकरम् । भाष्यकारैरपि चिरन्तनैः,
'एकं पवित्रमेकोऽर्घ्यः'—इति क्रमवदेवैतत् सूत्रद्वयं पठितम् ।
तथात्रापि वा, अर्घ्यस्यैकत्वेऽपि, एकस्मिन्नेवाध्यं चोदकप्राप्तं
पवित्रबहुत्वमदृष्टार्थं स्यादित्यधिकाशङ्कानिरासार्थमस्य सूत्रणं
नानुपपन्नम् ।

यज्ञापरमुक्तम्,—अर्घ्यैकत्वात् द्विदलरूपसंज्ञिततपवित्रैक्यप्राप्तौ
एकं पवित्रमिति पुनरभिधानसार्थकत्वाय तद्वयवपरम्,—इति ।
तदपि न सुन्दरम् । यतो न्यायमूलं विशेषोपदेशपरं वा वचनम् ।
उभयथापि,—

“अनन्तर्गभिणं साग्रं कौशं द्विदलमेवच ।

प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्रचित्” ॥

इति स्वशास्त्रोक्तं विशिष्टमेव पवित्रं पार्ष्णवदत्रापि प्राप्नोति ।

‘यत्र कुत्रचित्’—इति व्याख्यवगतेष्वेवमवगच्छामः । “तत्तएव

वर्हिषः प्रादेशमात्रे पवित्रे कुरुते”—इति गृह्यसूत्रे, “पवित्रे स्यो-
वैष्णव्यौ” इत्युपपत्त्यया दललक्षणा तु,—

“आत्मस्योत्पवनार्थं यत्सदप्येतावदेव तु” ।

इति कात्यायनेनैव स्पष्टीकृता । अत्र तु तत्परिग्रहे न
किञ्चित् कारणमस्ति । इतरथा पार्ष्णीयेकदलं पवित्रं स्यात् ।
न चैवमिष्यते । द्विवचनान्तः खलु पवित्रशब्दोदलं लक्षयति,
न त्वेकवचनान्तोऽपि । कथं ज्ञायते ? “पवित्रे स्योवैष्णव्यौ”—
इति, “पवित्रे कुरुते”—इति चैवमादिषु तथा दर्शनात् ।
“अष्टिद्रेण पवित्रेण”—इति, “पवित्रमन्तरा कृत्वा”—इति
चैवमादिषु तथाऽदर्शनाच्च । तदेवं द्विवचनमेवास्य लक्षणायां
तात्पर्यग्राहकमित्यवधार्यते । तस्मात्, प्रमाणाभावान्नात्र दल-
लक्षणा । प्रमाणान्तरविज्ञेयत्वात्तस्याः । तथा चोक्तम् ।

“गौणे सदपि सामर्थ्यं न प्रमाणान्तरं विना ।

आविर्भवति मुख्ये तु शब्दादेवाविरस्ति तत् ॥

तात्पर्यं च स्वतोमुख्ये गौणार्थपरता पुनः ।

प्रमाणान्तरविज्ञेया तदभावान्न सिध्यति” ॥

इति । तस्मात्,—एकं पवित्रमिति पुनरभिधानसार्थकत्वाय,—
इति रिक्तं वैचः । एकोऽर्थः,—इति एकः पिण्डः,—इति
चेतयोरनर्थकत्वापत्तिश्चैवमवर्जनीया स्यात् । तदनयोर्न्यायमूलत्वं
विशेषविधित्वं वा अकामेनापि वाच्यम् । तत्तामान्यात् अस्यापि
तथात्वमेवोच्यताम् । कृतमर्हजरीयेन । यत्तु भार्गवनाम्ना
वचनं पठन्ति,—

“पार्वणेषु तु सर्वेषु पवित्रं हिदलं स्मृतम् ।

नैकोद्दिष्टे तु तत् प्रोक्तं पवित्रं हिदलं नृप !” ॥

इति । तदस्मात्प्रयोगव्यतिरिक्तविषयम् । अस्मच्छास्त्रे, “यत्र कुत्र-
चित्”—इति व्याख्यवगतेस्तद्दिरोधनैतस्यादरणासम्भवात् । स्वशास्त्र-
विरुद्धं खल्वपरंशास्त्रं नादर्शय्यमिति परोक्तसमुच्चयवादिनोपि
मन्यन्ते । तस्मात्,—पार्वणवदेव हिदलरूपमत्र पवित्रमिति
वाचस्पतिमिश्राद्युक्तमादरणीयम् ॥ २ ॥

एकोऽर्घ्यः ॥ ३ ॥

पूर्ववद्वाक्यस्थानम् । पवित्रस्यैकत्वविधानेऽपि तद्गृहितमेवान्व-
दर्थपात्रं स्यात्,—इतीमामधिकाशङ्कां निरसितुमिदं सूत्रं प्रव-
हते । तदत्रैकोऽर्घ्यइत्यनेन प्राक्तनयोर्द्वितीयतृतीयार्घ्ययोर्बुदासं
कृत्वा प्रथममवस्थापयति । तथाच, ‘वैष्णव्येककपालः’—
इत्यत्र प्रथमोपस्थितत्वात् प्रथमकपालधर्मानुष्ठानवत् अत्रापि
प्रथमपात्रधर्मानुष्ठानमिति । तस्मात्, चोदकपात्रं न्युज्जकरण-
मत्रापि कर्त्तव्यं भवति ।

यच्च,—संस्त्रवसमवनयनाभावात् प्रथमपात्राभावाच्च नात्रार्घ्य-
पात्रन्युज्जता,—इति वर्णितम् । तदसङ्गतम् । चोदकप्राप्तस्य
विना वचनं वारयितुमशक्यत्वात् । संस्त्रवसमवनयनञ्च प्रति-
पत्तिः,—इति तदभावोऽकिञ्चित्कारः । संस्त्रवाः खल्वेवं प्रति-
पाद्यन्ते । सेयं प्रतिपत्तिः प्रतिपाद्याभावात् मा भवतु, कथं
न न्युज्जतापि न कर्त्तव्या । प्रकृतौ खल्वेतत् न्युज्जकरणमुप-

स्थितत्वात् प्रथमपात्रपर्यवसितं भवति । इह तु पात्रान्तरा-
भावात् संशयो नास्ति । अतो यदेवात्र पात्रं तदेव न्युजं
कर्त्तव्यम् । चोदको हि न पात्रं प्रापयति, किन्तु तस्य
न्युजकरणमात्रम् । तत् कथं न क्रियेत । तदेवं वैकृतविशेषो-
पदेशपरत्वेऽस्य, न्युजकरणं कर्त्तव्यम्,—इत्युक्तं भवति । प्राक्तनस्य
प्रथमपात्रस्यावस्थानमनेनोच्यते,—इत्येतस्मिंस्तु पक्षे न किमपि
चोदयितव्यं भवति ।

ननु, 'पात्रं न्युजं करोति'—इति वचनात् न्युजकरणं पात्रार्थं
गम्यते । वैकृतविशेषोपदेशपरत्वे तु सूत्रस्यैतन्निवर्त्तते । नैषदोषः ।
वैकृतस्यापि पात्रविशेषस्य प्राक्तनवत् संस्कारोपपत्तेः । चोदको-
हि तत् प्रापयति । अपिच । नैतत् न्युजकरणं पात्रार्थं किन्त्व-
पूर्वार्थम् । कृतप्रयोजनं खस्विदानीं पात्रम् । न तेन संस्कृतेन
किञ्चित् प्रयोजनम् । तदर्थञ्चेत् न्युजकरणं तदप्यनर्थकं भवति ।
न चार्थवत् शास्त्रामनर्थकं कर्त्तव्यम् । तस्मादपूर्वार्थं न्युजकरणं
न पात्रार्थम् ।

ननु पात्रार्थेऽपि न्युजकरणे अवश्यमदृष्टं कल्पयितव्यम् ।
सत्यं कल्पयितव्यम् । पात्रसंस्कारद्वारं तत् । तेन च प्रयोजनं
नास्तीत्युक्तम् । तथाच, 'उत्तानं पात्रं कृत्वा'—इति आह्वार्थता-
मस्य प्रापयति । तस्मात् 'सक्तून् जुहोति'—इत्यादिवदिद-
मप्यदृष्टार्थं न द्रव्यार्थम् । तस्मात्,—नैवं विज्ञायते,—न्युज-
करणेन पात्रं संस्क्रुर्यात्,—इति । 'कथं तर्हि ? पात्रस्य
न्युजकरणेनादृष्टं साधयेत्,—इति । न्युजकरणस्य पात्रसंस्कारक-

त्वेपि पात्रसंस्कारद्वारा अदृष्टार्थमेवैतदिति न किञ्चिदनु-
चितम् ॥ ३ ॥

एकः पिण्डः ॥ ४ ॥

पूर्ववद्वर्णनीयम् । तदत्र, पिण्डस्यैकत्वविधानादन्नप्रकरस्य न
निषेधः । न ह्यसौ पिण्डः,—इत्यवोचाम । यत्तु पठन्ति,—

“एकोद्दिष्टे पिण्डमेकं विकिरन्तु न कारयेत्” ।

इति । तदस्मत्प्रयोगव्यतिरिक्तविषयम् । अतिदेशागतस्य विकिरस्य
वारयितुमशक्यत्वात् । समुच्चयरसिकास्तत्त्वकारादयस्तु, वचन-
मेतदजानन्तएवात्र विकिरमभ्युपगच्छन्तीति श्लिष्यते ॥ ४ ॥

नाशह्ननम् ॥ ५ ॥

तत्र पितृणामावाहनं यद्विहितं तदत्र न कर्त्तव्यम् । तत्रैष
सांशयिकोऽर्थः । किं आहुसंबन्ध्यावाहनमनेन निषिध्यते, पिण्ड-
दानसंबन्धि वा ?—इति । तत्र, “नावाहनं नाग्नौकरणम्” इति
निषेधयोः पौर्व्यापय्यादग्नौकरणपूर्वकालीनं प्रधानसंबन्धि आह-
सूत्रोद्दिष्टं आह्वार्थावाहनमेव निषिध्यते, न त्वप्रधानसंबन्धि पिण्ड-
पितृयज्ञवदित्यतिदेशप्राप्तं पिण्डार्थावाहनम्—इति तत्त्वकृतः ।
तदसङ्गतम् । ‘एकः पिण्डः’—इत्यभिधाय, आवाहननिषेधात्
पिण्डार्थावाहनस्यैवायं निषेधो न प्रधानार्थस्य,—इति वैपरीत्य-
स्यापि वक्तुं शक्यत्वात् ।

प्रधानार्थस्यैव निषेधो न त्वङ्गार्थस्य,—इत्यस्यामपि कल्प-

नायां प्रमाणं न पश्यामः । उपदेशातिदेशकतोऽपि विशेषो-
नास्ति । चोदकः स्वस्वत् सर्वं प्रापयति । चोदकप्राप्तस्यैव
निषेधो न तूपदिष्टस्य,—इति वा किं न वर्ण्यते । तस्मात् न
किञ्चिदेतत् । अङ्गसंबन्धिनश्चावाहनस्य बाधेनोपपत्तौ संभवन्त्यां
न पुनः प्रधानसंबन्धिनोऽपि बाधः,—इत्यपि शक्यं कल्पयितुम् ।
अतु तर्हि पिण्डार्थावाहनस्येवायं निषेधो न प्रधानार्थस्य,—इति ।
न,—इत्युच्यते । चोदकप्राप्तस्य स्वत्वयं निषेधो न वचनप्राप्तस्य ।
वचनञ्चेतत् निषेधति । न च निषेधतोवचनस्य कश्चिदतिभारो-
ऽस्ति । तस्मात् विनिगमनाविरहात् अग्नौकरणपूर्वकालीनस्येव
पिण्डार्थावाहनस्याप्ययं निषेधः,—इत्याख्येयम् ॥ ५ ॥

नाग्नौकरणम् ॥ ६ ॥

ऋजुरक्षरार्थः । अत्राग्नौकरणनिषेधेन हुतशेषदानाभावात् हुत-
शेषं ब्राह्मणाय दत्त्वा पात्रमालभ्य जपेत् पृथिवीत्यादिसूत्रप्राप्त-
पात्रालभनस्यापि बाधः, आनन्तर्याभावादभृतत्वाभावादभृत-
मिति मन्त्रलिङ्गविरोधाच्च,—इति रघुनन्दनः । नैतदेवम् ।
कस्मात् ? ‘गुणलोपे च मुख्यस्य’—इति सिद्धान्तविरोधात् ।
क्रमोहि पात्रालभं गुणभावेनोपकरोति । न च गुणानुरोधात्
पदार्थएव न कर्तव्योभवति । गुणोहि नाम स भवति, यः
पदार्थस्योपकारे वर्तते नापकारे । स स्वत्वयं क्रमोगुणभूतो न
पदार्थं निवर्त्तयितुमुत्सहते । चोदकोहि पदार्थं प्रापयति ।
नासौ गुणस्यानुरोधादुत्सृष्टव्य इति ।

यथा महापितृयज्ञे विहितासु धानासु यदि चोदकप्राप्तो-
 ऽवहन्तिः क्रियते, धानात्वं विहन्येत ;—सक्तवोहि तदा भवेयुः ।
 यदि वा न क्रियेत, चोदकप्राप्तोगुणोऽस्य लुप्येत, शक्यते हि स
 कर्तुम् । तस्मात्, यथा धानात्वस्य न विघातः यथा च
 चोदकप्राप्तस्य 'न लोपः' तथा क्रियते,—पूर्वं हन्तिं कृत्वा
 पाकः क्रियते, ततोहि धानाभवन्ति । एवं धानात्वं न विहन्यन्ते
 चोदकसानुग्रहीयन्ते,—इति । विपर्ययां हि क्रममात्रं न कृतं
 भवति, पदार्थसु न निवर्त्तते,—इति दशमाध्याये सिद्धान्तितम् ।
 तद्वदत्राप्यवगन्तव्यम् । तथा चोक्तम् । “अथैनं च विपर्ययां
 तादर्थ्यात्तत्त्वमेव स्यात्”—इति ।

अपिच । ज्ञा हि पूर्वकालतामाचष्टे, न त्वानन्तर्यम्,—
 इति शास्त्रतात्पर्यविदां समयः । तत्रैवं सति, हुतशेषदाने पात्रा-
 लम्भनपूर्वकालतां ज्ञापत्ययोबोधयति, न पात्रालम्भे हुतशेष-
 दानानन्तर्यम् । तदेवं हुतशेषदानेव पात्रालम्भनपूर्वकालता
 गुणोभवति, न तु पात्रालम्भेपि हुतशेषदानानन्तर्यम् । प्रमाणा-
 भावात् । इतरथा, उत्तानं पात्रं कृत्वा दक्षिणा दातव्येति स्वयं
 वर्णितत्वात् संस्त्रवसमवलयनाभावेन न्युल्लङ्घनभावस्य चाभ्युपग-
 मात् दक्षिणाप्यत्र न देया स्यात् । दीयते च । ‘आर्द्रारहिते बोधने
 मन्त्रान्तरस्त्रानुपदेशात् तद्युक्तमन्त्रः प्रणवयुक्तत्वेन प्रयुज्यते’—
 इति भवानेवाह । तत् किमिति मन्त्रलिङ्गविरोधात् बाधं
 वर्णयति,—इति न खल्वधिगच्छामि ।

परमार्थतः पुनरत्र मन्त्रलिङ्गविरोधोनास्ति । अत्र संस्कारार्थः

खल्वयं जपोऽने चेयममृतबुद्धिः संस्कारार्था,—इति ज्ञावीचाम ।
 एवं खलु तत् स्तूयते,—इति नैष दृष्टमर्थं वदति । तस्मान्न
 किञ्चिदेतत् । यत्तु प्रचेतोनाम्ना वचनं पठ्यते,—“नावाहनं
 नाम्नौकरणं न पात्रमालभ्य जपति”—इति । तत् तदुक्तप्रयोग-
 विषयमस्मययोगव्यतिरिक्तविषयं वा ॥ ६ ॥

नात विश्वेदेवाः ॥ ७ ॥

ऋजुरक्षरार्थः ।

“यस्मिन्नवे पुराणे वा विश्वेदेवा न लेभिरे ।

आसुरं तद्ववेत् आहं वृषलं मन्त्रवर्जितम्” ॥

इति वचनं बह्वचविषयम् । तत्परिशिष्टोक्तत्वात् । महायशासु,—
 “असपिण्डीकृतैकोद्दिष्टविषयमेतत् सपिण्डीकृतानां विश्वेदेवा-
 भावात्”—इत्याह । तदसङ्गतम् । इदं हि पूर्वसंज्ञितम् ।

“नवम्याहं दशाहानि नवमिश्रन्तु षडृतून् ।

अतः परं पुराणं स्वात् त्रिविधं परिकीर्तितम्” ॥

इति । तस्मात् बह्वचानामपि नवसंज्ञके दशाहपर्यन्तक्रियमाणे
 पुराणसंज्ञके च सपिण्डीनोत्तरं क्रियमाणे एकोद्दिष्टएव विश्वेदेवा-
 भवन्ति, न नवमिश्रसंज्ञकेषु मासिकेषु,—इति । अस्माकन्तु न
 कुत्राप्येकोद्दिष्टे विश्वेदेवाः सन्तीति ॥ ७ ॥

स्वदितमिति तृप्तिप्रश्नः ॥ ८ ॥

प्राग्बोधे, तृप्ताः स्य,—इति तृप्तिप्रश्नः । सोऽत्र न भवति ।

किञ्चिद्, स्वदितम्,—इति तृप्तिप्रश्नः कर्त्तव्यः । योग्यत्वात्
सुखदितमित्युत्तरम् ॥ ८ ॥

उपतिष्ठतामित्यक्षय्यस्थाने ॥ ९ ॥

अक्षय्यमसु,—इत्यक्षय्यशब्दस्थाने, उपतिष्ठताम्,—इति वक्तव्यम् ।
असुपदमप्यर्थान्निवर्त्तते । “प्रेतायाक्षय्यमसु”—इति ब्रह्मपुराण
वचनम्,—

“ततोवदेत् पुनर्धीमानक्षय्यसुपतिष्ठताम्” ।

इति मार्कण्डेयपुराणवचनञ्च तत्तत्प्रयोगविषयम् । तदत्राक्षय्य-
स्थानमात्रे, उपतिष्ठतामिति विधानात् “सर्व्वेन्द्रार्घ्यादौ उप-
तिष्ठतामित्यनेनोक्तं”—इत्यसङ्गतैषा कल्पना । यच्च,—

“प्रेतान्तनामगोत्राभ्यामुक्तृजदुपतिष्ठताम्” ।

इति शातातपवर्चनम् । तत् तदुक्तप्रयोगविषयम् । बह्वृचानां
प्रेतश्राद्धे चोपतिष्ठतामित्यनेनोक्तंस्तत्परिशिष्टे लिखितः । एत-
दजानानएव शूलपाणिराश्वलायनीयानामपि हविस्त्यागवाक्त्रे
स्वधापदमिच्छति ।

“प्रेतश्राद्धेषु सर्व्वेषु न स्वधा नाभिरम्यताम्” ।

इत्याश्वलायनगृह्यपरिशिष्टान्तरेपि प्रेतश्राद्धेषु स्वधाप्रयोगोनिषिद्धः ।
अस्माकन्तु प्रेतश्राद्धे स्वधापदस्य निषेधाभावात् तेनैवोक्तं ।
“स्वधाकारः पितृणाम्”—इत्यत्र पितृपदं प्रमीतमात्रपरम् ।
इतरथा प्रेतश्राद्धे त्यागप्रकारस्यानुपदेशादनध्यवसायः प्रसज्येत ।
ऋषयश्चोऽपि ।

“न स्वधाञ्च प्रयुञ्जीत प्रेतपिण्डे दशाह्निके” ।

इत्यत्र दशाह्निकग्रहणं कुर्वन्नन्यत्र स्वधाप्रयोगमनुजानाति । समुच्चयरसिकोरघुनन्दनसु, शातातपवचनोक्त ‘उपतिष्ठताम्’—इत्यनेनोत्सर्गप्रसङ्गाद्भिद्यत् एकोद्दिष्टप्रकरणे तद्वचनस्य ‘उपतिष्ठताम्’—इति प्रतीकमपङ्गवानः, प्रेतश्राद्धे सर्वस्योक्तेस्वाभावसाधकरूपेण, ‘प्रेतान्तनामगोत्राभ्यामुत्सृजेत्’—इति पूर्वप्रतीकमात्रं लिलेख । सोयमेकस्यैव वचनस्य स्वाभिमतमंशं प्रमाणयति, स्वानभिमतञ्चांशमपङ्गुते,—इति किमत्र ब्रूमः ॥ ८ ॥

अभिरम्यतामिति विसर्गः ॥ १० ॥

वाजे वाजे,—इति मन्त्रेण पार्व्येण विसर्जनमुक्तम् । अत्र तु, ‘अभिरम्यताम्’—इत्यनेन तत् कर्त्तव्यम् । योग्यत्वात् ‘अभिरतोस्मि’—इति, ‘अभिरताः स्म’—इति वा प्रतिवचनं द्रष्टव्यम् । यच्च,—

“प्रेतश्राद्धेषु सर्वेषु न स्वधा नाभिरम्यताम् ।

स्वस्यसु विसृजेदेवं सकृत् प्रणववर्जितम्” ॥

इत्याश्वलायनगृह्यपरिशिष्टवचनात् ‘अभिरम्यताम्’—इति विसर्गः प्रत्याब्धिकैकोद्दिष्टविषयः । प्रेतैकोद्दिष्टे तु ‘स्वस्यसु’—इत्यनेनैव विसर्गः,—इति श्रौदत्तादिभिर्वर्णितम् । तदसङ्गतम् । आश्वलायनगृह्यपरिशिष्टस्य बहुचपरतयाऽस्मत्प्रयोगपरत्वाभावात् । अस्मत्सूत्रकारेण विशेषस्थानुपदेशाच्च ।

तदेवं सूत्रितविशेषव्यतिरेकेणान्यत् सर्वं पार्व्येणवदेव कर्त्तव्यं

भवति । चोदकोहि तत् प्रापयति । यच्च प्रचेतोनाम्ना वचनं पठन्ति । “नाशिषः प्रतिगृह्णीयात्”—इति । तदपि तदुक्त-प्रयोगविषयम् । इतरथा प्रत्याब्धिकैकोहिष्टेयेतन्न स्यात् । इत्येते च । तस्माद् यथोक्तमेवासु । “स्वधोच्यतामिति वाचं विस्-जेत्”—इत्याश्वलायनवचनमपि बहुचमात्रविषयम् । तदत्रैकोहिष्टे मन्त्रस्योद्वापोद्बु अभिलापवाक्ये च बहु वक्तव्यमस्ति । ग्रन्थगौरव-भयादुपारम्यते ॥ १० ॥

अथ सपिण्डीकरणम् ॥ ११ ॥

वर्तिष्यते,—इति सूत्रशेषः । समानः पिण्डो यस्य, असौ सपिण्डः प्राप्तपितृलोकोभूष्यते । तस्य हि पिण्डः समानः साधारणोभवति । कथम् ? सपिण्डीकरणात् परतः स्वस्वयं पार्व्वणभागभवति । तत्र च पितामहादिभिः समसस्य पिण्डदानं भवति । तदानीञ्च यदस्मै दास्यते मात्रादीनामपि तत्र भाग इति । सोऽयं पिण्डो न परमस्यैव । समानोहि स मात्रादीनां भवति । तेषामपि तत्र भोगस्याविशेषात् । पूर्व्वञ्च सपिण्डकरणात् न पितामहादिभिः समानोऽस्य पिण्डोभवति, न वा तत्रान्यस्य भोगइति । तस्मादस-पिण्डस्य सपिण्डस्य करणं सपिण्डीकरणमिति कर्मणोनाम-धेयम् ।

पार्व्वणैकोहिष्टाभिधायैतस्माभिधानात् पार्व्वणैकोहिष्टा-भ्यामेतद्विक्रियते,—इत्यवगच्छामः । स्मरन्ति च ।

“आह्वयसुपक्षस्य कुर्वीत सहपिण्डताम् ।
तयोः पार्ष्णवत् पूर्वमेकोद्दिष्टमथापरम्” ॥

इति ॥ ११ ॥

अथास्य कालमाह,—

पूर्णे संवत्सरे षण्मासे त्रिपक्षे वा ॥ १२ ॥

पूर्णे संवत्सरे मृततिथावेव । कथं ज्ञायते ?

“पितुः सपिण्डीकरणं वार्षिके मृतवासरे” ।

इत्युशनसोक्तेः । यच्च,—

“ततः सपिण्डीकरणं वत्सरात् परतः स्थितम्” ।

इति भविष्यपुराणवचनम् । तत्, यस्यां तिथौ मृतस्तां तिथिमा-
दाय वर्षगणनया बोध्यम् । आचार्यस्तु प्रायणतिथिमवधिं कृत्वा
तत्परवर्तिनीं तिथिमादाय वर्षगणनामभिप्रायन् ‘पूर्णे संवत्सरे’—
इत्याह । एतदभिप्रायेणैव,—

“पितुः पितृत्वप्राप्त्यर्थं पूर्णे संवत्सरे सुतः ।

मृताहात् परतः कुर्यात् सपिण्डीकरणं बुधः ॥

इति वचनसुपपद्यते । कथं नाम ? मृताहात् मरणदिनात् परतः-
परां तिथिमादाय वर्षगणनया संवत्सरे पूर्णे सपिण्डीकरणम्—
इति । शूलपाणिस्त्वसुमर्थमप्यर्थालोच्य विरोधमिमांसा वचनमेतदना-
करमाह ।

षण्मासे,—इत्यपरः कालः । एकवचनसंयोगादेकएवायं कालः । पूरणप्रत्ययस्यात्र लुप्तवत् द्रष्टव्यः । तेन षष्ठमासे इत्यर्थः सिद्धोभवति । अत्रापि मृततिथिरेव कालोबोद्धव्यः । त्रिपक्षे,—इत्यन्यः कालः । अयमपिकालोमृततिथिरेवावधार्यते । किं कारणम् ? पूर्णसंवत्सरादिसाहचर्याद्ययमपि चान्द्रएवावगम्यते । गणना चास्य तद्वदेव प्रायणतिथिसमवधिं कृत्वा तत्परवर्त्तिनीं तिथिमारभ्य,—इति । वाशब्दोविकल्पार्थः । अत्रच,—

“वृद्धिआहविहीनस्तु प्रेतआहानि यश्चरेत् ।

स आहो नरके घोरे पितृभिः सह मज्जति” ॥

इत्युग्रनोवचनात् संवत्सरमध्ये वृद्धिसम्भावनायामेव षण्मासत्रिपक्षकल्पाविति केचित् । नैतदस्माकं भवति । कस्मात् ? यस्मादत्र भवान् सूत्रकारः ‘पूर्णे संवत्सरे षण्मासे त्रिपक्षे वा’—इति सूत्रयित्वा, ‘यदहर्वा वृद्धिरापद्येत’—इति विकल्पेन पृथगेव सूत्रयति, ततोऽवगच्छामः—विनापि वृद्धिसम्भावनामेतौ कल्पा भवतः,—इति ।—सोऽयं तुल्यवृद्धिकल्पः,—पूर्णे संवत्सरे षण्मासे त्रिपक्षे वा कुर्यात्, यदहर्वा वृद्धिरापद्येत तदहर्वा कुर्यादिति । कुतः ? उभयत्रैव वाशब्दोपादानात् ॥ १२ ॥

यदहर्वा वृद्धिरापद्येत ॥ १३ ॥

वृद्धिरभ्युदयो मङ्गलमित्यनर्थान्तरम् । तच्च पूर्त्तादन्यदभिधीयते । कथं ज्ञायते ? “वृद्धिपूर्त्तेषु युग्मानाशयेत्”—इति गृह्यसूत्रे

तत्रैव वृद्धिपदप्रयोगात् । त्रिभिः पुरुषसंस्कारः,—इति भट्ट-
नारायणः । वृद्धिराशास्यमानं पुंसवनादिकं कर्म इत्यपरे ।

ऋतिशास्त्राख्यनिबन्धे तु, तत्तद्भागसेत्वादिप्रतिष्ठायामध्य-
पकर्षो यत्र देशजात्यात्मव्यापत्तिशङ्का स्यादित्युक्तम् । तथा
पैठौनसिः ।

“त्रिपक्षोऽग्निमतः कालोऽद्विष्टापूर्त्तकर्मसु ।

सपिण्डीकरणं कुर्यात् पूर्णं संवत्सरेऽपि च” ॥

इतीष्टापूर्त्तकर्मस्वपकर्षमभिधत्ते । यदहर्द्यस्मिन्नहनि वृद्धिरक्त-
लक्षणा आपद्येत आगच्छेत् तदहः सपिण्डीकरणमिति गतेन
तदहश्चत्वार्युदकपात्राणि इत्यनागतेन वा सम्बन्धः । अत्र च
वृद्धिरागमनिमित्तेनापकर्षविधानात् वृद्धिकालबाधोनामुमत इत्या-
चार्यस्याभिप्रायो लक्ष्यते । तथा शास्त्रायनिः ।

“प्रेतश्राद्धानि सर्वानि सपिण्डीकरणं तथा ।

अपक्वञ्च प्रकुर्वीत कुर्यान्नान्दीमुखं ततः” ॥

इति । एवञ्च वृद्धिपूर्वदिने सपिण्डीकरणापकर्षोऽर्थात् सिध्यति ।
अतएवोशना

“पितुः सपिण्डीकरणं वार्षिकेष्टतवासरे ।

आधानाद्युपसंप्राप्तावेतत् प्रागपि वत्सरात्” ॥

इत्याधानाद्युपसंप्राप्ताविति समीपार्थमुपशब्दं प्रयुक्तवान् । अतएव
सैषा यस्मिन् दिने वृद्धिरापद्येत ततः प्रागेवापक्वञ्च सपिण्डीकरणं
कृत्वा तदङ्गभूतं नान्दीमुखसंज्ञितं श्राद्धं कुर्यादिति हेमाद्रिः ।
अत्यन्येत सन्निहिता भवतीति श्राद्धविवेकः । यदि आपद्येतेत्यस्य

सन्निहितेत्यर्थो न स्यात् तदा वृद्धावित्यनेनैव कृतार्थता स्यात्,
अतः सन्निहितं तद्दिनाव्यवहितपूर्वदिनमेव ग्राह्यमित्याचार्य-
चूडामणिप्रभृतयः । यत्तु पुलस्त्यः—

“निरन्तिकः सपिण्डत्वं पितुर्मातुश्च धर्मेतः ।

पूर्णे संवत्सरे अय्याद् वृद्धिर्वा, यदहर्भवेत्” ॥

इति यदहर्भवेत् तदहः सपिण्डीकरणमभिधत्ते । तदा-
कस्मिन्पुत्रजन्मादिरूपवृद्धिविषयमित्यदोषः । अतएव वृद्धिदिने
तत्पूर्वदिने वा अपकर्ष इति श्रीदत्तः । वृद्धिदिन एवेति
वाचस्पतिः । अन्तरा वृद्धिनिश्चये पूर्वदिने आकस्मिकवृद्धौ वृद्धि-
दिने इति तु युक्तमुत्पश्यामः । एवञ्च कृते सपिण्डीकरणे देवात्
परदिने वृद्धेरभावे तस्यायथाकालकृतत्वात् विहितकाले पुनः
सपिण्डीकरणमावर्त्तनीयम् ।

“प्रेतसंस्कारकर्माणि यानि आह्वाणि षोडश ।

यथाकालन्तु कार्याणि नान्यथा मुच्यन्ते ततः” ॥

इति लघुहारीतवचनात् ।

“अकाले चेत् कृतं कर्म काले तस्य पुनः क्रिया” ।

इति विद्याकरभृताश्च । न च वृद्धिनिश्चयेन कृतत्वात् पुनरावृत्ति-
रिति वाच्यम् । वृद्धिनिश्चयस्यानिमित्तत्वात् निमित्तस्य चा-
सम्पत्तेः । स्मृतिसागरे वृद्धस्पतिः ।

“प्रत्यवायोभवेद् यस्मिन्नकृते वृद्धिकर्माणि ।

तन्निमित्तं समाकृत्य पित्नोः कुर्यात् सपिण्डनम् ॥

पत्न्यायाश्रया वृद्धिः पुनश्च निपतेद् यदि ।

प्रेताब्दे सापि कर्त्तव्या नान्यत् कथं कदाचन ॥

व्रतोद्वाहप्रतिष्ठादियज्ञदानव्रतानि च ।

न कुर्यात् सावकाशानि भ्रातृष्टेऽपि सपिण्डने” ॥

प्रथमं व्रतपदमुपनयनपरम् । विवाहसाहचर्यात् । द्वितीयमन-
न्तादिव्रतपरम् । यज्ञदानसाहचर्यात् ।

तदत्र निरवकाशव्रताद्यर्थमपकर्षे कृतेऽपि तदब्दे सावकाश-
व्रतादिकरणनिषेधात् तेषामपकर्षनिमित्तता नास्तीति सुव्यक्त-
मवगम्यते । न च—

“सपिण्डीकरणं यत्र समाकृतं समासिकम् ।

तत्राप्यर्द्धं न कुर्वीत यज्ञोद्वाहव्रतानि च” ॥

इति स्मरणात् व्रतोद्वाहयोर्निरवकाशयोरप्यपकर्षनिमित्तता
नास्त्येवेति वाच्यम् । पूर्ववचनेकवाक्यतयेतस्य सावकाशव्रतोद्वाह-
विषयत्वात् । अन्यथा तत्र सावकाशानीत्यस्यानर्थकत्वापत्तेः ।
अतएव व्रतविवाहचूडादिष्वप्यपकर्षोयुक्तः अन्यथा कालातिक्रमा-
दिति वर्षमुखीप्रभृतयः । यत्तु अनावश्यकस्येष्टापूर्त्तादिरपकर्ष-
निमित्तता नास्ति अनावश्यकनिमित्तेन त्वपकर्षे कृते अनावश्यक-
मिष्टापूर्त्तादिकमिति वक्ष्यमध्ये कर्त्तुमर्हतीति शूलपानिरहु-
नन्दनाभ्यामुक्तम् । तदुक्तवचनानवलोकनेन ।

“सहपिण्डक्रियां कृत्वा कथ्यादभ्युदयं ततः ।

तथैव काम्यं यत्कर्त्तव्यं प्रथमाहक्षरादृते” ॥

इति तद्वृत्तलुङ्गहारीतवचनविरोधोऽपि तयोरपरिहृत्यः स्यात् ।
तद्वचनस्य ह्ययमर्थः । सहपिण्डक्रियां कृत्वा अभ्युदयं काम्यं च
कर्त्तुं कुर्यात् । प्रथमं वत्सरं विना । कृतेऽपि सपिण्डीकरणे
प्रथमवत्सरे अभ्युदयं काम्यं कर्त्तुं न कुर्यात् । काम्यसाह-
चर्यादभ्युदयपदं सावकाशाभ्युदयपरम् । पूर्वोक्तलुङ्गहस्यतिवचनेन
सपिण्डनानन्तरं सावकाशानामिवोङ्गाहादीनां वर्षमध्ये करण-
निषेधात् । अतएव संवत्सरे पूर्णे सपिण्डीकरणं कृत्वाऽभ्युदयं
कन्यापुत्रविवाहादिलक्षणं, तथा काम्यं त्रिवर्गसम्पादकञ्च यत्कर्त्तुं,
तदपि कुर्यात् । तत्रापवादमाह प्रथमाहत्सरादृते इति ।
प्रेतवर्षमध्ये पुनराकृत्य सहपिण्डक्रियां कृत्वाऽपि सावकाशिकमा-
भ्युदयिकं काम्यञ्च यज्ञदानव्रतादिलक्षणं न कुर्यादिति स्मृति-
सागरः ।

मृतमातृकस्य पुत्रस्य चूडान्तसंस्कारं कुर्वता च पित्रा तदर्धं
पुत्रमातुः सपिण्डनं नापकर्तव्यम् । तथा च स्मृतिसागरे लुङ्ग-
वशिष्टः ।

“मृतमातृकपुत्रस्य पिता संस्कारमाचरेत् ।

अपुत्रस्य न कर्त्तव्यं पुत्रमातुः सपिण्डनम्” ॥

इति ।

“जातकर्मादि चूडान्तं किन्तु कुर्वीत नाधिकम् ।

महागुरुनिपाते तु यस्मात्तत्र सुतोऽशुचिः” ॥

इति च तत्रैव वचनान्तरम् । न च जातकर्मादिचूडान्तसंस्कार-

कलापोऽपि कथं कर्त्तव्यः, तथापि सुतस्याशुचित्वाविशेषादिति-
वाच्यम् ।

“शिशोः पञ्चाब्दपर्यन्तं नाशौचं नैव पातकम् ।

न चास्य राजदण्डोऽस्ति प्रायश्चित्तं न विद्यते” ॥

इति ब्रह्मसुवचनेन तदानीं तस्याशौचाभावात् । यञ्च स्मरन्ति,—

“जाते पुत्रे तु पुत्रस्य माता यदि विनश्यति ।

तन्मातरमसंस्कृत्य न संस्क्रुय्यात् पिता सुतम् ॥

न स्यात् यद्यपि तन्मातुर्वृद्धिश्चाहे प्रवेशनम् ।

तथाप्यवश्यं संस्कार्या महागुर्वी हि सा शिशोः” ॥

इति । तच्च भोजदेवादिभिर्महानिबन्धकावैरलिखितत्वात् निर्मूल-
मिति स्मृतिसागरः । तस्य समूलत्वे तु विधिप्रतिषेधसन्निपाता-
द्विकल्पएव भन्तव्यः ।

तदेवमस्माकं चत्वारः सपिण्डीकरणकालाः—पूर्णः संवत्सरः,
षण्मासस्त्रिपक्षोद्विद्येति । ते खल्विमे कालाः सान्निनिरग्नि-
साधारणा भवन्ति । ° वाक्याद्विशेषानवगमात् ।

अत्र च, सपिण्डीकरणस्यापकर्षविधानादेव तत्पूर्वमासिका-
नामप्यपकर्षः सिध्यति । अग्निषोमीये पशौ प्रयाजस्यापकर्ष-
विधानात् प्रयाजान्तकर्षकलापस्यापकर्षः,—इति यथा । तथा-
चोक्तम् । “तदादि वाऽभिसम्बन्धात्तदन्तमपकर्षं स्यात्”—इति ।
तथा च,—

“सपिण्डीकरणं यत्र समाकृतं समासिकम्” ।

इति स्मरन्ति । तथा गर्गः ।

“तस्यैवाकृष्य कुर्वीत मासिकञ्च सपिण्डनम्” ।

इति । तथा चतुर्वर्गचिन्तामणौ शास्त्रायनिः ।

“प्रेतश्राद्धानि शिष्टानि सपिण्डीकरणं तथा ।

अपक्वस्यापि कुर्वीत कर्तुं नान्दीमुखं द्विजः” ॥

इति मासिकानां सपिण्डीकरणस्य चापकर्षमुपदिशति । विज्ञाने-
श्वरस्वेतदविज्ञाय, मासिकानि सपिण्डनादूर्ध्वं स्वकालएव
कार्याणि, अपकर्षस्वनुकल्पः,—इत्याह । निषेधमप्याह गोभिल-
परिशिष्टम् ।

“श्राद्धानि षोडशादस्वा नैव कुर्यात् सपिण्डनम्” ।

इति । गोभिलस्यैतदिति मदनपारिजातः । तथा लोगाक्षिः ।

“श्राद्धानि षोडशापाद्य विदधीत सपिण्डनम्” ।

इति । आभ्यां यत् षोडशश्राद्धेभ्यः परतः सपिण्डीकरणमुक्तं,
तत्—

“द्वादशाहे त्रिपक्षे च षण्मासे मासिकाब्दिके ।

श्राद्धानि षोडशैतानि संस्मृतानि मनीषिभिः” ॥

इति व्यासाद्युक्तकल्पे बोद्धव्यम् । तत्रैव कल्पे सपिण्डीकरणस्य
तत्रानन्तर्भावात् ।

“द्वादश प्रतिमास्थानि आद्यं प्राणमासिके तथा ।

सपिण्डीकरणञ्चैव इत्येतत् श्राद्धषोडशम्” ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टोक्ते तु कल्पे षोडशश्राद्धेष्वेव सपिण्डीकरण-
मन्तर्भवति । पूर्वकल्पे, द्वादशाहे क्रियमाणमूनमासिकमिति
दृष्टव्यम् । तथा च गोभिलपरिशिष्टम् ।

“मरणात् द्वादशाहे स्यान्मास्यूनं वीनमासिकम्” ।

इति । गोभिलस्यैतदिति मदनपारिजातः । तदस्माकं द्वावप्येतौ कल्पौ भवतः । द्वयोरेवास्मत्परिशिष्टानुमतत्वात् ।

यदा त्वपक्तस्य षोडशश्राद्धानि सपिण्डीकरणञ्च करोति, तदा सपिण्डीकरणात् परं पुनरपि षोडशश्राद्धानां यथाकालमनुष्ठानं कर्त्तव्यं प्रेतशब्दोक्तेष्वस्तु तत्र न करणीयः । तदाह कात्यायनः ।

“द्वादशाहेऽथ सर्व्वाणि संक्षेपेण समापयेत् ।

तान्येव तु पुनः कुर्व्यात् प्रेतशब्दं न कारयेत्” ॥

इति । कालमाधवीये गोभिलपरिशिष्टम् ।

“यस्य संवत्सरादर्व्वाक् विहिता सुसपिण्डता ।

विधिवत्तानि कुर्वीत पुनः श्राद्धानि षोडश” ॥

इति । गोभिलस्यैतदिति माधवाचार्यः । तत्रैव गालवः ।

“अर्व्वाक् संवत्सराद् यस्य सपिण्डीकरणं कृतम् ।

षोडशानां हिरावृत्तिं कुर्व्यादित्याह गौतमः” ॥

इति । षोडशानां हिरावृत्तिश्चैकादशाहसपिण्डनपक्षे । तत्रोक्त-
मासिकस्य कालासत्त्वात् अन्यपक्षे तु यथासम्भवं द्रष्टव्यम् ।
तथा च कार्ष्णाजिनिः ।

“अर्व्वागब्दादयत्र यत्र सपिण्डीकरणं भवेत् ।

तदूर्ध्वमासिकानां स्यादयथाकालमनुष्ठितिः” ॥

। मदनरत्ने अङ्गिराः ।

“यस्य संवत्सरादर्व्वाक् सपिण्डीकरणं भवेत् ।

मासिकश्चोदकुम्भश्च देयं तस्यापि वत्सरम्” ॥

इति । पैठिनसिः ।

“सपिण्डीकरणादूर्वाक् कुर्वन् आहानि षोडश ।

एकोद्दिष्टविधानेन कुर्यात् सर्वाणि तानि तु ॥

सपिण्डीकरणादूर्वं यदा कुर्यात्तदा पुनः ।

प्रत्यब्दं योयथा कुर्यात्तथा कुर्यात् स तान्यपि” ॥

इति । तदेवं व्यासाद्युक्तकल्पेऽपकर्षपक्षे यथासम्भवं षोडशआहानां हिरावृत्तिर्नियता । प्रत्याब्दिकवच्चाभीषां पुनः करणम् । कृन्दोग-परिशिष्टोक्ते तु कल्पे मासिकानां पुनरनुष्ठानं न नियतम् । एकोद्दिष्टविधानेन चैषां पुनरनुष्ठानं भवति न प्रत्याब्दिकवत् । तथा च च्छन्दोगपरिशिष्टं कात्यायनः ।

“सपिण्डीकरणादूर्वं न दद्यात् प्रतिमासिकम् ।

एकोद्दिष्टविधानेन दद्यादित्याह शौनकः” ॥

इति । ‘न दद्यात् प्रतिमासिकमेकोद्दिष्टविधानेनेति संबन्धाद्दद्यादित्याह शौनक इत्यनेनैकोद्दिष्टस्यैवापकृष्टसपिण्डीकरणादूर्वं विकल्पो-दर्शितः’—इति शूलपाणिप्रभृतयः । यत्तु, स च विकल्पोऽप्राप्त-प्रेतभावविषयइति शूलपाणिः ; यच्च,—अप्राप्तप्रेतभावविषयवद्भूम-पतितमासिकविषयोपीति मन्तव्यमिति रघुनन्दनश्चाह । तदुभय-मपि प्रमाणाभावादुपेक्षणीयम् । वृद्धिनिमित्तेन त्वपकर्षं वृद्धे-रूर्वागिव पुनरपकृष्य षोडशआहानां पुनरनुष्ठानम् । यथा कार्ष्णी-जिनिः ।

“सपिण्डीकरणादूर्वागपकृष्य कृतान्यपि ।

पुनरप्यपकृष्यन्ते वृद्धुस्तत्तन्निषेधनात्” ॥

इति । निषेधमाह कात्यायनः ।

“निर्वर्त्य वृद्धितन्त्रन्तु मासिकानि न तन्त्रयेत् ।

अयातयामं मरणं न भवेत् पुनरस्य तु” ॥

इति ॥ १३ ॥

अथेदानीमितिकर्त्तव्यतायां योविशेषः, सोऽभिधीयते,—

तदहश्चत्वार्युदकपात्राणि सतिलगन्धोदकानि
पूरयित्वा ॥ १४ ॥

तदहस्तस्मिन्नहनि, तिलगन्धोदकसहितानि चत्वार्यर्घ्यपात्राणि
पूरयित्वा । तथाच भविष्यपुराणम् ।

“गन्धोदकतिलैर्युक्तं कुर्यात् पात्रचतुष्टयम् ।

अर्घ्यार्थं पितृपात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसेचयेत्” ॥

इति । गन्धोऽत्र वैकृतोविशेषः । तद्विशेषात् प्राक्तनस्य तिलोदकस्य
निवृत्तिं मा प्रशङ्क्येदिति ‘सतिलगन्धोदकानि,—’इत्याह ।
पवित्रन्तु न निवर्त्तते । कथं कृत्वा ? प्राक्तनानि पात्राण्यनूद्य तत्र
चतुष्टयं सतिलगन्धोदकत्वञ्च वैकृतोविशेषइहोच्यते । पात्राणि च
तत्र पवित्रान्तर्हितानि भवन्ति । तस्मात् पात्रस्य विशेषः पवित्रा-
न्तर्हितत्वमत्रापि भवत्येव । न चेदेवम्, यन्नियवृत्तचमसत्वादिक-
मपि तद्विशेषोऽत्र न स्यात् । इत्यते च । तस्मादुपयोक्तमेवास्ति ।

तदत्र, पात्राणां चतुष्टयविधानात् सातामहपक्षोऽत्र न भवति ।

तत्रा च ऋग्दोगपरिशिष्टम् ।

“कर्षूसमन्वितं त्यक्त्वा तथाऽऽद्यं आहपोडशम् ।

प्रत्याब्दिकञ्च, शेषेषु पिण्डाः स्युः षड्विंशति स्थितिः” ॥

इति । देवपक्षस्त्वत्रापि भवत्येव । प्रकृतस्य दैवपूर्वत्वस्य बाधा-
योगात् । तत्सारक्षभूतत्वाच्च । चतुष्टुं स्वस्वर्घपात्राणां प्रेतपिट-
पक्षाप्रायेण वक्ष्यति । तथा च शातातपः ।

“सपिण्डीकरणआहं दैवपूर्वं नियोजयेत् ।

पितृनेवाशयेत्तच्च पुनः प्रेतं न निर्दिशेत्” ॥

इति ॥ १४ ॥

चत्वारि पात्राणि,—इत्युक्तम् । तदिदानीं विशेषेणाभिधत्ते,—

त्रीणि पितृणामेकं प्रेतस्य ॥ १५ ॥

त्रीणि पात्राणि पितृणां शिष्टमेकं पात्रं प्रेतस्य, ‘पूरयित्वा’—इति
गतेन सम्बन्धः । तदत्र, पाठक्रमात् प्रथमं पितृणां पार्व्वणमनुष्ठेयं
ततः प्रेतस्यैकोद्दिष्टम्,—इति । तथाचोक्तम् । “क्रमेण वा नियम्येत
क्रत्वेकत्वे तद्गुणत्वात्”—इति ॥ १५ ॥ •

प्रेतपात्रं पितृपात्रेष्वसिञ्चति,—ये समानाः
समनसः पितरोयमराज्ये । तेषां लोकः स्वधा नमो-
यन्त्रीदेवेषु कल्पताम् । ये समानाः समनसोजीवा-
जीवेषु मामकाः । तेषां श्रीर्मयि कल्पतामस्मिन् लोके
शतं समाह्वति ॥ १६ ॥

प्रेतपात्रं प्रेतपात्रस्यमुदकं पितृपात्रेषु आसिञ्चति—ये समाना इति

मन्त्रद्वयेन । अत्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति । पाठक्रमानुरोधात् पदार्था-
नुसमयेन पितृणामर्घ्यसुत्सृज्य प्रेतस्वार्घ्यसुत्सृष्टव्यम् । ततः
पितृणामर्घ्यपात्रस्थानि पवित्राणि पिष्टब्राह्मणेभ्यः प्रतिपाद्य,
प्रेतार्घ्यपात्रस्थमपि पवित्रं तद्ब्राह्मणाय प्रतिपादनीयम् । अथ
पितृर्घ्यपात्रस्थमुदकं पिष्टब्राह्मणेभ्यः प्रतिपाद्य, प्रेतार्घ्यपात्रस्थमुदकं
त्रिधा विभज्य तेषामेकैकं भागं ये समाना इत्यादिमन्त्रद्वयेन
प्रत्येकं पिष्टपात्रेषु सिञ्चेत् । कुतः ? “आगन्तुकानामन्तेऽभि-
निवेशः”—इति न्यायात् । आसेचनञ्चोपदिशन् प्रेतार्घ्यपात्रस्थं
पवित्रं तद्ब्राह्मणाय प्रतिपाद्य उदकमात्रस्य पिष्टपात्रेषु प्रक्षेपं
ज्ञापयति । कथं कृत्वा ? उदकमात्रस्यैव खल्वासेचनं सम्भवति
न पवित्रस्य । ‘एकैकस्मिन्नपश्चासिञ्चति’—इति पूर्व्वत्वाप्याप-
एवासेचनकर्त्तव्यतया श्रूयन्ते । इदानीमप्यासेचने सूत्रेति आपएव
हृदयमागच्छन्ति । . तस्मादियमेवावधारणा,—प्रेतार्घ्यपात्रेयं
पवित्रमात्रं तद्ब्राह्मणाय प्रतिपाद्य तदुदकं पिष्टपात्रेष्वसेक्तव्यम्,
अथेदानीं चोदकासं संस्त्रवसमवनयनादिकं करणीयम्,—इति ।
प्रेतपात्रस्थस्य तिलोदकस्य तु न भवति ब्राह्मणाय प्रतिपादनम् ।
‘प्रेतपात्रं पिष्टपात्रेष्वसेक्तव्यम्’—इति वचनेन तस्यान्यथा
प्रतिपादनीपदेशात् । सोऽयं वैकृत्यविशेषोपदेशश्चोक्तप्राप्तां प्रति-
पत्तिं बाधते । तदत्र प्रत्यासेचनं मन्त्रावावर्त्तेते । तौ हि
गुणभावेनासेचनमुपकुर्व्वाते । गुणानाञ्च यावत् प्रधानमावृत्ति-
रित्यविवाद एव ।

आह । प्रेतपात्रपदं खल्वेतत् प्रेतपात्रस्योदकपरमित्यत्र न

विवादः । तस्मान्मान्यात् पितृपात्रपदेऽपि भवति तथा प्रतीतिः । भवति चेत्, न युज्यते विना कारणमुत्सृष्टम् । तस्मात् पितृ-
पात्राणामुदकस्य प्रतिपादनात् प्रागेव तत्र प्रेतपात्रस्यासेचनमस्तु ।
नैतत् शक्यम् । किं कारणम् ? आनुमानिकं तावत् पात्रस्थ-
मुदकं परिचिंकष्ययिषितम् । प्रत्यक्षन्तु पात्रमासेचनाधिकार-
णम् । पात्रपदं खल्वेतत् पात्रं वदति, न पात्रस्थमुदकम् ।
यदि तु तेन प्रयोजनं भवति, शक्नोति पात्रसम्बद्धं तत् लक्षयि-
तुम् । आसेचनकर्तृत्वं तावत् पात्रस्थ नोपपद्यते-इति तत्-
सम्बद्धमुदकं तेन लक्ष्यते । आसेचनाधिकारणत्वन्तु पितृ-
पात्राणां न खल्वपि नोपपद्यते । येनैतदुदकं लक्षयेत् । अगतिः
खल्वेषा यासौ लक्षणा नाम । तस्मात् यथोक्तमेवासु !

तदस्य प्रेतपात्रस्थस्योदकस्य पात्रत्रयेष्वासेचनं विभागमन्तरे-
णानुपपद्यमानं त्रिधा विभागमेव तस्याक्षिपति, न पुनश्चतुर्धा ।
त्रिधा विभागस्याक्षिपेणैवानुपपत्तिनिरासेनाधिककल्पनानुपपत्तेः ।
येयमनुपपत्तिश्चतुर्धा विभागमाक्षिपति,—इति मन्यसे, आक्षि-
पत्यसौ त्रिधापि विभागम् । तत्रैवं सति, त्रिधा विभागमाक्षिप्य
चरितार्थं शास्त्रं न पुनरधिकमाक्षेप्तमर्हति । तदत्र विभागे,
ये समाना इति मन्त्रद्वयं न संभक्ष्यते । कल्पितस्य मन्त्र-
सम्बन्धानुपपत्तेः । यत्तु शातातपवचनम्,—

“निरूप्य चतुरः पिण्डान् पिण्डदः प्रतिनामतः ।

ये समाना इति द्वाभ्यामाद्यन्तु विभजेत् त्रिधा ।

एष एव विधिः पूर्वमर्थपात्रचतुष्टये” ॥

इति । तत्र विभजतेर्विभागपूर्वकं मिश्रणमर्थः । कथं ज्ञायते ? यदयं विभजेदित्यभिधाय तमेव विधिमर्घ्यपात्रेष्वतिदिशति, ततः प्रतिपद्यामहे,—विभागपूर्वकमिश्रणं तस्यार्थः,—इति । न हि विभागमात्रं करणीयं न मिश्रणमिति शक्यं वक्तुम् । तदुक्त-प्रयोगविषयश्चेदमित्यनुदाहरणम् । एवमसावपि त्रिधा विभाग-माह न चतुर्धा । यत् पुनर्ब्रह्मपुराणवचनम्,

“चतुर्भ्यश्चार्घ्यपात्रेभ्यएकं वामेन पाणिना ।
 गृहीत्वा दक्षिणेनैव पाणिना सतिलोदकम् ॥
 संमृजतु त्वा पृथिवी ये समाना इति स्मरन् ।
 प्रेतविप्रस्य हस्ते तु चतुर्भागं जलं क्षिपेत् ॥
 ततः पितामहादिभ्यस्तन्मन्त्रैश्च पृथक् पृथक् ।
 ये समाना इति द्वाभ्यां तज्जलन्तु समर्पयेत् ॥
 अर्घ्यन्तेनैव दिधिना प्रेतपानाश्च पूर्व्ववत् ।
 तेभ्यश्चार्घ्यं निवेद्यैव पश्चाच्च स्वयमाचरेत्” ॥

इति । तदपि तदुक्तप्रयोगविषयम् । न हि ‘संमृजतु त्वा पृथिवी’—इत्ययमपि मन्त्रोऽस्माकं भवति । तस्मात् नैतदस्मत्प्र-योगविषयमित्यतिरोहितमेतत् । केचित् पुनः स्वशास्त्रमात्रात् कर्मक्रमं निर्णेतुमशक्यमिति मन्यमानाः अर्घ्यजरीयकुशलाः प्रयोगान्तरविषयस्य वचनस्यैकमंशमुपाददन्ति, परस्मांशं शास्त्रान्तरीयं वदन्ति । तदश्चेयम् ॥ १६ ॥

एतेनैव पिण्डोव्याख्यातोव्याख्यातः ॥ १७ ॥

एतेनार्थमिश्रणप्रकारेणैव पिण्डमिश्रणप्रकारोऽपि व्याख्यातो-
वेदितव्यः । एतदनेनोक्तं भवति । प्रेतपिण्डं त्रिधा विभज्य
ये समाना इति मन्त्राभ्यां पिण्डपिण्डेषु मिश्रयेत्,—इति ।
मन्त्रावृत्तिरुक्ता । द्विर्वचनं प्रकरणसमाप्तिप्रज्ञापनार्थमादरार्थञ्च ।
तदत्र सपिण्डीकरणे बहु वक्तव्यमस्ति । तत्सर्वं कन्दोगपरि-
शिष्टादौ ज्ञेयम् । अन्यगौरवभयादुपारम्यतेऽस्माभिः । एतत्सूत्रा-
नन्तरम्,—“अतज्जुं संवत्सरे संवत्सरे प्रेतायान्नं दद्यात् यस्मिन्-
हनि प्रेतः स्यात्”—इति सूत्रं रघुनन्दनः पठति । तदनाकर-
मित्युक्तम् ॥ १७ ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्या-
त्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य कृती आइकल्पभाष्ये
द्वितीया खण्डिका समाप्ता ।

आहकल्पः ।

—१०५—

चतुर्थी खण्डिका ।

न्याभ्युदयिके आह्वे ॥ १ ॥

अथेदानीमाभ्युदयिके आह्वे योविशेषः सोऽभिधीयते । अभ्युदयो-
मङ्गलं विवाहादिकमित्येतत् । तत्र यत् क्रियते आह्वं तदिदमाभ्यु-
दयिकं आह्वमितिकर्मणोनामधेयमेतत् । तेनाभिलाषे आभ्यु-
दयिकआह्वमित्युल्लेख्यम् । तदिदं आह्वं मातृपूजा-वसोर्धाराऽऽयुष्य-
मन्त्रजपं कृत्वा करणीयम् । तथा च छन्दोगपरिशिष्टं काल्यायनः ।

“कर्मदिषु च सर्वेषु मातरः सगणाधिपाः ।

पूजनीयाः प्रयत्नेन पूजिताः पूजयन्ति ताः ॥

प्रतिमासु च शुभ्रासु लिखिता वा पटादिषु ।

अपिवाऽक्षतपुष्पेषु नैवेद्यैश्च पृथग्विधैः ।

कुड्यलग्नां वसोर्धारां सप्तवारान् हृतेन तु ॥

कारयेत् पञ्चवारान् वा नातिनीचां न चोच्छ्रिताम् ।

आयुष्याणि च शान्त्यर्थं जप्त्वा तत्र समाहितः ॥

षड्भ्यः पितृभ्यस्तदनु आह्वदानमुपक्रमेत्” ।

इति । तदिदं आह्वं यत्र यत्र न भवति, तदपि तत्रैव द्रष्टव्यम् ॥१॥

युग्मानाशयेत् ॥ २ ॥

पितृणामप्यत्र युग्मान् ब्राह्मणानाशयेत् । ब्राह्मणानाश्चात्रापि

कर्म्मणि दैवे प्राङ्मुखत्वं पित्रे चोदङ्मुखत्वं पार्व्वणवदेव भवति ।
तत्रापवादकवचनाभावात् । तथा च कात्यायनः ।

“प्रातरामन्त्रितान् विप्रान् युग्मानुभयतस्तथा ।

उपवेश्य, कुशान् दद्यादृजुनैव हि पाणिना” ॥

इति तथा—पार्व्वणवदेवोपवेशनं ब्राह्मणानामाह । कर्त्ता पुनरत्र
प्राङ्मुखः स्यात् । कथं ज्ञायते ? तत्र पित्रे कर्म्मणि दक्षिणा-
मुखत्वं दक्षिणायादिशः पितृत्वादुपपन्नतमम् । इह तु,—

“सदा परिचरेद्भक्त्या पितृनप्यत्र देववत्” ।

इति कात्यायनेन पितृणां देववत् परिचरणस्योपदेशात् अमाङ्ग-
लिकं दक्षिणामुखत्वं न युक्तं वर्णयितुम्—इति । तथा च, पिण्ड-
दाने प्राङ्मुखत्वस्य तेनाभिधानात् सर्वत्र तथात्मवगच्छामः ॥२॥

प्रदक्षिणमुपचारः ॥ ३ ॥

प्रदक्षिणं यथा भवति, तथोपचारः कर्त्तव्यः । अस्माच्च विशेषाभि-
धानात् तत्राप्रादक्षिणमुपचारस्यावगम्यते । अन्येऽपि विशेषाः,—

“निपातो न हि सव्यस्य जानुनोविद्यते क्वचित् ।

सदा परिचरेद्भक्त्या पितृनप्यत्र देववत्” ॥

इत्येवमाद्याः कात्यायनोक्ताः च्छन्दीगपरिशिष्टादुपलब्धव्याः ॥ ३ ॥

ऋजवीदर्भाः ॥ ४ ॥

दर्भा अत्र ऋजवोभवन्ति, अ द्विगुणशुग्नाः ॥ ४ ॥

यवैस्तिलार्थः ॥ ५ ॥

तत्र तिलैर्योऽर्थः प्रयोजनं क्रियते, सोऽत्र यवैः कर्षव्यः । तेन
'तिलोसि,'—इति मन्त्रे, 'यवोसि,'—इत्यूहितव्यं भवति ॥ ५ ॥

सम्पन्नमिति तृप्तिप्रश्नः ॥ ६ ॥

'तृप्ताः स्थ,'—इति तृप्तिप्रश्नस्थाने 'सम्पन्नम्'—इति वक्तव्यम् ।

ते च, 'सुसम्पन्नम्'—इति ब्रूयुः । तथा च कात्यायनः ।

“सम्पन्नमिति 'तृप्ताः स्थ' प्रश्नस्थाने विधीयते ।

सुसम्पन्नमिति प्रोक्ते शेषमन्नं निवेदयेत्” ॥

इति । केचिदत्र,—

“मधु-मध्विति यस्तत्र त्रिजंषोऽशितुमिच्छताम् ।

गायत्र्यनन्तरं सोऽत्र मधुमन्त्रविवर्जितः” ॥

इति च्छन्दोगपरिशिष्टे मधुमन्त्रजपनिषेधात् मधुनो वर्जनमाहुः ।

तदसङ्गतम् । कस्मात् ?

“वशिष्टोक्तोविधिः कृत्स्नो द्रष्टव्योऽत्र निरामिषः” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टे आमिषव्युदासेन वशिष्टोक्तस्य कृत्स्नस्य विधे-

रतिदेशात् मधुनः प्राप्तेः । मधुमन्त्रजपनिषेधात् मधुनो निषेध,—

इत्यसङ्गतैषा कल्पना । प्रमाणाभावात् । मधुमन्त्रजपनिषेधाच्च मधु-

नोऽस्तित्वावगतेः । इतरथा मधुनोऽभावादेव मन्त्रोपि तत्प्रकाशको-

निवर्त्यति किमित्यसौ निषिध्यते । ननु गुणस्य मन्त्रस्य वर्जनो-

पदेशादेव द्रव्यस्य वर्जनमिति नायमनर्थकोनिषेधः । नैतदस्ति ।

कुतः ? “गुणलोपे च मुख्यस्य”—इति सिद्धान्तविरोधात् । अथ,

मा तावत् मन्त्रवर्जनोपदेशात् द्रव्यस्य वर्जनं सेधि, किन्तु मन्त्र-

वर्जनीपदेशात् द्रव्यवर्जनमनुमास्यामहे । एवं खल्वसौ निषेधो-
न्यायमूलोभविष्यति,—इति । तदपि नास्ति । मन्त्रवर्जनस्य
न्यायमूलत्वोपपिपादयिषया तावत् द्रव्यवर्जनमनुमिच्छति
भवान् । तत्रैवं सति क्व ते लाघवम् ? तद्वत् सति द्रव्ये मन्त्रवर्जनं
वाचनिकमिच्छताम् । अलं द्रव्यस्य वर्जनानुमानेन । यतोऽवश्य-
मेकस्य वाचनिकत्वं भवताऽप्यभ्युपगन्तव्यम् । एवं खलु सिद्धान्तो-
ऽप्यनुग्रहीयते । अनैकान्तिकञ्चेतत् लिङ्गं न खल्वपि द्रव्यस्य
वर्जनं शक्त्यनुमापयितुम् । ‘मधु’—इत्येतस्य त्रिज्योपदेशोऽप्येवं
सति भवत्यते न स्यात् । यद्यप्येवं, तथापि कलौ तावन्मधु न
देयमित्युक्तमादावेव ॥ ६ ॥

दधिवदराक्षतमिश्राः पिण्डाः ॥ ७ ॥

दधिवदरे प्रसिद्धे । अक्षतोयवः । कुतः ? “अक्षतास्तु यवाः
प्रोक्ताः”—इति स्मरणात् । तैर्मिश्राः पिण्डाभवन्ति । तथा च
कात्यायनः ।

“सर्वस्मादन्नसुहृत्स्य व्यञ्जनैरुपसिञ्च्य च ।

संयोज्य यवकर्कशूदधिभिः प्राञ्चुखस्ततः ।

अवनेजनवत् पिण्डान् दत्त्वा विस्वप्रमाणकान् ।

तत्पात्रक्षालनेनाथ पुनरप्यवनेजयेत्” ।

इति । तदनेन शेषद्रव्यघटितपिण्डानां दधिवदराक्षतमिश्र-
रूपगुणमात्रविधानात् नात्र ब्राह्मणभोजने दध्यादिकमवश्यं
प्राप्नोति । फलचमसन्यायवैषम्यात् । राजन्यवैश्वकर्तृकञ्चोतिष्ठोमे

हि संस्कारस्य तदर्थत्वात् होमविशेषवचनात् चमसैस्तुल्यकाल-
त्वात् लिङ्गदर्शनाच्च फलचमसस्येष्वाविकारत्वम्, इह तु न तद्वत्
किञ्चित्कारणमस्ति दध्यादीनां ब्राह्मणभोजनेऽप्यवश्यं प्राप्नोति ।
राजन्यवैश्यकर्तृकज्योतिष्टोमे भक्षणं प्रतिपत्तिः, तत्र फलचमस-
विधानात् यागावशिष्टस्य च ऋत्विजां भक्ष्यत्वात् यागेऽपि
फलचमसप्राप्तिरिति तु न समीचीनम् । हविःसंस्कारार्थं
खल्वेतद्भक्षणमित्यध्वरमीमांसायास्तृतीयेऽध्याये द्रष्टव्यम् । पिण्ड-
दानन्तु,—

“प्रागग्रेष्वथ दर्भेषु आद्यमामन्त्रा पूर्व्ववत् ।

अपः क्षिपेन्मूलदेशेऽवनेनिष्खेति निस्तिलाः ।

द्वितीयञ्च तृतीयञ्च मध्यदेशाग्रदेशयोः ।

मातामहप्रभृतींस्तु एतेषामेव वामतः” ।

इति कात्यायनोक्तप्रकारेणावनेनिज्य करणीयम् । ‘एतेषामेव
वामतः’—इत्यभिधानादावाहितानां पित्रादीनामेव वामतो न
कर्तुरिति । तदनेन पित्रपक्षास्तृतदर्भाणां दक्षिणतोमातामह-
पक्षदर्भास्तरणं कर्त्तव्यं भवति । एवं किल प्रदक्षिणोपचारत्वमुप-
पस्यते,—इति ॥ ७ ॥

नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामित्यक्षय्यस्थाने ॥ ८ ॥

“उपतिष्ठतामित्यक्षय्यस्थाने”—इति वद्वर्णनीयम् । तथा ऋग्वेदो-
परिशिष्टम् ।

“अक्षय्योदकदानञ्च अर्घ्यदानवदिष्यते ।

षष्ठैव नित्यं तत्कार्यं न चतुर्थ्या कदाचन” ।

इति ।

‘नान्दीमुखाः पितरः’—इत्यत्र, पितृपदस्य प्राप्तपितृलोक-
परतया न तत्र पितामहादिपदप्रयोगः । ये तु ‘अक्षय्यमस्तु’—
इत्यन्तं वाक्यमुच्चार्य ‘नान्दीमुखाः’ पितरः प्रीयन्ताम्—इति
वदन्ति । ते खल्वेकोद्दिष्टेऽपि तथैव वाक्यमुक्त्वित्यु-
पतिष्ठ-
ताम्—इति किमिति न वदन्तीति प्रष्टव्याः । तुल्यं खल्व-
नयोः सूत्रणम्—‘उपतिष्ठतामित्यक्षय्यस्थाने’—इति, नान्दीमुखाः
पितरः प्रीयन्तामित्यक्षय्यस्थाने—इति च । तच्चैतद्वाक्यं वैकल्पिकं
मन्तव्यम् । कुतः ? ‘अक्षय्योदकदानञ्च’—इति अन्द्गपरि-
शिष्टवचनादत्रैव कर्मणि ‘अक्षय्यमस्तु’—इत्यस्यापि प्राप्तेः ।

अत्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति । तत्र तावत्, नान्दीमुखाः पितरः,
—इति वचनान् नान्दीमुखानां पितृणामत्र देवतात्वं गम्यते ।
तदेवं वैकृतादिधेरनुमानात् प्राकृतानां केवलपित्रादीनां देव-
तात्वमत्र निवर्तते । यथा चातुर्मास्येषु साकमेधे तृतीये पर्वणि
“अग्नयेऽनीकवते प्रातरष्टाकपालोमरुद्गः सान्तपनेभ्योमध्यन्दिने
चरुः मरुद्गो गृहमेधिभ्यः सर्वासां दुग्धे सायमोदनम्”—इति
प्रातर्मध्यन्दिने सायमित्यङ्गः कालेषु इष्टीनां समाधानात्—
यथा देवदत्तः प्रातरूपान् भक्षयति मध्यन्दिने विविधमन्नम-
न्नाति अपराह्णे मोदकान् खादति,—इत्येकस्मिन्नहनि,—इति
गम्यते, तथाऽत्रापि गम्यते,—इत्येकस्मिन्नहनि इष्टीनामवगमात्

सद्यस्कालता विज्ञातीनामभूषामिष्टीनामिति चोदकप्राप्तं हेयह-
कात्वं बाध्यते,—इति पञ्चमेऽध्याये सिद्धान्तितम्, तद्वदत्रापि
बोद्धव्यम् । तथाचोक्तम् । “अपि वा क्रमकालसंयुक्ताः सद्यः
क्रियेत तत्र विधेरनुमानात् प्राक्ततधर्मलोपः स्यात्”—इति ।

तस्मात् नान्दीमुखविशेषणविशिष्टानां पित्रादीनामत्र
देवतात्वावगमात् चोदकप्राप्तं केवलानां पित्रादीनां देवतात्वं
निवर्तते । तेनाभिलापे नान्दीमुख पितरित्यादिकं प्रयोज्यम् ।
मन्त्रेष्वपि, ‘आवह नान्दीमुखान् पितॄन्’—इति ‘एत नान्दी-
मुखाः पितरः’—इति चैवमादिकं प्रयुञ्जते । न चागन्तुकाना-
मन्तेऽभिनिवेशः,—इति न्यायात् पित्रादिनाम्नः परतो नान्दी-
मुखपदमुल्लेखनीयमिति वाच्यम् । प्राक्ततदेवताबाधेनात्रामीषां
देवतात्वेनागन्तुकत्वाभावात् । नान्दीमुखाः पितरः—इति सूत्रो-
पात्तक्रमस्यान्यथाकरणस्यानुचितत्वाच्च ।

ननु, अन्त्योदकदाने स्वधावाचने च विशिष्य नान्दी-
मुखपदोपादानादितरत्र नान्दीमुखपदोल्लेखो नास्ति—इति
गम्यते । अन्यथा द्वयोर्विशिष्योपादानमनर्थकं स्यात् । नैष
दोषः । तस्यार्थवत्त्वोपपत्तेः । कथम् ? वैज्ञातः स्वस्वसौ
विशेषोपदेशोऽन्त्यस्थाने,—इति अत्र तावदेतत् वक्तव्यमेव ।
उच्यतां तर्ह्यनैव, स्वधावाचने च ‘नान्दीमुखेभ्यः’—इत्यनर्थकं
वचनम् ; तन्वस्मादेव वचनात् नान्दीमुखानां पितॄणां देवता-
त्वमनुमास्यते । उच्यते । स्वधावार्चनं यद्येतत् न पुन-
रुच्येत, न तत्र नान्दीमुखपदस्योल्लेखो भवेत् । किं कारणम् ?

नान्दीमुखपदस्य खल्ववचने, “पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपिता-
महेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्यो वृद्धप्रमापामहेभ्यश्च स्वाहो-
च्यताम्”—इत्येतावन्मात्रं तत्रोच्येत । सोऽयं वैकृतोविशेषोपदेशः
स्यात् । तत्कथं नान्दीमुखपदमधिकं तत्र प्रयोच्यते । आनुमानिकं
खल्वेतत् प्रयुञ्जितम् । प्रत्यक्षोपदेशः । एतस्मात् कारणात्
इयोर्विशिष्टोपदेशोऽर्थवानेव भवति, न त्वनर्थकः ।

अथापि स्यात्,—‘आवह पितृन्’—इति, ‘एत पितरः’—
इति चैवमादिकमपि प्रत्यक्षमुपदिश्यते । कथं तत्रानुमानिकस्य
नान्दीमुखपदस्य प्रयोगः ? नायं दोषः । पार्व्वणे हि तत्
प्रत्यक्षमुपदिश्यते, न त्वाभ्युदयिके । चोदकः खल्वत्र तत्
प्रापयति । तस्मात् तदप्यानुमानिकमेव,—इति न किञ्चि-
दनुचितम् ।

सूत्रद्वयं वेतत्,—‘नान्दीमुखाः पितरः’,—इति, ‘प्रीयन्ता-
मित्यक्षयस्थाने’—इति च । तत्रापि, ‘नान्दीमुखाः पितरः’—
इति द्वयी गतिः स्यात् ;—नान्दीमुखानां क पितृत्वम्, पितृणां
वा नान्दीमुखत्वमनेन सूत्रेणोच्यते,—इति । तत्र, प्रथमस्मावत्
पक्षो न सम्भवति । कुतः ? यतो नो खल्वपि ज्ञायते,—
कइमे नान्दीमुखानाम् ? इति । यद्वि नैव ज्ञायते, कथं
तदनूद्य विशेषस्य विधिर्भविष्यति । अथ, तदपि विधास्यसि,
भेदस्य तर्हि वाक्यम् । अन्यत् खलु रूपमस्य विधीयमानस्य,
अन्यच्चानूद्यमानस्य स्यात् । अथ मन्यसे,—तन्मान्तरसिद्धान्
नान्दीमुखाननूद्य पितृत्वममीषां विधास्यते,—इति । तदपि

नास्ति । कस्मात् ? अन्धशास्त्रसङ्केतस्यान्धत्रानुपयोगात् ।
स्वशास्त्रविरोधस्यैवमापत्त्यते । तच्च वक्ष्यामः ।

विधिक्षितं पितृत्वमपि किमिहाभिप्रेयते, तदपि वक्तव्यम् ।
तच्च यदि प्राप्तपितृलोकत्वं, यदि वा परम्परया जनकत्वम् ;
उभयथापि प्रज्ञातमेव तदिति न पुनर्विधातव्यं भवति ।
पितृणामिव आहोद्देश्यत्वं विधीयते,—इति चेत्, नैषा साध्वी
कल्पना भवति । लक्षणाशब्दः स्ववैवमसी स्यात् । श्रुति-
लक्षणाविषये च श्रुतिर्ज्यायसीत्याचक्षते । विधौ च न परः
शब्दार्थस्तान्त्रिकानामनुमतः । तस्मात् पारिशिष्यात् चोदक-
प्राप्तान् पितृननूद्य तेषां विशेषोनान्दीमुखत्वमनेन विधीयते,—
इति वक्तव्यं भवति । तदेवं नान्दीमुखविशेषणवन्तः पितरश्च
देवताभवन्ति,—इति न किमपि विरोक्ष्यते । कथं पराचीन-
मुद्दिश्य प्राचीनस्य विधिरिति चेत् । किं क्रियतां, यत्र
प्राचीनमुद्दिश्य पराचीनस्य विधिर्न सम्भवति । न चैवमत्रैव
केवलं भवति । “मधुरः सुधावदधरः”—इत्यादौ बहुत्र
तदुपलब्धात् । किं भवति प्रयोजनं व्यत्यस्योपदेशस्य ? नान्दी-
मुखपदस्य पित्रादिपदात् पूर्व्वं प्रयोगप्रज्ञापनमिति ब्रूमः ।
तस्मात्,—‘नान्दीमुखाः पितरः’—इत्यनेन वृहत्प्रपितामहा-
दीनामत्र देवतात्वम्, स्वधावचने पित्रादिपदमेव वृहत्प्रपिता-
महादिकोधकम्,—इत्यसङ्गतं वचनम् । ‘पितृभ्यः पिता-
महेभ्यः’—इत्यादिस्मृष्टार्थपराणां वाक्यानामन्यार्थपरत्ववर्णनस्या-
नुचितत्वाच्च । तथा कात्यायनः ।

“स्वपितृभ्यः पिता दद्यात् सुतसंस्कारकर्त्तृषु ।

पिण्डानोद्वहनात्तेषां तस्याभावे तु तत्कृमात्” ॥

इति ‘स्वपितृभ्यः’—इति ब्रुवाणः पित्रादीनामिवात्र देवतात्वं
प्रापयति । “स्वपदस्य प्रपितामहः पित्रादिव्यावर्त्तकतयैव सार्थ-
कत्वात्”—इति नारायणोपध्यायाः । यत्पुनर्ब्रह्मपुराणीयं
वचनम्,—

“पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।

त्रयोऽन्यसुखास्ते पितरः परिकीर्त्तिताः ॥

तेभ्यः पूर्वतराये च प्रजावन्तः सुखोचिताः ।

ते तु नान्दीमुखाः, नान्दी—समृद्धिरिति कथ्यते ॥

कर्त्तव्यथाभ्युदयिके मङ्गल्यवति शोभने ।

जन्मन्यथोपनयने विवाहे पुत्रकस्य च ॥

पितृन् नान्दीमुखानाम् तर्पयेद्दिधिपूर्वकम्” ।

इति । यच्च मार्कण्डेयपुराणस्य,—

“ये स्युः पितामहादूर्ध्वं ते स्युर्नान्दीमुखा इति” ।

इति । तदुभयमपि तत्तदुक्तप्रयोगविषयम् । अस्माच्छास्त्रविरोधेनै-
तद्विषयत्वासम्भवात् । अनयोस्तत्तत्प्रयोगविषयत्वादेव,—एकत्र
प्रपितामहादूर्ध्वानाम्, अन्यत्र प्रपितामहमारभ्य नान्दीमुखसंज्ञा-
विधानमुपपद्यते । तदनेन,—

“वृद्धसुखास्तु पितरोवृद्धिआहेषु भुञ्जते” ।

इति स्मृतिरपि व्याख्याता । अस्माद्वचनात्,—पित्रादिष्वेव वृद्ध-
शब्दप्रयोगः,—इत्यहदयव्याहृतम् । न ह्यत्र पित्रादीनां वृद्धसंज्ञा

विधीयते । वृद्धसुख्यांस्तु पितृननुद्य भोक्तृत्वं तेषामुच्यते,—इति ।
अनयेव दिशा—

“नान्दीमुखे विवाहे च प्रपितामहपूर्वकम् ।

वाक्यमुच्चारयेद्दिहानन्यत्र पितृपूर्वकम्” ॥

इति वृद्धवशिष्ठादिवचनान्यपि व्याख्येयानि । रघुनन्दनस्वतद-
नालोचयन्नाह,—‘नान्दीमुखे पुत्रादिसमृद्धीनामादिभूते विवाहे ।
चक्षुर्वर्धः—अन्यत्रप्राप्तपित्रादिक्रमव्यवच्छेदाय’—इति । तदश्वे-
यम् । हेमाद्रिस्तु,—

“नान्दीमुखानां आह्वन्तु कन्याराशिगते रवी ।

पौर्णमास्यान्तु कर्त्तव्यं वराहवचनं यथा” ॥

इति प्रौढपदीविषयएव वृद्धप्रपितामहादीनां देवतात्वमित्याह ।
तदसङ्गतम् । पूर्वोक्तब्रह्मपुराणे वृद्धप्रपितामहादीनां नान्दीमुख-
संज्ञामभिधाय, ‘कर्त्तव्यमथाभ्युदयिके’—इत्यादिना तेषामेवाभ्यु-
दयिकदेवतात्वाभिधानात् । यदपि,—

“अमावस्यायं पितरः पूज्यानान्दीमुखा अपि” ।

इति ब्रह्मपुराणीयकन्यागतापरपक्षविषयं प्रागुक्तनान्दीमुखसंज्ञा-
विधानम्,—इति । तदप्यसङ्गतम् ।

“ये स्युः पितामहादूर्ध्वं ते स्युर्नान्दीमुखास्त्विति” ।

इति कन्यागतापरपक्षप्रकरणस्यब्रह्मपुराणएव तत्र पृथङ् नान्दी-
मुखसंज्ञाविधानात् । “स्वजनकादीनां देवतात्वप्रतीतेर्ब्रह्मपुराणी-
यप्रपितामहपित्रादिकपक्षो जीवत्पितृत्वादिभिर्यजमानविषयः ।
यस्य त्रयो जीवन्ति स नैव कुर्यादिति विष्णुक्तनिषेधो वृद्धिश्चाप्यति-

देशात् प्राप्त इति चेन्न, उपदेशेनातिदेशबाधात्—इति कल्पतरुः ।
 “युक्तञ्चेतत् । पित्रादीनां त्रयाणामपि विद्यमानत्वात् चतुर्थादयः
 प्रजावन्तः, चतुर्थादिसन्निहितत्वेन पित्रादित्रयाणां तद्विषयदुःख-
 भाजनत्वेन सन्निहितमरणधर्मकत्वाच्चानुसुखत्वम्”—इति मदन-
 पारिजातः । शूलपाणिसु, यदा त्रयः प्रव्रजिताः पतिता वा
 मृतास्तदा ब्रह्मपुरणीयवचनमित्याह । तदपि न सुन्दरम् ।
 तदानीं ब्रह्मप्रपितामहादीनां प्रजावत्त्वाभावात् ।

“ब्राह्मणादिहते ताते पतिते सङ्गवर्जिते ।

व्युत्क्रममात्रं मृते देयं येभ्यएव ददात्यसौ” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टवचनेन तस्मत्ते तेषां पार्व्यादिसकलश्राद्धा-
 र्हतया आभ्युदयिकमात्रगोचरोवचनारम्भश्च न पुनरास्त्येनोप-
 पद्यते ।

एवन्तावत्यर्थवसिता पूर्वसूत्रवर्णना । ‘प्रीयन्तामित्यक्षय्य-
 स्थाने’—इति चोत्तरसूत्रे प्रीयन्तामित्यस्य साकाङ्गतया तत्र
 “नान्दीमुखाः पितरः”—इत्ययमेव परिपूरणसमर्थोवाक्यशेषो-
 भवति । तस्मात्, तस्यानुषङ्गः कर्त्तव्यः । तथाचोक्तम् । “अनु-
 षङ्गोवाक्यसमाप्तिः सर्वेषु तुल्ययोगित्वात्”—इति । तेन,
 ‘नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्ताम्’—इति पूर्वोक्तएवमन्वो-
 भवति ॥ ८ ॥

दैवे वाचयित्वा नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः पिता-

महेभ्यः प्रपितामहेभ्योमातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्योवृद्ध-
प्रमातामहेभ्यश्च स्वाहोच्यताम् ॥ ९ ॥

ऋशुरक्षरार्थः । दैवे वाचयित्वा,—इत्यत्र, किम् ?—इत्या-
काङ्क्षायां पूर्वोक्तमनुषञ्चनीयम् । तेन, इदानीं नान्दीसुखाः
पितरः प्रीयन्तामिति दैवे वाचयेत् । प्रीयन्तामित्युत्तरम् । अथ,
'स्वाहां वाचयिष्ये'—इति पृच्छति । वाचयतामित्युक्ते, नान्दी-
मुखेभ्यः पितृभ्यः स्वाहोच्यतामित्यादिकं वदेत् । ते च, असु
स्वाहा,—इति प्रत्येकं ब्रूयुः ।

स खल्वयं ग्रन्थएवमेव मङ्गायशःप्रभृतिभिः पठितोव्याख्या-
तश्च । अन्ये पुनरन्यथेवं ग्रन्थं पठन्ति,—नान्दीसुखाः पितरः,—
इत्यादिम् । “नान्दीसुखाः पितरः, प्रीयन्तामिति दैवे वाच-
यित्वा, नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्योमाता-
महेभ्यः प्रमातामहेभ्यो वृद्धप्रमातामहेभ्यश्च प्रीयन्ताम्” इति ।
तेषां नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः प्रीयन्तामित्यादिष्वत्, प्रीयन्तां वाच-
यिष्ये,—इति, असु प्रीयन्ताम्,—इति च, न किमपि समवैति,
—इति द्रष्टव्यम् । रघुनन्दनसु प्रीयन्तां वाचयिष्ये,—इति,
नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः प्रीयन्ताम्—इति चैवमादिकं प्रयोग-
मभ्युपगच्छन्नपि, असु स्वर्धेतिवत् असु प्रीयन्तामिति प्रत्युत्तरं
नाभ्युपगच्छति, किन्तु प्रीयन्तामित्येतावन्मात्रम् । तदत्र भगवन्तो-
भूमिदेवाः प्रमाणम् ॥ ९ ॥

न स्वधां प्रयुञ्जीत ॥ १० ॥

ऋतुरक्षरार्थः । सोऽयं चोदकप्राप्तस्वधानिवेधः । किं पुनरत्र
त्यागवाक्यादौ प्रयोक्तव्यं भवति ? 'स्वाहा'—इति ब्रूमः । कथम् ?
स्वाहोच्यतामित्यत्र स्वधापदस्थाने स्वाहापददर्शनात् स्वधानिवेधे
सर्वत्रैव स्वाहेत्येतदागच्छति हृदयम् । आगच्छति चेत्, न तरा-
सुत्सृष्टव्यम् । स्वाहाशब्दः खल्वसौ स्वधाशब्दस्थाने प्रयुक्तः सर्वं
तत्प्रयोजनमभिनिर्वर्त्तयति । अभिनिर्वर्त्तयति चेत्, नूनमन्य-
त्राप्यभिनिर्वर्त्तयिष्यति । न च शब्दान्तरप्रयोगे प्रमाणं
पश्यामः । रघुनन्दनखेतदनालोच्य, आह्वे स्वाहाशब्दप्रयोगे
प्रमाणं नास्ति,—इत्याह ! । यदपि,—

“सदा परिचरेद्भक्त्या पितृनप्यत्र देववत्” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टवचनात् देवपक्षीयं नमएवायाति,—इत्यु-
क्तम् । तदप्युक्तम् । देववत्परिचरणमात्राभिधानेन मन्त्रस्य तदी-
यस्याप्राप्तेः । इतरथा आवाहनादावप्यत्र देवपक्षोक्तएव मन्त्रः
स्यात् । न चैवमिष्यते । अतएव,—

“निपातो न हि सव्यस्य जानुनोविद्यते क्वचित्” ।

इति पूर्वार्धेन सव्यजानुपातनिषेधाद्दक्षिणजानुपातादिकमुत्तरा-
र्धेनाभिधत्ते । अपि च । एवमपि,—

“स्वाहाकारवषट्कारनमस्कारादिवीकसाम्” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टएव दैवे स्वाहाकारस्योपदेशाच्चित्यवत्तन्नि-
वेधानुपपत्तिः स्यात् । तस्मात् उक्तयुक्तेः स्वाहाशब्दएव प्रयोक्तव्यो-
भवति । उभयमपि खल्वेवमनुग्रहीष्यते । तेन, 'ये चात्र त्वामनु
याचं त्वमनु तस्मै ते स्वाहा'—इति वक्तव्यम् । एवं 'पुक्तः

स्वधया’—इत्यत्र, ‘पुक्तः स्वाहया’—इति, ‘स्वधाः स्व’—इत्यत्र,
‘स्वाहा स्व’—इति चोहनोपक्रमम् ।

“स्वधयेति पदस्थाने पुञ्याशब्दं वदेदिह” ।

इति बह्वचकारिका तु तस्मान्नपरा । तेषामेव गृह्यपरिशिष्टे ‘पुक्तः
पुञ्या’—इति पठितत्वात् ।

तदत्र, ब्राह्मणानामेव युग्मत्वोपदेशात् अर्घ्यपिण्डादीनां न
युग्मत्वम् । प्रकृतौ ब्राह्मणबहुत्वेऽप्येकस्यार्घ्यस्य दर्शनात् । यत्तु,—

“एकं नाम्ना परं तूष्णीं दद्यात् पिण्डान् पृथक् पृथक्” ।

इति चतुर्विंशतिमतवचनम् । तदस्मत्प्रयोगव्यतिरिक्तविषयम् ।
न चेदेवम्,—

“तिस्रः पूज्याः पितुः पत्ने तिस्रोमातामहे तथा ।

इत्येतामातरः प्रोक्ताः पितृमातृषसाऽष्टमी ॥

ब्राह्मण्याद्यास्तथा सप्त दुर्गाश्चैत्रगणाधिपान्” ।

इति तदुक्तमातरोप्यस्माकं भवेयुः । न त्वेवमिष्यते । अस्माकन्तु,—

“गौरौ यक्षा शची मेधा सावित्री विजया जया ।

देवसेना स्वधा स्वाहा मातरोलोकमातरः ॥

धृतिः पुष्टिस्तथा तुष्टिरात्मदेवतया सह ।

गणेशेनाधिकाह्येता षडौ पूज्याश्चतुर्दश” ॥

इति कात्यायनोक्ताएव मातरः पूजितव्याभवन्ति । एतद्विद्वांसएव
बह्वचगृह्यपरिशिष्टोक्तानां मातृणां पूजनं वदन्ति । तदेतद्वचनं
परिशिष्टग्रन्थेषु दृश्यते । मदनपारिजातादावपि कात्यायनीयमिति
ज्ञत्वेवैतन्निश्चितम् । परन्तु, “गणेशेनाधिकाः”—इत्यर्थं तत्र

नास्ति । तस्मात्, तदुक्तमाहपूजावत् तदुक्तपिण्डद्वयमप्यस्माकं
न भवति । तथा भविष्ये ।

“पिण्डनिर्व्वपणं कुर्यान्नवा कुर्याद्विचक्षणः ।

वृद्धिश्चाहे महावाहो ! कुलधर्माद्यवेक्ष्य तु” ॥

इति । “पिण्डनिर्व्वपणमित्युपलक्षणम्, अतोयत्कुले यावती
इतिकर्त्तव्यता वृद्धिश्चाहे तावत्येव कर्त्तव्या नाधिका”—इति
मदनपारिजातः । गोभिलादयः खल्वस्माकं कुलधर्मीपदेश-
गुरवः,—इत्यवोचाम । गौड़ास्तु प्रत्येकमर्घ्यपात्रादिकं किञ्चित्
युग्मं पिण्डादिकञ्च किञ्चिदयुग्ममित्यर्हजरतीयं कुर्व्वन्ति ॥ १० ॥

एवन्तावत् सर्व्वोऽपि आहविधिरभिहितः । तत्र विशेषाभि-
धिक्षयोत्तरोग्रन्यः प्रवहते,—

अह्वान्वितः आहं कुर्व्वीत ॥ ११ ॥

अह्वा,—

“प्रत्ययो धर्मकार्य्येषु सदा अह्वेत्युदाहृता” ।

इत्युक्तलक्षणा । तथा अन्वितोयुक्तः सन् आहं कुर्व्वीत । न
लोकाचारमात्रबुद्ध्या । न च नास्तिक्यमाश्रित्य न कुर्व्वीत ।
स्मरन्ति च ।

“उच्छास्त्रवर्त्तिनो ये च पापोपहतबुद्धयः ।

नास्तिक्यभावमाश्रित्य कर्मलोपव्यवस्थिताः ॥

न तत्र वीरा जायन्ते नारोगा न शतायुषः ।

न च त्रेयोऽधिगच्छन्ति यत्र आहं विवर्जितम् ॥

न सन्ति पितरश्चेति कृत्वा मनसि योनरः ।
 आहं न कुरुते तत्र तस्य रक्तं पिबन्ति ते ॥
 कर्मलोपात् स मूढात्मा नरके पच्यते चिरम् ।
 लोकगर्हा भवेत्तस्य नास्तिक्यपथसंश्रयात् ॥
 तस्माद्विधेरवष्टम्भात् कर्त्तव्यत्वौर्ध्वदेहिकम् ।
 प्रेतानामुपकारार्थमात्मनोऽभ्युदयाय च” ॥

इति । एवं वा —

अद्या आकाङ्क्षित्यनर्थान्तरम् । यदैव आहं कर्त्तुमाकाङ्क्षेदेति,
 तदैव आहं कुर्वीत । तथा च याज्ञवल्क्यः ।

“अभावस्याऽऽष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षोऽयनद्वयम् ।
 द्रव्यं ब्राह्मणसम्पत्तिर्विषुवत्सूर्यसंक्रमः ॥
 व्यतीपातो गजच्छाया ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोः ।
 आहं प्रतिश्चिञ्चैव आहकालाः प्रकीर्त्तिताः” ॥

इति ॥ ११ ॥

शक्तेनापि नापरपक्षमतिक्रामेत् ॥ १२ ॥

शक्तेनापि आहं कुर्वीत । अपिकारात् जघन्योऽयं कल्पः ।
 तदेवमपि कुर्वीत, न पुनरपरपक्षं कृष्णपक्षमतिक्रामेत् ॥ १२ ॥
 कुतएतत् ?

मासि मासि वोऽशनमिति श्रुतेरिति श्रुतेरिति ॥ १३ ॥

हे पितरः ! मासि मासि वोयुष्माकमशनम्—इति पितॄन् प्रति
 प्रजापतेर्भक्तिरियम् । इति श्रुतेः नापरपक्षमतिक्रामेत्—इति

गतेन सम्बन्धः । 'इति श्रुतेरिति श्रुतेः'— इति द्विर्वचनमादरार्थम् । 'इति' करणं प्रकरणसमासार्थम् । केचित् द्विर्वचनमिति-कारश्च न पठन्ति ।

आभ्यां सूत्राभ्यां कृष्णपक्षनिमित्तं आहमवश्यं कर्त्तव्यम्,—
इत्युक्तं भवति ॥ १३ ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्या-
त्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य तृतीयाहकल्पभाष्ये
चतुर्थी खण्डिका समाप्ता ॥

प्राङ्ककल्पः ।

पञ्चमी खण्डिका ।

अथ धर्माः ॥ १ ॥

अथेदानीमस्मिन् कर्मणि यजमानस्य भोक्तुश्च यथासम्भवं धर्माः—
नियमाः, वर्तिष्यन्ते,—इति सूत्रशेषः ॥ १ ॥

तदहस्तत्परः शुचिरक्रोधनोऽत्वरितोऽप्रमत्तः सत्य-
वादी स्यात् ॥ २ ॥

यस्मिन्नहनि आहं भवति, तदहस्तस्मिन्नहनि । तत्परः तदाचरण-
चतुरः । शुचिः वाह्याभ्यन्तरशौचवान् । वाह्यं शौचं स्नानादि,
आभ्यन्तरं मनःप्रसादादि । अक्रोधनः—यः क्रोधं करोति, स
क्रोधनः, स न भवतीत्यक्रोधनः । अत्वरितः,—त्वरा संजाता यस्य
सोऽयं त्वरितः, स न भवतीत्यत्वरितः । अप्रमत्तः प्रमादरहितः ।
प्रमादोऽनवधानतेत्यनर्थान्तरम् । सत्यवादी,—सत्यं वदितुं शीलं
यस्य, स भण्यते । 'स्यात्,—इति सर्वत्र संबन्धनीयम् ॥ २ ॥

अध्वमैथुनग्रमस्वाध्यायान् वर्जयेत् ॥ ३ ॥

तदहरित्वेव । अध्वनोवर्जनमध्वगमनाभावः । स्वाध्यायोवेदाध्यय-
नम् ॥ ३ ॥

आवाहनादिवर्जं वाग्यतः ॥ ४ ॥

आवाहनादिप्रश्नप्रत्युत्तरादीन् विहाय, वाग्यतो नियमितवचनः ।
'स्यात्'—इति पूर्वस्मादनुवर्तते ॥ ४ ॥

ओपस्पर्शनात् ॥ ५ ॥

आउपस्पर्शनात् ओपस्पर्शनात् । उपस्पर्शनं आचमनमित्यनर्थान्तरम् । आउपस्पर्शनात् आचमनपर्यन्तम्,—“आचान्तेषूदकम्”—इत्यादिसूत्रोपात्तब्राह्मणाचमनपर्यन्तमित्येतत् । 'वाग्यतोपस्पर्शनात्'—इति सूत्रपाठे विसर्गलोपे सन्धिरार्षोद्रष्टव्यः ।

ते खल्वमी नियमाभोक्तुरपि भवन्ति । अविशेषणाभिधानात् । कात्यायनोऽप्येतत् सर्व्वमुपदिश्य, “आमन्त्रिताश्चैवम्”—इति सूत्रयन्नेतदेवाह ॥ ५ ॥

अपिचात्रोदाहरन्ति ॥ ६ ॥

अपिचात्रैतस्मिन् कर्मणि ब्राह्मणप्रसंशामुत्प्रेषण कतिचिन्नोक्तृधर्मागुदाहरन्त्याचार्याः ॥ ६ ॥

यश्च व्याकुरुते शब्दान् यश्च मीमांसतेऽध्वरम् ।

सामस्वरविधिज्ञश्च पंक्तिपावनपावनाः,—इति ॥७॥

यः शब्दान् व्याकुरुते स वैयाकरणः, यस्याध्वरं यज्ञं मीमांसते सोऽयं मीमांसकः, साम्नः स्वरानां—ऋष्टादीनां विधिं योजानाति स सामस्वरविधिज्ञः । साम्नां विधिज्ञः, स्वरानां च वैदिकानां भाषिकादीनां विधिज्ञ इति वा व्याख्येयम् । सामानि स्वरान्

विधींश्च यो जानाति स वा भण्यते । ते खल्विमे पङ्क्ति-
पावनपावनाः । ये खल्वपात्रोपहृतां पङ्क्तिं पुनन्ति तस्मै
पङ्क्तिपावनाभण्यन्ते । स्मरन्ति च ।

“अपात्रोपहृता पङ्क्तिः पाव्यते यैर्हिजोत्तमैः ।

तान् निबोधतं कार्त्तव्यं ब्राह्मणान् पङ्क्तिपावनान्” ॥

इति । ये पुनस्तानपि पङ्क्तिपावनान् पुनन्ति, ते खल्विमे पङ्क्ति-
पावनपावनाउच्यन्ते । ‘इति’ उदाहरन्तीतिगतेन संबन्धः ॥ ७ ॥

वागीश्वरोयान्निकश्च पङ्क्तिपावनपावनः,—इति
च ॥ ८ ॥

वाचामीश्वरः—संस्कृतां वाचं यः प्रयुङ्क्ते सदृष्टाभिप्रेयते । तस्याः
प्रयोगे ह्यभ्युदयमामनन्ति । “एकः शब्दः सुप्रयुक्तः सम्यक्ज्ञातः
स्वर्गे लोके च कामधुग्भवति”—इति । ‘यश्च व्याकुरुते शब्दान्’—
इत्यत्र ज्ञानमात्रं विवक्षितम् । तदपि खल्वभ्युदयहेतुरितिद्वयो-
रुपादानम् । एतद्वा वचनं ज्ञानमात्रमभिप्रेत्य, प्रयोगश्चाभि-
प्रेत्यान्यद्वर्णनीयम् । अथवा । ‘यश्च व्याकुरुते शब्दान्’,—इति
वैयाकरणपरं वचनम् । यस्त्ववैयाकरणोऽपि संस्कृतां वाचं
जानाति प्रयुङ्क्ते वा, सोऽयं वागीश्वरः । प्रवक्तृमीदाहा नात्र
पुनरुक्तिशङ्का करणीया । यान्निकोयज्ञानुष्ठाता । सखल्वयं
पङ्क्तिपावनपावन इति पूर्ववदर्थः । ‘इति च’ उदाहरन्तीति
गतेनाभिसंबन्धः । केचिदेतत् सूत्रं न पठन्ति । महायशःप्रभृति-
भिस्तु पठितं व्याख्यातञ्च ॥ ८ ॥

नियोज्यानामभावेऽप्येकं वेदविदं पङ्क्तिमूर्धनि
नियुञ्ज्यात् काममितरान् ॥ ९ ॥

ये ब्राह्मणाः आहो नियोज्यतयाऽभिहिताः, यावद्भिर्ब्राह्मणैः
प्रयोजनं यदि तावन्तस्तथाविधानं प्राप्यन्ते, तदाऽपि वेदविदमेकं
ब्राह्मणं पङ्क्तिमूर्धनि प्रधानस्थानं नियुञ्ज्यात् । इच्छया
पुनरवेदविदोपि तस्यामेव पङ्क्तौ नियुञ्ज्यात् । सोऽयं आह-
कल्पार्थः ॥ ९ ॥

कस्मात्पुनः कारणादेकं वेदविदं नियुज्यावेदविदोपि
नियुञ्ज्यादित्युच्यते ?

“यावतोऽसते आसान् हव्यकथ्येष्वमन्तवित् ।

तावतोऽसते प्रेत्य दीप्तशूलैर्हव्ययोगुडान्” ॥

इति तत्रभवन्तो मन्वाद्यस्त्वमीषां भोजने दोषमुदाहरन्ति ।
उच्यते,—

अवेदविहिराक्रान्तां पंक्तिं योजनमायताम् ।
पुनाति वेदविहोकोनियुक्तः पंक्तिमूर्धनि नियुक्तः
पंक्तिमूर्धनि ॥ १० ॥

वेदविदोऽन भवन्तीत्यवेदविदः । हि यस्मात् अवेदविहिराक्रान्तां
योजनविस्तृतामपि पङ्क्तिं, पङ्क्तिमूर्धनि नियुक्तएकोवेदवित्-
पुनाति । एतस्मात् कारणात् एकं वेदविदं पङ्क्तिमूर्धनि
नियुज्य काममितरान् नियुञ्ज्यात् । मन्वादीनान्तु दोषवचनं

वेदविदः सन्धवे बोद्धव्यम् । मतमिदो वा । वसुतसु मन्वादिभि-
 भीक्तुर्दोषोऽभिहितो न दातुः, दातुस्त्वयं धर्मं आचार्येणानुशिष्ट-
 इत्यदोषः । दिव्यचनं प्रकरणसमाख्यार्थमादरार्थञ्च ॥ १० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मज-
 श्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य कृतो आहकल्पभाष्ये पञ्चमी
 खण्डिका समाप्ता ।

श्राद्धकल्पः ।

—*::*—

षष्ठी खण्डिका ।

अथ ढप्तीः ॥ १ ॥

षष्ठ्यामः,—इति सूत्रशेषः ॥ १ ॥

तत्र हविर्विशेषात् ढप्तिविशेषमाह,—

ग्राम्याभिरोषधीभिर्मासं ढप्तिः ॥ २ ॥

ग्राम्याभिर्ग्रामे भवाभिः । ओषधीभिः,—

“व्रीहयः शालयोमुद्गागोधूमाः सर्षपास्तिलाः ।

यवाश्चौषधयः सप्त विपदोन्नन्ति धारिताः” ॥

इत्युक्तलक्षणाभिः, फलपाकान्ताभिर्वा, मासं व्याप्य पितृणां ढप्ति-
र्भवति । तन्वान्तरे ग्राम्यतिलनिषेधोऽस्मद्व्यतिरिक्तविषयः ॥२॥

तदलामे आरण्याभिः ॥ ३ ॥

तासां ग्राम्याणामोषधीनामलामे, आरण्याभिरोषधीभिः, ‘मासं
ढप्तिः’,—इत्यनुवर्त्यते । अनुकल्पोऽयम् ॥ ३ ॥

मूलफलैरङ्गिर्वा ॥ ४ ॥

मासं ढप्तिः,—इत्यनुवर्त्तते । मूलैः,—

“कशेरुः कोविदारश्च तालकन्दं तथा विसम् ।

तमालं शतकन्दश्च कङ्कारं शीतकन्दकम्” ॥

इत्यादिभिर्बहुलं तन्मान्तरेषूपदिष्टैः । फलैः,—

“विष्णामलकमृहीकापनसान्नातदाङ्गिमम् ।

भयं यानेरताक्षोटं खर्जूराम्बफलानि च” ॥

इत्येवमादिभिस्तन्मान्तरोक्तैरेव । अङ्गिर्जलेन वा । अयमप्यनुकल्प-
एव । तथा च ब्राह्मे पुराणे ।

“पयोमूलफलैः शाकैः कृष्णपत्रे च सर्व्वदा ।

पराधेनः प्रवासी च निर्धनोवाऽपि मानवः ।

मनसा भावशुद्धेन आद्ये दद्यात्तिलोदकम्” ॥

इति । अपरे पुनरेतदविहांसोवक्ष्यमाणेनोत्तरशब्देन मूलादीनां-
ग्रहणं वर्णयन्तोभाषन्ते,—‘मूलादयोऽपि पदार्थाः सहैवान्नेन
तर्पयन्ति,’—इति ॥ ४ ॥

सहाम्नेनोत्तरास्तर्पयन्ति ॥ ५ ॥

उत्तराः—वक्ष्यमाणान्छागादयः पदार्थाः, अन्नेन सहिताः सन्त-
स्तृप्तिं जनयन्ति, न केवलाः ॥ ५ ॥

तद्धि उत्तराः पदार्था अभिधीयन्ते,—आखण्डिकापरि-
समाप्तेः,—

छागोन्नमेषा आलभ्याः ॥ ६ ॥

छागोन्नमेषोवलीवर्षइत्यनर्थान्तरम् । प्रसिद्धावन्थौ । ते खल्विमे

आगोस्त्रमेवाभालभ्याः सन्तस्तर्पयन्ति, न त्वन्यथा । आलभ्या-
मीषां गृह्योक्तविधिना करणीयः ॥ ६ ॥

शेषाणि क्रीत्वा लब्ध्वा वा स्वयंसृत्तानां वा ऽऽहृत्य
पचेत् ॥ ७ ॥

शेषाणि छागादिभ्योऽन्यानि वक्ष्यमाणानि मांसानीत्यर्थः । “शेषा-
णीतरेषाम्”—इति पाठे, शेषाणि छागादिभ्योऽन्यानि, इतरेषां
मत्स्यादीनां मांसानि,—इति पूर्वोक्तएवार्थः । इतरेषां क्रीत्वा
लब्ध्वा वा,—इति वा वर्णनीयम् । यदा क्रयलाभाभ्यां संबन्धः,
तदा ‘इतरेषाम्’—इति संबन्धलक्षणा पठ्यते । तानि स्वस्वेतानि
मांसानि कुतश्चित् क्रीत्वा वा, लब्ध्वा वा, अथ वा स्वयंसृत्तानामा-
हृत्य, पचेत्,—गृह्योक्तप्रकारेण चरुपाकविधिना ॥ ७ ॥
अथेदानीं येन पदार्थेन यावन्तं कालं पितरस्तृप्यन्ति, तदुच्यते,—

मासद्वयं मत्स्यैः ॥ ८ ॥

मत्स्यैः पाठीनादिभिर्मासद्वयं पितृणां हस्तिर्भवति ॥ ८ ॥

मासत्रयं हारिणेन मृगमांसिन ॥ ९ ॥

मृगः पशुरित्यनर्थान्तरम् । मृगस्य पशोर्मांसिन मासत्रयं हस्तिः ।
तदेव मांसं विशिनष्टि । हारिणेन हरिणसंबन्धिना पशुमांसिनः
‘हारिणमृगमांसिन’,—इति पाठेऽपि, सामान्यवचनोऽप्यस्ति ।
विशेषवाचिना हरिणशब्देन विशिष्यते,—इति सपदार्थोभवति ॥ ९ ॥

चतुरः शाकुनेन ॥ १० ॥

चतुरोमासान् ढसिः शाकुनेन मांसेन । शकुनः पक्षीत्यनर्थान्तरम् । स च कपिञ्जललावकादिः ॥ १० ॥

पञ्च रौरवेण ॥ ११ ॥

रौरवेण मांसेन पञ्च मासान् ढसिः । एवमुत्तरत्रापि । कर्ममृग-विशेषः ॥ ११ ॥

षट् छागेन ॥ १२ ॥

ढसिः । सोऽयं छाग आलभ्यः ॥ १२ ॥

सप्त कौर्मेण ॥ १३ ॥

ढसिरित्येव ॥ १३ ॥

अष्टौ वाराहेण ॥ १४ ॥

ढसिः ॥ १४ ॥

नव मेषमांसेन ॥ १५ ॥

स खल्वयं मेषआलभ्योबोद्धव्यः ॥ १५ ॥

दश माहिषेण ॥ १६ ॥

मांसेन,—इत्येव ॥ १६ ॥

एकादश पार्षतेन ॥ १७ ॥

पूषतोमृगविशेषः ॥ १७ ॥

संवत्सरन्तु गव्येन पयसा ॥ १८ ॥

ढसिः ॥ १८ ॥

पायसेन वा ॥ १९ ॥

संवत्सरं तमिः । वाशब्दश्चशब्दार्थः समुच्चये ॥ १९ ॥

वार्षीणसस्य मांसेन द्वादशवर्षाणि ॥ २० ॥

तमिरित्येव । वार्षीणसस्य,—

“त्रिपिबन्ध्विन्द्रियक्षीणं श्वेतं वृद्धमजापतिम् ।

वार्षीणसन्तु तं प्रादुर्यान्निक्ताः पितृकर्मणि ॥

कृष्णग्रीवोरक्तशिराः श्वेतपक्षोविहङ्गमः ।

स वै वार्षीणसः प्रोक्तइत्येषा नैगमी श्रुतिः” ॥

इत्युक्तलक्षणः । जरत्च्छागइति मेधातिथिः ॥ २० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मज-
श्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य कृतौ आइकल्पभाष्ये षष्ठी
खण्डिका समाप्ता ॥

आद्यकल्पः ।

—*::*—

सप्तमी खण्डिका ।

अथाक्षय्यद्वितीः ॥ १ ॥

वक्ष्यामः ॥ १ ॥

खड्गः ॥ २ ॥

खड्गधारणः पशुविशेषः । सोयमक्षय्यद्वितीहेतुः पितृणाम् ।
एवमग्रेऽपि ॥ २ ॥

कालशाकम् ॥ ३ ॥

प्रसिद्धमेतत् । कालशाकः,—इति पाठेऽपि नार्थोभियते ॥ ३ ॥

लोहितच्छागः ॥ ४ ॥

रक्तवर्णच्छागः । “च्छागोवा सर्व्वलोहितः”—इति च स्मृत्यन्त-
रम् ॥ ४ ॥

मधु ॥ ५ ॥

मधु चीद्रं माध्वीकमित्थनर्यान्तरम् ॥ ५ ॥

महाशल्कः ॥ ६ ॥

महाशल्कोमल्यविशेषः । स च रोहितादिरिति वाचस्पतिमित्रः ।
रोहितमल्यः,—इत्यपरे । तथा च ब्राह्मणपुराणे ।

“रोहितामिषसुत्यवं दत्त्वा तु स्तकुलोद्भवाः ।
अनन्तां विप्र ! यच्छन्ति त्वत्तिं गौरीसुतस्तथा” ॥

इति ।

“एकशस्कोऽर्धचन्द्रश्च ललाटे खड्गसंयुतः ।
शक्तवर्णश्च योमत्स्योमहाशक्तः स उच्यते” ॥

इति पुलस्त्यवचनोक्तसु युक्तः ॥ ६ ॥

वर्षासु मघाश्राद्धम् ॥ ७ ॥

ऋतुरक्षरार्थः । ‘वर्षासु आह्वम्’—इति पाठे, वर्षासु सर्वत्रैव
आह्वमक्षयत्वमिति हेतुरिति मन्तव्यम् । तथा च विष्णुधर्मोत्तरे ।

“उत्तरास्त्वयनात् आह्वे श्रेष्ठं स्याद्विष्णुधर्मोत्तरे ।

चातुर्मास्यञ्च तत्रापि प्रसूते केशवे हितम्” ॥

इति ॥ ७ ॥

हस्तिच्छायायाञ्च ॥ ८ ॥

आह्वमित्यनुषज्यते । हस्तिच्छाया च कुञ्जरस्य च्छाया, बहुप्रकारं-
पारिभाषिकपि स्मृतिषूपदिष्टा । कुञ्जरस्य च्छाया तावत्,—

“हस्तिच्छायासु विधिवत् कर्णव्यजनवीजितम्” ।

इति भारते । पारिभाषिकी खल्वपि । प्रचेताः ।

“सूर्यं हस्तिस्थिते या तु मघायुक्ता त्रयोदशी ।

तिथिर्वैशाखी यां तु सा च्छाया कुञ्जरस्य च” ॥

इति । यमः ।

“हंसे करस्थिते या तु अमावस्या करान्विता ।

सा ज्ञेया कुक्षरच्छाया इति बोधायनी श्रुतिः” ॥

इति । वायुपुराणे ।

“वनस्पतिगते सोमे या च्छाया प्राङ्मुखी भवेत् ।

गजच्छाया तु सा प्रोक्ता तस्यां आहं प्रकल्पयेत्” ।

इति । ब्रह्मपुराणे ।

“सैहिकेयोयदा भानुं ग्रसते पर्व्वसन्धिषु ।

गजच्छाया तु सा प्रोक्ता तस्यां आहं प्रकल्पयेत्” ।

इति । एवमादिकमनुसन्धेयम् ॥ ८ ॥

अथेदानीं ब्राह्मणविशेषाभिधीयन्तेऽक्षयत्तसिंहितवः,—

मन्त्राध्यायिनः ॥ ९ ॥

मन्त्रब्राह्मणत्मकस्य वेदस्य मध्यात् मन्त्रभागमात्रं ये अधीयते ते

मन्त्राध्यायिनः ॥ ९ ॥

पूताः ॥ १० ॥

पूताः पवित्राः श्रुत्युक्ताचारादभिरित्यर्थः । अथवा । मन्त्राणा-

मध्ययनमकुर्वाणा अपि वेदव्रतानुष्ठानं ये कृतवन्तः, तस्मिन्

पूताः ॥ १० ॥

शाखाध्यायी ॥ ११ ॥

स्त्रीयां शाखां मन्त्रब्राह्मणात्मिकां योऽधौते, स खल्वयं शाखा-

ध्यायी ॥ ११ ॥

षडङ्गवित् ॥ १२ ॥

षडङ्गानि योवेत्ति सोऽयं षडङ्गवित् । तेषां मध्यादेकमपि योवेत्ति,

सोऽपि,—इति महायशाः । अङ्गानि च,—

“शिच्चाकल्पोव्याकरणं निरुक्तं ज्योतिषाञ्चितिः ।

छन्दसां विचितिशैव षडङ्गोवेदइष्यते” ।

इत्युक्तलक्षणानि ॥ १२ ॥

ज्येष्ठसामगः ॥ १३ ॥

ज्येष्ठसामान्यारण्यके गीयन्ते । तानि योगायति, सोऽयं ज्येष्ठ-

सामगः । ज्येष्ठसामव्रतं येन चीर्णं सोऽपि,—इति महा-

यशाः ॥ १३ ॥

अपि गायत्रीसारमात्रः ॥ १४ ॥

अपिभिन्नक्रमे । गायत्रीसारमात्रः,—इति व्यत्यासेन प्रयुङ्क्ते ।

गायत्रीमात्रसारोऽपि,—इत्यर्थः । स्मरन्ति च ।

“गायत्रीमात्रसारोऽपि वरं विप्रः सुयन्त्रितः ।

नायन्त्रितश्चतुर्वेदः सर्वांशी सर्वविक्रयी” ।

इति । गायत्रीव्रतमात्रं सहप्रवचनापरनामधेयं येन चीर्णं, स

चैवमुच्यते ॥ १४ ॥

त्रिणाचिकेतः ॥ १५ ॥

त्रिणाचिकेतोऽध्वर्युशाखायां प्रसिद्धः । एतद्व्रतमपि, तद्योगात्

पुरुषोऽपि त्रिणाचिकेतः ॥ १५ ॥

त्रिमधुः ॥ १६ ॥

त्रिमधु अश्वर्युर्वेदभागस्तद्व्रतञ्च । तदयोगात् पुरुषोऽपि त्रि-
मधुः ॥ १६ ॥

त्रिसुपर्णः ॥ १७ ॥

सुपर्णमन्त्रास्तेतिरीयके प्रसिद्धाः । बह्वृचां वेदभागश्चैवमुच्यते ।
तद्व्रतञ्च । तदयोगात् पुरुषोऽपि ॥ १७ ॥

पञ्चाग्निः ॥ १८ ॥

पञ्च—पवनंपावनदक्षिणगार्हपत्याहवनीयाश्वग्नयोयस्य, असी
पञ्चाग्निः । तथा च हारीतः ।

“पवनः पावनस्त्रेता यस्य पञ्चाग्नयोऽगृहे ।

सायं प्रातः प्रदीप्यन्ते स विप्रः पङ्क्तिपावनः” ।

इति । केचिदेतत्सूत्रम्,—‘त्रिणाचिकेतः’—इत्यतः पूर्वं पठन्ति ॥ १८ ॥

स्नातकः ॥ १९ ॥

विद्यास्नातकोव्रतस्नातकोविद्याव्रतस्नातकश्चेति त्रिप्रकारोऽगृह्य-
सूत्रोक्तः ॥ १९ ॥

मन्त्रब्राह्मणवित् ॥ २० ॥

मन्त्रब्राह्मणात्मकसमग्रवेदवेत्ता । केचिदेतत् सूत्रद्वयं न
पठन्ति ॥ २० ॥

धर्मज्ञः ॥ २१ ॥

धर्मशास्त्राध्यायी धर्मवेत्ता वा । “धर्मज्ञोऽपठकः,”—इति पाठे,

‘मतुवशिष्ठयाश्रवत्कागोतमशास्त्राणि धर्मद्वीपशब्देनोच्यन्ते, तेषां मध्ये एकस्यापि पाठकः’—इति मेहायशाः ॥ २१ ॥

ब्राह्मोद्गापुत्रश्च ॥ २२ ॥

ब्राह्मेण विवाहेन या विवाहिता स्त्री, तस्याः पुत्रः । चशब्दात् ब्राह्मदेयाप्रदात्रोदयः समुच्चयन्ते । तथा च मात्स्ये पुराणे ।

“ब्राह्मदेयाऽऽत्मसन्तानो ब्राह्मदेयाप्रदायकः ।

ब्रह्मदेयापतिश्चैव ब्राह्मणः पङ्क्तिपावनः” ।

इति । ते खल्वमी बहुलं तन्त्रान्तरेष्वभिहितास्ततएवोप-
सम्भव्याः ॥ २२ ॥

इति पङ्क्तिपावनाः ॥ २३ ॥

इत्येते मन्त्राध्यायिप्रभृतयो ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ‘पङ्क्ति-
पावनपावनाः’—इति केचित् पठन्ति ॥ २३ ॥

कुतः पुनरमीषां पङ्क्तिपावनत्वम् ?

आसहस्रात् पङ्क्तिं पुनातीति वचनादासहस्रात्
पङ्क्तिं पुनातीति वचनात् ॥ २४ ॥

ऋषुरक्षरार्थः । द्विर्वचनमादरार्थं प्रकरणसमाख्यर्थश्च । “वागी-
श्वररोयात्रिकआसहस्रात् पङ्क्तिं पुनातीति वचनादासहस्रात्
पङ्क्तिं पुनातीति वचनात्”—इति केचित् पठन्ति ॥ २४ ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मज-
श्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य कृतौ आहकल्पभाष्ये सप्तमी
खण्डिका समाप्ता ॥

आहकल्पः ।

— * * * —

अष्टमी खण्डिका ।

— ❦ —

अथ काम्यानां तिथयः ॥ १ ॥

अथेदानीं काम्यानां फलानां आद्यानां वा तिथयोवक्ष्यन्ते इति
सूत्रशेषः ॥ १ ॥

पुत्रोऽभिरूपः प्रतिपदि ॥ २ ॥

प्रतिपदि आहकर्तुरभिरूपोविद्वान् रमणीयोवा,—

“यत्र विद्या च वित्तञ्च सत्यं धर्मः शमोदमः ।

अभिरूपः सं विज्ञेयः स्वाश्रमे योव्यवस्थितः” ।

इत्युक्तलक्षणो वा, पुत्रोभवति ॥ २ ॥

द्वितीयायां स्त्रीजन्मा ॥ ३ ॥

द्वितीयायां आहं कुर्वन् पुरुषः स्त्रीजन्मा भवति । स्त्रीणां जन्म
यस्मात् सोऽयं स्त्रीजन्मा । स्यपत्यजनकइत्यर्थः ॥ ३ ॥

अश्वास्तृतीयायाम् ॥ ४ ॥

द्वितीयायां आहकर्तुरश्वाभवन्ति । केचिदश्वाइति न पठन्ति ।

द्वितीयायामपि सुद्रपशवः फलमिति वदन्ति च ॥ ४ ॥

चतुर्थ्यां बुद्रपशवः ॥ ५ ॥

बुद्रपशवोऽजादयः ॥ ५ ॥

पञ्चम्यां पुत्रभागी ॥ ६ ॥

पुत्रभागी पुत्रवान् । “पुत्राः पञ्चम्याम्”—इति पाठे,
व्यक्तोऽर्थः ॥ ६ ॥

द्यूतद्विः षष्ठ्याम् ॥ ७ ॥

द्यूतेन,—

“अप्राणिभिर्यत् क्रियते तन्नोके द्यूतमुच्यते” ।

इत्युक्तलक्षणेन, ऋद्धिर्धनोपचयः ॥ ७ ॥

कृषिः सप्तम्याम् ॥ ८ ॥

कृषिः कृष्या धनोपचयः । तथाचापस्तम्बः । “सप्तमे कृषिऋद्धिः”—
इति ॥ ८ ॥

अष्टम्यां वाणिज्यम्* ॥ ९ ॥

पूर्ववदर्थः ॥ ९ ॥

आरोग्यं नवम्याम् ॥ १० ॥

ऋज्वर्थं सूत्रम् ॥ १० ॥

दशम्यां गावः ॥ ११ ॥

इदमपि ऋज्वर्थम् ॥ ११ ॥

* वाणिज्यमष्टम्याम्,—इति पाठान्तरम् ।

परिचारकाएकादश्याम् ॥ १२ ॥

ऋज्वर्थमेव ॥ १२ ॥

द्वादश्यां धनधान्यं कुप्यं हिरण्यञ्च ॥ १३ ॥

धनपदं धान्यादिभिन्नधनपरम् । कुप्यं सुवर्णरजतप्रभ्यामन्यत् ।
'कुप्यं रौप्यं हिरण्यञ्च'—इति केचित् पठन्ति ॥ १३ ॥

त्रातिश्रैष्ठ्याञ्च त्रयोदश्याम् ॥ १४ ॥

चशब्दात् धनधान्यादिकञ्च ॥ १४ ॥

युवानस्तत्र म्रियन्ते ॥ १५ ॥

तत्र त्रयोदश्यां आहं कुर्वाणस्य युवानो म्रियन्ते,—इत्ययमेकी-
दोषः । तदेतद्दोषसहितं त्रिंशत्त्रातिश्रैष्ठ्यादिफलमर्थयमानस्तत्राधिक्रि-
यते,—इति श्लिष्यते । महायशास्वाह,—‘एतद्दोषपरिहारार्थं
पिण्डरहितमत्र आहं कर्त्तव्यम्’—इति ॥ १५ ॥

शस्त्रहतस्य चतुर्दश्याम् ॥ १६ ॥

शस्त्रेण हतस्य आहं चतुर्दश्यां कर्त्तव्यम् । स्मरन्ति च ।

“शस्त्रेण तु हताये वै तेषां दद्याच्चतुर्दशीम्” ।

इति । फलञ्चात्र शस्त्रहतस्य दत्तिरेवेति मन्तव्यम् ।

“पक्षिदंशमृताये च दंष्ट्रिशृङ्गिनरैर्हताः ।

पतनानशनप्रायैरुहन्त्याशनवन्धनैः ।

मृता जलप्रवेशेन ते वै शस्त्रहताः स्मृताः” ।

इत्युक्तलक्षणी वा शस्त्रहतोद्भूतः । तथाच मरीचिः ।

“विषशस्त्रश्लापदाहितिर्ध्वग्ब्राह्मणघातिनाम् ।
चतुर्दशां क्रिया कार्या अन्येषाम् विगर्हिता” ।

इति । न च,—

“शस्त्रविप्रहतानाञ्च शृङ्गिदंद्मिसरीसृपैः ।
आत्मनस्यागिनाञ्चैव आह्वमेषां न कारयेत्” ।

इति च्छागलेयवचनात् शस्त्रादिहतानां आह्वमेव नास्ति,—इति
वाच्यम् । बुद्धिपूर्वकसृतानामेव तथात्वात् । प्रमादसृतानाम्
आह्वमस्येव । तथाचाङ्गिराः ।

“अथ कश्चित् प्रमादेन स्त्रियतेऽग्न्युदकादिभिः ।
अशौचं तस्य कर्त्तव्यं कर्त्तव्या चोदकक्रिया” ।

इति । तथा गौतमः । “प्रायोनाशकशस्त्राग्निविषोदकोदन्धन-
प्रपतनैश्चेच्छताम्”—इति । आत्मघातिनोऽपि विशेषमाह बृह-
गार्ग्यः ।

“बृहः शौचस्मृतैर्लुप्तः प्रत्याख्यातभिषृक्क्रियः ।
आत्मानं घातयेद्यस्तु जलाग्न्यनशनादिभिः ।
तस्य त्रिरात्रमाशौचं द्वितीये त्वस्थिसञ्चयः ।
तृतीये तूदकं कृत्वा चतुर्थे आह्वमिष्यते” ।

इति । ननु,—

“ब्राह्मणादिहते ताते पतिते सङ्गवर्जिते ।
व्युत्क्रमञ्च मृते दैर्यं येभ्यएव ददात्यसौ” ।

इति च्छन्दोगपरिशिष्टवचनात् ब्राह्मणादिहतस्य आह्वानहृत-

भवगम्यते । नैष दोषः । एतस्यापि बुद्धिपूर्वकविषयत्वात् ।
अथ वा । ब्राह्मणादिद्वितानां सामान्यतः आह्वाभावेऽपि
चतुर्दशां आहं वचनबलाद्भवति,—इति न किञ्चिदनु-
चितम् ॥ १६ ॥

अभावस्यायां सर्व्वमित्यन्नावस्यायां सर्व्वमिति ॥ १७ ॥

अभावस्यायां आहकर्तुः सर्व्वं पूर्व्वोक्तं फलं भवति । कथं पुन-
र्ज्ञायते पूर्व्वोक्तमेव सर्व्वं न त्वन्यदपि,—इति । “सर्व्वत्वमाधि-
कारिकम्”—इति सिद्धान्तादित्यवेहि । तथा मनुः ।

“पक्षत्यादिविनिर्दिष्टान् विपुलान् मनसः प्रियान् ।

आहदः पञ्चदशान्तु सर्व्वान् कामान् समभ्युते” ।

इति पक्षत्यादिविनिर्दिष्टान् सर्व्वान् कामान् समभ्युते,—इत्याह ।
तदस्य सर्व्वशब्दस्य प्रकृतवाचितया एकैकतिथिफलस्यैव च
कामनाविषयत्वेन प्रकृततया तस्यैव दर्शेऽपि फलत्वं योग-
सिद्ध्यन्यायात् । एवमेके । तत्र, “एकैकस्मै वा कामायान्ये
यन्नकृतवभाङ्गियन्ते, सर्व्वेभ्योदर्शपौर्णमासौ”—इति श्रवणेन
एकैकफलस्यैव विशेषतः प्रकृतत्वेनोपस्थितत्वादसु तथा, प्रकृते तु
तथाविधवचनाभावात् “पक्षत्यादिविनिर्दिष्टान्”—इति वचनाच्च
सकलतिथिफलानां विनाऽपि प्रयोगभेदं दर्शश्चाहफलत्वम् ।
एवमपरे । इतिशब्दः प्रकरणसमाप्तिर्ज्ञापनार्थः । सूत्राभ्यासः
शास्त्रपरिसमाप्तिं द्योतयति ॥ १७ ॥

अत्रैव शिवम् ।

शाण्डिल्यनान्नोविमलेऽन्ववाये
सुनेरनूचानवरोमुनीन्तम् ।
अनूनसत्त्वोविनयप्रधानः
शाण्डिल्यवद्वक्तियप्रवीणः ॥

अभूत् द्विजोभूतदयः स राधा-
कान्तो नितान्तश्रुतिमार्गनिष्ठः ।
सिद्धान्तवागीशइति प्रसिद्धि-
र्थं शिष्यिये तत्त्वतएव धीरम् ॥

केनापि कस्मिन्नपि वा कथञ्चित्
प्रवर्त्तिते विश्वपतेः प्रसङ्गे ।
वाष्पप्रपूरः परितः प्रसर्पन्
वपुर्विभोः ग्रावयतेऽस्म यस्य ॥

तस्मादजनि योविप्रचन्द्रकान्तोमहात्मनः ।
वसता कैकयेष्वेतत् तेन भाष्यं विनिर्गमितम् ॥
व्योमाम्बराङ्गचन्द्रे शक्रवर्षे मिथुनमुपगते सूर्ये ।
परिपूर्णतामगच्छत् कृतिरेषा चन्द्रकान्तस्य ॥

प्रीयतां तदनयां हरिः स्वयं
 धर्मकर्मनिर्वहैर्यद्व्यथते ।
 अप्यवद्वद्वला सरस्वती
 तस्य काममखिलात्मनः स्तुतिः ॥

साधवोऽन्यगुणलेशहर्षिताः
 शोधयन्तु खलु वीक्षितैरिदम् ।
 जातरूपरसभावितं ह्ययो—
 जातरूपमिव लक्ष्यते जनैः ॥

खलितमिह यदासीद्बुद्धिदोषैर्मदीयै—
 स्तदमलमतिमद्भिः शोधनीयं ह्यपाभिः ।
 न खलु कथमपि स्यात् सत्ययस्याध्वनीनः
 खलितगतिरकस्माद्वाच्येणोऽनुकम्प्यः ॥

“धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायाम्”—
 इत्थं यदि स्पष्टवचोमुनीनाम् ।
 तदाऽल्पवाग्बुद्धिबलोऽल्पदर्शी
 क्लृप्तं बुधास्तत् खलु चिन्तयध्वम् ॥

वसुनोऽतिगभीरत्वादयद्वचोऽभवदन्यथा ।
 तदीश्वरो मे शमयेत् कण्ठासिन्धुरण्डुतः ॥

तत्प्रेरितां खल्वलम्ब्य बुद्धि—
 मिदं मया भाष्यमकारि यस्मात् ।

तस्मादहं चतुर्भिर्हार्दणो—
न किङ्करे कुर्वति भर्तुराज्ञाम् ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मज-
श्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारभट्टाचार्यस्य कृतौ आहकल्पभाष्ये अष्टमी
खण्डिका समाप्ता ॥

समाप्तश्चेदं आहकल्पभाष्यम् ॥

शुभमस्तु ॥ श्रीरस्तु ॥

श्राद्धकल्पपरिशिष्टम् * ।

अन्धीत्य पदस्तोभानतीषङ्गांश्च पुत्रक ! । /
 ऋषभांश्चाज्यदोहांश्च कथं आह्वेषु भोक्ष्यसे ॥
 आमन्त्रितोजपेद्दोहान् नियुक्तस्त्वृषभान् जपेत् ।
 अतीषङ्गांश्च तच्चैव जघ्नाऽभूयात् द्विजोत्तमः ॥
 भुक्त्वाऽऽचम्य पदस्तोभान् जपेत्तत्र समाहितः † ।
 गौषूक्तश्चाश्वसूक्तञ्च इन्द्रशुद्धे च सामनी ॥
 तरन्तस्य च यत्साम तत्र जघ्नेकधीर्बुधः ।
 गत्वाऽऽसीनः शुची देशे वामदेव्यं ततो जपेत् ॥
 एवं सामभिराच्छन्नो भुञ्जानस्तु द्विजोत्तमः ।
 श्राद्धभोजनदोषैस्तु महद्भिर्नोपलिप्यते ॥
 अन्यथैव हि भुञ्जानो हव्यकव्येष्वमन्त्रवित् ।
 आत्मानमज्जदातुंश्च गमयत्यासुरीं गतिम् ॥

* कथं पठ्यः श्राद्धकल्पमाख्येन सहस्रवर्षा व्याख्यातः । एषोऽंशः श्राद्ध-
 कल्पस्यैवान्वितोऽध्यायः,—इति तस्य मतम् । इदं हि तेनोक्तम्,—“इत्येषोऽध्याय-
 चिरन्तनभाष्यकारैर्न व्याख्यातो नापि दर्शितः, अस्माभिस्तु सर्वोऽसौ प्रदृश्यमानत्वाद्
 दर्शितः”—इति । परमत्र अत्रत्यव्याख्याभावात् चिरन्तनभाष्यकारैरेव व्याख्यातत्वाद्
 अत्र पठ्यशेषे दृष्टत्वाच्च एव पठ्यः परिशिष्टतया व्यवहृतोऽस्माभिः ।

† विशेषतः,—इति पाठान्तरम् ।

यत्नेन भोजयेत् आह्वे बहुचं वेदपारगम् ।
 शाखान्तगमथाध्वर्युं हृन्दोगं वा समाप्तिकम् ॥
 यद्येकं भोजयेत् आह्वे हृन्दोगं तत्र भोजयेत् ।
 ऋचोयजूंषि सामानि त्रैविद्यं तत्र तिष्ठति ॥
 ऋग्भिस्तु पितरः प्रीतायजुर्भिस्तु पितामहाः ।
 सामभिः प्रपितामहास्तस्मात्तं तत्र भोजयेत् ॥
 एकस्तु ब्राह्मणः आह्वे स्वल्पन्तु प्रकृतं भवेत् ।
 त्रयस्तु पितरः प्रोक्ताः कथं चाश्रन्ति ते त्रयः ? ।
 उरसि पितरोभुङ्क्ते वामपार्श्वे पितामहाः ।
 प्रपितामहादक्षिणतः पृष्ठतः पिण्डतर्जुकाः ॥
 लेपभाजस्तु रथाद्याः पित्राद्याः पिण्डभागिनः ।
 पिण्डदः सप्तमस्तोषां सा दक्षिः साप्तपौरुषौ ॥
 अष्टेत दृथिवीं कृत्स्नां सशैलवनकान्नाम ।
 लभेत यदि पितर्ये सास्त्रामन्तरचिन्तकं सास्त्रा-
 मन्तरचिन्तकम् ॥

इति आवकल्पपरिशिष्टं समाप्तम् ॥ ० ॥

आहकल्पपरिशिष्टभाष्यम् ।

ईश्वरश्च पितरौ गुरुंस्तथा
संप्रणम्य शिरसा मुहुर्मुहुः ।
आहकल्पपरिशिष्टबोधिका
वृत्तिरत्पकरणा प्रणीयते ॥

कश्चिदाचार्यः पुत्रं निमित्तीकृत्याधिकारिणं आहभोक्तुः आह-
कर्तुं कतिचिद्वर्षानुपदिदिचुराह, अनधीत्येति ।

हे पुत्रक इत्यनुकम्पायां कन् । पदस्तोभादीननधीत्य आहेषु
कथं भोक्ष्यसे । एताननधीत्य आहेषु भुञ्जानः प्रत्यवैतीत्यभिप्रायः ।
तथाच वक्ष्यति, अन्यथैव हि भुञ्जान इत्यदि । पदस्तोभादयः
सामविशेषाः । न च पदशब्देन पदग्रन्थस्य स्तोभशब्देन च स्तोभ-
ग्रन्थस्य ग्रहणं किं न स्यादिति वाच्यम् । पदमेदकल्पनायां
प्रमाणाभावात् । नानाऽवयवशक्त्यपेक्षया एकस्याः समुदायशक्ते-
र्लघुत्वात् । साहचर्येण, एवं सामभिराच्छन्न इत्यनुपदमभिधानेन
च, सामपरत्वस्यैव न्याय्यत्वाच्च ।

तत्र पदस्तोभानिति बहुवचनोपादानात् “प्राजापत्याश्चत्वारः
पदस्तोभाः” इत्याख्येयब्राह्मणोक्ताः प्राजापत्याश्चत्वारः पदस्तोभा इह
गृह्यन्ते । न तु “रजराङ्गिरसस्य पदस्तोभौ” इति तदुक्तपदस्तो-
भद्वयस्येह ग्रहणमित्यनुसन्धेयम् । न चोभयोरेव ग्रहणं किं

न स्यादिति वाच्यम् । यतः पदस्तोभानिति बहुवचनदर्शनात्
बहुवचनं पदस्तोभिषु भवत्यपेक्षा । अतः प्राजापत्यैस्तुभिः पद-
स्तोभैश्चरितार्थस्य बहुवचनस्य न पुनरपरत्वापेक्षाऽस्तीति ।

तत्र, ऋन्दस्यार्चिके समान्नातायां धर्त्वा दिवः पवसे
कृत्वोरस इत्यस्यामृचि चत्वारि सामान्यरण्यगानि गीतानि ।
तत्र च, हाउ । ह्रीवा ओ २३४ वा इत्यादि, वा । ईडा ।
इत्यन्तं प्रथमं साम । हाउ । ३ । ह्रीवा ओ २३४ वा ।
इत्यादि, वा । ईडा । इत्यन्तं द्वितीयम् । ओह्रीह्रीवा २ । ओवा
२ । इत्यादि, णुषे नदीषु वा १ । इत्यन्तं तृतीयम् । आओ ह्रीवा
हायि । इत्यादि, वा । ईडा । इत्यन्तं चतुर्थम् । तान्येतानि
सामानि पदस्तोभा इत्युच्यन्ते ।

अतीषङ्गानिति, “इन्द्रस्य त्रयोऽतीषङ्गाः” इत्यार्षेयब्राह्मण-
द्वितीयप्रपाठकेकादशखण्डोक्तोनां त्रयाणामतीषङ्गानामिह ग्रहणम् ।
यद्यपि तस्यैव ब्राह्मणस्य तत्रैव प्रपाठके उनत्त्रिंशत्खण्डे, सौर्यम-
तीषङ्गत्रयमुक्तं, तथापि एकादशखण्डे आज्यदोहादीनामुक्तत्वात्
तत्प्राहचर्यात् तत्खण्डोक्तानामेवातीषङ्गानां ग्रहणमुचितम् । तत्र,
पुरोजिती वो अन्धसः इति उच्चाते जातमन्धसः इत्यनयोऽऋन्द-
स्यार्चिके समान्नातयोः परस्परमिलितयोरेकं साम, ए पुरोजिती
इत्यादि, इट् ईडा २३४५ । इत्यन्तम् । असर्जिरथ्यो यथा इति,
असाव्यन्तुर्मदाय इति चैतयोस्तत्रैव समान्नातयोर्मिथोमिच्छि-
तयोरेकं साम, ए आसा । इत्यादि । अन्तः पूर्व्ववत् । अभीनवन्ते
अदुहः इति तरत् समन्दीधावति इति चानयोस्तत्रैव समान्नातयो-

ऋवोरन्योन्यमितितयोरेकं साम, ए आभी । इत्यादि । अन्तः पूर्ववदेव । तानि खल्वेताति त्रीणि सामानि इन्द्रस्य त्रयोऽतीषङ्गा इत्युच्यन्ते । अतीषङ्गो नाम परस्परमिश्रणम् । उभयोः ऋचोर्यतिषण्य गेयत्वादतीषङ्गनामकत्वं बोद्धव्यम् । गीतानि चैतान्यरण्यगोन एव ।

ऋषभानिति, “रुद्रस्य त्रय ऋषभाः” इत्यार्षेयब्राह्मणद्वितीयप्रपाठकीयैकादशखण्डोक्ता ऋषभाइह गृह्यन्ते । आच्यदोहादिसाहचर्यात् । न तु तत्रैव ब्राह्मणे “भारद्वाजानि त्रीण्यार्षभाणि सैन्धुक्षितानि वा” इति प्रथमप्रपाठकषोडशखण्डोक्तानां, तत्रैवाष्टादशखण्डे “आर्षभाणि त्रीणि सैन्धुक्षितानि वा वाघ्न्यश्वानि वा” इति चोक्तानां आर्षभाणामिह ग्रहणम् । अतएवात्र ऋषभानिति आर्षेयब्राह्मणे च “रुद्रस्य त्रय ऋषभाः” इत्यत्र चोभयत्रैव पुंसा निर्देशः । अन्यत्र तु आर्षभाणीति नपुंसकनिर्देश इत्यवधेयम् । वसुतसु, ऋषभाणामत्रोपदेशो नार्षभाणाम् । तानि तु ऋषभर्षिदृष्टत्वेनार्षभाणि न तु ते ऋषभाः । अतस्तद्ग्रहणशङ्कैवात्र नावतरति । अतएव “आर्षभाणि, ऋषभोनाम ऋषिः तत्स्वभूतानि” इत्यार्षेयब्राह्मणभाष्यकन्निर्याख्यातम् ।

तत्र, सुरूपकन्नमृतये इत्युत्तरार्चिकपरिपठितायामृचि गीयमानं, सुरूपकन्नमृतये । ३ । इत्यादि, उम् । उम् । उम् । इत्यन्तमेकं साम । पिबा सोममिन्द्र मन्दतु त्वा इति ऋग्वेदस्यार्चिके समान्तातायामृचि गीयमानं, हाउ । ३ । आयि । इत्यादि, वा ३ । ई २३४५ । इत्यन्तमेकं साम । स्वादोरित्या विषूवत-

इति तत्रैव समाम्नातायां ऋचि गीयमानं, ओ ३१ म् । ३ ।
 स्वादोरे इत्याए विषू ए वतभा^१ इत्यादि, इट् इडा २३४५ ।
 इत्यन्तमेकं साम । तान्येतानि त्रीणि सामानि त्रयोदशस्य
 ऋषभा इत्युच्यन्ते । सामानि चैतानि अरण्यगानि गीयन्ते ।

आज्यदोहानिति, “अग्नेर्वैश्वानरस्य त्रीर्णाज्यदोहानि”
 इत्यार्षेयब्राह्मणोक्तानामिह ग्रहणमित्यत्र न विवादः । लिङ्गभेद-
 ष्छान्दसः । तत्र, मूर्धानं दिवो अरतिं पृथिव्या इति ऋग्वेदस्या-
 चिके उत्तरार्चिके च समाम्नातायामृचि अरण्यगानि गीतं साम-
 त्रयम् । तत्र, हाउ । ३ । आज्यदोहम् । ३ । इत्यादि, आज्य-
 दोहा २३४५ म् । इत्यन्तमेकं साम । हाउ । ३ । हुम् । चिदो-
 हम् । ३ । इत्यादि, चिदो ३ हाउ । वा ३ । ई २३४५ ।
 इत्यन्तमपरम् । हाउ । ३ । चोहम् । ३ । मूर्धानं दायि इत्यादिकं,
 चो ३ हाउ । वा ३ । ए ३ । ऋतम् । इत्यन्तमन्यत् । तान्येतानि
 त्रीणि सामान्याज्यदोहानीत्युच्यन्ते ॥ १ ॥

आमन्त्रितइति । ० आह्वार्यं निमन्त्रितः आज्यदोहान् जपेत् ।
 नियुक्तः आह्नभोजनार्थमुपविष्टः ऋषभान् जपेत् । तत्रैव भोजनात्
 पूर्वं अतीषङ्गान् जप्त्वा भुञ्जीत ॥ २ ॥

भुञ्जाचम्येति । आह्नभोजनानन्तरमाचम्य तत्रैव स्थितः
 पदस्तोभान् गौषूक्तमाश्वसूक्तञ्च नाम सामद्वयं जपेत् । पदस्तोभा
 व्याख्याताः । गौषूक्तञ्चावदसूक्तञ्चेति । यदिन्द्राहं यथा त्वमिति-
 ष्छान्दस्याचिके पठितायामृचि सामद्वयं गीयते । तत्र, यदिन्द्राहं
 यथौ । हौहोवा हायि । तुवाम् । इत्यादिकं, अग्निरा-

हुता २३४५ : । इत्यन्तमाद्यं गोषूक्तानाम्ना ऋषिणा दृष्टत्वाद-
गोषूक्तं नाम । आशौ होवा हायि । यदिन्द्राहाम् । इत्यादिकं,
शुक्र आहुता २३४५ : । इत्यन्तं द्वितीयमश्वसूक्तानाम्ना ऋषिणा
दृष्टत्वादाश्वसूक्तमित्याख्यायते । सामद्वयश्चैतद्वेयगाने गीयते ।

इन्द्रशुक्ले इति, इन्द्रस्य शुद्धाशुद्धीये “इन्द्रस्य शुद्धाशुद्धीये हे”
इत्यार्षेयब्राह्मणोक्ते सामनी, जपेदिति गतेन सम्बन्धः । इन्द्रशुक्ले
इत्यनेनैकदेशेन समुदायप्रतिपत्तेरिन्द्रस्य शुद्धाशुद्धीययोः साम्नो-
र्ग्रहणम् । भीमोभीमसेन इति, आसन्वितोजपेद्दोहानिति चैव-
मादौ यद्वत् । न खल्विन्द्रदेवताके इन्द्रदृष्टे वा शुद्धनामके सामनी
स्तः । अतोऽनायत्याऽत्रैकदेशेन समुदायप्रतिपत्तिरनुसरणीया
भवति । ताण्ड्यमहाब्राह्मणेऽपि । “इन्द्रोयतींत्नालावकीभ्यः प्रायच्छ-
त्तमञ्जीला वागभ्यवदत् सोऽशुद्धोऽमन्यत स एतच्छुद्धाशुद्धीयम-
पश्यत् तेनाशुध्यत्” इति शुद्धाशुद्धीयनामतयैवेतत् सामद्वयसूक्तम् ।
प्रत्येकविवक्षयैकवचनमिति आर्षेयब्राह्मणभाष्ये सायणाचार्याः ।

अपिच । शुद्धशब्दवत्यामृचि गीयमानत्वात् साम्नोः शुद्ध-
शब्दवत्त्वाच्च शुद्धशब्देन तन्निर्देशो नानुपपन्नः । भवति हि
तत्सम्बन्धात्ताच्छब्दम् । दण्डयोगात् दण्डः पुरुष इति यथा ।
साम्नोरिन्द्रस्य शुद्धत्वादकत्वादपि इन्द्रशुद्धशब्देन तयोर्निर्देशो-
न खल्वपि नोपपद्यते । अतएव, एतोन्विन्द्रं स्तवाम शुद्धशब्देन
साम्ना इति मन्त्रे शुद्धशब्देन सामनिर्देशः सङ्गच्छते । व्याख्या-
तश्चैतद् भाष्यकृद्भिः, “शुद्धेन शुद्धत्वात्पादकेन साम्ना” इति । प्रत्येक-
विवक्षयैकवचनमिति तु न प्रसार्तव्यम् । शाखायनकब्राह्मणेऽपि ।

“इन्द्रो वा असुरान् हत्वाऽपूतइवामेधो अभन्यत । असावकाम-
यत शुद्धमेव मा सन्तं शुद्धेन साम्ना सुयुरिति । स ऋषीन्-
ब्रवीत् सुत मेति । तच्छेषयः सामापश्यन् । तेनासुवन् एतो-
न्विन्द्रमिति । ततो वा इन्द्रः पूतः शुद्धोमेधोऽभवत्” इति ।
सर्ज्जथाऽपि इन्द्रशुद्धे इत्यनेन इन्द्रस्य शुद्धाशुद्धीययोरिह ग्रहणं
निरावाधमेव ।

तत्र, एतोन्विन्द्रमिति च्छन्दस्यार्चिके समान्नायायामृचि
सामहयं वेयगाने गीयते । एतोन्विन्द्रऽस्तवामा इत्यादिकं,
ममा ३४ औहोवा । तू २३४५ । इत्यन्तमेकं साम । एतो-
न्विन्द्रऽस्तवा ६ मा । इत्यादि, ओ २३४५ इ । डा । इत्यन्त-
मपरम् ॥ ३ ॥

तरन्तस्येति । तरत्समन्दीधावति इति च्छन्दस्यार्चिके
समान्नातायामृचि, तरत्समा । दीधावा १ ता २३ इ । इत्यादि,
तरत्समन्दीधावती २३४५ । इत्यन्तमेकं साम वेयगाने गीयते ।
तदेतत् तरन्तस्य साम । तथाचार्येयब्राह्मणम् । “तरन्तस्य च
वैददश्वेः साम” इति । “तरत्समन्दीधावति इत्यत्रैकं साम तरत्समा
इति मन्त्रादिकं वैददश्वनामकस्य ऋषेः पुत्रस्य तरन्तस्य स्वभूतं
तेन दृष्टम्” इति तद्भाष्यम् । सोऽयमृषिनाम्ना साम्नीव्यपदेशः ।
यदेतत् तरन्तस्य साम तदेकधीरेकाग्रबुद्धिस्तत्र जप्त्वा, यत्र पूर्वाणि
सामानि जप्तानि, तत्रेत्यर्थः । ततः स्थानान्तरं गत्वा शुची देशे
आसीनः वामदेव्यं नाम साम जपेत् ।

वामदेव्यं नाम सामानेकत्र गीयते । तत्रैकं तावत्, अग्निस्ति-

ग्मेन शोचिषा इति च्छन्दस्सार्चिके समान्नातायामृच्युत्पन्नस्य साम-
त्रयस्य तृतीयं, अग्निस्तिग्मेन शोचिषा । इडा । इत्यादि, इडा ३
रा २३४ यो ६ हाइ । इत्यन्तं, इह-शब्दोपेतं वामदेवेनर्षिणा दृष्टं
इहवहामदेव्यानामकं वेयगाने गीतम् ।

द्वितीयन्तु, कयानखित्र आभुवदित्यस्यामृच्युत्पन्नस्य साम-
त्रयस्य मध्ये, काऽ५ येति तृतीयमन्द्रादिकं तृतीयं साम
“महामदेव्यं वामदेव्यं वा” इति आर्षेयब्राह्मणभाष्येऽभिहितम् ।
ताण्ड्यब्राह्मणेऽपि, “वामदेव्यं भवत्येतेन वै वामदेवोऽन्नस्य पुरो-
धामगच्छत्”--इत्युक्तम् ।

यः सत्राहविचर्षणिरिति च्छन्दस्सार्चिके समान्नातायामृचि,
यः सत्राहविचर्षणिरित्यादिकं, इडा २३ भा ३४३ । ओ २३४५
इ । डा । इत्यन्तं, वेयगाने गीतं तृतीयं वामदेव्यम् ।

आ ते अग्न इधीमहि इत्यस्यामृच्युत्पन्नं आते अग्नइधी इति
तृतीयचतुर्थादिकं यत् द्वितीयं साम, तत् द्विह्वारद्वयोपेतत्वात्
द्विह्वारं वामदेव्यमित्याख्यायते । तदेतत् चतुर्थं वामदेव्यम् ।

प्रसोम देववीतये इत्यस्यामृचि पञ्च सामान्युत्पन्नानि । तत्र,
प्रसोमा २३ देवावीतआयि, इत्यादिकं द्विह्वारं वामदेव्यं
पञ्चमम् ।

कयानखित्र आभुवदित्यत्र सामद्वयम् । हाउ । त्रिः ।
इत्यादि कयानखित्रेत्येकम् । इहवहाममित्यादि कयानखित्रेति
द्वितीयम् । एते सामनी इहच्छब्दयुक्ते वामदेव्ये वामदेवेन दृष्टे ।
तदिदं षष्ठं सप्तमञ्च वामदेव्यम् ।

तस्यामेव ऋचि अपरमेकं साम, होवा ३ हा ३ आ
२ यि हिया २३४५ इत्यादिकं पञ्चनिधनं वामदेव्यं पञ्चभि-
र्निधनैरुपेतत्वात् । तदिदमष्टमम् ।

एवमूह्यगाने अपरं पञ्चनिधनं वामदेव्यं त्रिकटुकेषु महिष
इति तृचे गीयते । तत्र, त्रिकटुकेषु महिषोयवाशिरतु विश्वः
इति प्रथमा ऋक् । साकं जातः क्रतुना साकमोजसा
ववक्षिथ,—इति द्वितीया । अध त्विषीमा १९ अभ्योजसा कवि
युधा इति तृतीया ।

तत्रैव गाने, रेवतीर्नः सधमादे इति तृचे महावामदेव्यं नाम
साम गीयते । तत्र, रेवतीर्नः सधमादे इति प्रथमा ऋक् । आघ त्वा
वांमना युक्तः इति द्वितीया । आयहुवः शतक्रतो इति तृतीया ।

एवं तत्रैव, विराड्वामदेव्यं नाम साम, अग्निं नर इति
तृचे गीयते । तत्र, अग्निं नरोदीधितिभिररण्योः इति प्रथमा
ऋक् । तमग्निमस्ते वसवो नृण्यन्त इति द्वितीया । प्रेक्षो अग्ने
दीदिहि पुरो न इति तृतीया ।

एवं तत्रैव, महावामदेव्यं नाम साम कस्मिन्द्र त्वावसो
इति प्रगाथात्मके सूक्ते गीयते । तत्र, कस्मिन्द्र त्वावसो इति
प्रथमा ऋक् । मघोन आ इवहल्लेषु इति द्वितीया ।

कयानश्चित्र आभुवदिति तृचे जह्मगाने गीतं महावामदेव्यं
नाम साम तु प्रसिद्धमेव । तत्र, कयानश्चित्र आभुवत् इति
प्रथमा ऋक् । कस्वासत्योमदानां इति द्वितीया । अभीषुणः
सखीनां इति तृतीया ।

तदमीषां वामदेव्यानां मध्यात् सम्प्रदायागतमिच्छया वा किञ्चिद्दामदेव्यं जपेत् । पूर्वोपदर्शितं द्वितीयं तृतीयं वा वामदेव्यं जप्तव्यमिति तु युक्तं वक्तुम् । तयोर्निरूपपदवामदेव्य-
नामकत्वात् इह च वामदेव्यं ततो जपेदिति निरूपपदस्य वामदेव्यस्य जपाभिधानात् । वस्तुतस्तु, कथानञ्चित् आभुवदिति त्युचे जह्मगाने गीतस्य प्रसिद्धस्य महावामदेव्यस्यापि “वामदेव्य-
गानं शास्त्रार्थम्” इति, “वामदेव्यं गीत्वारोहेत्” इति, “वामदेव्यं गीत्वा प्रविशेत्” इति चेकमादौ निरूपपदवामदेव्यशब्देन परामर्शात्, तस्य शास्त्रार्थत्वात्, कश्चापवर्गे गेयत्वेनोपदेशात्, तत्र तत्र तथैव शिष्टसमाचाराच्च तस्यैवेदानीं जपः साधोयानिति प्रतिभाति । तदत्र भगवन्तो भूमिदेवाः प्रमाणम् ॥ ४ ॥

सान्नां जपस्य फलवादमाह एवमिति । आच्छन्नोवर्मितः रक्षित इति यावत् । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥ ५ ॥

व्यतिरेके निन्दावादमाह अन्यथेति । स्पष्टार्थः श्लोकः ॥ ६ ॥

आहभोक्तुर्धर्मानभिधायार्थेदानीं आहकर्तुर्धर्मान् वक्तुमुप-
क्रमते यत्नेनेति, यावद्वन्यसमाप्तिम् । बह्वृचसृग्वेदिनं वेदपारगं भोजयेत् । अध्वर्युं यजुर्वेदिनं शाखान्तगं भोजयेत् । छन्दोगं समाप्तिगं भोजयेत् । येन सम्पूर्णं ऋग्वेदोऽधीतः स वेदपारगः, येन क्त्वा स्तथाखामात्रमधीतं, स शाखान्तगः । येन सामवेदस्य समाप्तिपर्यन्तमधीतं, स समाप्तिगः ॥ ७ ॥

यद्येकमिति । छन्दोगस्य भोजने हेतुवचनं सार्धः श्लोकः । यतस्तत्र छन्दोगे ऋचोयजूषि सामानीति त्रयोवेदास्तिष्ठन्ति,

तस्मात् छन्दोगं भोजयेदिति पूर्वार्धेनान्वयः । त्रयोविदा एव
त्रैविद्यम् । स्वार्थे तद्धितः । सान्नां तदाश्रयभूतानामृचाश्च
छन्दोगे स्थितिस्तावत् प्रसिद्धैव । पठ्यमानमन्त्रकाण्डे ताण्ड्य-
ब्राह्मणादौ च केषाञ्चित् यजुषां समान्नानात् तेषामपि तत्र
स्थितिरवबोद्धव्या ॥ ८ ॥

तत्र त्रैविद्यस्थितौ किं स्यादित्यत्राह ऋग्भिरिति । ऋज्वर्थः
श्लोकः ॥ ८ ॥

पृच्छति एकस्त्विति । निगदव्याख्यातः श्लोकः ॥ १० ॥

उत्तरमाह उत्तरीति । दक्षिणतो दक्षिणपार्श्वे । पृष्ठतः पृष्ठे ।

पिण्डोत्सृज्जाः पिण्डलेपभुजः ॥ ११ ॥

लेपभाज इति । प्रपितामहपित्रादयस्त्रयः पिण्डलेपभाजः ।
पित्रादयस्त्रयः पिण्डभाजः । पिण्डदस्तेषां सप्तमः । पूर्वोक्तान्
सप्तपुरुषानभिव्याप्य तिष्ठतीति साप्तपौरुषी । वचनप्रामाण्यात्
पिण्डदस्याप्यमुत्र तृप्तिरवगन्तव्या ॥ १२ ॥

अटेत इति । वनकाननयोरवान्तरभेदो बुभुक्षितव्यः । अति-
रोहितार्थमन्यत् । द्विर्वचनं ग्रन्थसमाप्तिप्रज्ञापनार्थम् ॥ १३ ॥

चन्द्रकान्तकृतिः सेयमर्पिता परमेश्वरे ।

कृपाकटाक्षसम्प्राप्तमृष्टिदानामपेक्षते ॥

इति सेरपुरनगरवास्यवन्द्यघटीयमहामहोपाध्यायराधाकान्त-

सिद्धान्तवागीशभट्टाचार्यात्मजब्रह्ममयीसूनुश्रीचन्द्रकान्त-

तर्कालङ्कारभट्टाचार्यविरचितं आहकल्पपरिशिष्ट-

भाष्यं सम्पूर्णम् ।

15912

ROYAL ASIATIC SOCIETY OF BENGAL LIBRARY

Author Grihya Suktas
Title Gobhila Parisista, 2nd. ed.
(Pt. I.)
Call No. 5941

Date of Issue	Issued to	Date of Return

Library of the
ROYAL ASIATIC SOCIETY OF BENGAL
Call No. 294.158469c. (Pt. I.)
Accession No. 15912.....